Sheila

O'FLANAGAN

Dragoste și matematică

„Numele Sheilei O'Flanagan este garanția unei lecturi captivante." (*Irish Independent*)

Romance

POLIROM

821.111(415)
O-30

Sheila

O'FLANAGAN

Dragoste și matematică

Traducere din limba engleză de Ileana Grama

POLIROM
2008

Mulțumiri

Pentru sprijinul neîntrerupt de-a lungul întregii mele cariere de scriitoare, le mulțumesc următorilor:

lui Carole Blake, cea care îmi protejează interesele pretutindeni în lume,
lui Marion Donaldson, pentru indicațiile ei editoriale atât de importante,
echipei de la Headline, mai ales celor care s-au purtat așa de minunat cu mine pe parcursul spectaculoaselor (și mai puțin spectaculoaselor) turnee de lectură,
fantasticei mele familii, care încă mă sprijină din toată inima,
prietenilor și vecinilor, care sunt atât de buni cu mine în atât de multe feluri,
lui Colm, pentru că mă obligă să-mi iau vacanță,

și, desigur, vouă, tuturor cititorilor mei – mai ales acelora care au fost prezenți în timpul ședințelor de lectură, la întâlnirile din librării sau m-au contactat prin intermediul site-ului meu: www.sheilaoflanagan.net. Nici nu știți cât mă bucur că-mi scriu atât de mulți oameni, din atât de multe țări. Sunt onorată că v-ați făcut timp pentru asta, iar faptul că v-au plăcut cărțile pe care le-am scris înseamnă foarte mult pentru mine. Vă mulțumesc din suflet!

„Matematica e ca dragostea: porneşte de la principii simple, dar se complică la infinit."

R. Drabek

Capitolul 1

Lui Darcey McGonigle nu-i plăceau aniversările. În ultimul timp, nu le prea vedea rostul.

Altfel fusese, bineînțeles, când era fetiță, iar zilele de naștere însemnau petreceri zgomotoase cu mâncare interzisă, cum erau bomboanele și băuturile acidulate în culori vii. Acele zile de naștere aduseseră cu ele cutii împachetate frumos în hârtie specială, legate cu panglici colorate, sau poate chiar mersul la cinema unde i se dădea voie să mănânce și mai multe prostioare de rontăit, „doar pe ziua de azi". Acele zile de naștere fuseseră distractive, magice.

Dar acum ziua ei nu făcea altceva decât să-i aducă aminte că era cu un an mai bătrână și că, într-un fel, viața ei nu ajunsese să fie așa cum se așteptase pe vremea când se plimba țanțoșă simțindu-se, pentru o zi, ca o prințesă din lumea zânelor (această etapă durase mai puțin de un an, timp în care purtase rochițe roz și o lăsase pe mama să-i pună agrafe și panglici în părul bălai și ondulat. După aceea hotărâse că prințesele-zâne nu mai erau la modă, își tăiase părul cu o forfecuță de unghii – spre groaza mamei sale – și refuzase să mai poarte vreodată rochii. Cedase până la urmă când venea vorba de rochii, desigur, dar nu mai purta roz).

Evident, nimeni nu ajungea să trăiască viața la care se așteptase, se gândea ea intrând sub duș, tresărind și răsucind robinetul la fierbinte de la temperatura de sub zero grade la care îl lăsase cu o zi înainte (nu se știe cum). Nu era așa de proastă încât să-și închipuie că lucrurile pe care și le dorise la diverse alte vârste de ziua ei – să fie o cântăreață faimoasă (la zece ani); să-i crească sânii mari (paisprezece); să-l găsească pe Făt-Frumos (de mai multe ori de la vârsta de cincisprezece ani, dar asta nu era o dorință pe care să și-o fi pus în ultimii doi ani) –, nu era atât de nătângă încât să-și închipuie că oricare din aceste lucruri avea să se întâmple pur și simplu. De asemenea, era suficient de realistă ca să știe că dorințele de la zece sau douăzeci, sau chiar treizeci de ani nu coincideau neapărat cu ce și-ar fi dorit acum. Dar în dimineața celei de-a treizeci și patra aniversări (pe care nu putea să n-o perceapă ca pe o îmbătrânire înfricoșătoare față de a treizeci și treia), avea sentimentul acela supărător că timpul i-o luase cumva înainte și că nu reușise să se transforme într-un adult care știa ce voia cu adevărat de la viață. Nimic, dar absolut nimic nu ieșise așa cum planificase de la început. Ceea ce nu e neapărat un lucru rău, își spunea, săpunindu-și umerii cu gel de duș cu extract de miere și migdale, dar ar fi așa de bine dacă, măcar o dată, ar putea să-și facă un plan și să-l vadă dus la bun sfârșit. Nu era o tragedie că nu știa să cânte, că sânii îi rămăseseră la măsura modestă de 34B și că, probabil, nu-l întâlnise pe Făt-Frumos, dar ar fi vrut ca măcar una dintre dorințele din copilărie să se împlinească.

Afurisitele astea de aniversări, mormăi, după ce ieșise de sub duș, se îmbrăcase și își petrecuse secole întregi chinuindu-se să îmblânzească onduleurile care încă îi bântuiau prin păr (luptându-se cu uscătorul,

placa şi cantităţi industriale de soluţie pentru îndreptarea părului); nu erau decât o ocazie pentru ca multinaţionalele să jecmănească lumea vânzând felicitări scumpe cu poezioare de rahat.

Aşa că nu se mai osteni, în drum spre serviciu, să caute în cutia poştală din holul blocului felicitările aniversare, ci trecu în viteză pe lângă ea, fără să-i arunce măcar o privire. Ştia deja că primise patru cărţi poştale: una de la mama ei; de obicei, modelul special „Pentru fiica mea" cu flori, panglici şi o poezie sentimentală fără ritm – spre deosebire de Darcey, lui Minette îi plăcea să sărbătorească zilele de naştere; una de la gemene (felicitare de modă veche de tip sepia dacă o cumpărase Tish; o ilustraţie de desen animat dacă fusese rândul lui Amelie să aleagă; gemenele, mai mari decât ea cu un an, îşi trimiteau întotdeauna felicitările împreună); o felicitare obişnuită cu „La mulţi ani", cu data scrisă pe verso, de la tatăl ei – de parcă ea nu ştia ce dată e; în sfârşit, o felicitare „Pentru fina mea" de la Nerys, cea mai bună prietenă a mamei sale, care conţinea un bilet la loto de răzuit şi un mesaj cu indicaţia de a-şi da eventualii bani câştigaţi pe ceva absolut superficial.

Darcey era întotdeauna impresionată de felicitare şi de cadoul care sugera că avea nevoie de banii aceia. Oricât i-ar fi spus lui Nerys că era independentă financiar (deşi această independenţă atrăgea după sine o ipotecă usturătoare şi mult folositul card de credit), Nerys replica, cu un glas plin de compasiune, că oricărei femei i-ar prinde bine nişte bani numai ai ei, mai ales dacă nu mai avea pe nimeni care să-i poarte de grijă. La aceste cuvinte, Darcey strângea întotdeauna din dinţi, dar nu spunea nimic. Până acum, câştigul total din biletelele de răzuit ale lui Nerys se ridicase la vreo cinci lire – pe care Darcey le cheltuise, bineînţeles,

pe alte bilete de loterie, deși nici unul nu-i adusese nimic. Asta nu o prea mira. Nu era genul de persoană care să câștige la trageri la sorți sau tombole, sau care să nimerească numerele câștigătoare, așa că nu se prea așteptase să-i pice potul cel mare. De aceea nu se mai încurca deloc cu liste de lucruri pe care le-ar face dacă ar câștiga la loterie. Depășise faza listelor de dorințe în caz de câștig la loto așa cum o depășise și pe cea a zilelor de naștere.

Ieși în viteză din blocul de oțel și sticlă de lângă Grand Canal Dock și trecu strada ca să se poată scălda în lumina soarelui de dimineață. Cumpărase apartamentul într-o parte actualmente la modă a orașului, cu doi ani în urmă, și îl iubea în ciuda ipotecii înfricoșătoare. Și chiar în pofida faptului că mama sa îl considera mult prea rece și impersonal; în timp ce gemenele o mustrau că se izola la etajul cinci al acestui bloc-turn înalt (toate trei sugerau că zilele astea i-ar fi mai bine acasă, în Galway, decât în cazanul de stres și epuizare în care se transformase Dublinul). Cumpărarea apartamentului declanșase mecanismul notelor de plată astronomice. Nu-și dăduse seama câți bani avea să cheltuiască pe mai mult nefolosita aparatură din bucătăria ei minusculă, pe iluminarea ideală a sufrageriei sau pe pernele de diverse mărimi ale patului său dublu. Dar știa că într-o zi avea să iasă de sub apăsarea datoriilor (la urma urmei, avea, spre mirarea ei, o slujbă bine plătită!) și îi plăcea să trăiască în Dublin, la doar cinci minute pe jos de gară și la puține stații de biroul ei din Centrul de Servicii Financiare.

În mod normal, Darcey sosea înainte de șapte jumătate în această șterșă clădire de birouri, însă în dimineața zilei sale de naștere întârzie. Și asta pentru că aproape de îndată ce navetiștii de la Grand Canal Dock se suiseră în tren, conductorul anunță – pe un

ton cam prea vesel, observă Darcey. Din cauza unei defecțiuni tehnice, trenul nu părea să a porni. Darcey nu aşteptă repunerea trenurilor în funcțiune şi inevitabila înghesuială care s-ar fi creat, ci se îndreptă spre Grand Canal Street căutând un taxi, deşi ştia că, cel puțin în teorie, ar fi fost cam tot atât de rapid să o ia pe jos. Dar cum era îmbrăcată în costumul ei negru şi subțire, cu cizme din piele întoarsă cu toc imens, marca L.K Bennett, ideea de a parcurge mai mult de câțiva metri pe jos nici nu intra în calcul.

Nu existau taxiuri. Făcu câțiva paşi pe trotuar, şovăind pe tocurile înalte şi întrebându-se cum se făcea că întotdeauna găseşti taxiuri când nu ai nevoie şi niciodată când ai. Dacă fac vreo băşică, o să-i dau în judecată pe cei de la Iarnrod Eireann cu tot cu defecțiunile lor tehnice! îşi spuse îmbufnată. În timp ce îşi construia mental imaginea unei astfel de zile petrecute în tribunal, zări deodată o casetă galbenă de taxi şi îi făcu semne disperate, reuşind să înhațe maşina înaintea unui pretendent nemulțumit, care îi aruncă o privire furioasă; ea îi zâmbi gingaş şi închise portiera, bucurându-se că acum nu avea să întârzie *prea* tare la serviciu.

Treaba cu întârziatul era, desigur, relativă. Nu era obligatoriu, de fapt, să ajungă la şapte şi jumătate. Dar toată lumea care se descurca bine la Global Finance se prezenta devreme la birou, iar ea, deşi nu era o persoană matinală, simțea nevoia să facă la fel. Darcey era managerul pe probleme de dezvoltare a afacerilor la această companie de servicii financiare care funcționa pe plan internațional. Tish şi Amelie o tachinau numind-o sora lor de succes. Ceea ce era o prostie, bineînțeles. Nu era o femeie de succes. Slujba ei era interesantă, dar, aşa cum le spunea şi lor, părea mai importantă decât era în realitate. De fapt, se rezuma la

a te purta frumos cu oamenii. Și oricine ar fi putut face asta.

În mod obișnuit, se scurgeau douăzeci de minute din momentul în care își părăsea apartamentul și până când apăsa butonul liftului din holul de marmură al sediului Global Finance. Astăzi, în ciuda faptului că luase taxiul, traficul matinal blocat – înrăutățit de o conductă de apă spartă pe Pearse Street – avea să o întârzie cu încă douăzeci de minute. Ajunsă în hol, își sorbi cafeaua la pachet, contând pe efectul cofeinei de a o transforma dintr-un om morocănos într-unul amabil, cu toate că era atât de devreme. Deși nu era deloc pregătită să fie agreabilă și i se părea chiar greu să vorbească rațional până nu dădea pe gât prima cafea a dimineții, le zâmbi în chip de salut altor angajați ai firmei pe măsură ce i se alăturau în fața lifturilor, toți înarmați cu pahare din carton impermeabil de cafea. (Firma avea automate de cafea la fiecare etaj, dar toată lumea, inclusiv Darcey, era de acord că aici cafeaua avea un gust de noroi și că era mult mai bine să îți cumperi un pahar de la cafeneaua italiană din colț.)

Îi zâmbiră și ei. Darcey era foarte simpatizată de colegi, în ciuda faptului că mulți erau impresionați de IQ-ul ei ridicol de mare și că până și Peter Henson, directorul companiei, îi cam știa de frică. Dar niciodată nu făcea caz de IQ-ul ei (odată chiar se apărase comentând că inteligența era un lucru complet separat de bunul-simț). Era ușor să lucrezi pentru ea și niciodată nu țipa la nimeni pentru o greșeală, nici chiar atunci când ar fi meritat s-o facă. Totuși, pe mulți îi deranja chiar și această îngăduință a ei față de imperfecțiunile lor.

Darcey lucra la etajul șase. În timp ce liftul urca ușor, le ascultă pe Margaret Rooney și pe Mylene Scott pălăvrăgind mirate despre ultima despărțire din lumea celebrităților și fu de acord cu ele că era numai vina

lui – deși nu prea urmărise povestea de iubire dintre cântărețul ăla sexos și actrița și mai sexoasă de la Hollywood, fiind în general sceptică în privința succesului căsniciilor între celebrități. Margaret și Mylene încă vorbeau despre asta când coborâră împreună cu ceilalți angajați la etajul trei, la departamentul de administrație, lăsând-o pe Darcey singură preț de câteva clipe. Se privi în pereții acoperiți de oglinzi ai liftului înainte de a ieși; verificare rapidă pe care o făcea de obicei ca să vadă dacă arăta bine și dacă nu avea urme de cafea sau coșuri până atunci neobservate pe frunte. Femeile de succes trebuie să arate îngrijite și eficiente, și lui Darcey, cu toate că râdea de gemene când foloseau această expresie, îi plăcea să-și închipuie că era o femeie de oțel care emana autoritate, în costumul ei sobru. Din păcate, acest portret era deseori sabotat de fusta ei Donna Karan prinsă din greșeală în desuuri, de un fir deșirat care înainta amenințător în dresurile marca Wolford, sau (cel mai negru coșmar al ei) de poticnirile care o trânteau la pământ în cele mai bizare poziții. Întotdeauna fusese stângace în copilărie, chiar și în faza de prințesă. Acum se străduia din greu să nu mai fie.

În oglindă arăta în regulă, în ciuda unei șuvițe de culoarea mierii încolăcite după urechea stângă. O netezi, deși îți dădea seama că probabil era inutil. Părul ei avea o voință proprie. Machiajul însă arăta bine – o cremă hidratantă ușor nuanțată aplicată tenului său delicat și uniform colorat (din fericire, nici o erupție neplăcută în ultima oră), fard de ochi neutru pentru pleoape și puțină mascara neagră pe genele ei lungi. Pe buze avea un balsam în nuanță rozalie.

Buzele lui Darcey erau trăsătura cea mai nesuferită: și-ar fi dorit să fie pline și voluptuoase, precum acelea ale multor actrițe și fotomodele din ziua de azi, dar nu

erau decât obişnuite, ceea ce, evident, însemna că păreau prea subţiri. (Una din fetele de la finanţe şi le umplea în mod regulat cu colagen şi se oferise să îi facă şi ei rost de o progamare; de obicei, însă, Darcey leşina la vederea acului, plus că nu ştia pe nimeni care să nu arate mai rău după intervenţie, indiferent ce zicea lumea). Aşa că rămânea la buzele ei prea subţiri şi se consola cu gândul că i se spusese că sărută bine. La urma urmei, buzele pline nu erau însemnele unei femei puternice. Sugerau o anumită vulnerabilitate pe care Darcey era hotărâtă să nu o arate niciodată.

Darcey ştia, contemplându-şi imaginea în oglinzile fumurii, că avea trăsături accentuate, ceea ce însemna cu siguranţă că nu era frumoasă. Chiar în tinereţe, până să-şi fi retezat buclele aurii, nu fusese cu adevărat frumoasă, doar o fetiţă obişnuită, cu ochii albaştri scânteietori şi un nas niţel cam prea mare pentru chipul său. Nu se schimbase de fapt foarte mult. Se mulţumea cu acest statut de femeie obişnuită. Nu-şi făcuse nimic la nas, iar părul încă era dificil de aranjat. Acum îl purta într-o tunsoare dreaptă care ajungea până la umeri şi-i dădea un aer sever. Ţinând morţiş să aibă părul drept, deşi era ondulat de la natură, se vedea nevoită să îşi cumpere fiecare nou produs pentru păr care apărea pe piaţă, iar placa era cel mai important aparat din viaţa ei. Îi plăcea această imagine severă. Era o avertizare pentru cei din jur să nu se pună cu ea. Costumul său negru, cu fusta mulată şi sacoul făcut la croitor, peste o cămaşă gri-cărbune, toate acestea o făceau să arate aproape înfricoşător de eficientă. Iar asta îi plăcea. Era mai bine decât să arate frumoasă.

Vorbise odată cu mama ei despre avantajele frumuseţii, resemnată fiind cu faptul că fetele frumoase aveau

parte de mai multă atenţie, de tipii cei mai de treabă şi slujbele cele mai bune, pe când fetele obişnuite aveau mai mult de muncă pe toate fronturile. Nu era corect, protestase, iar Minette McGonigle nu încercase să-i închidă gura spunându-i că vorbea prostii; fusese, dimpotrivă, de acord că nu, nu era corect. Minette nu încerca să ascundă copiilor ei partea urâtă a lucrurilor.

Întotdeauna îşi aducea aminte de asta de ziua ei. Dar acum nu mai conta. Darcey îşi împinse amintirile înapoi în subconştient, îndreptându-se spre biroul ei; se aşeză, îşi deschise calculatorul, în timp ce îşi punea sacoul pe spătarul scaunului şi observă că, deoarece sosise mai târziu ca de obicei, avea deja câteva mesaje vocale.

Şi încă şi mai multe e-mailuri, îşi dădu seama. Majoritatea erau buletine informative la care era înscrisă, unele erau de la clienţi, iar unul era de la directorul de resurse umane. Îl deschise şi dădu click pe linkul pe care îl conţinea. De îndată vocea care zbiera „Felicitări" se auzi în tot etajul şase, în timp ce pe ecran un trio de ursuleţi animaţi dansau ţinând în mână o pancartă pe care scria „La mulţi ani!". Oamenii de prin apropiere îi zâmbiră şi îi făcură semn cu mâna. Se strâmbă la ei, apoi butonă în tastatură ca să închidă mesajul înainte de a ridica receptorul şi de a forma interiorul.

— Foarte potrivit, îi spuse Annei Sweeney, directorul de resurse umane. Întotdeauna e bine să începi ziua exasperându-ţi colegii cu o muzică oribilă.

— E vesel, protestă Anna ciripitor. Şi distractiv.

— Da, sigur, spuse Darcey.

— Şi pot să fac astfel de lucruri pentru că, mulţumită funcţiei mele, ştiu zilele de naştere ale tuturor, continuă Anna.

— Într-adevăr, încuviinţă Darcey. Dar credeam că ne-am înţeles anul trecut *şi* cu un an înainte că nu mă dau în vânt după mesaje drăgălaşe de la resurse

umane, aducându-mi aminte că sunt cu un an mai bătrână şi îngropată în datorii până-n gât.

Anna râse.

— Ştiu, ştiu, dar e slujba mea.

— Ar trebui să încurajezi personalul, zise Darcey amuzată. Nu să le scoţi ochii cu faptul că se apropie cu paşi siguri de vârsta firelor albe.

— Ai noroc, blondino. Pe ale tale n-o să le observe nimeni.

Darcey râse.

— Numai de-ar fi aşa.

— Oricum, la mulţi ani, spuse Anna.

— Mulţumesc.

Darcey se strâmbă văzând că apăreau şi mai multe mesaje în căsuţa ei de mail.

— Mai bine te las. Lumea întreagă îmi trimite mesaje. Vorbim mai târziu.

— Ce părere ai de întrunirea de azi?

— Ce? Darcey se opri din trecerea în revistă a e-mailurilor. Ce întrunire?

— E un mesaj de la Peter, spuse Anna. Mă gândeam că l-ai citit până acum. Leneveşti? Se pare că preluarea va avea loc până la urmă. Şi se pare că InvestorCorp i-a suflat acordul de sub nas lui Assam Finance.

Darcey se opri şi deschise e-mailul la care se referea Anna.

Către: Întreg personalul
De la: Peter Henson, director
Despre: InvestorCorp
Vom avea o întrunire în sala de mese la ora 12 pentru a discuta despre InvestorCorp şi intenţiile sale legate de această companie. Toţi angajaţii sunt rugaţi să participe.

— Hm, făcu Darcey.

— Cam aşa ceva, zise directoarea de la resurse.

Toată lumea de la Global Finance ştiuse de ceva vreme că firma lor avea să fie preluată de o companie mai mare. Mai devreme sau mai târziu, era inevitabil, fiindcă Global Finance era un peşte mic în oceanul de companii financiare şi, fiind profitabilă, era o ţintă sigură pentru cei care ar fi fost interesaţi să o preia. Zvonurile circulaseră prin birouri luni de zile şi apăruseră în paginile ziarelor cu vreo două săptămâni înainte; Minette o sunase pe Darcey să întrebe ce se petrecea, sugerându-i că erau o mulţime de posturi vacante în Galway, în caz că se ajungea la ce era mai rău.

— Nu ştiu mai multe decât tine, îi răspunsese Darcey. Şi sunt sigură că o să fie bine, orice s-ar întâmpla.

Dar nu putea fi chiar sigură. Şi în ciuda a ceea ce îi spusese lui Minette, îşi făcea griji. S-ar putea să nu conteze că era vorba de InvestorCorp, desigur. Lucrurile se mai schimbau, oamenii mergeau înainte. Dar ar fi preferat ca preluarea să fie efectuată de oricare altă companie din lume.

Îşi răsuci bucla rebelă şi se uită lung la e-mail. Poate că n-ar trebui să aştepte să se clarifice lucrurile cu InvestorCorp. Poate că ar trebui să caute altceva între timp. Nu mai era cu caş la gură şi fără experienţă, ca atunci când se alăturase companiei. Oamenii din branşă o ştiau acum şi o apreciau. Şi totuşi... Îşi şterse de fustă palmele brusc asudate. InvestorCorp era altceva. Şi nu doar pentru că până şi recepţionerii din birourile americane absolviseră Harvardul.

N-ar fi trebuit să cedez, îşi zise Darcey. N-ar fi trebuit să mă las târâtă în toată povestea asta cu succesul. Nu sunt făcută să fiu femeie de carieră, indiferent ce-ar crede ceilalţi. Ar fi trebuit să fi...

și că fusese plecată un timp în străinătate, iar acum își căuta de lucru în Dublin.

— Ești măritată sau celibatară? o iscodi Jayne.

Darcey rămase uimită de întrebare.

— Jayne se mărită luna viitoare, explică Sinead. Așa că pentru ea numai asta există pe lume în momentul de față.

— Nu mă pasionează căsniciile, zise Darcey, punând astfel capăt conversației.

Jayne îi aruncă o privire jignită pentru această lipsă de interes și intră pe site-ul hotelului unde ținea petrecerea de nuntă pentru a mai verifica o dată sala de recepții.

Departamentul era într-o continuă forfotă, dar nu era nici pe departe mediul solicitant la care sperase Darcey. Găsea că se descurca ușor cu ce avea de lucru și nu obiecta niciodată când i se dădea de muncă în plus. Își crease o imagine extrem de proastă lucrând până și la ce nu i se ceruse, dar prefera să fie mereu ocupată decât să aibă timp să privească în gol, gândindu-se la lucruri la care nu mai voia să se gândească; sau, mai rău, să fie iscodită de Jayne sau Sinead despre bărbații din viața ei.

Acum că se gândea mai bine la vremurile acelea, știa că fusese insuportabil de rece. Dar nu putuse să fie altfel, și categoric nu le condamna pe cele două când se arătau vădit bucuroase să o vadă trimisă pe la alte departamente să dea o mână de ajutor.

Bernard Hickley, care era la conducerea administrației financiare, o întrebase dacă avusese vreodată în vedere o slujbă de contabil, după ce Darcey reuși în numai cincisprezece minute să găsească o greșeală pe care el o văzuse o zi întreagă.

Nicidecum, îi răspunse ea cu tărie.

— Dar ai descoperit greșeala aia. Și eu am întors calculele pe toate părțile.

— Pentru că tu verificai pe calculator, îi spuse. Și greșeala era în cifrele inițiale, nu în cele care au fost introduse în computer.

— Ar fi trebuit să îmi dau seama, zise Bernard cu dezgust. Ai făcut matematică la colegiu?

Darcey râse:

— Asta nu e matematică, e aritmetică mentală! Simplă ca bună ziua.

El îi zâmbi larg.

— Da, păi, de când cu computerele și cu calculatoarele de buzunar, nu mai există prea mulți oameni pricepuți la aritmetică mentală.

— Tatăl meu era profesor de mate, îi zise Darcey. Ne punea să rezolvăm o groază de exerciții.

— Aha, dădu din cap Bernard. Oricând ai nevoie de o slujbă permanentă, anunță-mă.

— Nu prea cred, zise Darcey. Dar mersi oricum.

Două zile mai târziu, când fusese trimisă la departamentul de asistență tehnică, totul se schimbă. Și nu avea nici o legătură cu matematica.

Stătea la birou în pauza de masă, încercând se completeze un Sudoku de dificultate maximă, când Mike Pierce, care lucra în domeniul obligațiunilor corporatiste în euro și purta o conversație din ce în ce mai zgomotoasă și mai exasperată la telefon, se ridică dintr-odată și strigă:

— E cineva în clădirea asta nenorocită care vorbește germana?

Darcey ridică o clipă ochii. Mike își smulsese casca de la urechi și se uita în jurul lui disperat. Darcey își drese glasul.

— Eu, recunoscu șovăitoare.

— Grozav, zise Mike aruncându-i casca. Păi, atunci poți să-ți dai seama ce naiba spune tipul ăsta? Se

presupune că engleza e limba afacerilor, aşa că te aştepţi să ştie şi el măcar o boabă...

Darcey se ridică de la birou şi preluă apelul.

— *Guten Tag, mein Herr*, spuse, apoi urmă într-o germană fluentă: În primul rând, îmi cer scuze pentru lipsa de maniere a colegului meu. Vă pot ajuta cu ceva?

Germanul, care se prezentă drept Dieter Schmidt, îi spuse că exista o problemă privind dobânda unei obligaţiuni din portofoliul lui Mike şi că sunase pentru a oferi instrucţiuni privind procedurile necesare. Colegul lui vorbitor de engleză era bolnav, dar, după informaţiile lor, personalul de la Amabank vorbea germana.

— Se pare că nu toţi, spuse Darcey verificând din nou instrucţiunile şi notându-le în carnet. Oricum, acum e în regulă. *Danke und auf Wiedersehen*.

Îi înmână notiţele lui Mike, care o privea uluit.

— Vorbeşti foarte bine! exclamă el.

Ea clătină din cap.

— Nu chiar. Ţie poate îţi sună bine, dar accentul meu nici nu se compară cu acela al unui vorbitor nativ.

— Cu toate astea, eşti o comoară, zâmbi el. Bună la mate *şi* la germană.

Îl privi surprinsă.

— E, hai! spuse el. De două săptămâni Bernard nu vorbeşte decât despre tine şi despre suma aia nenorocită care lipsea. Crede că eşti un geniu.

— În cazul ăsta, exagerează, spuse Darcey. Oricine ar fi putut să o observe. Numai că toţi abordau greşit problema.

— Poate. Mike o privi gânditor. Mai ai şi alte talente cu care nu suntem la curent?

Darcey ridică din umeri.

— Mă mulţumesc.

— Ce alte limbi mai vorbeşti? o întrebă el.

— Câteva, răspunse ea stânjenită.

— Ca de exemplu?

— Franceza, chiar bine, îi răspunse până la urmă. Italiana, nu prea rău. Spaniola, binişor.

— La naiba, văd că nu prea ţi-ai scos talentele la lumină. Ai studiat limbile străine?

— Mama e elveţiancă, îi răspunse ea. Vorbeşte germana, italiana şi franceza, deşi accentul – mă rog, e diferit. S-a mutat în Irlanda când s-a măritat cu tata şi bănuiesc că s-a gândit că ar fi bine să le învăţăm şi noi. Am locuit în Spania cu programul *au pair* o vreme, şi acolo am învăţat limba.

Se opri, realizând stânjenită că oferise mai multe informaţii despre persoana ei în aceste câteva clipe decât în tot restul perioadei de când începuse să lucreze aici.

— Altfel de muncă ai mai făcut în străinătate? întrebă Mike.

— Cum ar fi?

— Muncă de birou? Administraţie? Contact cu clienţii?

Clătină iarăşi din cap.

— Nu mă interesează.

— Hmm.

Mike continuă să o privească gânditor până ce Darcey simţi că începe să se înroşească.

— La naiba, spuse ea arţăgoasă, poate că ar trebui să te apuci de ce îţi sugera Dieter ca să obţii în sfârşit dobânda aia.

— Matematică, limbi străine şi personalitate. Îmi plac toate astea la o fată.

La o zi după acest episod, Darcey fu chemată în biroul directorului.

— N-am să lungesc subiectul, îi spuse Cormac Ryan. Îmi surâde ideea să lucrezi mai mult pentru noi, Darcey, mai ales folosind talentele tale speciale. Nu înțeleg de ce nu știam dinainte de cunoștințele tale de limbi străine.

Avea un glas ușor iritat, de parcă îi ascunsese cine știe ce informații vitale.

— Nu era nevoie, spuse ea. La urma urmei, nu sunt decât un angajat temporar.

— Dar știi bine că afacerile noastre sunt internaționale.

— Desigur. Cu toate acestea, nu prea contează pentru mine. Nu mai am decât patru săptămâni de stat aici.

— Vrem să îți oferim o perioadă de acomodare de șase luni ca angajat permanent, spuse Cormac. Toată lumea e impresionată de cât de bine cunoști produsele noastre financiare și de aptitudinile tale matematice. Suntem la fel de impresionați și de factorul limbi străine. Credem că ar putea fi foarte util pe piața europeană.

— Serios? se miră ea privindu-l gânditoare.

— Credem că ai lucra foarte bine cu clienții noștri europeni. Înseamnă foarte mult ca un partener să poată discuta în limba lui nativă.

— Sau a ei, observă Darcey.

Privirea lui Cormac, până acum neclintită, avu o ezitare.

— Sau a ei. Ideea e că uneori trimitem oameni peste graniță, iar ei fac câte o prezentare bună, dar după aceea posibilii clienți se așază și pălăvrăgesc în franceză sau germană. Ar fi bine să știm și noi ce zic.

— Vrei să-i spionez!

Darcey era șocată.

— Doamne ferește, nu, spuse Cormac. Nu vreau să te prefaci că nu îi înțelegi. Vreau să intri ferm și să îi

saluți în propria lor limbă și să le arăți că îi înțelegem perfect. Și că ne-am dat silința pentru asta.

— Dar nu ne dăm silința, observă Darcey. Altfel o mulțime de oameni la Amabank ar vorbi o mulțime de limbi străine.

De data asta, privirea lui Cormac îi trădă iritarea.

— Vrei slujba asta sau nu?

— Nu în mod special, zise Darcey. Sunt mulțumită acolo unde sunt.

O privi neîncrezător.

— Mulțumită să-ți folosești doar o treime din creier? Să câștigi o treime din cât ai putea?

Fusese ca o întoarcere în trecut. Numai atunci i se mai spusese că își folosea doar o optime din creier. Se săturase de oamenii care credeau că nu își valorifica potențialul și că nu avea ambiție. La urma urmei, ambiția nu te făcea un om mai bun.

— Ești deșteaptă și talentată și îți irosești aptitudinile pe ce faci acum, îi spuse Cormac pe un ton plat. Dar dacă așa vrei tu, n-am nimic împotrivă. Atâta doar că mi se pare păcat.

— Aș putea câștiga de trei ori mai mult? spuse Darcey încet.

— Păi, în funcție de cum merg lucrurile, se grăbi să spună Cormac. După ce îți termini pregătirea, după un timp, da. Dar ai fi oricum mai bine plătită ca membru permanent al personalului, având o responsabilitate anume.

Darcey închise ochii câteva clipe. Poate că era timpul să-și schime viața. Să nu mai treacă de la o slujbă la alta. Să ia frâiele în mână. Se schimbase în ultimele luni. Poate că sosise momentul să și-o dovedească sieși.

— Spune-mi mai multe, zise ea într-un târziu. De exemplu – cam *cât* ai fi dispus să mă plătești?

A acceptat slujba. Din punctul ei de vedere, merita acești bani în plus. Și cum viața ei personală era un dezastru, depindea doar de ea să facă din viața profesională cea mai mare reușită. Singura problemă era că niciodată nu fusese o profesionistă. N-avea nici cea mai vagă idee despre cum ar trebui să se simtă o profesionistă.

Rămăsese la Amabank doi ani de zile și apoi fusese racolată de Global Finance. Racolarea fusese o experiență foarte ciudată. Nu se așteptase niciodată să o sune cineva din senin și să îi ofere o altă slujbă și, în ciuda faptului că devenise mai încrezătoare în ceea ce făcea (cu toate că încă nu era foarte în largul ei), nu se considera cu adevărat expertă. În fond, nu studiase finanțele la facultate, deși înțelegea cu ușurință conceptele. Doar că multora nu le prea vedea rostul.

Dar Peter Henson, directorul executiv de la Global Finance, pe care îl întâlnise la o conferință financiară, era foarte convingător.

— Cel puțin vino să stai de vorbă cu mine, îi spusese el. Sunt convins că avem slujba potrivită pentru aptitudinile tale.

Datoria ei urma să fie atragerea de noi clienți din Europa, cărora să le vândă produse și servicii Global Finance. Salariul era foarte bun. Postul de dezvoltare a afacerilor implica o oarecare notorietate. O înspăimânta la culme faptul că toată lumea voia să facă din ea o femeie de succes. Deși în prezent se străduia să își îmbunătățească viața profesională, Darcey nu prea gândea ca un om afaceri. Citea de plăcere raporturi financiare în patru limbi, nu doar pentru că se pricepea. Îi plăcea să rezolve probleme de matematică, nu să inventeze cine știe ce nouă strategie de a aduce

mai mulți bani companiei. Niciodată nu i se păruse important să facă bani.

Totuși, poate că tot la asta se pricepea cel mai bine, se gândise ea în timp ce-l asculta pe Peter Henson vorbind despre o nouă mărire de salariu. La a face bani: nu dragoste, nu prieteni, ci bani. Poate că nu era atât de diferită de restul lumii, așa cum își închipuise dintotdeauna. Deși nu știa ce le mai spunea mama ei vecinilor despre ea, ar fi fost încântată dacă ar fi umblat vorba că Darcey McGonigle devenise până la urmă o femeie de top.

Așa că acceptase slujba și, mulțumită banilor în plus, căpătase încredere în ideea de a-și încerca norocul pe piața imobiliară. Minette și gemenele o tot bătuseră la cap de un car de vreme să-și cumpere o locuință. Bani morți, așa numeau ele chiria pe care o plătea în fiecare lună, iar ea știa că aveau dreptate. O casă ar fi dovedit ceva. Ar fi dovedit că se descurca singură și că nu avea nevoie de altcineva ca să... mă rog, că nu avea *deloc* nevoie de altcineva.

— N-o să regreți, îi spusese Peter Henson când primise în sfârșit slujba.

Acum începea să creadă că, de fapt, s-ar putea totuși să regrete...

Capitolul 2

După anunțul făcut de Peter Henson, Darcey rămase un timp să discute viitorul firmei împreună cu vreo doi colegi; apoi se întoarse la birou și vorbi la telefon cu diverși clienți, dintre care majoritatea aflaseră deja vestea. Telefonul fără fir funcționa incredibil de bine pe piața financiară, își spuse ea tocmai încheind o conversație telefonică; iată încă un client care observase că preluarea era inevitabilă.

Se uită la ceas. Știa că trebuie să aranjeze vizita la Barcelona pe care spera să o facă într-o săptămână-două, dar nu se putea concentra asupra ei. Mintea îi stătea doar la ce avea să se întâmple când vlăjganii de la InvestorCorp aveau să intre în birouri. Înghiți în sec. Nu avea să se întâmple nimic. Atât de multe preluări avuseseră loc în ultimii ani în această industrie, încât probabil că întreg personalul se schimbase de atunci. Așa că nu avea să se întâmple nimic. Se dădea de ceasul morții degeaba.

E o chestiune de afaceri, își spunea cu tărie. Două companii care fuzionează, asta-i tot. Și nici nu știu dacă e nevoie să mă îngrijorez. Trebuie să mă stăpânesc. Dar își mușca nervos buza în timp ce mișca mouse-ul pentru a trezi computerul.

Se aşează în faţa ecranului, cu mâinile suspendate indecis deasupra tastaturii. Şi apoi cedă gândului care o sâcâise încă de când citise e-mailul lui Peter Henson. Accesă *browser*-ul de internet şi introduse numele Neil Lomond. Se uită la rezultate. Nimeni care să conteze. Apoi introduse „InvestorCorp Neil Lomond". Nici aici nu era nimic. Privi ecranul o clipă şi apoi scrise „ProSure Neil Lomond". Nici de data asta căutarea nu dădu roade. Expiră foarte încet aerul pe care îl reţinuse în piept în timp ce aştepta să se încarce pagina. Poate că lucra încă la ei. Poate că nu. Poate că nici nu prea conta pentru ea, oricare ar fi fost situaţia.

Îşi introduse propriul nume şi surâse văzând că apărea pe mai multe pagini de internet. (Nu era nevoie, pentru că Minette o căutase deja pe Google acasă şi îi arătase cu mândrie rezultatele.) În primul rând, pe site-ul Global Finance, unde erau afişate doar funcţia ei şi adresa de e-mail. Mai apărea ca link într-un interviu televizat (deşi se menţiona doar faptul că fusese printre invitaţi. Din fericire, nu scria că abia dacă reuşise să deschidă gura, împietrită de emoţie cum era). În sfârşit, a treia apariţie era rezumatul unei dezbateri de la Colegiul din Dublin despre femeile din domeniul afacerilor. Echipa ei câştigase dezbaterea pe subiectul subreprezentării femeilor în comisiile de nivel înalt ale companiilor publice. Îşi argumentase bine punctul de vedere.

Trei rezultate cu ea şi nici unul cu Neil. Ha! Gândul acesta o liniştea.

Probabil că ar fi rămas până târziu la birou, dar Anna Sweeney veni să o caute la ora şase şi insistă să o scoată în oraş.

— Nu e nevoie să mai rămâi, îi spuse lui Darcey apăsat. Şi deşi s-ar putea să nu ai timp de sărbătorit, oamenii or să te creadă penibilă dacă stai până la

sfârşitul programului azi. Şi-apoi, adăugă, nimeni nu rămâne până târziu. Toţi au plecat să vorbească despre preluarea InvestorCorp.

Darcey îşi închise calculatorul. Ştia că Anna avea dreptate, dar nu plănuise nimic special în seara aceea şi era extrem de ocupată, aşa că i se păruse înţelept să rămână la serviciu. Domnişoara Înţelepciune, îşi spuse aruncând o privire peste rapoartele de buget. Domnişoara Adultă, dincolo de orice!

În mod cu totul neobişnuit, era unul dintre puţinii oameni rămaşi la etajul ei. De obicei, la ora şase erau o groază de persoane foindu-se de colo-colo, fie realmente ocupate, fie doar străduindu-se să dea această impresie. Dar astăzi nimeni nu se mai ostenea.

— Ai dreptate, spuse, dându-şi seama că puteai să exagerezi cu înţelepciunea. Dar să nu vorbim de InvestorCorp. Ştiu că subiectul o să fie întors pe toate părţile în următoarele câteva săptămâni şi mă enervează speculaţiile nefondate.

Anna o privi surprinsă. Crezuse că lui Darcey i-ar fi surâs câteva speculaţii nefondate despre preluarea iminentă. Dar glasul lui Darcey era neaşteptat de hotărât şi Anna se simţi chiar uşurată să poată vorbi despre alte lucruri.

— Câţiva dintre noi mergem la concertul Nineties Nostalgia sâmbătă-seara, îi spuse, în timp ce se instalau în scaunele din faţa geamurilor de plexiglas ale barului Excise şi comandau două pahare de vin. E o trupă foarte bună care cântă melodii de Duran Duran. Am câteva bilete de rezervă. Vrei să vii?

— Mi-ar plăcea, dar, sincer, nu cred că pot, spuse Darcey după câteva clipe de ezitare. I-am cam promis mamei că mă duc în Galway în weekend, dar şi dacă nu mă duc, tot mai am câteva lucruri de rezolvat înainte de plecarea la Barcelona.

— Poți să le rezolvi la birou, obiectă Anna lăsându-se pe spătarul scaunului. O să fie o noapte frumoasă și o să ne distrăm. Ar trebui să vii. Nu prea participi la activități cu colegii.

— Asta pentru că nu am nevoie să socializez prin companie ca tine, zâmbi Darcey. Toți clienții mei sunt peste hotare. Acolo îmi fac eu de cap.

Anna râse.

— Poate. Dar nu strică să ai puțină viață socială și aici. Nu totul se reduce la muncă. Mai trebuie și să te apropii de oameni și să te simți bine.

— Nu simt nevoia să mă apropii de cei de la Global Finance, mersi, i-o întoarse Darcey. Îi cunosc destul și-așa.

— Nu asta era ideea.

— Ce idee? M-am dus la chestia aia oribilă pentru formarea spiritului de echipă anul trecut. Kerry McLaughlin sforăie! Norman Quentin nu se dă cu destul deodorant. Ce mai trebuie să știu despre colegii mei, pentru numele lui Dumnezeu?

Se uită triumfătoare la Anna.

— Cred că ai putea... știi tu... să te distrezi mai mult cu ei.

— N-am nevoie de distracție, îi spuse Darcey. Îmi e bine și așa.

Anna o privi îngrijorată.

— Ce e? întrebă Darcey puțin răstit.

— Câteodată îmi fac griji pentru tine.

— Nu-i nevoie, îi răspunse Darcey pierzându-și răbdarea. Ce mai e și asta?

— Vezi tu, muncești foarte mult, zise Anna. Știu că suntem prietene, dar eu sunt și directorul de resurse umane. Și mă interesez de bunăstarea angajaților mei.

— Minunat, izbucni Darcey în râs. Angajații mei! Scutește-mă, Sweeney. Ești prietena mea, nu managerul meu de resurse.

— Știi ce vreau să spun, se apără Anna. E uzură mare în industria asta și nu vreau să te văd cedând și aruncând vina pe Global Finance.

— N-am să cedez, promise Darcey. Îmi place slujba mea.

Vorbind, își încrucișă mental degetele. Chiar îi plăcea slujba ei... mai mult sau mai puțin...

— Și te și pricepi, încuviință Anna. Te înțelegi bine cu toată lumea. Doar că nu ești... nu ești...

— Nu sunt ce? întrebă Darcey.

— Nu ești apropiată de nimeni.

— Ce Dumnezeu vorbești? exclamă ea uimită. Doar sunt apropiată de tine, ce naiba!

— Știu, știu. Anna și-ar fi dorit să-i poată vorbi mai cu ușurință. Atâta doar că uneori pari puțin distantă, Darcey.

— Și tu ai fi distantă dacă ți-ai petrece tot timpul hoinărind prin Europa, chinuindu-te să faci rost de afaceri pentru Global Finance! ripostă Darcey. Chiar nu înțeleg de ce îți bați atâta capul cu mine, dintr-odată.

— Cred că... e ziua ta și tu munceai la birou și... știi tu.

— Poți să spui că sunt penibilă dacă vrei, zâmbi Darcey. Dar, sincer, nu mă deranjează. O să fiu în Barcelona în câteva zile, iar asta ar mulțumi pe oricine.

— Probabil că ai dreptate, se învoi Anna, tot cu sentimentul că nu reușise să spună ce avea de spus (adică faptul că nimeni nu s-ar fi supărat dacă prietena ei se lăsa în voia sorții și își făcea de cap în seara zilei ei de naștere, în loc să se asigure că totul era perfect pregătit pentru plecare).

— Nu sunt așa o superfemeie ca tine, adăugă Darcey. Nu sunt multifuncțională ca tine – cu slujbă, copil, apariții pe la toate evenimentele sociale în vogă...

— Oamenii nu mă consideră o petrecăreață, nu? întrebă Anna brusc îngrijorată. Chiar nu sunt. N-aș vrea ca toată lumea să...

— Hei, liniștește-te, zise Darcey. Voiam doar să spun că le echilibrezi foarte bine.

Anna se strâmbă.

— Așa e, protestă Darcey. La naiba, eu abia dacă mă descurc doar cu munca și apartamentul uneori, dar tu jonglezi cu toate.

— Nu că aș avea vreun talent special, spuse Anna sec. Dar nu prea am de ales.

— Ce mai face Meryl? întrebă Darcey după un moment de tăcere.

— Minunat, spuse Anna. Crește foarte repede, ceea ce e destul de înfricoșător. Să vezi ce liste de doleanțe are în ultimul timp! Ridică din umeri resemnată. Ca să fiu sinceră, Meryl e motivul pentru care mă îngrijorează preluarea. Cunoști reputația celor de la InvestorCorp. Dacă se descotorosesc de mine?

— De ce-ar face asta? întrebă Darcey. Ești grozavă ca director de resurse.

— Sigur, dar s-ar putea să aibă pe altcineva pentru postul ăsta, spuse Anna. Sau poate că nu-mi vor acorda tocmai flexiblitatea de care mă bucur acum. Vreau să zic, e foarte bine că mama e acolo să aibă grijă de ea după școală și așa mai departe, dar știi cum sunt copiii. De vreo două ori în ultima lună a trebuit să plec în grabă pentru că a căzut la joacă sau i s-a năzărit să-i fie rău la ore. Celor de la InvestorCorp s-ar putea să nu le convină. Și-atunci ce mă fac? Glasul îi trăda neliniștea. Am nevoie de slujba asta. Eu...

— Anna, nu au cum să te concedieze. Și chiar dacă ar face-o, se găsesc o mulțime de slujbe în altă parte.

Darcey își dădu seama că îi spunea Annei aceleași lucruri pe care și le zisese în gând mai devreme.

— Uite ce e, știu că angajatorii nu au voie să discrimineze pe nimeni, îi explică Anna. Dar câți dintre ei vor într-adevăr să aibă ca angajată o mamă singură?

— Știi, nu prea văd care naiba e diferența între o mamă singură și una măritată, când vine vorba de serviciu. Oricum ar fi, de obicei, femeia e cea care trebuie să fugă acasă în caz de urgență.

Anna râse.

— Cred că ai dreptate.

— Așa că, hai, o să fie bine.

— Sper.

— Eu sunt sigură. Darcey își consultă ceasul. Mai vrei să bei ceva?

Anna dădu din cap.

— N-ar trebui, spuse. Nu-mi place să îi las tot timpul maică-mii răspunderea fetei. Deși zice că nu se supără, în realitate, cred că o cam deranjează.

Darcey făcu semn unui chelner și mai comandă două pahare de vin alb.

— Cel puțin, ți-e aproape și te susține, îi zise Annei când băuturile fură așezate pe masă.

— Știu. Anna gustă din vinul rece. Dar hai să analizăm puțin lucrurile. Sunt o femeie de treizeci și șase de ani cu o fiică de zece. Încă locuiesc cu maică-mea pentru că am nevoie de cineva care să mă ajute să am grijă de copilul meu. Dar nu vreau să stau acasă la mama. Vreau să găsesc pe cineva, să am un bărbat în viața mea și o casă a mea. E atât de al naibii de greu.

— Întotdeauna e greu, spuse Darcey cu blândețe. Să-ți găsești pe cineva potrivit e mult mai dificil decât să-ți găsești cariera potrivită!

Anna râse.

— Ai dreptate. Dar e trist când te gândești că m-am descurcat mai bine cu cariera decât cu viața amoroasă.

— Măcar o ai pe Meryl, zise Darcey. E o fetiță grozavă.

— Știu, știu, se învoi Anna luând o înghițitură de vin. O iubesc la nebunie și e cel mai bun copil din lume, dar n-aș alege de bunăvoie să fiu o mamă singură. Și totuși a fost numai vina mea... Glasul i se stinse și apoi reluă furioasă: O singură noapte, nu prea îți vine să crezi că o să se ducă totul dracului într-o singură afurisită de noapte, dar așa a fost.

— Nu s-a dus totul dracului, o liniști Darcey.

— Ba da, zise Anna. Nu pot să fiu o femeie de carieră strălucită ca tine. Nu pot să fiu nici mămica de zahăr cu prăjiturele de casă și hăinuțe croșetate, ca o groază dintre vecinele mele. Și nici nu pot să-mi fac de cap ca o femeie celibatară. Trebuie să mă gândesc tot timpul la Meryl și, nu că nu aș vrea, dar câteodată... Clătină din cap. Spun prostii. O iubesc, viața mea e de fapt în regulă. De vină e nesiguranța preluării.

— Știu, zise Darcey. E neliniștitor pentru toți.

— O să te descurci de minune, o asigură Anna. Toată lumea știe că ești supereficientă și cel mai bun manager de dezvoltare.

— Nu vorbi prostii, zise Darcey jenată.

— Și nu mai fi așa modestă, zise Anna. Ai fost Omul Anului la Global Finance doi ani la rând.

— Ei, știi că asta nu înseamnă foarte mult. În plus, competiția nu era chiar strânsă. Darcey se strâmbă. Mark Johnson a avut nenorocul se piardă clienții ăia în septembrie, altfel el ar fi primit premiul.

— Termină! îi ordonă Anna. Termină cu discursul ăsta gen „Sunt femeie și n-am să admit că meritul îmi aparține în întregime". Mark Johnson nu e nici pe jumătate așa de bun ca tine, iar tu știi asta foarte bine.

Darcey chicoti.

— Bine, bine. Sunt un geniu din toate punctele de vedere.

Anna râse și ea și apoi își luă un aer scrutător.

— Apropo de sexul slab – vreun bărbat nou la orizont?

— Nu.

— Păi, nu că aș fi în măsură să dau sfaturi...

Annei i se împleticea puțin limba pe măsură ce al doilea pahar de vin i se urca la cap, pentru că sărise peste masa de prânz în ziua aceea.

— Dar singurul capitol din viața ta la care nu ți-ai exploatat pe deplin potențialul e dragostea. Ridică mâna oprind-o pe Darcey, care voia să o întrerupă. Știu, știu, ești prea ocupată și nu ai cunoscut persoana potrivită! Dar niciodată n-ai s-o întâlnești dacă ai așteptări prea mari. Trebuie să te lași puțin dusă de val, Darcey. Să ai și tu o aventură amoroasă neglijentă și confuză.

Darcey râse.

— Nu mă dau în vânt după aventurile amoroase neglijente și confuze. Sunt numai bătaie de cap.

— Presupun că ai dreptate, zise Anna. Însă și relațiile de-o noapte te pot băga într-o mulțime de necazuri.

— Uite ce e, dacă tot a venit vorba, bărbații nu-ți creează decât necazuri, explică Darcey dând pe gât restul vinului. Eu mă retrag. Vreau să fac o baie lungă și să-mi petrec noaptea urmărind vreun film stupid, bun de spălat creierul.

— Probabil e o idee mai bună de a-ți petrece ziua de naștere decât să te implici într-o relație confuză, încuviință Anna luându-și mobilul și vârându-l în geantă. Deși n-ar trebui să dai înapoi dacă apare ocazia.

Vântul șuiera printre clădirile înalte ale Centrului de Servicii Financiare când ieșiră din bar, și amândouă începură să tremure de frig în timp ce se îndreptau spre gară.

— Pun pariu că o să fie încă o vară de rahat, spuse Anna încheindu-şi nasturii de sus ai hainei. Cu toată încălzirea asta globală, mă calcă pe nervi faptul că nu pare să se încălzească deloc!

— Ştiu.

Darcey, căreia îi era întotdeauna frig, îşi înfundă mâinile în buzunarele jachetei.

— Într-o zi am să emigrez spre un climat mai cald, jur c-aşa am să fac.

— Ce părere ai de Elveţia? o întrebă Anna. La urma urmei, ai rude acolo.

— E al naibii de frig iarna, zise Darcey.

— Totuşi nu e umed, observă Anna. Nu e aşa de cenuşiu şi posomorât ca aici. Şi mai e şi schiul.

— Se întâmplă şi acolo să fie posomorât şi cenuşiu, o informă Darcey. Şi-apoi eu sunt catastrofală când vine vorba de schi. Nu, nu mă văd în Elveţia. Poate în Italia. Visam la o fermă drăguţă în Toscana cu livada mea de măslini, unde aş putea să vând ulei şi să organizez tabere de pictură pentru turişti.

— Există cineva în Toscana care să nu organizeze tabere de pictură pentru turişti? întrebă Anna amuzată când ajunseră în gară.

Darcey râse.

— Probabil că nu. Şi eu nu ştiu să pictez, aşa că nu prea are şanse să se adeverească visul meu.

— Păi, atunci ne vedem mâine.

Anna, care locuia în Drogheda, în afara oraşului, se îndreptă spre peronul liniei principale în timp ce Darcey o luă înspre zona navetiştilor.

— Sigur. Ai grijă. Sărutări lui Meryl.

— Bucură-te de răsfăţ, zise Anna.

— Aşa am să fac.

— Şi... la mulţi ani.

— Da, sigur.

Însă Darcey zâmbea în timp ce traversa peronul.

Era aproape ora opt când Darcey ajunse înapoi în apartamentul ei, iar temperatura serii de primăvară scăzuse şi mai mult. Tremura uşor în jacheta ei de lână, apăsând butoanele interfonului ca să deschidă uşa blocului; intră lăsând în urma ei vântul de est.

Deschise cutia poştală şi scoase scrisorile. Erau şapte. Cele patru la care se aşteptase – recunoscu scrisul mamei ei, înclinat şi continental; caligrafia îngrijită a bunicii sale şi grafia lui Amelie, măruntă şi ordonată. Plicul de la tatăl ei era scris cu litere mari. Celelalte erau: extrasul de cont al cardului de credit (cum naiba se făcea că apărea întotdeauna aşa de prompt?), o scrisoare de la firma care administra blocul şi un plic crem, cu adresa bătută la maşină şi un timbru american neclar. Scrisoarea îi fusese trimisă pe adresa mamei sale, în Galway, iar aceasta o expediase din nou.

Un timbru american. Corpul i se încordă şi îşi simţi dinţii încleştaţi. Minette nu ataşase nici un fel de bilet scrisorii. Se întrebase oare şi ea despre ce era vorba?

Darcey încuie cutia poştală şi luă liftul până în apartamentul ei. Trase draperiile (apartamentul nu putea fi privit de niciunde şi ar fi putut să le lase aşa, dar începuse să plouă, iar dacă le trăgea, se făcea mai cald); respiră adânc şi trecu în revistă corespondenţa începând cu felicitările aniversare. Puse deoparte biletul de loterie de la Nerys, fără să-l răzuiască, pentru a prelungi şansa unui eventual câştig, şi ordonă felicitările pe raftul de cărţi. Apoi se întoarse la celelalte scrisori. Bilanţul cardului de credit nu era aşa de grav cum se aşteptase, ceea ce fu o uşurare; scrisoarea de la administratorii blocului era menită să îi reamintească problema creşterii animalelor în apartament (era absolut interzis, deşi, ştia Darcey, cel puţin trei oameni din bloc aveau pisici). Ultimul plic, după cum îşi dădu

bine seama, întorcându-l pe o parte şi pe alta, conţinea şi el o felicitare. Nu cunoştea pe nimeni în America dornic să-i trimită felicitări. Probabil că făcea o presupunere eronată. Ştia că ar trebui să deschidă pur şi simplu plicul şi să descopere că se înşelase, că era cine ştie ce prostie. Şi totuşi, ceva îi spunea că nu era o prostie şi că presupunerea ei era absolut corectă.

Nu trebuia să deschidă plicul. Nici nu voia. Îl mai întoarse o dată şi îl aruncă în coşul de hârtii. Apoi îşi făcu promisa baie, unde închise ochii şi îşi goli mintea de orice altceva în afara muzicii relaxante din boxe, ca să nu se mai gândească la plicuri din America sau preluări de companii, ci să se lase în voia melodiilor simple. Comandă mâncare chinezească şi, înfăşurată în halatul ei gros de baie, mâncă în faţa televizorului, urmărind ultima producţie marca Sky Movies. După aceea îl sună pe tatăl său ca să îi mulţumească pentru felicitare (deşi până la urmă îi lăsă un mesaj pe robot), făcu rebusul din *Irish Times*, deşi cuvintele nu erau punctul ei forte, iar apoi se întinse în pat cu romanul de succes pe care îl cumpărase la începutul săptămânii. După vreo două capitole, se băgă sub pilotă şi îşi trase perna mai confortabil înainte de a stinge lumina.

O oră mai târziu, se ridică în capul oaselor. Se tot foise, dar nu reuşise să adoarmă. Nici măcar nu moţăise. Împinse pilota la o parte şi se sculă din pat. Ezită o clipă înainte să meargă în bucătărie şi să scoată plicul crem cu adresa tipărită din coşul de hârtii. Mirosea un pic a tăieţei *chow mein*, şi Darcey strâmbă din nas.

Îşi strecură degetele sub foiţa plicului şi scoase felicitarea.

Iartă-mă că ţi-am uitat ziua de naştere, scria.

Privi surprinsă şi apoi deschise felicitarea. Un alt plic, mic şi alb, alunecă din ea. Îl ridică şi se uită la ce era scris în felicitare.

Sigur că n-am uitat-o, citi. *Dar am ratat cam multe în ultimii ani. E tare păcat că nu am ținut legătura. Sper sincer că asta o să ajungă la tine! De-atunci am îngropat trecutul. Și am vrea atât de mult să te avem la nunta noastră. Dacă vii, ești invitată și la cina din ajun. Găsești detaliile în plic. În stil foarte american, dar știi tu cum e! Și, desigur, poți să aduci pe oricine ai avea în viața ta acum.*

Darcey se holbă neîncrezătoare la felicitare. Apoi deschise al doilea plic. Era o invitație.

După atâta vreme, facem în sfârșit pasul cel mare, scria. *Și vă invităm din vreme să veniți la nunta noastră.*

Cele două nume erau tipărite cu litere argintii înclinate. Darcey își simțea inima bătând gata să-i spargă pieptul și își dădu seama că hârtia îi tremura în mână.

Își ținuse respirația când deschisese plicul. Acum expiră foarte lent și citi din nou cuvintele. Se căsătoreau. În definitiv, întotdeauna se așteptase la asta. Dar credea că se întâmplase cu ani în urmă. Nu asta fusese toată ideea? Pradă unei pasiuni desăvârșite unul pentru celălalt și dorindu-și să fie împreună pe veci, cei doi nu prea aveau de ales decât să-și pună pirostriile. Și acum invitația asta! Nu-i venea să creadă că nenorocita avea tupeul să i-o trimită. Deși Dumnezeu știe de ce se mira. Ea avusese întotdeauna tupeu.

Dar dacă își închipuia că Darcey avea să vină la afurisita ei de nuntă, ba încă și la afurisita de cină festivă, avea să vadă ea pe dracu'.

Capitolul 3

Lumina zorilor cădea pieziș prin storurile oblice ale casei din Palo Alto în timp ce Nieve umplea fierbătorul și îl punea în funcțiune. Majoritatea prietenilor ei beau cafea dimineața (aceea decofeinizată fiind acum cea mai la modă, deși unii dintre ei cedau tentației unor amărâte de moccachino cu lapte), dar ei îi plăcea ca primul lucru pe care îl bea să fie ceaiul. Ceai obișniut, chiar, nu verde sau de plante sau vreun soi de infuzie cu aromă de fructe. Ceai obișnuit, tare, cu lapte și, uneori, una-două linguriță de zahăr. Pe colegii și prietenii săi îi oripila, dar ei nu-i păsa. Niciodată nu i se părea că începuse ziua cum se cuvine dacă nu își băuse cana de ceai.

Deschise de tot storurile, așteptând să fiarbă apa. Albastrul cerului începea deja să se lumineze, iar iedera de la geam se legăna ușor în adierea blândă. Peste drum, Sienna Mendez își băga în marșarier Lexus-ul nou-nouț și îl conducea cu grijă pe stradă. Toată lumea conducea încet pe drumurile din aceste zone locuite, care avea la fiecare câțiva metri indicatoare cu „Atenție la copii"; nu erau așa de mulți copii în Pueblo Bravo care să necesite atenție. Majoritatea rezidenților erau mult prea ocupați cu slujbele lor în Silicon Valley ca să

se gândească la copii și la familii, dar cu siguranță nu voiau să ajungă subiect la știrile de seară pentru că dăduseră cu mașina peste îngerașul cuiva.

Nieve își privi mașina, o Acura NSX de un roșu aprins. Nu era o mașină bună dacă aveai copii. Însă, în definitiv, nici nu avea nevoie de o mașină bună pentru plimbat copii, ea însăși fiind unul dintre oamenii prea ocupați cu slujba pentru a face copii.

Apăsă pe telecomandă și aprinse televizorul. Se deschidea automat pe canalul Bloomberg, la emisiunea de știri financiare, iar Nieve ascultă rapoartele de piață din Europa și Asia în vreme ce turna apă fierbinte în ceainicul micuț ca să-l încălzească. Roti apa prin vas și măsură două linguri de foi de ceai, observând în același timp că nivelul pieței crescuse și că chinezii semnaseră cu SUA un alt tratat comercial. Turnă apa care acum fierbea peste foi. Nu-i plăceau pliculețele de ceai, iar ceaiul ei de dimineață era un ritual.

Așteptând să se pătrundă amestecul, privi încă trei mașini ieșind din Pueblo Bravo. Revolta ei (nu că ar fi fost neapărat nevoită să se revolte, dar îi plăcea să creadă că își păstrase identitatea distinctă în sânul Americii) era că nu ieșea valvârtej din casă dimineața și nu se năpustea în birou cu un pahar de cafea în mână. De obicei, ieșea din casă devreme, dar nu prea devreme, și când intra pe ușa de sticlă de la Ennco, firma de brokeraj la care lucra, o făcea în mod energic și eficient, rămânând la fel de energică și de eficientă de-a lungul întregii zile.

Așa și trebuia să fie. Ca șefă a departamentului de reclamații, avea de verificat tranzacțiile unor tipi care încă adoptau porecle ca Ursul sau Îndesatul și care nu își însușiseră noul ethos al comerțului, mai elegant și mai academic, care se infiltrase în atâtea alte firme. Ursul și Îndesatul erau dealeri de modă veche. Zgomotoși

și îndrăzneți, plini de încredere în forțele proprii și – din punctul de vedere al lui Nieve – niște șovini nenorociți. Dar îi plăceau. Și deși încercaseră să o tragă pe sfoară la început, și-au dat seama că nu o deranjase deloc, așa că în final i-au acordat respectul lor.

Respectul, se gândea sorbindu-și în sfârșit ceaiul. Atât de important pentru ea. Atât de important pentru toată lumea. Alte două mașini trecură prin fața casei. Amândouă fiind ultimul model de merțan. Toată lumea din Pueblo Bravo avea ultimul model din câte ceva.

Își termină ceaiul și puse cana în mașina de spălat vase. Apoi ieși din casă și se sui în mașină, îndreptându-se spre turnul de sticlă unde lucra. Departamentul de reclamații al firmei, care se asigura că toți dealerii respectau niște limite și nu făceau cine știe ce șmecherii cu milioanele de dolari care le erau încredințate, nu ținea de partea sofisticată a meseriei – asta ținea chiar de dealeri –, dar funcția lui Nieve era una veche și de-a lungul anilor își rostuise câteva avantaje bunicele. De avantaje aveau nevoie, fiindcă locuința din Palo Alto nu fusese ieftină, ca de altfel nici stilul de viață din Palo Alto. Desigur, amândoi își aduceau contribuția la acest stil de viață, însă ea era cea care câștiga un salariu de-ți pica falca. Fusese întotdeauna cea care făcea mai mulți bani, în afară de perioada aceea scurtă în care oamenii din domeniul tehnologic erau vedetele și ei aduceau banu' gros. Dar lucrurile luaseră o întorsătură extrem de urâtă pentru mulți dintre ei și Nieve își dăduse repede seama că banii cei mai siguri se făceau în domeniul serviciilor financiare; băncile și alte astfel de instituții ar fi putut înregistra scăderi, însă tot luau caimacul cu onorariile cerute clienților lor.

Ceea ce reprezenta motivul pentru care slujba ei la Ennco era atât de grozavă. Cu o lună în urmă o răsplătise din plin. Ennco fusese în top pe piața bursieră,

și Nieve își văzuse acțiunile triplându-și valoarea peste noapte. Chiar în acest moment, avea pe hârtie un profit care putea să le ajungă pentru tot restul vieții.

Dintotdeauna știuse că avea să dea lovitura într-o zi. Ideea de a pândi ocazia cea mare fusese importantă pentru ea încă din ziua în care tatăl său venise acasă și îi spusese mamei că vor fi obligați să se mute într-o casă mai mică, pentru că își pierduse slujba la fabrica de dulciuri. Nu uitase niciodată ce simțise atunci, auzind-o pe mama ei plângând în sufragerie în timp ce tatăl stăruia că nu avea de fapt nici o importanță, că avea să facă rost de altă slujbă în curând.

O cuprinse un tremur. În Irlanda anilor '80 nu prea existaseră alte slujbe. Cel puțin, nici una care să se potrivească unui bărbat de vârsta a doua, fără calificare și, în orice caz, nici una la fel de bine plătită ca aceea de la fabrică. Și, ascultându-i cum vorbeau despre directorul George Lawson și despre faptul că se afla încă la conducere deși lucrurile mergeau prost, își jură în sinea ei că ea nu avea să ajungă niciodată într-o astfel de situație.

Desigur, lucrurile se repetaseră în cazul ei atunci când posturile din tehnologie dispăruseră, dar, într-un fel, nu fusese nici pe jumătate atât de înspăimântător ca în 1980. Pe atunci, slujbele erau obligatoriu pe viață. În Silicon Valley, ele fuseseră întotdeauna dispensabile.

Acum nu mai conta nimic din toate astea. Uitându-se la emisiunea de pe Bloomberg în acea dimineață, observase că prețul acțiunilor Ennco urcase din nou. Înțelegerea era că angajații nu aveau voie să își vândă acțiunile pentru o perioadă minimă de șase săptămâni, dar nici unul din ei nu-și dorea așa ceva. Se zvonea că prețul avea încă mult de urcat – cel puțin de două ori față de valoarea din prezent. Atunci avea de gând să vândă. N-avea rost să fie prea lacomă.

Singurul lucru extravagant pe care îl făcuse de când cu achiziția internă fusese organizarea nunții. Zâmbi pentru sine la acest gând. Avea să se întoarcă în Irlanda ca o eroină victorioasă, așa cum merita; cât despre nuntă, ținută într-unul din cele mai exclusiviste hoteluri-castel din ținut, avea să fie un eveniment extrem de luxos, neprecupețind nici o cheltuială. Genul de lucru care să atragă atenția oricui urma să participe că Nieve Stapleton câștigase potul cel mare.

Nu voia să pățească precum alți irlandezi care se întorceau acasă de la slujbele lor de peste hotare și descopereau că erau străini în țara lor și că nimeni nu se lăsa impresionat de poveștile lor despre SUA sau Australia, sau pe unde naiba mai fuseseră. Pentru că asta se întâmplase în ultimii ani, de când cu Tigrul Celtic și cu Irlanda care se văzuse dintr-odată o țară bogată în loc de o insuliță din Lumea a Treia, de la marginea Europei. Nieve cunoștea o mulțime de oameni care fuseseră ademeniți înapoi în țară cu promisiuni de slujbe noi și interesante; se treziseră că salariile nu prea erau suficiente ca să trăiască din ele, deoarece prețurile la case erau ridicate, iar oamenii cu pretenții aveau nu numai mașină sport, ci și una de teren, precum și un minicinema în camera din spate. Ea, una, nu se ostenise să revină în țară. Nici nu fusese nevoie. Și nici nu existase vreun motiv care s-o ademenească înapoi.

Prietenii ei americani care vizitau Irlanda din când în când se întorceau cu povești despre baruri de care nici nu auzise vreodată sau locuri unde nu fusese niciodată; era uluită și se întreba dacă nu făcuse o greșeală venind în America. Însă afacerea cu Ennco și nunta aveau să demonstreze contrariul.

Unii s-ar fi putut întreba de ce nu se măritase până acum. Ea îi spusese că avea să se mărite cu el când își

vedea visul cu ochii, când avea un cont sănătos de șapte cifre în bancă și când și-ar fi putut permite o nuntă care să le ia tuturor piuitul. El se amuzase și îi spusese că viața nu se rezuma doar la bani și nici căsnicia doar la nunți extravagante, iar ea fusese de acord cu el. Însă îi amintise în același timp că lucrurile acestea făceau viața mult mai ușoară. Și că în ceea ce privea nunta, voia să o transforme în propriul ei basm.

Ieși de pe șosea, îndreptându-se spre complexul de clădiri al firmei Ennco. Parcarea era deja plină. La ora șapte și jumătate, era printre ultimii care soseau. Deseori se întreba dacă colegii ei mergeau vreodată acasă.

Etajul cu serviciile de brokeraj era deja ca un furnicar. Ursul și Îndesatul urlau unul la celălalt (lucru care se întâmpla des), iar Jasmine Becker împărțea cafea și gogoși dealerilor.

Pe Nieve o trecu un fior văzându-l pe Urs luând o îmbucătură din gogoașă, o sorbitură din cafea, țipând la Îndesat și răspunzând la telefon, toate în același timp. Amândoi erau anacronici într-un mediu de afaceri modern, își zise în timp ce intra în biroul ei cu pereți de sticlă. Mai nou, dealerii nu trebuiau să fie indivizi dubioși care făceau totul după ureche. Nieve și alții ca ea le monitorizau fiecare mișcare, astfel încât să nu poată încheia afaceri trăsnite, care să pună compania în situații imposibile. Ce bine avea să-i pară când cei doi vor ieși la pensie, iar ea nu se va mai preocupa decât de noul val. Noii dealeri erau altfel. Se îmbrăcau la patru ace și păreau foarte cumpătați. Ca și Jaden Andersen, care nu primise oferta unei gogoși cu cafea, în schimb bea ceai de plante. În anul precedent, Jaden scosese mai mult profit decât Ursul și Îndesatul împreună, iar bonusul pe care îl primise era dovada vie.

Când văzuse cu ce sumă exorbitantă se alesese el, o cuprinsese invidia. Se întrebase dacă ea s-ar mai

sinchisi să apară la serviciu a doua zi dimineața dacă s-ar fi trezit cu atâția bani; însă Jaden Andersen se prezentase la birou ca în fiecare zi, cu sacoul de comandă atârnat pe spătarul scaunului, cu cămașa de firmă și butoni de modă veche.

Îl văzu încheind o conversație telefonică, scoțându-și căștile și rotindu-și capul de câteva ori pentru a scăpa de durerea din ceafă, iar apoi punându-și căștile la loc. Nieve însăși ar fi putut fi ca el, dar nu asta o interesa. Și, la drept vorbind, dealerii – fie că erau de modă veche sau de modă nouă – erau o rasă cu totul aparte. Ei îi plăcea să fie totul ca la carte. Dealerii, chiar și cei cumpătați și înțelepți ca Jaden, aveau toți o latură nesăbuită a personalității.

Nieve nu era nesăbuită. Niciodată nu fusese. Întotdeauna făcuse bani într-o manieră mult mai hotărâtă.

Primul câștig îl obținuse la vârsta de șase ani, când locuiau în casa cea mare, iar tatăl său încă nu-și pierduse slujba. Acesta adusese acasă o cutie plină de ciocolățele, pentru Nieve și Gail. Nieve știa prețul de la magazin al fiecărei ciocolățele, pentru că toți copii își cumpărau dulciuri din același loc. Așa că le vându copiilor din zonă la un preț mai mic. Când Gail o întrebă, într-o seară, unde erau ciocolățelele, Nieve îi înmână banii.

— Erau un cadou de la tatăl tău, îi spuse Gail. Nu le-a adus acasă pentru ca tu să le vinzi.

— Mai bine decât să le mănânc pe toate, explică ea (foarte înțelept, se gândi, din moment ce Gail o bătea întotdeauna la cap cu alimentația sănătoasă). Și așa am bani pentru lucrurile pe care mi le doresc cu adevărat.

Toată copilăria ei inventase metode de a-și înmulți banii de buzunar. Plimba câinii vecinilor, plivea prin grădini, făcea comisioane... toate la un preț anume.

Când crescu mai mare, își făcu rost și de câteva slujbe de bonă.

Talentul îi ieșise la lumină în anul de pregătire la școală. Era anul în care elevii nu mai erau constrânși să studieze anumite materii, ci erau obligați să-și dezvolte spiritul practic, să ia contact cu lumea largă și să acumuleze experiența de muncă necesară, pentru a-și alege judicios materiile de studiu pentru ultimii doi ani de școală. Nieve conducea un proiect care trebuia să conceapă și să comercializeze un produs, vânzând cât mai multe exemplare și strângând astfel bani pentru școală. Echipa de anul trecut făcuse brelocuri cu însemnele școlii. Părerea lui Nieve era că brelocurile ieșiseră de mult din modă și nu puteau fi cumpărate decât de părinți compătimitori. Așa că, așezându-se lângă colegele ei de proiect, le anunță că se gândise la ceva mai bun decât brelocuri și agrafe și se aștepta la câteva idei de la ele. Fetele, Carol, Rosa și Darcey, o priviră nedumerite.

Aceste priviri nu erau însă un semn al prostiei. Gașca lui Nieve se intitula, de fapt, Gagicile Istețe. Asta pentru că toate erau deștepte și toate erau considerate prea studioase. Dar nici una nu-și putea imagina ceva mai ușor de vândut decât agrafele și brelocurile. Ideea cu caseta video era a lui Nieve. Se numea *Cum să trăncănești de nota zece la examene* și era o compilație de idei care să te ajute să treci examenele cu minimum de efort. În sinea ei, Nieve era convinsă că o mulțime de oameni vor cumpăra o casetă care le promitea succese școlare fără prea multă bătaie de cap; stărui să aleagă un preț zdravăn, în ciuda îndoielilor pe care le avea restul echipei. Se oferi să investească o parte din propriii bani în campania de publicitate în schimbul unui procent din câștiguri. Mirate de încrederea ei, celelalte fete se învoiră.

Caseta avu un succes fulminant; școala scoase cel mai mare profit dintr-un proiect de acest gen, iar Nieve își acoperi cheltuielile frumușel. Aproape toți elevii cumpărară caseta; până și cei din alte școli făcură comandă.

Acesta a fost primul proiect comercial al lui Nieve. Și se soldase cu o victorie răsunătoare.

Zâmbi aducându-și aminte de acele vremuri. Apoi deschise calculatorul și începu să consulte piața. În același timp era atentă la tabela electronică, unde se vedea că prețul acțiunilor Ennco mai urcase cu doi la sută și că profitul ei se mai înmulțise cu vreo câteva mii de dolari. Lucru care o făcu să zâmbească și mai larg.

Capitolul 4

Aeroportul era, ca întotdeauna, haotic dimineața devreme, sala principală fiind deja înțesată de cozi lungi, șerpuitoare la ghișee și în zonele de predare a bagajelor. Un om de afaceri, cu geanta de laptop pe umăr și impermeabilul pe braț, se izbi de ea, își ceru scuze expeditiv și apoi se îndreptă grăbit spre punctul de verificare a bagajelor, consultându-și neliniștit ceasul.

Darcey nu putea să priceapă cum se făcea că la aeroport existau mereu atâția oameni grăbiți. Ea avea timp berechet. Punctualitatea îi fusese inoculată de tatăl său, care stăruia că întârziatul era o dovadă de lipsă de respect impardonabilă. El se referise la întârziatul la întâlniri, desigur, însă odată acest principiu sădit în conștiința sa, îi era greu să întârzie oriunde; totuși Darcey era de părere că existau și feluri mai grave de a te arăta necuviincios (și că tatăl ei nu era tocmai imaculat când venea vorba de acestea). Ciudat, se gândea acum, introducând numărul zborului său în automatul de bilete. Ciudat cum unele lucruri pe care ni le spun părinții ne rămân întipărite în minte pentru totdeauna. Și ne și sâcâie! Pe Darcey o sâcâia mereu întârziatul, și vina pentru asta i-o atribuia tatălui ei.

Dar numai mulțumită lui reuși să se descurce cu cozile lungi și să mai aibă timp și pentru o cafea și un croasant într-una din cafenelele aeroportului, ca de obicei. Localul era ticsit și el de lume, iar femeia din față dădea semne de nerăbdare așteptându-și cafeaua. Când și-o primi în sfârșit, o dădu pe gât din două înghițituri rapide. Când Darcey și-o primi pe a ei, o luă la o masă și o sorbi încet, răsfoind ziarul. Nu părea să mai scrie nimic despre preluarea InvestorCorp, care acaparase paginile de știri economice în ultimele zile. Până acum nimeni de la biroul european InvestorCorp, cu sediul la Edinburgh, nu venise în Dublin, deși toată lumea se aștepta să îi vadă pe noii proprietari cât de curând. Anna Sweeney îi trimisese un e-mail lui Darcey, întrebându-se și frământându-se din nou în legătură cu viitorul postului ei de director de resurse umane, în vreme ce discuțiile de la cantină (și, mai semnificativ, cele din intimitatea toaletelor) se refereau încă la ce schimbări ar putea aduce InvestorCorp companiei. Mai ales dacă aveau să fie implicați cei de peste ocean.

Structura firmei InvestorCorp era diferită de cea a Global Finance. Aceasta dintâi avea o grămadă de birouri în toată lumea, inclusiv în America, dar sucursala din Scoția era cea mai mare din Europa, în virtutea faptului că scoțienii cei dibaci preluaseră înainte ProSure, o firmă de investiții în principiu englezească. Era dificil, se gândea Darcey, să ții evidența tuturor. Nu era de mirare că majoritatea oamenilor considerau prea complicat să faci afaceri. Dar ideea de bază nu era complicată. Scoțienii și yankeii aveau să sosească în Dublin în curând. Și aveau să schimbe lucrurile pentru toată lumea.

Darcey trase adânc aer în piept la gândul acestor schimbări, apoi își isprăvi cafeaua și împături ziarul. Părăsi cafeneaua și o porni în pas lejer spre poarta de

îmbarcare. Majoritatea scaunelor din sala de așteptare erau deja ocupate, în mare parte de cei care călătoreau în scop de afaceri – aproape toți erau bărbați la costum, purtători de laptop, bătând frenetic la PDA-uri sau vorbind la mobil, în ciuda faptului că era de-abia șapte dimineața. Aveau un aer elegant și afectat. Darcey se întreba, uitându-se la costumul ei de mătase bleumarin și la bluza severă albă de bumbac, dacă nu cumva avea și ea aerul acela elegant și afectat. Sau toți care o priveau își dădeau seama că, de fapt, nu era o veritabilă femeie de afaceri și că doar se prefăcea?

Ea, una, nu încerca niciodată să lucreze în aeroport pentru că știa că ar fi fost un dezastru. Echipamentul electronic părea să o urască din capul locului. Laptopul ei ceda mai des decât funcționa, așa că ideea de a-l scoate și de a începe să-l butoneze violent și fără efect în public era prea jenantă. Cu toate acestea, se simțea întotdeauna puțin stingheră, stând lângă cei care lucrau în disperare, cu ziarul ei sau vreo revistă ca *Newsweek* sau *The Economist* (ar fi preferat ceva gen *Hello!* sau *OK!*, dar asta i-ar fi distrus complet imaginea).

Lui Minette îi surâdea ideea unei fiice globe-trotter în stil femeie de afaceri, deși Darcey se străduia din răsputeri să îi explice că nu călătorea decât prin Europa și că mersul cu avionul nu mai era așa de sofisticat cum fusese pe vremea ei. De fapt, ținând cont de restricțiile de siguranță în continuă schimbare, era mai degrabă un coșmar.

— O, nu fi nerecunoscătoare, i-o întorcea Minette. Te-ai descurcat bine în viață, și asta contează. Ai ieșit victorioasă din toate încercările. Le-ai arătat tu până la urmă! Și e bine că poți ajunge în aceste locuri cu bilete la clasa întâi gratis.

La care Darcey râdea și îi spunea că Global Finance nu ajunsese acolo unde era rezervând bilete la clasa

întâi pentru angajații săi – chiar dacă acestea erau disponibile, ceea ce de obicei nu se întâmpla – și că ea chiar avea de lucru când pleca peste graniță.

— Dar e mai bine decât să te baricadezi într-un birou, spunea Minette încrezătoare. (Darcey știa că mamei sale îi plăcea să o creadă plină de succes într-un anumit domeniu.) Și, adăuga nostalgic, te cazează și în hoteluri frumoase.

Partea asta era adevărată. Bugetul companiei le permitea să se cazeze în hoteluri bune și Darcey era recunoscătoare pentru acest avantaj. La vremea ei, stătuse în niște adevărate focare de mizerie și era frumos să înnoptezi într-un hotel care îți punea la dispoziție șampon și gel de duș demne de șterpelit.

Zborul fu anunțat și urmă foiala obișnuită la urcarea în avion. Bărbatul de lângă ea își închise laptopul și se alătură cozii. Darcey așteptă să se rărească înghesuiala și apoi se sui în avion, de-abia reușind să-și facă loc pentru geantă în compartimentele de bagaje de deasupra.

Locul ei era lângă încă un utilizator de computer. Își ținea laptopul pe genunchi, pregătit să înceapă din nou să lucreze de îndată ce avionul avea să decoleze, lucru pe care Darcey îl găsea deja exagerat! Se lăsă pe spate, închise ochii și nu-i deschise decât când membrii personalului de zbor începură să-și împingă cărucioarele pe culoarul din mijloc. Ceru un ceai și îl sorbi, cercetând leneș ce lucra afaceristul de lângă ea. Îi veni să îi arate că pusese o formulă greșită în coloana D. Dar tăcu. Desfăcu ziarul la pagina cu Sudoku. Până când dezlegă cele trei probleme diferite, personalul își terminase serviciul, iar avionul își începuse aterizarea pe aeroportul din Barcelona.

În Barcelona era mai cald decât fusese în Dublin; Darcey observă că orice slujbă care îți permitea să îți începi ziua sub nori cenușii, dar să ajungi până la

urmă într-un loc mai cald şi mai luminos era o slujbă bună. Mama ei avea dreptate. Câteodată se gândea prea mult la toate lucrurile care mergeau prost în loc să accepte toate lucrurile care ieşiseră cum trebuie. Şi simţi deodată cum umbra presentimentelor sumbre care o urmărise de când cu anunţul InvestorCorp o părăsea încet.

Îşi deschise agenda ca să-şi verifice programul de întâlniri. Oamenii se mirau văzând că folosea o agendă normală în loc de un PDA sau vreo altă şmecherie electronică, însă îi plăcea mai degrabă să scrie lucrurile decât să le încredinţeze uitării electronice. Şi îşi iubea agenda legată în piele, care părea oarecum mai personală decât un PDA.

Sări într-un taxi şi indică locul primei sale întâlniri, simţind cum se relaxa, cu toate că îşi formula deja planul întâlnirii. Călătoria aceasta era printre preferatele ei. Îi plăceau toţi clienţii spanioli şi considera Barcelona unul dintre cele mai şic oraşe din Europa. Poate că Milano o bătea la capitolul stil, recunoscu, în vreme ce trăgeau pe dreapta în faţa clădirii unde lucra Joaquin Santiago, însă Barcelona era net superioară când venea vorba de distracţie pur şi simplu.

Se distrase cel mai bine în Barcelona. Fusese ultimul oraş pe care îl vizitase cu prietenele sale în anul lor de făcut turul Europei, la terminarea şcolii; fuseseră extrem de impresionate. Era de asemenea şi singurul loc unde nu se putuse înţelege cu localnicii şi datorită acestui fapt, dat fiind că fetele nu mai apelau la ea una-două ca să rezolve situaţia, cum făcuseră în Franţa, Germania şi Italia, simţise că aparţinea mai mult găştii decât până atunci. (Dar nu-i plăcuse că nu putea să vorbească limba, ceea ce o făcuse să se întoarcă în Spania la terminarea facultăţii.)

Îi plăcuse însă la nebunie să facă parte dintr-o gaşcă. La şcoală, cu toate că era inclusă în categoria

celor mai isteţi, nu prea se ţinuse de găşti, preferând să stea cu prietena ei cea mai apropiată. Dar Nieve era o persoană mai degrabă sociabilă, şi, deşi ea şi Darcey erau prietene la cataramă, stăruise că hoinăritul prin Europa era mai mişto în gaşcă decât de capul lor.

Chiar aşa şi fusese. Şi partea cea mai bună, cel puţin în ceea ce o privea pe Darcey, era că nu încercau să dovedească nimic. La şcoală totul se rezumase la examene şi la reuşite – la extinderea intelectului, le spusese odată domnişoara Hargreaves. Dar în Paris, Frankfurt şi Milano nu îşi extinseseră intelectul. Pur şi simplu se distraseră.

Unul din motivele pentru care Darcey se bucura aşa de tare era că, fiind considerată un fel de ştie-tot, oamenii nu se aşteptau să o vadă distrându-se. De-a lungul întregii sale copilării, odată ce îşi dăduse seama că era deosebit de isteaţă, tatăl său o presase să se descurce din ce în ce mai bine pe plan şcolar. Ca profesor de matematică, era încântat de uşurinţa ei în ceea ce privea numerele. Memoria ei aproape fotografică era la fel de importantă. Treaba cu limbile – păi, zicea el, era ca şi aranjată având-o pe Minette în casă. Îi spunea lui Darcey că era esenţial să nu îşi irosească talentele. Că avea să aibă o viaţă de succes. Aşa se face că în timpul şcolii o provocase să muncească din ce în ce mai din greu şi să aibă rezultate din ce în ce mai bune. Singura problemă, din punctul de vedere al lui Darcey, era că nimănui de la şcoală nu-i plăceau copiii-minune. Oamenii deveneau bănuitori dacă cineva dădea semne că ar fi mai deştept decât trebuie. Nu era absolut deloc mişto să ai răspunsul la toate. Şi numai mulţumită faptului că infinit mai populara Nieve Stapleton îi era prietenă bună, reuşea Darcey să se bucure cât de cât de şcoală.

Era greu. Nu cu cât avea de lucrat, asta lui Darcey i se părea uşor. Dar oamenii erau mai dificili. Era

important să nu fii nici prea deșteaptă, nici prea proastă, nici prea atrăgătoare și nici prea urâtă. Toate aceste lucruri te scoteau în evidență. Darcey nu dorise niciodată să iasă în evidență, dar asta era aproape imposibil când profesorii o alegeau mereu să răspundă la întrebări sau să explice concepte dificile. Știa că mare parte din celelalte fete o urau pentru asta și încerca să treacă neobservată la ore.

Dar nu ieșise în evidență în timpul acestui an de pauză. Se simțise bine. Și, pășind afară din taxi pe asfaltul cald de pe Via Laietana, sentimentul acela o invadă din nou și Darcey intră în clădirea proiectată de Gaudí în pas voios.

Întâlnirea ei cu Joaquin Santiago merse ca pe roate. Ridică în slăvi avantajele relației de afaceri între compania lui și Global Finance (lucru la care se pricepea cel mai bine), indicând cât de mulți bani făcuse, dar și câți economisise lucrând deja cu ei. Când termină de vorbit, o întrebă despre preluare și ce avea să însemne aceasta.

— Nimic, răspunse ea ferm, în afară de faptul că vom avea mai multe resurse în spate, care ne vor aduce tuturor beneficii. Inclusiv vouă, adăugă. De îndată ce îți pot oferi mai multe informații despre servicii suplimentare, voi reveni cu plăcere.

Le spuse același lucru clienților și la a doua și a treia întâlnire, și lui Francisco Ortiz, ultimul ei client pe ziua aceea.

— Și eu mă voi bucura se te revăd oricând, îi spuse.

Ochii lui negri îi fixară pe ai ei o secundă.

— Ce mai face Inez?

Întreba de soția lui. Francisco o privi cu mândrie.

— Însărcinată, zise.

— E o veste grozavă!

Darcey îi zâmbi cu o bucurie sinceră. El dădu din cap.

— Suntem foarte fericiți.

— Sigur că sunteți.

Expresia lui se schimbă ușor.

— Desigur, și *noi* am fi putut fi foarte fericiți.

— Nici vorbă, îi răspunse ea repede. Știi asta, Francisco. A fost minunat și așa mai departe, însă...

— Însă nu vrei să îți pierzi libertatea.

Repeta cuvintele pe care ea i le spusese cu vreo doi ani în urmă.

— Vai, Fran, știi că nu era nici locul, nici momentul potrivit, îi zise ea. Eram distrusă și tu meritai mai mult. O meritai pe Inez. Și-apoi, adăugă, nu au fost decât câteva săptămâni.

— Niște săptămâni pe cinste, totuși.

Ochii lui sclipiră și ea roși.

— Da. Păi...

El râse.

— Și există cineva în viața ta, Darcey?

— O, mă știi, îi spuse ea. Nici o șansă.

O privi cu afecțiune, și ea se grăbi să îi spună că trebuie să plece. Își strânseră mâinile. Schimbară săruturi pe obraji. Aftershave Cerruti, își spuse Darcey. Întotdeauna îi aducea aminte de el. Fusese bun cu ea, iar asta îi făcuse bine, și fusese o perioadă de pasiune intensă. Dar n-ar fi durat.

— *Hasta luego*, îi spuse ea întorcându-se să plece.

— *Hasta pronto*, răspunse Francisco.

Părăsi biroul fără să se uite în urmă.

Nu avea alte întâlniri în ziua aceea, dar seara lua cina cu un posibil nou client. De-abia după ora unu noaptea se întoarse la hotelul de lângă elegantul Passeig de Gracía, unde se cazase între două drumuri. Avusese o zi de nouăsprezece ore și era epuizată. În mijlocul

măsuței joase din colțul camerei se afla o jumătate de sticlă de Rioja și un pahar pe o tavă de argint. Destupă vinul și își turnă puțin în pahar. Apoi se prăbuși în fotoliul roșu și închise ochii. Pe măsură ce își sorbea vinul și începea să se destindă, gândurile pe care le respinsese cu atâta succes până atunci îi năvăliră din nou în minte. Gânduri despre InvestorCorp. Și, chiar mai stăruitoare, gânduri despre invitația la nuntă.

Cel mai surprinzător era că invitația exista, în primul rând. Nici nu știa ce o irita mai tare. Faptul că nu se căsătoriseră mai devreme sau faptul că asta aveau să facă acum.

Nieve Stapleton și InvestorCorp. Două probleme complet separate ale vieții ei pe care crezuse că le depășise pentru totdeauna. Dar acum o copleșiseră din nou. Nu-i venea să creadă că amândouă reveneau în același timp.

O cunoștea pe Nieve de aproape o viață. Părinții lui Nieve, Gail și Stephen, se mutaseră lângă Minette și cele trei fiice ale sale în cea mai fierbinte și umedă zi a anului; toți membrii familiei Stapleton erau asudați și epuizați după ce terminaseră de despachetat, și se bucurau să vadă că Nieve o pornise în sus pe uliță spre pâlcul de copaci de la capătul aleii închise, unde Darcey stătea și citea o carte.

Amândouă aveau șapte ani.

— Ce c'testi?

Darcey nici n-o observase pe cealaltă fetiță până când Nieve vorbi.

— De ce?

— Poate aș putea s-o împrumut.

— N-ai fi în stare s-o citești, zise Darcey strângând cartea la piept. Și eu de unde să știu că o să mi-o dai înapoi?

— Sunt bună la citit, spuse Nieve. Am citit o groază până acum. Tocmai m-am mutat la numărul zece. Nu voiam să mă mut. Am lăsat-o în urmă pe prietena mea cea mai bună.

Darcey percepu tremurul din glasul celeilalte fetițe.

— Eu locuiesc în casa de lângă. La numărul opt.

— Deci pot să văd cartea?

Darcey ridică din umeri și i-o întinse. Nieve o luă și se încruntă.

— Nu e în engleză.

— E în franceză, spuse Darcey. Mama mi-a luat-o când a fost în Elveția.

— Atunci de ce nu e în elvețiană?

— Pentru că în Elveția se vorbește franceza.

— Ce prostie.

— O am și în engleză, zise Darcey. Ai putea s-o citești pe aia.

— Cum se numește?

— *Cinci merg pe insula Kirrin.*

— Am citit-o deja, declară Nieve cu o expresie victorioasă. Altceva mai ai?

— O mulțime, zâmbi Darcey. Hai la mine acasă. O să-ți arăt.

De câte ori își aducea aminte, Darcey se gândea că lunga sa prietenie cu Nieve se rezuma la faptul că locuiseră una lângă alta și că astfel se vedeau în fiecare zi. Din multe puncte de vedere, erau foarte diferite. Dar asta nu părea să conteze.

Nieve era mai scundă, zveltă ca o salcie și cu o înfățișare înșelător-fragilă, cu păr lung, negru-albăstrui, care aproape că îi ajungea la talie, și ochi negri rotunzi, care păreau uneori prea mari pentru chipul ei în formă de inimă. În mișcări, păstra grația și echilibrul pe care și le însușise în timpul lecțiilor de balet la care mergea

în fiecare sâmbătă dimineaţa (până când se hotărî că implica prea multe eforturi pentru ceva care nu promitea să se transforme nicicând într-o carieră).

Spre deosebire de majoritatea fetelor de la şcoală, uniforma lui Nieve îi venea perfect, Gail cumpărându-i câte una nouă la începutul fiecărui an şcolar. Părul său lins era mereu îngrijit, legat la spate într-o coadă lucioasă şi strâns bine cu o agrafă frumoasă. Cărţile ei erau învelite în coperte de plastic transparente. Penarul se asorta cu pixurile şi creioanele dinăuntru. Când intra în clasă, punea cărţile şi foile care îi trebuiau într-un teanc pe bancă, cu marginile potrivite cu grijă astfel încât să arate ordonat şi să nu se poată răsturna în caz că vreun profesor le atingea trecând pe lângă ele.

Nieve arăta mereu nevinovată ca o icoană, indiferent ce boacănă mai pusese la cale, şi fetele se înţeleseseră ca în caz că aveau probleme din orice motiv, Nieve să fie cea care să vorbească în numele lor; ea era nemilos de convingătoare, cu o hotărâre feroce, cu toată înfăţişarea ei angelică, şi putea să facă pe oricine să creadă orice.

Darcey era mai trupeşă, cu oase mari şi uşor supraponderală pentru vârsta ei; părul ei blond avea reflexe de culoarea mierii şi ochii ei albaştri erau ceva mai neliniştiţi şi mai aprinşi decât cei ai prietenei sale. Deseori îi spunea lui Nieve că se completau de minune. Că felul de a fi ordonat şi îngrijit al lui Nieve crea un contrast plăcut cu stilul ei mai neglijent, cu uniforma prea lungă (pentru ca mai târziu, când trecuse printr-o fază de creştere rapidă, să ajungă prea scurtă), părul vâlvoi care îi cădea în onduleuri de nestăpânit în jurul feţei şi cărţile care nu erau niciodată învelite îngrijit, ci dimpotrivă, aveau mereu colţurile îndoite şi arătau a fi fost asiduu frunzărite. În afară de un scurt răstimp în faza ei de prinţesă, Darcey se ţinuse departe de lecţiile

de balet – îi lipseau echilibrul şi eleganţa necesare şi, după ce, încercând o piruetă, se izbise de o altă fată şi îşi învineţise ochiul, ea şi Minette căzură de acord că baletul era o pierdere de vreme.

Nieve era îndrăzneaţă şi încrezătoare în performanţele ei şcolare, în timp ce Darcey rămânea în urmă, cu toate că amândouă sfârşeau prin a participa la aceleaşi ore, învăţând aceleaşi materii şi luând aceleaşi note. Profesorii încercau să o împingă de la spate pe Darcey să se descurce mai bine, însă ea ura atenţia pe care o atrăgea după sine statutul de cea mai bună elevă. Nieve, în schimb, adora să fie în centrul atenţiei. Era extrem de competitivă şi îi plăcea să primească stelele colorate pe care învăţătorii din şcoala primară i le lipeau în caietele de exerciţii. Şi îi plăcea să se descurce mai bine ca Darcey, pentru că Gail îi spunea deseori că Darcey McGonigle era o fată foarte deşteaptă şi că era important să nu rămână în urma ei.

Darcey se simţea norocoasă că Nieve era prietena ei şi ştia că pentru ea era important să fie în faţă. Mai ştia şi că Gail o bătea la cap cu temele şi că îşi dorea ca Nieve să se descurce bine la ore. Aşa că nu vedea nici un motiv pentru care să concureze cu ea. O lăsa bucuroasă pe Nieve să ia note mai mari, dacă asta însemna aşa de mult pentru ea şi dacă astfel rămâneau apropiate. Tish şi Amelie împărtăşeau o apropiere specială datorată faptului că erau gemene şi Darcey se simţise întotdeauna exclusă. Până în ziua în care Nieve se mutase lângă ea, Darcey nu fusese prietenă cu nimeni în mod special. Îi fusese întotdeauna teamă că va fi respinsă la un moment dat din senin, aşa cum se întâmplase cu gemenele. Dar Nieve nu se purta aşa. De fapt, Nieve părea să îşi dorească prietenia lui Darcey mai mult decât dorea aceasta să i-o acorde. Dar pe Darcey nu o deranja lucrul ăsta. Uneori, se

gândea, se simţea mai apropiată de Nieve decât fusese vreodată de Tish şi Amelie.

Cele două fete se făceau comode fiecare în locuinţa celeilalte. Era tot atât de probabil ca Minette să o găsească pe Nieve întinsă pe patul lui Darcey, citindu-i cărţile cu benzi desenate şi mai târziu revistele pentru adolescenţi, pe cât era de probabil să o găsească pentru propria sa fiică. Gail dădea deseori în bucătărie peste Darcey aşezată pe masa de pin lustruit, legănându-şi picioarele şi aşteptând să se întoarcă Nieve de la lecţia de muzică.

De împărţit, împărţeau orice. Jucăriile. Hainele. Machiajul. Ba chiar, câteodată, şi iubiţii, deşi dacă n-ar fi fost Nieve, nu ar fi existat iubiţi de împărţit. Acesta era singurul capitol din viaţa lor unde superioritatea lui Nieve era de necontestat.

Darcey nu prea înţelegea cum reuşea prietena ei, însă Nieve părea să atragă băieţii fără mare efort. Nu se punea problema fizicului – Nieve era frumuşică, însă nu excepţională. Avantajul era, conchise Darcey, personalitatea ei. Indiferent cu cine vorbea, îl făcea să se simtă cea mai importantă persoană din lume; băieţilor părea să le placă lucrul ăsta. Darcey nu era în stare să o imite. După ea, majoritatea băieţilor din cartier erau nişte idioţi.

Ori de câte ori Nieve se plictisea de un băiat, îi sugera să o abordeze pe Darcey. Aceasta, le explica ea, era o persoană foarte drăguţă şi nu era vina ei că era mult prea isteaţă. De asemenea, le mai promitea ea, Darcey săruta excepţional de bine. (Această informaţie fusese obţinută prin teste riguroase într-un experiment pe care amândouă fetele juraseră să îl treacă sub tăcere pentru totdeauna. La vârsta de doisprezece ani exersaseră sărutul una pe cealaltă. Nici uneia nu-i plăcuse în mod special experienţa, însă, după ce fusese

în sfârşit sărutată pentru prima oară de un băiat, Nieve o informase pe Darcey că ea sărutase mult mai bine şi nu fusese nici pe jumătate atât de brutală.)

Băieţii ieşeau cu Darcey, dar de obicei numai o dată sau de două ori. Talentul ei excepţional la sărutat i-ar fi legat de ea, însă de obicei ea era cea care spunea nu. Partea cu sărutatul era în regulă, îi explica lui Nieve, însă atunci când nu se sărutau trebuia să vorbească şi ea n-avea idee ce să le spună.

— Vorbiţi despre lucruri normale, o sfătuia Nieve.

Însă Darcey clătina doar din cap şi bombănea că nu existau subiecte de conversaţie.

Când au terminat în sfârşit şcoala, Nieve a plănuit turul Europei cu restul Gagicilor Isteţe, cu toate că, odată ajunse acolo şi datorită cunoştinţelor ei de limbi străine, Darcey se ocupa de tot. Tot Nieve sugerase ca, după facultate, să repete călătoria – doar că de data asta numai ea cu Darcey, din moment ce începuseră deja să piardă contactul cu Rosa şi Carol, care se duseseră în Anglia la facultate. Aşa că făcură împreună pe chelneriţele la Paris, lucrară într-un bar în Berlin şi culeseră măsline în Toscana. Apoi le vizitară pe rudele lui Darcey din Elveţia înainte de a se îndrepta, la cererea lui Darcey, spre Marbella, unde reuşiră să îşi găsească de lucru ca guvernante la două familii înstărite care locuiau în oraş. Nieve fu angajată de soţia unui om de afaceri bogat, care poseda un iaht în Puerto Banus şi avea pur şi simplu nevoie de cineva care să-i ia copiii de pe cap pe vară. Deşi nu plăteau bine, casa lor, situată la cinci kilometri de plajă, era extraordinară şi îi puseseră la dispoziţie lui Nieve un jeep micuţ pentru deplasări în zonă. Darcey se trezi având grijă de patru copii germani, incredibil de politicoşi, ai căror părinţi voiau ca aceştia să îşi petreacă mare parte din zi învăţând, ceea ce îi lăsa mult timp la

dispoziţie să se plimbe pe plajă în picioarele goale şi să îşi exerseze spaniola.

Nieve avea mai puţin timp liber, dar, de câte ori aveau posibilitatea, se întâlneau în port şi stăteau pe terasele barurilor şi cafenelelor, bucurându-se de soare şi de atmosferă şi întrebându-se dacă să mai rămână în Spania sau să se întoarcă în Irlanda şi să facă rost de ceea ce Darcey numea, cu tristeţe în glas, „slujbe adevărate".

— E o pauză minunată, dar trebuie să mă întorc şi să mă apuc de făcut bani la modul serios, spuse Nieve pe un ton forţat într-o după-amiază, în timp ce ciuguleau din nişte aperitive şi sorbeau un vin de prin partea locului. Există atâtea ocazii de afaceri care aşteaptă să fie fructificate şi atâtea modalităţi de a face bani şi de a avea diverse lucruri, încât mă simt vinovată stând aici şi nefăcând nimic.

— Eu nu.

Darcey îşi privi prietena cu un aer gânditor. Ştia că lui Nieve îi plăcea să aibă ceea ce ea numea „bunuri materiale". De fapt, Minette chiar o botezase Domnişoara Vreau Acum. Una dintre cele mai mari deziluzii ale lui Nieve era aceea că familia sa nu înota în bani. Aşa ar fi trebuit să fie, îi spusese odată lui Darcey furioasă, dacă firma n-ar fi jucat murdar şi nu l-ar fi lăsat şomer pe tatăl său. Dacă ar fi fost genul de om care să iasă mai mult în faţă, atunci familia Stapleton s-ar fi descurcat mult mai bine în viaţă. Şi ea, Nieve, ar fi persoana cu guvernantă în loc să fie *ea* nenorocita de guvernantă. Aşa cum stăteau lucrurile, părinţii ei se consideraseră extrem de norocoşi când Stephen îşi găsise o slujbă nouă într-un atelier auto din zonă, la scurt timp după ce se mutaseră lângă Darcey.

— E frumos să ai lucruri, dar mai bine e să fii fericit, spuse Darcey cu blândeţe.

— Hai, fii serioasă, Darce, zise Nieve. Lasă tâmpeniile. Suntem totuşi în anii '90. Îţi jur că lumea se schimbă şi că acum e momentul să ne ţinem de ea cu amândouă mâinile. Lucru pe care cu siguranţă n-o să-l facem stând în fund la soare.

Darcey dădu din umeri.

— Mie îmi cam place să stau în fund.

Nieve rânji brusc.

— Câteodată pari regretabil de lipsită de ambiţie pentru o tipă aşa de deşteaptă ca tine.

— Vai, ştiu. Şi, cum spune tata, e o neglijare totală a minţii pe care mi-a dat-o Dumnezeu.

Darcey chicoti.

— Caută tu cele mai bune slujbe şi spune-mi la ce-aş putea ţinti. Între timp, am să rămân cu nemţii!

— Cu ce se ocupă de fapt moş Schroeder? întrebă Nieve.

— E director executiv la o companie de inginerie, răspunse Darcey fără entuziasm.

Nieve desena linii pe faţa roşie de masă cu un beţişor de cocktail.

— Max Christie e specialist în finanţe, spuse ea. Nu prea ştiu cu siguranţă ce înseamnă asta, însă tot timpul vorbeşte numai despre alte companii care trebuie să reducă din angajaţi dacă vor să ajungă undeva.

— Sună a profit din pierderile altora, observă Darcey.

— A, Darce, vai de viaţa ta.

Darcey chicoti.

— Am o viaţă minunată, mersi.

— Poate, dar uită-te ce trai duc soţii Christie!

— Şi ce dacă?

— Tu chiar nu pricepi?

— De fapt, ba da. Darcey dădu din umeri. Dar până la urmă nu vreau decât să fiu fericită. Nu am nevoie de lucruri.

— Eu aş putea să fiu fericită dacă îmi iau o casă ca aceea a familiei Christie, spuse Nieve. Şi un iaht ca al lor.

— Eu aş fi fericită dacă-mi mai iau un pahar de vin.

Darcey îşi goli paharul şi îi zâmbi prietenei sale, care îi făcu semn chelnerului.

— Eu nu mai beau, zise Nieve. Trebuie să am grijă de copii în seara asta.

Comandă în schimb o apă minerală şi apoi se uită întrebătoare la Darcey.

— Apropo, mă întrebam dacă te-ar deranja groaznic de mult să-mi împrumuţi lanţul tău de aur?

Din tonul vocii, parcă îşi cerea scuze.

— Mâine-seară ies în oraş şi trebuie să fac un mic efort. E o ocazie să port rochia cea nouă pe care mi-am luat-o săptămâna trecută. Tocmai mi-am dat seama că nu am nici o bijuterie mai acătării care să se potrivească.

— Ieşi în oraş? o iscodi Darcey.

— Mhm. Băiatul celor care stau lângă noi. *Tapas* şi bere. Nimic incitant. Dar e primul eveniment social la care am fost de atâtea săptămâni!

— Ai fost la concerte în aer liber cu mine, zise Darcey desfăcându-şi de la gât lanţul de aur cu un diamant (cadou de absolvire de la părinţii ei). De ce nu-ţi cumperi nişte bijuterii ieftine din piaţă?

— Nu-mi plac lucrurile ieftine, spuse Nieve, iar cerceii îmi irită urechile. Nu pot să port decât clipsurile astea. Mersi pentru lănţişor, Darcey. Eşti o scumpă.

Darcey zâmbi.

— Cu plăcere. Sper să-ţi fie de folos.

— Ştii că o să-mi fie, zise Nieve. Totul ţine de ambalaj. Doar ambalajul e important.

— Nicidecum.

Deşi glasul îi era solemn, ochii lui Darcey străluceau.

— Știi foarte bine, Nieve Stapleton, că doar ce-i pe dinăuntru contează.

Această discuție o purtaseră de nenumărate ori. Nieve râse.

— Ce sclipește pe dinafară sclipește și pe dinăuntru, zise ea legându-și lanțul în jurul gâtului. Ți-l dau înapoi data viitoare.

— Nu-i nici o grabă, spuse Darcey. Distrează-te.

— O, așa am să fac, promise Nieve. Știi că așa am să fac.

Capitolul 5

Cu toate că nu își dorise prea multe lucruri materiale, în ultimii ani Darcey acumulase destule. Nu puteai să trăiești într-un oraș ca Dublin și să nu simți nevoia de a cumpăra măcar unele din mărfurile care-ți luau ochii prin vitrine. Singurul lucru pe care nu îl avea, totuși, era o mașină. Nici nu prea avea nevoie, din moment ce locuia la vreo doi kilometri de centrul orașului, aproape de gară. De câte ori ieșea prin Dublin lua taxiul, iar când voia să ajungă în Galway, ca în weekendul de după Barcelona, de obicei mergea cu avionul. Întotdeauna îi plăcea această călătorie scurtă: avionul pentru navetiști zbura mult mai jos decât unul obișnuit, iar pasagerii se bucurau de priveliștea necuprinsă a câmpurilor verzi de smarald.

Amelie, sora mai minionă și mai brunetă, dar cu aceiași ochi albaștri ca cerul, o luă de la aeroportul din Galway și o conduse acasă. Ce ciudat, se gândi Darcey, că locuința cu trei dormitoare, semidetașată, încă deținea titlul de „acasă", cu toate că se simțea perfect în apartamentul ei șic de la oraș. Dar căminul părintesc nu se schimba niciodată – chiar atunci când Minette redecora sau cumpăra mobilă nouă, aceleași tablouri atârnau pe pereți, aceleași obiecte decorau

rafturile, iar casa avea întotdeauna un aer primitor şi sigur.

— Salut, *chérie*.

Minette o sărută pe amândoi obrajii când Darcey trecu pragul.

— Cum a fost călătoria?

— În regulă, zise Darcey şi o îmbrăţişă la rândul ei.

Amelie adulmecă aerul cu poftă.

— Coci prăjituri? întrebă ea.

— Am făcut un ştrudel cu mere pentru Darcey, zise Minette.

— Pentru mine nu faci niciodată, se îmbufnă Amelie, dar apoi zâmbi şi le urmă în bucătăria încălzită. Uau, miroase frumos.

— Darcey nu mănâncă destul, spuse Minette. Cel puţin pe tine şi pe Letitia vă am sub ochi, dar pe ea nu.

— Şi îţi închipui că eu şi Tish facem ştrudel cu mere în fiecare zi? întrebă Amelie ironică. Când am avea timp? Nu ne scoatem sufletul amândouă la compania aia de IT toată ziua?

— Ştiu că tu şi Tish munciţi din greu, încuviinţă Minette. Uneori prea din greu. N-ar trebui să vă neglijaţi alimentaţia.

Amelie râse.

— De obicei, asta nu e o problemă pentru fetele McGonigle. Primesc şi eu o felie?

— Sigur că da, zise Minette. Am să vă fac şi nişte ciocolată caldă.

— Cât te mai iubesc eu, *maman*, exclamă Darcey însufleţită.

— Cu stomacul mai mult decât cu inima, i-o întoarse mama ei.

— Ştiu, dar tot iubire se cheamă, zise Darcey zâmbind. Mă duc să îmi las bagajul sus.

Păcat că nu ajungea mai des pe acasă, își spuse ea, așa cum făcea de fiecare dată când se afla în Galway. Dar îi era pur și simplu imposibil. În ciuda distanței, erau o familie unită. Desigur, cu excepția tatălui lor. Darcey se strâmbă amintindu-și de el, de soția lui actuală, Clem, și de fiica lor de opt ani, Steffi. Cu toate că se forțase de nenumărate ori să simtă cât de cât o legătură afectivă cu fetița, era mult prea greu. Se întâlnise de câteva ori cu Clem și cu Steffi, dar nu reușise niciodată să scape de stânjeneala de a se afla în compania lor. Și nu putea să o considere pe Steffi rudă cu ea. Știa că atitudinea ei îl supăra pe tatăl său, dar nu avea ce face. Nu îi purta nici o pică lui Steffi, însă lui Clem cu singurantă da. Și de ce n-ar fi fost așa, când femeia distrusese o căsnicie, pentru numele lui Dumnezeu? Mai mult chiar, faptele ei au avut repercusiuni serioase asupra vieții lui Darcey și a gemenelor. Nu mai avea rost să fii măcinat de ranchiună; ușor de zis, greu de făcut.

Când coborî, Letitia, geamăna lui Amelie (deși cu vreo câțiva centimetri mai înaltă), sosise și ea acasă și o privea pe Minette cum tăia felii de ștrudel cu mere.

— Poftim.

Minette îi întinse o farfurie când Darcey intră în bucătărie adulmecând.

— *Maman*, știi că poți să faci infarct din așa ceva?

Darcey luă o felie de ștrudel înăbușită în frișcă.

— Cât despre ciocolata caldă...

Minette făcea ciocolată caldă de casă, dintr-o rețetă secretă elvețiană, care, într-adevăr, își datora gustul excelent mormanelor de ciocolată neagră pe care le aducea de fiecare dată când își vizita familia în Lausanne.

— Îți face bine, zise Minette energică. E gustoasă.

— *Très très* gustoasă, se învoi Darcey. Dar nu tocmai potrivită pentru șolduri.

Amelie râse.

— Nu trebuie să îţi faci griji. Tish şi cu mine spuneam mai devreme că în ultimul timp eşti de-a dreptul costelivă.

— Hmm, trebuie să îmi dau silinţa din greu ca să arăt aşa, se strâmbă Darcey. Mai ţii minte poza aia de la şcoală? Şi anii '90?

Toate dădură din cap. Era greu să nu-ţi aminteşti fotografia lui Darcey la vârsta de treisprezece ani, stând lângă statuia Maicii Domnului în holul de la intrarea şcolii St Margaret, dolofană, în uniforma verde care stătea aiurea pe ea, cu părul neîngrijit în ochi, cu ciorapii trei-sferturi lăsaţi peste glezne. Până în clipa aceea ignorase nevrozele colegelor ei cu privire la înfăţişare, la haine, la coşuri sau greutate; însă de când a văzut poza, a început să refuze prăjiturile irezistibile şi fripturile apetisante ale lui Minette, schimbându-le cu salate şi sucuri de fructe. Se apucase chiar de educaţie fizică la şcoală, în loc să mai tragă chiulul pentru a învăţa.

— Oricine poate recidiva după o criză, spuse Amelie, care nu se gândea la fotografie. Aşa că anii '90 nu se pun.

— Ha! Uşor de zis pentru tine. Tu semeni cu tata. Eşti zveltă de la natură.

— În orice caz, ai pierdut prea mult în greutate, observă Minette serioasă. Nu eşti făcută ca să fii silfidă.

— Nu sunt o silfidă, îi spuse Darcey. Recunosc că am scăzut cu două numere anul ăsta, dar nu e un lucru rău.

— Ştiu şi eu? se încruntă Tish. Semeni puţin cu Renée Zellweger după *Bridget Jones*, Darce. Prea multe oase şi prea puţină umplutură.

— Mai lăsaţi-mă.

Darcey îşi privi iritată familia.

— *Bien*, nu mai vorbim despre greutatea ta. În schimb, *chérie*, povestește-ne despre preluarea asta.

Glasul lui Minette se îmblânzi, iar gemenele o priviră pe Darcey cu compasiune.

Aceasta ridică din umeri.

— Până acum n-a fost nici o schimbare drastică, zise ea. Niște tipi din Scoția au venit în inspecție, dar totul a mers ca pe roate.

— Ai mai auzit ceva de Neil? o întrebă Amelie.

— Nu, zise Darcey clătinând din cap. Desigur, s-ar putea să nu aibă nici o legătură cu el. Poate că a depășit momentul. Ceea ce e, evident, perfect.

— Nu mai vorbești cu el deloc?

— N-ar avea nici un rost. Și nu vreau să vorbesc despre el.

Glasul lui Darcey era ferm.

— Uite ce e, a făcut parte din viața mea, dar acum nu mai face, iar dacă apare, pot să mă port ca o adultă și să fac față situației; însă șansele sunt reduse, așa că nu contează.

Cele trei femeie se priviră una pe alta.

— N-a făcut numai *parte* din viața ta, o corectă Amelie blând.

— Asta a fost demult, îi aminti Darcey. Acum e irelevant și, sincer, nu vreau să mai vorbesc despre asta.

— Păi, atunci... Minette făcu o pauză în care părea că își adună gândurile: Schimbând complet subiectul... cum e cu scrisoarea?

— Ce scrisoare?

Darcey se străduia cu tot dinadinsul să adopte un ton impersonal.

— Cea din America, zise Minette. Cea pe care ți-am trimis-o eu.

Tish se uită la Darcey.

— Ai primit o scrisoare? Din America? Doar nu de la ea?

— Nu era nimic important, spuse fata.

— *Chérie*...

Darcey știa că nu va avea pace până când nu le va spune.

— Era o invitație la nuntă. Se întoarce în Irlanda ca să se mărite. Într-un castel pe nu știu unde. Nu-mi mai aduc aminte. N-am idee ce-o fi apucat-o să mă invite. Probabil că vrea să se laude. Nu mă duc.

— Vrei să zici...

— Dar credeam că s-au căsătorit deja.

Amelie și Tish vorbiseră în același timp.

— Da, și eu la fel, răspunse Darcey. Dar nu contează. Nu știu de ce nu s-au căsătorit atunci și nu-mi pasă unde și cum vor face nunta acum. Așa că lăsați-o baltă. Și asta face parte din trecut. Un altfel de trecut, desigur. Însă tot nu-mi place să vorbesc despre el.

— Mi se pare corect.

Tish dădu din cap, deși în glas i se citea îndoiala.

— S-o lăsăm baltă. Pentru moment. De vreme ce nu te duci la nuntă. Dar ce tupeu are!

Se lăsă din nou tăcerea, iar Darcey privi în gol, nevrând s-o rupă. Până la urmă, Amelie cedă.

— Așadar, dacă nu putem vorbi decât despre prezent, Darcey, cum a fost în Barcelona? Mai ai vreo călătorie planificată?

Și tot restul serii conversația se orientă spre subiecte care nu stânjeneau pe nimeni.

Însă atunci când se culcă în vechiul ei pat (singurul lucru pe care nu-l suporta Darcey când se întorcea acasă era să doarmă într-un pat simplu; era prea îngust, ea fiind obișnuită cu un metru jumate lățime), nu putu să nu se gândească la trecut. Întotdeauna

făcea parte din prezent, își zise ea, întinsă pe spate și privind la stelele fosforescente pe care le lipise Martin de tavan când ea avea zece ani. Nu puteai să ștergi întâmplări cu buretele și să uiți de ele de parcă n-ar mai fi contat deloc. Deși se străduia câteodată, mai des încerca să rememoreze momentele din ultimii zece ani când pierduse controlul evenimentelor, când făcuse alegeri greșite sau când alții aleseseră în locul ei... în fine, încerca să rememoreze clipele acestea și se întreba dacă, procedând altfel, ar fi obținut rezultate mai bune. Dar ce voia mai mult? Nu îi ajungea că era fericită cu slujba și cu viața ei, că, deși atât mama, cât și surorile ei îi spuneau adeseori că era de nerecunoscut (și nu doar din cauza câtorva kilograme în minus), totul ieșise așa cum își dorea ea până la urmă?

Se întreba dacă și mama ei gândea așa. Dacă Minette însăși considera că viața ei intrase pe un făgaș mulțumitor.

Aceea a fost clipa fatidică. Ziua în care Amelie o sunase în Spania să-i spună că Martin plecase fusese ziua în care totul se schimbase dramatic: și trecutul, și prezentul, și viitorul.

Își aminti șocul pe care-l simțise auzind glasul fetei, povestea abandonului și a căderii nervoase a lui Minette. Cum aceasta se încuiase în dormitor și refuza să iasă. Cum nu scosese o vorbă și nu mâncase nimic de atunci, iar gemenele erau îngrijorate.

— Așa că trebuie să te întorci acasă, conchise Amelie. Suntem la capătul puterilor.

Darcey ținea minte că urlase la sora ei, zicându-i că ar fi trebuit să o sune mai devreme și că sigur că avea să vină de îndată.

— N-am sunat pentru că am crezut că e o nimica toată, protestă Amelie. Dar când mi-am dat seama că e grav...

Darcey îi telefonă lui Nieve şi-i povesti totul, pe jumătate sperând că prietena ei, care se arătase atât de dornică să se întoarcă în ţară şi să-şi găsească de lucru, va lăsa baltă slujba de dădacă şi va veni cu ea. Fu puţin surprinsă când Nieve o anunţă că rămânea pentru că avea o datorie faţă de soţii Christie; dar nu avu timp să se gândească prea mult la asta deoarece rezervase un loc la cursa spre Shannon şi trebuia să se grăbească dacă avea de gând să-l prindă.

Ce diferită era emoţia la întoarcere de aceea pe care o simţise atunci când plecase cu Nieve! Pe măsură ce avionul se înălţa, o cuprindea mânia împotriva tatălui ei, care aruncase familia într-o criză profundă. Însă Darcey nu crezuse nici o secundă că problema e de nerezolvat, şi ştia că acesta urma să se întoarcă, până la urmă, acasă. De fapt, se aştepta să îl găsească deja în casă când ajunse în sfârşit.

Dar Martin nu era acolo.

În locul lui deschise uşa Tish, care imediat o puse la curent cu ultimele ştiri.

— Spune că nu vrea să se întoarcă, zise ea. E „topit" după fata asta. La naiba, femeia e numai cu doi ani mai mare decât mine şi Amelie. E dezgustător!

— Glumeşti!

Darcey era îngrozită.

— Ce n-aş da să fie o glumă!

— Nu-mi vine să cred aşa ceva despre tata.

— Poţi s-o crezi.

— Dar...

Darcey nu ştia ce să mai zică. Tatăl ei, un om statornic şi de încredere, o părăsise pe Minette pentru o fetişcană de aceeaşi vârstă cu ea. Era prea greu de conceput.

— Unde a cunoscut-o? întrebă ea când îşi veni în fire.

— La nu știu ce tâmpenie de seminar... conferință... ce-o fi. Și-au făcut de cap și acum e îndrăgostit de ea.

— E doar o aventură, spuse Darcey cu optimism.

— Poate, se învoi Tish, dar asta nu ar consola-o cu nimic pe *maman*.

— Nu, într-adevăr.

— O cheamă Clementine, zise Tish. Clem.

— Ai cunoscut-o?

— Nu. O ține departe de noi. Au fugit la Cork. Se pare că și-a făcut rost de un post într-un colegiu privat, începând din septembrie.

— Glumești.

— Bineînțeles că nu!

— Nu, sigur că nu. Doar că... nu-mi vine să cred.

— Da, păi, nici mamei nu-i vine să creadă și nici lui Amelie.

— Ar trebui să mă duc să le văd, zise Darcey intrând în sufragerie.

Minette, care, conform lui Tish, își părăsise în sfârșit dormitorul în dimineața aceea, stătea ghemuită pe un fotoliu din colțul încăperii, cu ochii înroșiți și cu obrajii brăzdați de urmele lacrimilor. Cum dădu cu ochii de Darcey, izbucni din nou într-un plâns convulsiv.

Cele trei fete se priviră uluite. Nici una nu o mai văzuse pe mama lor plângând în halul ăsta. Uitându-se la un film, i se mai întâmpla să lăcrimeze la o scenă cu adevărat sfâșietoare. Plânsese și la înmormântarea socrului ei, moș McGonigle. Dar acestea erau episoade de jale reținută, iar Minette își păstrase demnitatea chiar și atunci când se ștergea la ochi. Acum era altceva.

— De trei zile încoace e așa, se plânse Amelie, apoi se aplecă spre mama ei. Haide, *maman*, Martin nu merită să te macini atâta pentru el.

— O, dar eu credeam că merită! exclamă Minette cu voce tremurătoare, iar accentul ei, pe care îl pierduse

de-a lungul anilor, începu să se facă din nou simțit. Am crezut că era cel mai bun bărbat din lume. Pentru el lăsat totul. Totul! Țara, prietenii, și pentru ce? Ca să mă lase aici?

— Nu e nici o tragedie să rămâi aici, zise Tish. Îți place aici. Ai trăit în casa asta douăzeci și cinci de ani, pentru Dumnezeu!

— Pe tine nu te deranjează, Letitia, zise Minette printre sughițuri. Ai o viață întreagă înainte. Eu am renunțat la viața mea. Douăzeci și cinci de ani. Ea de-abia se născuse când am ajuns eu aici! Și acum sunt distrusă!

Darcey se așeză lângă mama ei și își petrecu brațul pe după umerii ei.

— *Maman*, ai o viață minunată aici. Știi bine că așa e.

— Atât de minunată încât mă părăsești? exclamă Minette. Încât o tuleşti în Europa și mă abandonezi exact ca tatăl tău!

Și o cuprinse din nou un plâns violent.

Gemenele oftară, iar Darcey le aruncă o privire neputincioasă. Femeia din fața lor era atât de diferită de mama pe care o cunoșteau ele, încât habar n-aveau ce trebuiau să facă.

În fiecare clipă a vieții lor, Minette le fusese alături. Când se întorceau de la școală, o găseau în bucătărie, înconjurată de parfumul pâinii și biscuiților proaspăt copți; mulțumită abilității ei de a copia orice model de rochie și de a-l croi la mașina ei de cusut, fetele erau întotdeauna îmbrăcate la modă; ori de câte ori vreuna din ele era mâhnită sau suferea din cauza cuiva, femeia reușea să o consoleze sărutând-o și îmbrățișând-o. Era o ființă caldă și iubitoare, iar pentru ele era mama perfectă. Nimic nu o șoca. Nimic nu o supăra. Nimic, le spunea ea, nu e atât de grav încât să nu se poată drege. Sau, adăuga, dacă nu se putea drege în nici un

fel, era înlocuit cu ceva mai bun. Dar acum nici ea nu mai părea să creadă o singură vorbuliță din toate astea.

— Am să-ți fac o ciocolată caldă, zise Darcey. O să te simți mai bine.

Se duse în bucătărie și luă o bucată din ciocolata care se afla întotdeauna în dulap. Apoi o puse pe foc, adăugând lapte și mestecând încontinuu înainte să adauge esență de vanilie. Turnă băutura astfel obținută în cestile late pe care le prefera Minette. Presără niște scorțișoară pe deasupra, apoi puse cestile pe o tavă și le duse în sufragerie.

— Poftim, spuse, luați și beți.

Amelie și Tish luară fiecare câte o cană.

— Grozav, zise Tish. Bea și tu, *maman*.

Minette clătină din cap.

— Haide, mamă, stărui Darcey ferm. M-am întors tocmai din Spania ca să te văd. Ți-am făcut ciocolată caldă. Măcar atâta lucru fă și tu pentru mine.

Minette tresări auzind tonul din glasul fetei și ridică privirea.

— Nu era nevoie să vii, spuse răgușită.

— Ba sigur că era, i-o întoarse Darcey. Le-ai băgat în sperieți pe fete.

— Nu e nevoie să vă speriați, croncăni Minette. Sunt în regulă.

— Se vede cât de colo că nu-i așa, îi spuse Amelie.

— N-ai mai mâncat nimic de trei zile, zise și Tish. Asta în mod clar nu e în regulă.

Minette își netezi părul care îi venea în ochi.

— Nu mi-e foame, anunță ea.

— Înțeleg, zise Darcey. Dar tu mereu spui că ciocolata caldă e hrană pentru suflet. Și poate că ar cam fi timpul să-ți hrănești sufletul.

Minette o privi pe mezină, iar ochii lor albaştri identici se cercetară pentru o clipă. Zâmbi slab, iar apoi sorbi din ciocolata caldă.

— Nu ai bătut-o destul, remarcă femeia. Şi i-ar mai trebui nişte vanilie.

— Ştiu, încuviinţă Darcey. Dar voiam să ţi-o aduc cât mai repede.

— Mulţumesc.

Minette se relaxă în fotoliu şi îşi întinse picioarele, crispându-se când simţi sângele care îi curgea din nou prin vene şi îi dădea senzaţia de înţepături. Mai luă o gură de ciocolată.

— Mulţumesc, repetă ea.

— Fir-ar să fie, dacă ştiam că nu îţi trebuie decât o ceaşcă de ciocolată, n-aş mai fi pus-o pe Darcey să zboare până aici, zise Tish.

— M-aş fi întors şi-aşa, se grăbi să spună Darcey zărind o sclipire de lacrimă în ochii mamei sale. Nu te-aş fi lăsat să te descurci singură. Apoi se întoarse spre surorile ei şi le întrebă: Aţi auzit vreo veste de la tata astăzi?

Minette le privi şi ea cu interes.

— Deci? întrebă mama lor cu un glas mai puternic. Aţi vorbit cu el?

— Nu ne-a mai contactat de când a sunat în prima seară, zise Amelie stânjenită.

— A sunat doar?

Darcey era înmărmurită.

— Nu a vorbit în persoană cu tine?

Tish clătină din cap.

— A spus că totul e încă prea dureros şi emoţional, zise aceasta. A promis că va veni să ne vadă când lucrurile se vor mai calma.

— Dă-o naibii! Şi-a pierdut minţile?

Darcey trânti ceaşca goală pe măsuţă.

— Da, zise Minette. Tocmai asta e problema.

— Știai despre ea? întrebă Darcey. Bănuiai ceva? Sau a fost un șoc total?

Își trase un scaun și se așeză lângă mama ei. Amelie și Tish stăteau pe canapea în fața lor.

Minette își plimbă din nou mâinile prin păr.

— Știam că ceva nu e-n regulă, vorbi ea într-un sfârșit. Întârzia la ore. Spunea că dă meditații elevilor cu rezultate modeste. Și pentru că fusese numit șeful catedrei de matematică, tot timpul se plângea că trebuie să meargă la ședințe. Într-un fel, înțelegeam. Dar nu pe deplin. Însă nu mi-a trecut prin minte... niciodată nu-ți închipui, nu-i așa?

Fetele tăcură.

— Și apoi mi-a spus verde-n față. Minette își mușcă buza și înghiți în sec. A venit și mi-a spus că era *fini*. Îl întreb ce? Zice el cu noi. Spune mie... mi-a spus că întâlnise pe altcineva și că era îndrăgostit.

— Asta ne-a spus și nouă, întări Amelie.

— A zis că întâlnit... că a întâlnit... o fată la o conferință și a știut imediat. Mi-a spus că toată viața numai pe ea a așteptat-o. Că îi era sortită.

— Pe naiba! exclamă Darcey. Ce dracu' l-a apucat? Douăzeci și cinci de ani a avut o căsnicie fericită și acum dintr-odată și-a întâlnit iubirea vieții? După mama? E *fou. Loco. Verruckt.*

— Cică a fost un *coup de foudre*, remarcă Amelie cu sarcasm.

— Da, păi, ar trebui să aibă mai multă minte decât să creadă în fulgere, zise Darcey. La urma urmei, nu e un adolescent amorezat.

— E o criză de vârsta a doua, explică Tish. Fata asta i-a luat mințile și l-a făcut să-și aducă aminte de tinerețile lui.

— Și eu i-am luat mințile odată, îngână Minette monoton.

— Ai să-l primeşti înapoi? întrebă dintr-odată Darcey. Dacă te sună peste o zi-două şi spune că totul a fost o greşeală?

Minette îşi muşcă din nou buza.

— Sunt elveţiancă, nu franţuzoaică, zise ea. Nu cred în *coup de foudre*.

— Dar dacă se întoarce acasă şi îşi cere scuze, zise Tish, poţi să ierţi ce-a făcut?

— Nu cred că o să se întoarcă, dar dacă revine, voi lua în considerare această posibilitate.

— În cazul ăsta, zise Amelie, du-te şi fă un duş şi pune-te pe picioare, ca să nu arăţi în halul ăsta *dacă* se întoarce.

— Bună idee.

Minette se sculă anevoie din fotoliu şi îşi privi fiicele.

— Vă mulţumesc, le spuse. Tuturor.

Se îmbrăţişară strâns. Apoi Minette urcă scările.

— Nu-mi vine să cred, zise Darcey încă şocată.

— Poate că ar fi cazul să începem să credem, meditä Tish.

— Nu înainte să mergem să vorbim cu el, se îndârji Darcey. Să îi băgăm minţile-n cap.

Avea o figură atât de furioasă, încât Amelie chicoti *nervos*.

— Atâta timp cât nu ajungi să-i bagi şi pumnul în gură. Arăţi de parcă ai fi gata să-l pocneşti.

— Poate că aşa am să şi fac, zise Darcey, gândindu-se la Marbella şi la viaţa pe care o lăsase în urmă. Nu se ştie niciodată.

Până la urmă nu l-a pocnit, însă drumul până la Cork a fost inutil. Martin s-a făcut înţeles cât se poate de clar în privinţa faptului că acum Clem era cea mai importantă persoană din viaţa lui. Nu conta că el avea

cincizeci de ani, iar ea, jumătate din vârsta lui. Pentru el asta nu însemna nimic. Le spuse că o lega de ea un sentiment care ignora complet diferențele de vârstă.

Fetele se întoarseră acasă și o anunțară pe Minette că va trebui să îl uite. Și nici nu mai încercară să o oprească atunci când aceasta izbucni din nou în plâns.

Capitolul 6

Lui Nieve îi plăcea să călătorească la clasa întâi. Nu conta că zborul la Vancouver nu dura decât vreo două ore, Nieve nu voia să petreacă aceste două ore pe un loc incomod, în faţa vreunui copil enervant care ba îi lovea tot timpul scaunul, ba se plângea de foame, ba de sete, ba de plictis – un copil care era, într-un cuvânt, o pacoste. Se cuibări în scaunul ei tapiţat cu piele, cu spaţiul său confortabil de întins picioarele şi pernuţa sa pentru cap ajustabilă; era recunoscătoare firmei pentru faptul că întotdeauna asigura angajaţilor călătorii la clasa întâi şi se gândea că, şi atunci când zbura pe cont propriu, nu avea nici un rost să-şi mai bată capul cu locurile la preţ redus. Nu era nevoie să economisească bani călătorind mai ieftin. De fapt, pur şi simplu nu era nevoie să economisească bani!

Nu toată lumea gândea ca ea – era conştientă de lucrul ăsta. Existau oameni în Pueblo Bravo care, deşi erau putred de bogaţi, tot vânau pe site-urile de internet cele mai avantajoase oferte din oraş şi se lăudau când economiseau vreo câţiva dolari pe aparatura lor nouă de bucătărie sau pe ultimul accesoriu vestimentar. Fusese o perioadă, desigur, când Nieve, ca tot omul, se interesa şi ea de ofertele cele mai

avantajoase. Dar acum nu se mai deranja. Timpul ei era mult prea prețios ca să și-l piardă căutând pe eBay.

— Mai doriți șampanie?

Însoțitorul de zbor îi zâmbi și îi întinse o tavă.

— Nu mulțumesc, clătină ea din cap. Suc de portocale, dacă se poate.

— Desigur, doamnă.

Erau și mai politicoși la clasa întâi. Lucru de înțeles, din moment ce erau mai puțini pasageri, iar majoritatea, de cum se dădea semnalul de desfacere a centurii de siguranță, își deschideau laptopurile și se apucau de lucru.

Nieve luă paharul cu suc de portocale din mâna bărbatului. Oare va fi nevoită să renunțe la aceste condiții de călătorie când avea să fie mamă? Gândul acesta o fulgerase dintr-odată. Dacă nu voia să mai zboare la clasa a doua, cum să aibă tupeul de a băga pe gât un țânc oamenilor care plătiseră în plus pentru liniștea unui spațiu lipsit de copii?

Odată, când se afla în avion spre Chicago, dăduse peste un tată care își luase cu el fiul de numai cinci anișori. Își amintea și acum groaza pe care o încercase la vederea copilului. Cum se pregătea pentru momentul când avea să fie forțată să-l pună pe bietul om în fața alegerii între a-i închide gura plodului sau a părăsi compartimentul. Dar până la urmă puștiul se comportase impecabil și ea uitase de prezența lui.

Copilul nostru va trebui să aibă, desigur, maniere la fel de ireproșabile, se gândi ea, întrebându-se dacă era într-adevăr genul de om care să aibă vreun pic de răbdare cu copiii. Dar dacă avea copilul potrivit... tăcut și cuviincios... Poate că n-ar fi fost atât de rău. Nu întinerea cu timpul, își dădea bine seama de asta, și avusese întotdeauna în plan să facă un copil, dar

lucrul acesta fusese permanent amânat în favoarea altora mai urgente. Şi-acum avea alte lucruri mai urgente.

Îşi isprăvi sucul şi deschise laptopul. Nu prea avea mare lucru de făcut, dar nu-i plăcea să stea degeaba, mai ales că tipul de vizavi era îngropat în hârtii pe care, citindu-le, le însemna cu un pix roşu.

Nu ştii niciodată cine e lângă tine în avion, îşi spuse. Pe unii s-ar putea să-i întâlneşti din nou la vreo întrunire şi n-ai vrea să te ţină minte ca femeia cea leneşă din cursa San Francisco-Vancouver.

Aşadar, deschise un fişier în Word de pe laptop.

„Programul conferinţei", citi ea, cu toate că îl ştia deja pe dinafară. Nu trebuia să-şi facă griji în ceea ce privea această seară. Conferinţa nu începea decât în dimineaţa următoare. Ceea ce însemna că avea timp pentru sine, pe care se gândea să şi-l petreacă într-o şedinţă de terapie prin cumpărături. Voia să toace niscai profituri din acţiunile Ennco pe altceva decât pe nuntă. Numai că nu era încă sigură pe ce anume.

Dar odată ajunsă la hotel şi instalată în camera de lux cu ferestre de jur împrejur şi vedere superbă, îi pieri tot cheful să mai iasă pe undeva. Îşi scoase pantofii şi se întinse pe pat înainte să ia receptorul din furcă. La capătul celălalt, vocea care îi răspunse era chiar a ei, anunţând-o că, momentan, nu erau disponibili, dar rugând-o să lase un mesaj. Închise şi apoi formă numărul de mobil. Dar şi acesta sună fără rezultat. Până la urmă, trimise doar un mesaj spunând că ajunsese cu bine şi că avea să sune mai târziu. Dar că acum voia să se destindă puţin.

Destindere însemna pentru Nieve să coboare la sala de fitness să-şi petreacă vreo jumătate de oră pe o bandă de alergat înainte de a se băga în piscină (nu aveai cum să înoţi ca lumea aici, pentru că forma neregulată a bazinului nu-ţi punea la dispoziţie distanţe

foarte mari). Apoi făcu un duș scurt și revigorant și se întoarse în cameră. Comandă room-service și își mâncă sendvișul dublu în fața televizorului, urmărind rezumatul știrilor economice. Era important să fie tot timpul la curent cu ce se mai întâmpla în lume.

Pentru Nieve mai era important și să se simtă în siguranță. Acum aproape că se simțea. Avea să se simtă sută la sută la adăpost când va putea în sfârșit să-și vândă acțiunile și să-și depună banii în cont, și mai erau numai vreo două luni până atunci. Gândindu-se la transferul de bani, zâmbi ușor și ridică paharul de vin închinând pentru sine. Am avut dreptate, își spuse. Am știut cum să-mi port de grijă. Să fiu mereu cu un pas înainte. Să profit de ocazii atunci când se ivesc.

La început, desigur, nu-și dăduse seama că i se oferea o șansă. Totul se petrecuse cu o zi înainte să plece Darcey înapoi în Irlanda. Se întâlniseră după-amiaza – familia de nemți a lui Darcey era plecată toată ziua și nu avea nevoie de ea, și în afară de asta era ziua liberă a lui Nieve. Își aminti cum stătea cu prietena ei într-un restaurant de la malul mării, privind soarele cum se oglindea puternic în apele adânci și albastre ale Mediteranei și bucurându-se de briza ușoară care le mângâia umerii; avea un sentiment de nerăbdare, ca și cum ar fi trebuit să aibă altceva mai bun de făcut. Nu că Marbella nu era un loc superb sau că soții Christie nu erau rezonabili ca angajatori, dar nu asta își dorea ea de la viață. Văzuse ce aveau oamenii înstăriți și știa că e dreptul ei să aibă aceleași lucruri.

Darcey, pe de altă parte, nu părea să gândească la fel. Lui Nieve i se părea că Darcey ar fi rămas cu plăcere pe coasta spaniolă, citind toată ziua și rezolvând rebusuri din toate ziarele pe care putea pune

mâna, atât spaniole, cât şi englezeşti, dar şi supraveghind, în acelaşi timp, copii pe care era angajată să îi păzească. Dar nu acelaşi lucru s-ar fi putut spune despre Nieve. Aşa că încă se gândea să se întoarcă în Irlanda şi să facă rost de o slujbă „adevărată" când o lăsă pe Darcey cu cartea ei şi, zece minute mai târziu, opri în faţa minunatului conac în care locuise în ultimele câteva luni.

Înăuntru era o linişte ciudată. În mod normal, s-ar fi auzit ţipetele copiilor la piscină sau clămpănitul lor pe pardoseală, dar de îndată ce intră, Nieve simţi că nu erau acolo. Se încruntă. Ştia că trebuiau să fie acolo. Nu era seara ei liberă.

Lipăitul uşor al şlapilor ei suna înăbuşit, îndreptându-se spre bucătărie. Când copiii nu se vedeau prin preajmă sau era prea linişte, îi găsea de obicei în bucătărie. Însă de data asta nu găsi decât un bilet de la Lilith Christie, care spunea că îi luase pe Guy şi pe Selina în vizită la un prieten pentru tot restul zilei şi că aveau să doarmă acolo, aşa că Nieve putea să considere această seară liberă, în locul celei din ziua următoare.

— Vacă proastă, mormăi Nieve mototolind bucăţica de hârtie şi azvârlind-o în coşul de gunoi. Nu ştie că am şi eu viaţa mea? Nu poate să-mi tot schimbe zilele. Şi-apoi, continuă turnându-şi un pahar cu apă, nu-mi vine să cred că a reuşit să-i ducă pe plozii ăia undeva fără două ore preliminare de bătaie de cap şi plânsete!

Sorbi apa din două înghiţituri şi puse paharul în maşina de spălat vasele. Era al naibii de enervant cum soţii Christie îşi închipuiau că ea nu se afla acolo decât ca să le îndeplinească orice dorinţă, oricând. Faptul că avea planuri pentru seara următoare nu avea nici o importanţă pentru ei. Se întreba dacă nu cumva Diego era liber în seara asta. Trebuia să sune să-l întrebe.

Un zgomot brusc o făcu să tresară tocmai când se pregătea să ridice receptorul și încremeni. Crezuse că era singură în casă. Bucătăria era lună, așa că, probabil, Maria, care lucra pe post de bucătăreasă și femeie de serviciu, plecase deja acasă. Max Christie juca de obicei golf după-amiaza. Dacă Lilith și copiii erau plecați, atunci nu ar mai fi trebuit să fie nimeni în casă. Deși, acum că se gândea mai bine, își aduse aminte că alarma nu era pornită. Ceea ce nu i se păruse ciudat mai devreme, căci se așteptase să fie cineva acasă.

Șovăi. Existaseră zvonuri despre niște jafuri în unele dintre casele de bogătași din zonă. Aceste jafuri se petreceau de obicei seara devreme. Dar sigur că nu putea să fie asta. Se îndreptă în vârful picioarelor spre ușa bucătăriei și o deschise încet. Dacă erau hoți în casă, se gândi ea aruncând o privire pe ușă, mai bine era să-i lase în pace. Soții Christie beneficiau, la urma urmei, de asigurare.

Apoi auzi un zgomot ce semăna mai mult a chicotit. Venea dinspre biroul lui Max Christie. Hoții nu chicoteau. Dar copiii da. Se întorseseră oare acasă și acum se prosteau în biroul lui Max? Acesta s-ar fi înfuriat la culme dacă așa ar fi fost.

Teama îi dispăru în timp ce străbătea coridorul; dădu ușa de perete și încremeni de uluire. Max stătea pe scaunul lui scump de piele. Maria stătea în poala lui. Max avea o cămașă albă și pantalonii în vine. Maria nu avea nimic pe ea.

— Doamne ferește, spuse Nieve involuntar agățându-se de mânerul ușii.

Max se răsuci cu tot cu scaun. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

— Ce dracu' cauți aici? o întrebă, în timp ce Maria își îngropa fața în pieptul lui de parcă asta ar fi făcut-o invizibilă.

— Lilith mi-a schimbat seara liberă, spuse Nieve încercând cu disperare să nu privească mai jos de faţa lui. Nu mi-am dat seama...

Ieşi valvârtej pe uşă şi fugi din casă, simţind cum picioarele îi alunecau din şlapi până când trebui să şi-i scoată de tot şi să îi ia în mână. Se urcă în jeep şi o luă pe drum în jos până la un bar micuţ, unde comandă un pahar cu vin şi încercă să-şi adune gândurile.

Nu îi trecuse niciodată prin cap că Max i-ar fi putut fi infidel lui Lilith. Dar la urma urmei, nu se prea gândise la relaţia celor doi. Şi-apoi, infidel probabil că nu era cuvântul pe care Max l-ar fi folosit pentru o partidă de amor cu femeia de serviciu. *Droit de seigneur.* Cuvintele demodate pe care le învăţase la şcoală îi reveniră în minte. Dreptul stăpânului de a face orice dorea cu servitoarea. Se întreba dacă Max Christie o considera şi pe ea o servitoare. La gândul acesta, dădu paharul de vin peste cap şi mai comandă unul.

Când se întoarse acasă, se întunecase. Felinarele din grădină şi de la piscină fuseseră aprinse, şi de la o fereastră de sus se răspândea o lumină blândă. Nieve trase aer în piept şi intră.

Alarma încă era dezactivată. Asta însemna probabil că Max era tot în casă. Se întreba dacă Maria plecase. Urcă scările în vârful picioarelor şi intră în camera sa, cu o tresărire de teamă la auzul scârţâitului uşii. Apoi se aşeză pe pat şi răsuflă uşurată.

Trecură zece minute până când se auzi bătaia în uşă. Când deschise, în faţa ei se afla Max, îmbrăcat acum într-o pereche de pantaloni lejeri şi un tricou de polo; era clar că făcuse un duş – se simţea parfumul gelului de duş Fa pe care Lilith o pusese să-l cumpere într-unul din drumurile ei la supermarket.

Intră în camera micuță și se așeză în singurul ei fotoliu. Nieve ar fi vrut să rămână în picioare, dar nu se credea în stare. Așa că se așeză pe marginea patului și își privi gânditoare angajatorul.

— A fost puțin cam ciudat, observă el. Nu mi-am dat seama că ai să fii acolo.

— Asta e clar, spuse ea sec. Ai de gând să mă concediezi?

Îl privi sever și zări dintr-odată o umbră de ezitare în ochii lui.

— De ce-aș face asta?

— Știu prea multe, spuse Nieve.

— Exagerezi, zise Max. Nu știi nimic.

— Știu că Lilith nu ar fi tocmai încântată să afle că te dai în bărci cu femeia ei de serviciu, îi spuse ea însuflețită.

— Și te-ar crede pe tine?

— Eu aș zice că da, răspunse Nieve cu un zâmbet. Da, îmi închipui că m-ar crede.

— Și ce vrei? întrebă Max.

E îngrijorat, își dădu ea seama dintr-odată. Îi e frică de mine. I-e frică de ce probleme i-aș putea provoca. Gândul acesta o făcu să se simtă în siguranță. Și apoi speriată. Trebuia să se descurce bine în situația dată.

— Vreau o slujbă, zise în cele din urmă.

Max se încruntă.

— Ai o slujbă.

— Altă slujbă, zise ea. Nu pot să nu cred că ai prefera să nu fiu prin preajmă. Oricât aș promite să nu spun nimic... n-ai putea niciodată să fii sigur.

— Poate că nu m-ar deranja dacă ai vorbi.

— N-ai fi aici dacă nu te-ar deranja, observă Nieve, iar el ridică din umeri.

Nieve își drese glasul.

— Vreau o slujbă într-una din companiile tale. O slujbă bună. Un post de răspundere. Unul care poate să-mi fructifice aptitudinile.

— N-avem mare nevoie de guvernante, îi spuse el.

— Fii serios, replică ea cu tărie. Nu sunt proastă, Max.

Nu i se mai adresase niciodată pe numele mic. Soții Christie insistau să li se vorbească cu respect.

— Am o diplomă de studii economice. Vreau să mă folosesc de ea. Sunt isteață și inteligentă și slujba asta nu era decât de umplutură. Nu sunt guvernantă și n-o să fiu niciodată. Sunt făcută să ajung în funcții de conducere, odată și-odată.

El făcu ochii mari auzind-o vorbind.

— Credeam că o sumă în plus la salariul tău pe luna asta avea să fie de-ajuns. Un bonus de adio.

— Nu vreau să plec, zise ea. Altă slujbă n-am.

— Dar tocmai ai zis că ai diplomă și că nu vrei să fii guvernantă.

— O să plec când sunt pregătită să plec, îl anunță ea.

— Cred că faci prea mult zgomot pentru nimic. Lilith și cu mine...

— Eu nu cred asta deloc, spuse Nieve cu nerăbdare. Îți cer o slujbă, ceea ce nu e o chestie atât de proastă, dacă gândești la rece. Lucrând pentru tine, nu prea sunt șanse să dau dracului tot spunându-i nevesti-tii poveşti. Știu că pot fi un atu pentru oricare companie pe care o alegi pentru mine. Ai parte de o învoială avantajoasă, Max. Ar trebui să profiți.

— Mă șantajezi, îi spuse Max tranșant.

— La naiba, firește că nu, i-o întoarse Nieve. Dacă ar fi fost așa, ți-aș fi cerut bani. Eu îți cer o slujbă. E cu totul altă socoteală.

— Și dacă nu te pricepi?

— Atunci mă concediezi.

O fixă cu privirea câteva secunde, apoi dădu scurt din cap.

— Dă-mi două săptămâni să găsesc ceva, îi spuse. Între timp am încredere că n-ai să-i spui nici o prostie lui Lilith. Dacă-i spui...

— Nu fi melodramatic, îl întrerupse ea. Şi îţi dau o săptămână.

Lui Nieve i se păru că zăreşte o umbră de zâmbet pe chipul lui.

— Poate că n-ai fi o angajată chiar aşa de rea, îi spuse el amuzat. Eşti o gagică brici, nu-i aşa?

— Nici nu-ţi închipui, răspunse ea.

Fără un telefon mobil, care pe vremea aceea era prea scump ca să-l aibă oricine, Nieve n-a putut să ia legătura cu Darcey şi să-i spună ce se întâmplase. Şi deşi era destul de sigură că Max i-ar fi dat voie să telefoneze din casa lui (cu toate că, în mod normal, nu i se îngăduiau decât două apeluri pe zi, şi le folosise sunându-i pe Darcey şi pe Diego mai devreme), ştia că Darcey probabil încă umbla pe undeva.

De-abia în ziua următoare vorbi cu prietena sa. Iar atunci nu mai apucă să-i spună nimic, pentru că Darcey tocmai aflase de plecarea lui Martin, şi Nieve ştia că nu mai avea nici un rost să mai vorbească despre altceva.

Soneria telefonului ei mobil o readuse în prezent. Luă mobilul şi se uită la mesaj.

„Noapte bună", citi ea. „Vorbim mâine. Succes la conferinţă. Ax"

Şterse mesajul şi se întoarse la computer. Prima dezbatere de dimineaţă era „Evaluarea riscurilor pe piaţa modernă". Avea câteva întrebări pentru cel care

prezenta proiectul, dar voia să se mai asigure o dată că nu trecuse cu vederea posibile răspunsuri în ultima lui lucrare de cercetare. Era greu câteodată să te menții cu un pas înaintea tuturor.

Capitolul 7

Nici nu se întorsese bine din Barcelona, că Darcey trebui să plece din nou – de data asta la Milano, unde avu aceeaşi serie de întâlniri cu clienţii, numai că luă cina cu Rocco Lanzo, care fusese odată clientul lor, dar îşi schimbase cariera şi acum avea un magazin de specialităţi culinare.

Sosi la restaurant cu câteva minute după el; sorbea deja dintr-un pahar de vin roşu-aprins când chelnerul o conduse la masă.

— Darcey, exclamă el ridicându-se şi sărutând-o pe obraz. *Ciao, bella.*

Ea îi zâmbi.

— Bună, Rocco. *Come stai?*

— Foarte bine, răspunse el. Şi tu? Arăţi minunat în seara asta.

Ea zâmbi din nou.

— *Grazie.*

— Dar tu arăţi minunat mereu.

Ea râse.

— Şi tu întotdeauna mă flatezi.

— Nu te flatez, ăsta-i adevărul.

Se privi în oglinda de pe peretele opus. Părul ei blond era lucios şi moale, ochii albaştri îi sclipeau

mulțumită picăturilor revigorante pe care le folosise, și noul ei fard-cremă conferise obrajilor o strălucire sănătoasă. Purta o rochie turcoaz decoltată, cu bretele înguste și cristale Swarovski micuțe țesute de-a lungul decolteului.

— Spune-mi ce se mai întâmplă în viața ta, *inamorata*? întrebă.

— O, ca de obicei.

Îi turnă niște vin tocmai în momentul în care chelnerul sosi cu două farfurii de spaghete.

— Am comandat eu și pentru tine. Paste și apoi creveți. Asta mănânci de obicei aici, nu-i așa?

— Ba da, zâmbi ea. Sunt mult prea previzibilă.

— Nicidecum, ba încă nu ești destul de previzibilă.

Ridică paharul.

— Noroc.

— *Alla salute.*

Îi plăcea Rocco, chiar îi plăcea. Îi plăceau toți italienii. Se pricepeau de minune să facă o femeie să se simtă dorită și superbă, chiar dacă mai aveau și gesturi șoviniste, ca de exemplu să comande în locul tău. Cu toate acestea, erau ca un balsam pentru orgoliile fragile și Darcey știa că, atunci când venea vorba de bărbați, orgoliul ei era cam tot atât de fragil ca un ou de rață. Îl lăsă pe Rocco să monopolizeze conversația, vorbind despre succesul magazinului său, și apoi despre filme pe care le văzuse și prezentări de modă la care fusese invitat. Sora lui Rocco era creatoare de modă, însă Darcey știa foarte bine că interesul lui pentru modă nu se datora în întregime Sofiei. Era unul dintre bărbații cei mai preocupați de modă pe care îi cunoștea. În această seară era îmbrăcat în Armani din cap până-n picioare. Îi stătea bine.

— Și ce-o să se întâmple cu compania ta, acum că lupii cei mari și răi de la InvestorCorp vă bat la ușă?

o întrebă după cină, pe când stăteau în barul de la hotelul său, sorbind din cocktailuri.

— Nu ştiu. Ridică din umeri. Sper că n-o să se schimbe mare lucru.

— Poate că ai să capeţi o funcţie mai importantă, îi zâmbi Rocco. Şi că n-o să mai ai timp să ne vizitezi în Milano.

— Pentru tine o să am timp întotdeauna, îi spuse ea.

— *Molte grazie.*

Îi luă mâna şi îi sărută vârfurile degetelor. Oricine altcineva ar fi încercat acest gest ar fi părut demodat şi exagerat. Nu şi Rocco însă – venind din partea lui, gestul era natural.

— Există un minibar şi în camera mea, îi şopti ea uşor.

— *Perfetto.*

Luară ascensorul spre etajul cinci. Rochia turcoaz i-o desfăcu înainte chiar să închidă uşa dormitorului.

Rocco plecă la ora unu dimineaţa. Ea îl sărută pe amândoi obrajii şi apoi pe buze, şi el o rugă să îl sune data viitoare când avea să treacă prin Milano.

De îndată ce-l văzu plecat, Darcey pregăti baia şi se întinse în cada plină cu apă caldă şi parfumată, privind picăturile de condens ce alunecau încet pe marmura albă a pereţilor. Dintre toţi, pe Rocco îl plăcea cel mai mult. Fiecare bărbat are farmecul lui special, bine-înţeles, dar Rocco reuşea cumva să reunească ce era mai bun din toate. În ultimii patru ani, existaseră patru bărbaţi, în patru oraşe diferite. Francisco, Rocco, Jose şi Louis-Phillippe. Barcelona, Milano, Lisabona şi Paris. Pe toţi îi cunoscuse în timpul călătoriilor ei de afaceri, pe Francisco şi Rocco în calitate de clienţi, pe ceilalţi doi fără legătură cu serviciul. Acum că Francisco se însurase, nu mai avea pe nimeni în Barcelona. Nu

căutase să-l înlocuiască. Era curioasă dacă avea să înlocuiască pe vreunul în momentul când acesta s-ar fi decis în sfârşit că nu mai voia să se culce cu ea. Sau când ea se hotăra să nu mai ia legătura cu el de fiecare dată când era în trecere prin oraş. Ăsta era avantajul. Ei nu ştiau niciodată când şi unde călătorea ea. Nu era nici o nevoie să ia legătura cu ei. Ar fi putut pur şi simplu să îl lase pe Rocco în grija altcuiva şi să renunţe.

O părticică din ea chiar asta ar fi vrut să facă. Această părticică nu intenţionase să se culce cu el în seara asta, dar se purtase atât de încântător cu ea şi o făcuse să se simtă atât de dorită – şi, la drept vorbind, îşi spuse în timp ce mai adăuga nişte apă fierbinte în cadă, şi-aşa nu prea avea ea parte de sex zilele astea. Nu avea pe nimeni în Dublin. De fapt, pe nimeni în Irlanda. Singurele ocazii de a se culca cu bărbaţi erau călătoriile. Nu prea era viaţa sexuală dinamică pe care o promova de zor revista *Cosmo* ca pe un drept al femeii moderne!

Patru bărbaţi în patru oraşe. Acum trei. Funcţiona, pentru că era prietenă cu ei. Pentru că nu cereau mai mult de la ea şi nici ea de la ei. Se simţea în largul ei avându-i ca prieteni. Sigur că era un mare plus faptul că se simţea bine cu ei în pat.

Dar nu era vorba numai despre sex. Şi-o spusese de mai multe ori, pentru că avea sentimentul groaznic că dacă altcineva ar fi ştiut de aceste patru relaţii în patru oraşe diferite, exact asta ar fi crezut. Dar chiar nu era vorba numai despre sex. Sigur că şi acesta juca un rol important. Sexul cu ei era grozav. Dar nu era singurul motiv. Îi plăcea să aibă pe cineva care să o aştepte, care să-i fie aproape, care să-i dea ceea ce-i trebuia şi apoi să o lase în pace. Bărbaţi pe care să îi întâlnească rareori, pentru ca atunci când erau împreună, intensitatea relaţiei lor, fizică la fel de mult ca

şi de orice altă natură, să fie cu atât mai puternică. Şi bărbaţi cu care să nu trebuiască să împărtăşească micile probleme cotidiene, acelea care făceau relaţiile să se împotmolească în monotonie. Îi plăcea să aibă bărbaţi de care să nu se îndrăgostească niciodată. Pentru că, aşa cum îi spusese şi Annei Sweeney, aventurile amoroase confuze pur şi simplu nu mai erau specialitatea ei. Era mult mai bine aşa.

Poate că părea uşor deprimant, se gândi ea. Dar de fapt nu era. Pur şi simplu, avea pe cineva la care să apeleze în fiecare din acele oraşe; ceea ce îi făcea călătoriile de afaceri cu atât mai frumoase. Fusese nevoie de mult tact în ceea ce privea relaţiile ei de afaceri: nu şi-ar fi dorit ca lucrurile să degenereze în vreun fel de încurcătură care să îi ameninţe cariera. Se pare însă că făcuse nişte alegeri foarte bune. Îşi zâmbi cu ironie. La capitolul relaţii amoroase superficiale, se pricepea de minune. Numai cu acelea stabile avea probleme serioase.

Ieşi din baie şi se înfăşură într-un enorm prosop alb. La vârsta şi experienţa ei de viaţă, superficialitatea era numai bună. Poate că sosise totuşi timpul să îşi aleagă alţi parteneri pentru relaţii superficiale, pentru că nu puteai să tot rămâi la suprafaţă cu oameni pe care îi cunoşteai de ani şi ani de zile. Lucrurile aveau, în mod inevitabil, să se adâncească odată şi odată, iar ea nu mai voia să i se mai întâmple aşa ceva. În momentul de faţă, superficialitatea era singura ei intenţie, singura ei nevoie.

Se întoarse la birou în după-amiaza următoare. Pe telefon i se lăsaseră vreo cincisprezece mesaje şi avea o grămadă de e-mailuri de verificat. Mai erau şi câteva bileţele galbene lipite de monitorul computerului ei. Le desfăcu unul câte unul şi le orândui cu grijă lângă tastatura calculatorului.

Îşi frecă ochii somnoroasă. Era obosită pentru că, în ciuda sexului sălbatic şi a băii fierbinţi, nu prea dormise bine cu o noapte înainte. Îşi lăsă bărbia în palme şi îşi întinse coatele de masă, închizând ochii cu gândul la o problemă tehnică pe care unul dintre clienţi i-o adusese la cunoştinţă şi pe care trebuia să o rezolve.

— Obosită? Sau plictisită? Sau amândouă?

Aceste cuvinte o smulseră din gândurile cărora le căzuse pradă şi ochii i se deschiseră brusc. Dar nu era numai din cauza cuvintelor. De fapt, era din cauza glasului.

— Salut, spuse ea.

Îşi simţea inima bătând gata să-i spargă pieptul, iar în creier îi vibra o senzaţie puternică de explozie înfundată. Gâtul i se uscase de parcă ar fi fost nisip fierbinte; înghiţi în sec.

— Ce mai faci? o întrebă vocea.

Bărbatul care vorbise stătea chiar în faţa ei, însoţit, de o parte şi de alta, de colegi mai în vârstă. Era mai înalt cu un cap decât amândoi şi mai tânăr cu cel puţin zece ani. Ochii îi erau de un albastru-închis, iar părul, negru ca pana corbului, fără nici un firicel încărunţit.

— El e Marcus Black, îi spuse bărbatul, făcând semn către cel din stânga sa. E din sucursala de la New York a InvestorCorp. Iar el e Douglas Lomax, de la sediul central din Edinburgh. Şi pe mine mă ştii deja, desigur. Şi eu sunt tot la sediul din Edinburgh.

Darcey îşi umezi buzele cu vârful limbii.

— Desigur, spuse ea ridicându-se şi întinzându-le mâna. Mă bucur să te revăd, Neil.

— Şi eu pe tine. Nu te-am mai văzut de mult.

Darcey se miră cât de puternică era strânsoarea lui. Ba chiar se tulbură când acesta îi reţinu mâna o secundă mai mult decât ar fi fost nevoie.

— Aşadar, vorbi Marcus cu accentul lui american, tărăgănat. Obosită, sau plictisită, sau amândouă?

— De fapt îngândurată, spuse ea repede. N-am treabă cu oboseala. Şi plictisită nu sunt niciodată.

Bărbatul râse.

— Îmi pare bine de cunoştinţă... Domnişoară...

Privirea lui şovăi între Darcey şi Neil.

— McGonigle, spuse ea repede. Sunt managerul pe probleme de dezvoltare a afacerilor.

— Darcey McGonigle, zise Neil.

— Aa, exclamă şi Douglas. Încântat de cunoştinţă, Darcey.

— Asemenea, încuviinţă ea. Cred că am fost cu toţii puţin îngrijoraţi de cum are să iasă treaba cu fuziunea.

— Preluarea, îi aminti Neil.

— Da, aşa e. Preluarea.

— Tu şi Neil vă cunoaşteţi deja. Ne-a spus multe despre tine.

— Da, răspunse Darcey în grabă, întrebându-se ce anume îi spusese Neil lui Marcus. Dar asta a fost, ăăă, acum vreo zece ani.

— Parcă a fost ieri, remarcă Neil insinuant.

— Cum zboară timpul, zise ea.

Îi privi pe Douglas şi pe Marcus.

— De-abia aştept să lucrez cu voi, le spuse. Cred că InvestorCorp poate aduce multe schimbări benefice.

— Chiar aşa, încuviinţă Douglas. Şi intenţionez să vă deschid către pieţe noi ca să puteţi deveni de două ori mai profitabili.

— Grozav, spuse Darcey, cu un zâmbet larg.

— Sunteţi prea centraţi pe Europa, urmă el. O să studiem problema cu noua noastră echipă managerială şi vă vom implica şi pe voi în acest proces.

— Grozav, repetă ea.

— O să mă alătur companiei pentru câteva luni, spuse Neil. Sunt director de afaceri la nivel mondial. O vreme am fost în America împreună cu Marcus, înainte să mă întorc în Scoţia, dar am să rămân la Dublin cât timp ne ocupăm de câteva restructurări.

— Restructurări.

Darcey îşi simţi din nou gâtul uscat.

— Sunt sigur că ai să faci parte din echipă, îi spuse Neil simplu. Conducerea de aici a avut numai lucruri excelente de spus despre tine.

Normal că era uimit că oamenii puteau să o considere pricepută în ceea ce făcea.

— Ei, trebuie să mergem, zise Marcus. Mi-a făcut plăcere, Darcey, sunt sigur că o să ne mai vedem.

— Şi mie, zise ea.

Cei trei zâmbiră şi apoi se îndepărtară. Îşi continuară drumul prin birourile de la etajul şase, iar Darcey îi urmări din priviri pe furiş, până când bătăile inimii îi deveniră din nou regulate.

Şi-ar fi dorit să nu o fi văzut stând acolo cu ochii închişi. Indiferent ce le spusese după aceea despre cum nu era niciodată obosită sau plictisită, tot fusese imprudent. Oamenii de succes nu închideau niciodată ochii. Şi numai Neil Lomond te puteai aştepta să facă genul ăla de remarcă despre plictiseală. Îşi pocni încheieturile degetelor de enervare.

Telefonul sună.

— Te-ai întors, zise Anna Sweeney. Sun ca să te avertizez...

— Ştiu, spuse Darcey. Cei de la InvestorCorp. M-au prins picotind.

— Fir-ar.

— Am dres-o, continuă Darcey. Le-am zis că mă gândeam. Mă îndoiesc că m-au şi crezut, dar cel puţin am demonstrat că ştiu să improvizez.

Anna râse.

— De fapt, sunt chiar de treabă. Au stat secole în biroul meu, întrebându-mă despre angajaţi, despre cum stau cu moralul şi tot felul de chestii de genul ăsta. Pe tine te-am lăudat.

— Au întrebat de mine în mod special?

Vocea piţigăiată a lui Darcey trăda teama.

— Tipul ăla, Lomond, a întrebat, spuse Anna. Primul lucru pe care a vrut să-l ştie a fost dacă mai lucrezi aici. A spus că te cunoaşte de mult.

— Asta a fost acum o groază de timp, spuse Darcey gânditoare.

— O veche pasiune? ghici Anna inflexiunea din glasul ei.

— Nu chiar.

— E însurat? A, nu, uită că te-am întrebat asta.

— De ce?

— Nu vreau să fiu genul de femeie care se uită la un individ arătos şi imediat se întreabă dacă e disponibil, spuse Anna. E la fel de penibil ca un bărbat care se uită la o femeie şi imediat îi dă o notă. Vreau să consider bărbaţii nişte fiinţe egale mie, nu nişte posibili soţi.

— Foarte nobil din partea ta, observă Darcey.

— Deci e?

— Ce să fie?

— Însurat, deşteapto.

— Habar n-am, spuse Darcey.

— Deci aş putea spera, suspină Anna. O să-mi permit să am speranţe numai în legătură cu unul dintre ei, aşa că măcar să fie cel mai arătos. Pare să aibă stofă de soţ. Dar trebuie să am grijă să aibă şi stofă de tată. E foarte deprimant.

— Cei mai arătoşi sunt de obicei ultimii care să aibă stofă de soţi, remarcă Darcey acid.

— Hmm, făcu Anna suspinând din nou. Presupun că ai dreptate. Dar nu strică să speri. Oricum, spune-mi cum a fost la Milano.

— N-a fost rău.

Darcey încercă să își ia gândul de la Neil Lomond și starea lui civilă. Ciudat, își spuse, că nu și-l închipuise niciodată însurat. Nici nu-i trecuse prin minte. Ce fel de om era ea, se întrebă, dacă nici măcar nu luase în considerare această posibilitate?

— De fapt, a fost chiar foarte frumos.

— Mă bucur că a mers bine. Ai vrea să ieșim în oraș să-mi povestești tot?

— Mi-ar plăcea, dar chiar nu pot, spuse Darcey. Am tot fost plecată săptămânile astea. Trebuie să mă duc acasă să-mi spăl lenjeria.

— Astfel grăit-a femeia modernă, zise Anna. Luăm prânzul împreună mâine?

— Mai vorbim dimineață, promise Darcey.

Puse receptorul în furcă și își sprijini iar bărbia în mâini. Dar de data asta nu mai închise ochii.

La ora opt în seara aceea încă mai era la birou. Își scrisese rapoartele despre întâlnirile de afaceri și trimisese un e-mail la serviciul cu clienții, explicând soluția pentru problema la care se gândise în ziua aceea; la sfârșit verificase câte contracte noi încheiase în acel an – se simțea mulțumită de sine. Își ridică geanta de pe jos, dând să o așeze pe birou. Dar tresări simțind greutatea neobișnuită a acesteia și o scăpă din nou pe covorul cenușiu, lăsând să se împrăștie tot conținutul.

— Rahat, făcu, încercând să înhațe rujul care se rostogolise la un metru în față.

— Încă ești aici?

Neil Lomond stătea dinaintea ei, privind-o cum își ridica rujul de pe jos.

— Da, încă sunt aici, spuse. Dar tocmai mă porneam înspre casă.

— Atunci te-am prins la fix.

— Nu, nu m-ai prins, îi spuse ea. Plec. E târziu.

— Sigur că da, zise el. Ţin minte ce spuneai odată: nimeni întreg la minte n-ar rămâne la birou după ora şase.

— Poate că eu nu sunt întreagă la minte.

Cuvintele îi ieşiră pe gură înainte să le poată opri, dar încercă să afişeze un aer nonşalant în timp ce ridica vreo două Tampax-uri care se rostogoliseră şi ele pe jos şi le îndesa în geantă.

— Dă-mi voie.

Neil începu şi el să culeagă lucrurile de pe covor. Îi înmână cheile şi alarma personală de securitate pe care o mai avea în geantă.

— Te aştepţi la atacuri? o întrebă. Din partea cuiva în mod special?

— Firma ni le-a dat, îl informă ea. Siguranţa angajaţilor sau o prostie de genul ăsta. Nu e mare lucru.

Neil dădu din cap şi se aplecă să ridice o hârtie care alunecase pe jumătate sub biroul ei. Întinzându-i-o, aruncă o privire peste aceasta, apoi se opri şi o studie mai cu luare-aminte, uluit. Darcey i-o smulse din mână.

— Zău, îi spuse, doar pentru că te-ai trezit bine-mersi director aici nu înseamnă că poţi să te apuci să-mi citeşti documentele personale.

— Nu asta era intenţia, spuse el. Doar că... e o invitaţie la nuntă.

— Mă bucur să văd că spiritul tău de observaţie nu şi-a pierdut din agerime.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Darcey! Oamenii ăştia nu sunt cei care...?

— Da. Evident, nu s-au obosit să-şi pună pirostriile până acum, spuse ea scurt.

— S-ar putea să nu am dreptate, însă...

Darcey ridică din umeri.

— M-am înşelat.

Neil era înmărmurit.

— Ce-ai zis? Te-ai înşelat?

— Credeam că s-au căsătorit, spuse ea. Nu ştiu de ce nu au făcut-o.

— Eu... nu ştiu ce să spun, bâigui el holbându-se la ea. De câte ori ai vorbit despre ei şi cum au fugit să se căsătorească... toată tevatura aia!

— Problema nu era dacă s-au căsătorit sau nu, îi spuse Darcey.

— Nu. Probabil că nu era.

— În orice caz, toate astea sunt moarte şi-ngropate, nu-i aşa?

— Dumnezeule! N-am crezut vreodată că o să te aud zicând asta!

— Păi, uite că m-ai auzit. Îi zâmbi stânjenită. Aşa că putem s-o lăsăm baltă? Am încheiat socotelile, nu?

— Sigur, spuse el. Şi... voi două? Aţi îngropat securea?

— Ar fi prea de tot!

— Şi atunci de ce te-a invitat?

— Şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare. Poate tocmai de-aia am să merg până la urmă, zise, ridicând din umeri. O să vedem.

— Dacă vrei sfatul meu...

— Neil, îl întrerupse ea, nici un sfat, mulţumesc oricum.

— Niciodată n-ai fost bună la primit sfaturi.

— Las-o moartă, zise ea.

Neil dădu încet din cap.

— Poate că nu te-ai schimbat atât de mult la urma urmei.

— Ba, crede-mă, m-am schimbat. N-am o carieră grozavă? Nu crezi că asta înseamnă că m-am schimbat?

El schiță un zâmbet și îi puse invitația în geantă.

— Ascultă, spuse, știu că nu mă privește, dar...

— Ai absolută dreptate, îl asigură ea cu tărie. Așa că te rog să nu încerci să te implici din cine știe ce spirit... Ce spun eu aici? N-ai vrea să te implici. Și nici nu vrei de fapt să-mi dai vreun sfat. Noi am depășit de mult faza asta, nu-i așa?

— Desigur, spuse el cu glas stins. Nici prin gând nu-mi trece să mă amestec. Și ai dreptate. Te-ai schimbat. E ceva cu totul diferit la tine.

— Poate că în sfârșit mi-a venit mintea la cap, spuse ea stânjenită. Mi-a luat ceva vreme, desigur. Dar mă bucur sincer să văd că s-a întâmplat. Și tu ești bine, fără îndoială. Întotdeauna ți-a mers bine, din câte îmi aduc aminte.

— Darcey...

— Uite ce e: eu aici lucrez. Acum amândoi lucrăm aici. Nu vreau să am nici un fel de discuție de natură personală cu tine în birou. Știi la ce se poate ajunge! Am terminat-o cu lucrurile personale, nu crezi? Putem să ne limităm la o relație strict profesională de acum încolo? S-ar putea să te mire, dar am devenit un om de carieră. Din punctul ăsta de vedere, n-o să ai nici o problemă.

Neil o privi lung.

— Așa că hai să ne prefacem că abia ne-am cunoscut și că sunt extrem de jenată că mi-am împrăștiat toate lucrurile din geantă în fața ta, dar tu ești un tip de treabă de la firma nouă, așa că n-are importanță.

El îi întinse mâna.

— Bine, bine, cum vrei. Nu voiam să redeschid vreo rană veche.

— Mulţumesc. În glasul ei era o urmă de uşurare. Oricine face prostii în viaţă, nu-i aşa? Nu-i nevoie să lăsăm prostiile pe care le-am făcut să ne mai încurce socotelile.

— Asta aşa e, spuse el încet.

— Şi nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea, adăugă ea. Cum ai spus şi tu, ţi s-au povestit numai lucruri bune despre mine. Continuă cu o notă de îngrijorare în glas: Dar eu?

— Dar tu ce?

— Eu trebuie să-mi fac griji?

— De ce ar trebui tu să-ţi faci griji?

— Cu restructurarea, îi spuse ea pe şleau. Asta nu e niciodată o veste bună.

— Am urcat ca să-ţi las un bileţel să te anunţ că îţi vom schimba câteva dintre responsabilităţi. Dar nu e nevoie să te îngrijorezi pentru postul tău de aici, dacă asta te frământă.

Darcey răsuflă uşurată.

— Ai fi putut să-mi trimiţi un e-mail.

— Adevărat, dar un e-mail e prea impersonal.

— Şi cam despre ce fel de schimbări e vorba?

— Nu ne-am hotărât încă. O să am nevoie să scrii mai multe rapoarte. Între timp, ai să-mi raportezi direct mie. Te deranjează?

Ridică din umeri, luându-şi un aer cât mai nepăsător.

— Ai să vezi că e foarte uşor să lucrezi pentru mine. Şi, Darcey, chiar am un motiv profesional foarte bun pentru care sper că viaţa ta personală e ţais. Nu-mi place ca angajaţii mei să cedeze nervos din cauza unor lucruri care i-au mai adus în pragul colapsului şi în trecut.

— Exagerezi, îi spuse ea pe un ton neutru. În plus, de-atunci mi-am băgat minţile-n cap.

— Mă bucur sincer.

Şi ea avea impresia că Neil era sincer, dar ştia că nu poate avea încredere în judecata ei atunci când venea vorba despre el.

Bărbatul îi făcu un semn din cap, îi zâmbi şi se îndreptă către lift. Apoi se aplecă şi ridică un pachețel micuț de pe jos.

— Cred că e al tău, spuse, şi îi puse pe birou un alt Tampax.

Era de-a dreptul mirată că el n-o auzea scrâşnind din dinți, în timp ce-l privea cum se urcă în lift. Acest scrâşnet era un obicei mai vechi al ei, şi i se întâmpla mai ales când dormea; de fapt, poate că încă îl mai avea, cu toate că de mult nu îi mai spusese nimeni nimic. Trase fermoarul la geantă, închise monitorul şi îşi îmbrăcă jacheta. Apoi ieşi din birou, sperând că nu avea să îl mai vadă pe Neil Lomond pe ziua aceea.

Ceea ce se şi întâmplă. Singurul om care o văzu coborând fu paznicul, care îi ură noapte bună. Îi făcu un semn din cap şi o porni în pas vioi spre gară. În mod intenționat, se abținu de la orice gând de natură personală pe drum. În schimb, se gândi la rapoartele pentru clienții ei şi la succesul ei la întâlnirile din Barcelona şi de la Milano, şi apoi, instalată confortabil în tren, deschise geanta şi scoase invitația.

Neil avea dreptate să fie uluit la vederea acesteia. La urma urmei, ea pusese atâtea lucruri pe seama acelei relații. Şi iată dovada că nici măcar nu-şi dăduseră osteneala să se căsătorească până acum. Lucru care o şoca. Şi, mai mult ca orice altceva, o rănea profund.

Se hotărâse deja să nu se ducă. N-ar servi la nimic. Era mirată că se gândiseră să o cheme. Îşi închipuia că trebuie să existe vreun motiv ascuns. Şi mai mult ca sigur că nu avea chef s-o vadă pe nenorocita aia în fața altarului. Dar în același timp, situația o măcinase.

Şi acum, privind pentru a nu ştiu câta oară invitaţia, se întreba dacă nu cumva ar trebui totuşi să se ducă.

Ca să se termine cu toată comedia asta.

Râse scurt. Comedia. Ce cuvânt banal. Şi de fapt ce însemna? Că puteai să ierţi şi să uiţi de cum se lăsa cortina? Nu prea vedea cum ar putea să-i reuşească nici una, nici iertarea, nici uitarea. Să-i vadă pe amândoi împreună pentru prima dată în atâţia ani, şi tot n-ar fi putut s-o facă. Sau ar fi putut?

Mototoli invitaţia în mâini.

De la bun început nu avusese nici un chef să deschidă plicul. Acum ar fi preferat să-l fi lăsat în coşul de gunoi. Sau măcar să-şi fi urmat primul impuls şi să le fi trimis un „Ia duceţi-vă naibii!" drept răspuns. Dar asta ar fi fost ridicol şi meschin, şi-şi spusese (chiar dacă îi luase ceva timp până să o şi creadă) că nu aceasta era cea mai bună răzbunare; mai bine îşi continua existenţa liniştită, după cum o ducea pe ea capul. Până la urmă, asta şi încercase să facă. Sigur că fuseseră şi probleme; dar toată lumea, mai devreme sau mai târziu, se izbea de ele. Numai că problemele ei începuseră de la cine nici nu se aşteptase. De la Nieve.

Capitolul 8

Poate că nu era tocmai corect să-şi pună toate problemele pe seama lui Nieve. Ăsta era neajunsul trecutului; faptul că puteai privi în urmă dădea lucrurilor o importanţă pe care poate că n-o meritau. De fapt, necazul nu fusese atât Nieve, cât faptul că Darcey fusese nevoită să se întoarcă acasă pentru a fi alături de Minette, în loc să fie în Spania, ascultând povestea lui Nieve despre Max şi Lilith Christie şi descoperind că Nieve era, la urma urmei, mult mai egocentrică şi mai fermă decât îşi închipuise ea vreodată. Şi că era în stare de orice pentru a obţine ceea ce voia. Asta, se gândea Darcey, ar fi fost foarte util de ştiut. Pe de altă parte, nu prea puteai să-i reproşezi mare lucru lui Nieve doar pentru că se folosise de informaţia ei despre indiscreţia lui Max ca să obţină un post probabil mai avansat decât merita.

— Fii serioasă, Darcey, îi spusese Nieve mai târziu, când Darcey reuşise în sfârşit să vorbească cu ea la telefon despre asta, şi îi sugerase şovăitor că îl cam şantajase pe Max ca să pună mâna pe slujbă. Măcar atâta câştig să am şi eu că l-am prins cu pantalonii-n vine! Ce altceva aş fi putut face? Să-l las să se

descotorosească de mine? Așa ar fi făcut. Mai bine că am reușit să obțin ceva din toată tărășenia.

Darcey știa că Nieve avea dreptate. La drept vorbind, n-ar fi fost corect ca prietena ei cea mai bună să-și piardă slujba numai pentru că descoperise relația amoroasă a șefului ei cu femeia de serviciu. Dar mai știa și că ea, una, n-ar fi reușit să-l înfrunte pe Max Christie așa cum o făcuse Nieve.

Desigur, toate lucrurile îi mergeau ca unse lui Nieve; Darcey nu era la curent cu această situație, ea fiind în Irlanda și confruntându-se cu ravagiile plecării lui Martin. Cât timp Nieve își croia frumușel drumul în lumea afacerilor, ea se străduia să-și convingă mama că viața nu se încheia aici doar pentru că Martin plecase. La început fusese tare greu. Minette fusese amărâtă la culme de infidelitatea lui Martin și șocată pentru că nu-și dăduse seama ce se petrecea. Dar după ce fetele reveniră din Cork și îi spuseră că bărbatul pur și simplu refuza să se întoarcă, plânse doar o zi. Îi spuse lui Darcey că viața trebuia să meargă înainte, și asta trebuia să se întâmple și în cazul ei, indiferent cât de rău o afectau toate acestea; insistă ca fiica ei să se întoarcă în Spania, dacă asta își dorea.

Ceea ce era și cazul. Însă Darcey tot mai simțea o urmă de vinovăție când o sună pe Nieve să-i spună că avea să se întoarcă în Marbella cât de curând. Atunci află și de Max și Maria și despre cererea lui Nieve de a primi un loc de muncă la Christie Corporation.

— Așa că poți să te întorci la Marbella dacă vrei, zise Nieve. Însă eu probabil că o să plec la Londra. Acolo e sediul central al lui Max și o să meargă acolo în curând.

Gândul de a sta în Marbella singură dintr-odată nu mai era atât de atrăgător. Și Darcey aproape că se bucură că nu mai avea de ales decât să rămână cu

Minette. Şi ea se gândea că poate venise momentul să urmeze exemplul lui Nieve şi să-şi facă rost de o slujbă de nădejde. Cu toate că va trebui să abordeze lucrurile într-un mod mai ortodox. N-avea idee ce fel de slujbă voia. Nieve avusese dreptate când îi spusese că nu avea pic de ambiţie. Lui Darcey nu îi plăcea să se bage în faţă şi ideea de a-şi alege o carieră şi de a fi cea mai bună în domeniu îi părea un soi de goană după atenţie. Îl auzise pe tatăl lui Nieve vorbind despre politica de birou şi toată mâncătoria din acest domeniu şi pur şi simplu nu concepea să facă parte dintr-o astfel de lume. În adâncul sufletului, nutrea dorinţa de a avea o fermă micuţă undeva în Toscana şi de a trăi din roadele pământului. Dar nu era decât un vis naiv. Ceva pentru un viitor îndepărtat, poate. Deocamdată era în Irlanda şi îşi căuta ceva folositor de făcut. Dar piaţa muncii era deprimantă şi anunţurile din ziare, nu foarte promiţătoare.

Şi-apoi, nu-i convenea deloc să fie legată de o slujbă de birou cu program fix. Ştia că Nieve ajunsese acum să lucreze până la douăsprezece ore pe zi, pentru a părea dedicată pe de-a-ntregul lui Max Christie şi firmei lui (şi pentru că tot restul angajaţilor dădeau această impresie). Nieve spunea că n-o deranja, că astfel punea bazele unui viitor luminos – un viitor, spunea ea, în care va avea mai mult succes decât însuşi Max Christie. Darcey nu se putea vedea petrecându-şi douăsprezece ore din viaţă la birou pentru că pur şi simplu nu-şi putea imagina ceva care să-i capteze interesul atât de mult timp – cu toată promisiunea unui sac de bani de dimensiuni necunoscute într-un viitor nelămurit.

Studiind ofertele de muncă, îşi dădea seama că nu prea ştia să facă nimic folositor. Era admirabil să ştii să calculezi mental rădăcina pătrată a lui 1,864, dar oamenii

foloseau calculatoare pentru genul ăsta de probleme. În Galway, faptul că vorbeai o groază de limbi străine nu-ţi era de mare ajutor. Irlandeza în sine i-ar fi fost mai utilă, dar asemenea multor altor copii irlandezi, nu-şi prea bătuse capul cu ea la şcoală. Tot se pricepea mai bine s-o vorbească decât mulţi din jurul ei, însă limbile europene le vorbea de departe mai fluent.

Ar fi vrut să-şi dea mai bine seama ce-şi dorea de la viaţă, aşa cum făcea Nieve. Problema era că ştia mai bine ce *nu-şi* dorea de la viaţă.

După câteva săptămâni de căutat posturi şi de respins pe fiecare în parte ca necorespunzător (timp în care, la fiecare nouă respingere, nemulţumirea se citea din ce în ce mai vizibil pe chipul lui Minette), Darcey dădu un interviu într-un proaspăt deschis centru de relaţii cu publicul al unei companii, aflat într-un grup de clădiri la numai douăzeci de minute de ea, şi care căuta vorbitori de limbi străine.

— E numai bun pentru tine.

Minette descoperise anunţul şi i-l arătase şi ei.

— Of, mamă, e o slujbă de telefonistă, obiectă Darcey.

— Chiar dacă începi de aici, dacă te pricepi, poţi să avansezi, spuse Minette cu tărie.

Darcey ştia că mama ei avea dreptate. În fond, nu putea să trăiască pe spinarea lui Minette, ca un parazit, pentru tot restul vieţii. Termină de citit şi restul de anunţuri şi se întrebă de ce nu putea să aibă şi ea impulsul de a se lansa. Părea mai degrabă genul de calitate pe care te aştepţi s-o aibă o maşină, şi nu un om.

Dar se duse la interviu în clădirea modernă nou-nouţă de pe malul superbului Lough Atalia. Se pare că erau impresionaţi de cunoştinţele ei de limbi străine şi că nu conta foarte mult că singura ei experienţă în câmpul muncii fusese culesul de struguri şi supravegherea

copiilor mici. Nici nu sosise bine acasă, că o și sunaseră și fu deci întâmpinată de Minette cu un zâmbet larg și cu vestea că i se oferise o slujbă începând de lunea următoare.

Câteva săptămâni mai târziu, și cu totul pe neașteptate, în ceea ce o privea, fu promovată în postul de supraveghetor. Știa că se descurcă bine cu slujba pentru că vorbitul la telefon cu oamenii i se părea mai ușor decât vorbitul față în față, și rezolva repede orice problemă pentru care sunau. Limbile străine îi folosiseră enorm, cu toate acestea, postul pe care îl avea nu fusese niciodată în planurile ei de viitor.

Darcey își mai dădu seama cu mirare că îi cam plăcea să aibă responsabilități și că era un bun conducător. Nu mai fusese niciodată șefă. Nieve era cea căreia îi revenea tot timpul acest privilegiu. Poate că nu fusese atât de rău până la urmă, se gândea ea, că trebuise să se întoarcă acasă și că Nieve rămăsese să facă echipă cu Max Christie. Totuși, îi ducea dorul prietenei sale și – privind pe geam la norii ce se lăsau peste oraș – în ciuda minunatelor apusuri de soare din vestul Irlandei, îi era dor și de cerul albastru și de brizele calde de pe continent.

Dar erau și lucruri care compensau toate acestea. Lumea de la Car Crew era de treabă și se trezi mergând prin cluburi și bând cot la cot cu colegii ei la sfârșit de săptămână. Era o experiență cu totul nouă pentru ea. Simțea cum ieșea din umbra lui Nieve și lucrul ăsta o încânta.

Fetele de la Car Crew erau toate în căutarea lui Făt-Frumos, chiar și cele care se jurau că nu-i așa. Fiecare bărbat era notat de la 1 la 10, fiecare iubit, dezbătut pe larg, fiecare tehnică de agățat și păstrat un bărbat disecată crunt. Darcey era conștientă că învățase

mai multe în cele câteva luni la Car Crew decât în toată viața ei de dinainte. Era convinsă că dacă ar fi putut numai să întâlnească vreun bărbat, noile ei cunoștințe ar ajuta-o să abordeze lucrurile diferit și cu mai mult succes. Că n-ar mai avea limba legată și n-ar mai face boacăne. Că ar putea să se comporte ca un om matur și să aibă o relație normală.

— Bărbații ar trebui să se-nghesuie să iasă cu tine, îi spusese Emma, una dintre celelalte supraveghetoare, într-o zi. Și așa s-ar și întâmpla dacă ți-ai da puțin silința să arăți bine și nu i-ai teroriza luându-te de ei până să apuce să deschidă bine gura.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

Darcey o privi mirată.

— Ești blondă! exclamă Emma. Blondă naturală. Cu ochi albaștri și dinți perfecți.

— Vorbești de parc-aș fi un cal! se îmbufnă Darcey.

— Păi, în momentul ăsta arăți mai mult a cal decât a ființă umană, îi spuse Emma fără ocolișuri. Fă-ți și tu părul ăla să arate ca lumea, cumpără-ți niște haine mai acătării și, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai boscorodi orice tip înainte să apuce să zică ceva. Nu toată lumea e o enciclopedie ambulantă ca tine, și tot sunt oameni de treabă.

Darcey oftă, dar se învoi că vorbele Emmei aveau un sâmbure de adevăr. Prea nu avea răbdare cu oamenii și prea se grăbea să le demonstreze bărbaților că nu era cine știe ce blondă proastă; știa că astfel nu reușea decât să pară iritabilă și arțăgoasă chiar și atunci când nu avea această intenție. Așa că încercă să urmeze sfatul Emmei. Se duse să se tundă la coaforul cel mai scump din Galway, își schimbă blugii și puloverele pe niște haine de marcă ridicol de scumpe și se strădui din răsputeri să nu mai critice fiecare tip pe care îl întâlnea.

Totuși, în ciuda schimbării de look, a mersului prin cluburi până la ore târzii și a cantității inepuizabile de sfaturi de la restul fetelor, Făt-Frumosul ei nu era de găsit. În ciuda eforturilor, încă nu era iubita ideală și majoritatea bărbaților încă i se păreau nespus de plicticoși.

Și-apoi l-a cunoscut pe Aidan.

Nu l-a cunoscut în vreun local sau club. Ci la birou. Lucra la departamentul de IT și veni să rezolve o problemă pe care ea o avea cu computerul. Când străbătu încăperea, fiecare pereche de ochi se întoarse spre el și îl fixă – la un metru optzeci cât avea, era și cam greu de trecut cu vederea. Era, după cum își spuse Darcey când acesta se așeză în fața ei, cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Părul îi era blond și țepos, chipul, bronzat și trupul, musculos. Ochii îi erau albaștri ca oceanul. Purta blugi și un tricou, iar în urechea dreaptă avea o piatră mică, diamantină.

— Bună, spuse el cu o voce adâncă și răgușită, și un ușor accent de Dublin care o făcură pe Darcey să nu se mai țină bine pe picioare. Eu sunt Aidan. Care e necazul?

— Nu funcționează, spuse ea arătând spre ecranul gol. Și nu-mi spune să verific dacă monitorul e în funcțiune sau dacă sunt conectate ca lumea cablurile pentru că am făcut asta deja.

Vorbise mai aspru decât avea intenția, și el o privi mirat.

— Calmează-te. Punem genul ăsta de întrebări pentru că în nouăzeci la sută din cazuri asta e problema.

— Păi, atunci, eu sunt în celelalte zece la sută, îi spuse.

El îi zâmbi.

— Sigur că da. Bine, atunci hai să vedem.

Încercă o serie de comenzi la tastatură, apoi dispăru sub biroul ei, astfel încât numai fundul, învelit în blugi albaştri decoloraţi, îi rămase la vedere. Era un fund drăguţ. Darcey încercă să nu se zgâiască prea tare la el. Dar nu se putea abţine.

— Bun. Se ridică şi zâmbi. Nu e vina ta. Conexiunea e de vină. Ai nevoie de un cablu nou.

— Poţi să-mi faci rost de unul chiar acum? întrebă ea. Astăzi sunt foarte ocupată şi am nevoie de computer.

— Păi... ezită el. Nu sunt sigur. Şi la IT suntem cam ocupaţi şi nu prea ştiu dacă am timp să scotocesc printre cabluri astăzi.

— Lasă prostiile.

Îşi dorea să nu fi părut atât de arţăgoasă, dar nu se putuse abţine. O părticică din ea nu voia ca tipul ăsta să se prindă că îl plăcea (şi asta numai datorită muşchilor lui fermi şi fundului arătos, cât de jalnic!) şi o altă părticică era nervoasă pentru că era, într-adevăr, foarte ocupată.

— Glumeam, îi spuse el zâmbitor. Mă întorc în zece minute.

De îndată ce-l văzu urcat în lift, Darcey îşi înşfăcă geanta şi se precipită în baia femeilor, unde îşi trecu peria prin păr şi se dădu cu nişte balsam de buze. Şi-ar fi dorit să fie genul de tipă care ţinea o întreagă gamă de cosmetice în sertarul de la birou: nu putea să nu observe că nişte pudră şi nişte fard nu i-ar fi stricat în acest moment. Dar colecţia ei se reducea la un balsam de buze (pe care îl ţinea în geantă) şi un fond de ten pentru petele care îi apăreau din când în când pe nas. Nici o pată astăzi, slavă cerului, se gândi ea în timp ce se dădea cu ultimii stropi dintr-un parfum Paloma Picasso pe care şi-l luase din Spania. Să sperăm că nu o să apară nimic nici în următoarele zece minute.

BIBLIOTECA JUDEŢEANĂ GH. ŞINCAI BIHOR

Aidan se întoarse de-abia după jumătate de oră, timp în care ea reușise să își șteargă deja balsamul de pe buze și să-și treacă mâna cu disperare prin păr cât timp stătuse de vorbă cu un client din Italia care nimerise în șanț cu mașina închiriată în Franța.

— *Non si preoccupi,* își asigură ea clientul. Nu vă faceți griji, *signor.* Vom rezolva noi problema. O să vă sun curând.

Puse receptorul în furcă și îl văzu pe Aidan îndreptându-se din nou către biroul ei. Doamne, își spuse, simțind cum îi bătea inima în piept, e minunat, mă întreb dacă există vreo speranță să mă găsească atrăgătoare. Apoi se văzu cu părul ciufulit și buzele nerujate în monitorul calculatorului și oftă.

Aidan potrivi noul cablu, și monitorul se deschise.

— *Molte grazie,* spuse ea. Vreau să zic, mersi.

— Ce mai poliglotă ești tu, spuse bărbatul. Am auzit multe despre tine. Sunt impresionat.

— Nu văd de ce. O groază de oameni pe aici vorbesc mai multe limbi.

Se încruntă.

— Da, dar tu le vorbești pe toate.

Darcey ridică din umeri.

— Nu chiar. Doar pe cele mai răspândite. Dar știi cum e, vremurile se schimbă. Într-o zi o să fie nevoie de oameni care vorbesc poloneza și maghiara și lituaniana și așa mai departe. Eu, cu limbile mele vechi europene, o să fiu o fosilă.

Bărbatul râse.

— Mie-mi plac limbile străine.

— Și tu știi mai multe?

— Doar engleza, spuse el. Și irlandeza. Părinții mei s-au născut aici, și la mine în familie se vorbea tot timpul în irlandeză, chiar și când eram eu mic. Dar am trăit mulți ani în Dublin, unde n-am vorbit-o foarte mult.

— Nici noi n-am prea vorbit-o, recunoscu ea. Știu irlandeză, desigur, dar mi-e rușine să spun că mă descurc mai bine în franceză.

— Ei, știi cum e, zise el întinzând cablul. Nimeni nu o consideră importantă și de-aia nimeni n-o prea mai ține minte. Dar e o limbă foarte frumoasă.

Darcey îi zâmbi.

— Ai dreptate. Eu cred că italiana e cea mai frumoasă dintre toate.

— Mai spune ceva în italiană, o rugă el.

— Ce anume?

— Orice.

— *Tre persone su due non capiscono le proporzioni in matematica*, spuse ea.

— Ce?

— Trei oameni din doi nu pricep fracțiile în matematică.

— Bine, eu mă gândeam la ceva mai puțin... tehnic.

Îi zâmbi. Darcey se gândi puțin.

— *Non fidarti di una donna che si toglie tutto tranne il cappello.*

Aidan se încruntă.

— *Una donna* înseamnă o femeie, nu?

Ea dădu din cap.

— N-am idee, se dădu el bătut.

— Să nu ai încredere într-o femeie care se dezbracă de tot mai puțin de pălărie, traduse ea.

Aidan se holbă la ea câteva clipe și apoi izbucni în râs. Câteva capete se iviră de după panourile despărțitoare.

— Cum se spune: „vrei să ieși în oraș cu mine mai târziu"? o întrebă.

— „Vrei să ieși în oraș cu mine mai târziu" sună bine așa cum e.

— Deci vrei?

— Eu? Cu tine?

— Da.

— Mi-ar face plăcere, spuse ea.

— Grozav. La opt e bine? Barul de lângă Arcul Spaniol?

— *Perfetto*, zise ea.

— Ne vedem atunci, răspunse el.

De fiecare dată când își amintea de acele vremuri, se gândea că acea primă seară alături de Aidan fusese cea mai reușită din viața ei. Seara în care se descurcase perfect în prezența unui bărbat; seara în care își dăduse seama că avusese dreptate să-i respingă pe toți ceilalți tipi pe care-i cunoscuse și pe care-i considerase inutili și fără valoare. Cu Aidan lucrurile se aranjaseră de la sine.

Merseră într-unul din restaurantele vesele și ieftine ale Galway-ului, unde sosul de pe pizza și usturoiul cald și moale din pâine i se scurgeau lui Darcey pe bărbie și pe degete și Aidan râse – dar nu *de* ea ci *cu* ea, astfel încât ei nu-i păsa nici că mânca aiurea și nici că el se amuza.

Și mai târziu, plimbându-se mână-n mână pe străzile șerpuitoare ale orașului, oprindu-se să arunce bani în cutia de chitară a cântărețului care îngâna balade de dor și jale, îi povesti de ce se întorsese în Irlanda și ce șoc fusese pentru ele plecarea tatălui său.

— Îmi pare rău de mama ta, spuse el cu compasiune. Tatăl tău e... cam dobitoc?

— Nu obișnuiam să gândesc așa, spuse Darcey. Dar e clar că așa e.

Apoi el îi povesti că părinții lui se despărțiseră când avea șase ani, că tatăl îl implorase să locuiască alături de el, nu cu mama sa și că în final fusese aruncat de colo-colo între cei doi, care stăteau unul la Dublin și altul în Galway; că fusese groaznic și frustrant și că nu

suferise ideea de a reprezenta un fel de trofeu pe care amândoi părinții doreau să-l păstreze.

— Poate că te iubeau prea mult, spuse Darcey.

— Nu, se iubeau prea mult pe ei înșiși, zise Aidan. Și unul pe altul deloc, din păcate.

Se lipi și mai tare de el, simțind căldura corpului lui și știind că apropierea nu era numai fizică.

Merseră pe jos până acasă la Darcey unde, în întunericul de catifea, o sărută sub sicomorul de pe trotuar. Deși sărutase mulți bărbați până atunci (și nu simțise nimic), sărutul lui Aidan a fost diferit. Buzele lui, apăsându-i buzele, îi deschideau mintea și trupul unui altfel de sentiment de plăcere. Și-ar fi dorit, simțind cum sângele îi pulsa tare prin membre și cum tremura în brațele lui, să se găsească oriunde altundeva, numai nu în fața casei ei părintești din suburbie. Și-ar fi dorit să fie pe o plajă pustie luminată doar de stele, cu zgomotul ușor al valurilor mângâind țărmul pe fundal, în locul hărmălaiei traficului de pe strada principală.

Se depărtă de ea și o privi fix în ochi.

— Uau, făcu el.

— Uau, îi răspunse și ea.

— Cred că te iubesc.

— Cred... cred că și eu te iubesc.

— Trec pe la tine mâine să-ți mai repar calculatorul ăla.

— Nu e nevo... a, ba da, ai dreptate.

Nu voia să-l lase să plece. Nu-și mai putea imagina o singură secundă din viața ei în care el să nu fie acolo. Își sprijini capul de pieptul lui, întrebându-se cum ar fi fost să nu-l fi întâlnit niciodată, să nu se fi îndrăgostit niciodată de el.

— Ne vedem mâine, spuse el, dându-i în sfârșit drumul din brațe.

— Ne vedem.

— Dimineață.

— Dimineață.

O îmbrățișă din nou.

— *Oíche mhait, coladh sámh.*

— Noapte bună și somn ușor și ție, răspunse ea.

— *Sueños dulces.*

Zâmbi și îi atinse buzele cu degetele.

— Nu știam că știi să vorbești spaniola.

— Nu știu, recunoscu el. Unul din colegii mei de apartament îmi spunea asta și mi-a fost mereu frică să nu însemne „ești un bou", dar m-am uitat în dicționar înainte să vin.

— *Sogni d'oro,* îi spuse ea încet.

— Vise plăcute. O sărută din nou. Ești minunată.

— Și tu.

Auzise vorbindu-se despre cum e să ți se pară că plutești. Nici nu-și simțea picioarele atingând pământul când se întorcea spre casă. Și cu toate că nu închise un ochi toată noaptea, nu se simți câtuși de puțin obosită când se sculă să meargă la serviciu în dimineața următoare.

Se simțea puțin vinovată pentru faptul că era atât de fericită știind că, deși o asigura de contrariu, mama sa încă suferea. Gemenele se mutaseră din nou de acasă (împărțeau un apartament închiriat pe lângă centru) și Darcey avea impresia limpede că se întorsese din Spania ca să fie alături de Minette, însă, din cauza lui Aidan, reușea acest lucru din ce în ce mai puțin.

— Nu mă deranjează, spuse Minette într-o seară în care Darcey rămăsese acasă (și asta doar pentru că Aidan avea de lucru până târziu la Car Crew – era o problemă în sistem și fiindcă se cerea rezolvată cât de curând, nu avea să părăsească aparatura până la miezul nopții). Ai dreptul la o viață personală, *ma chérie.*

— Știu, zâmbi Darcey. Chestia e că... mă rog, dacă dezastrul ăsta nu s-ar fi întâmplat, nu m-aș fi întors și nu l-aș fi cunoscut pe Aidan și... într-un fel, nu e tocmai corect.

— Dacă a ieșit măcar ceva bun din toată purtarea tatălui tău, presupun că ar trebui să fim cu toții bucuroși, spuse Minette.

— Of, mamă.

— Îmi revin, o asigură Minette. N-aș fi zis că voi fi în stare, dar îmi revin.

— Încă nu-mi vine să cred că s-a întâmplat. Credeam că te iubește.

— Și eu am crezut, zise Minette cu o grimasă. Cred că m-am complăcut prea tare în situație. M-am lăsat pe tânjeală. Poate că de-aia s-a întâmplat ce s-a-ntâmplat. Ar fi trebuit să-mi dau mai mult silința.

— Ce prostie, spuse Darcey furioasă. De parcă ar fi vina ta că s-a purtat ca un dobitoc! El nu s-a lăsat pe tânjeală? El nu trebuia să-și dea silința? La naiba, are cincizeci de ani. Are burtă și păr grizonant.

— Tot și-a găsit el o fetișcană, spuse Minette cu mâhnire.

— E clar că tipa s-a lăsat orbită de vârsta lui. E chestie de putere. Nu de fizic. Și n-o să dureze.

Minette râse.

— Poate că nu. Dar eu trebuie să mă gândesc la partea cu fizicul. Sunt cam dolofană. Și știu că îmi vopsesc părul, dar mă ocup singură de asta. Ar trebui să mă duc la un coafor, să mi-l vopsesc ca lumea. Ar fi trebuit să cheltuiesc mai mult pe machiaj și toate alea. Am 49 de ani, nu 99.

— Tot nu mi se pare corect, se revoltă Darcey. De ce-ar fi trebuit să-l tot atragi tu și să te faci frumoasă pentru el când el n-a catadicsit să facă nimic în schimb? De însurat, s-a însurat cu tine. Asta ar fi trebuit să-i ajungă.

— Acum spui prostii, îi zise Minette. Când s-a însurat cu mine, eram suplă, cu părul castaniu şi piele frumoasă. Acum sunt grasă, cu părul cărunt şi cu milioane de riduri fine din alea despre care ni se tot spune.

— Nu eşti grasă, se înfierbântă Darcey. Sigur că ai mai luat în greutate. Aşa se întâmplă cu toată lumea. Toată lumea! Pentru Dumnezeu, ai făcut trei copii. Nu te poţi aştepta să arăţi ca la douăzeci şi cinci de ani.

— Dar nu arăt prea bine nici pentru vârsta mea, protestă Minette. Nu sunt genul de femeie căreia, uitându-te la ea, să-i dai vreo treizeci de ani.

— Scârbos, se strâmbă Darcey. Nu vreau să arăţi de treizeci de ani. Eşti maică-mea! Ar trebui să arăţi bine pentru vârsta ta, dar nu... nu atât încât să-mi faci concurenţă!

Minette râse. Era prima dată când Darcey o auzea râzând de când se întorsese acasă.

— N-o să-ţi fac concurenţă, spuse. Dar trebuie să fac nişte lucruri pentru mine.

Darcey dădu din cap.

— Aşa că trec la cură de slăbire şi am să mă coafez ca lumea, astfel încât, dacă-l mai văd pe tatăl tău vreodată, n-o să mă recunoască, spuse Minette. Şi am să mă abţin de la ciocolată şi dulciuri.

Scoase un oftat trist.

— S-a dus cu ciocolata caldă înainte de culcare.

— Păi, poate că asta ne-ar face bine amândurora, zise Darcey pipăind cei câţiva centimetri în plus din jurul taliei. E clar că mi-ar prinde bine şi mie să evit ciocolata şi frişca.

— Vrei să vii cu mine la WeightWatchers? o întrebă Minette.

— Poate că da. Întotdeauna am avut impresia că slăbitul era numai pentru tipele care umblau după bărbaţi. Aşa că disprețuiam genul ăsta de activităţi.

Încă mai cred asta, întrucâtva. Și mi se pare stupid să faci anumite lucruri numai ca să placi bărbaților.

— De ce? Minette o privi curioasă. Te-ai tuns – îți stă mult mai bine cu părul scurt. Ți-ai cumpărat haine noi...

— Da, asta pentru că fetele de la serviciu au spus că ar trebui s-o fac, încuviință Darcey. Știu că pentru ele e cel mai bun mod de a agăța un tip. Dar am făcut-o doar că să arăt mai bine pentru mine.

— Însă dacă tot a apărut Aidan...

— Știu, oftă Darcey. Îmi doresc cu disperare să nu fiu superficială și așa mai departe, dar, la drept vorbind, l-am observat de la început doar fiindcă arăta atât de bine. Numai după aceea l-am și plăcut. Așa că îmi închipui că merge și invers.

Minette zâmbi.

— E un băiat de treabă, îi spuse fiicei sale. Dar ești încă tânără. Să nu-ți pierzi capul după el.

— N-am să mi-l pierd, promise Darcey. Capul meu e în perfectă siguranță.

Dar în același timp își dădea seama că minte. Capul și-l pierduse deja.

Capitolul 9

Preţurile acţiunilor la Ennco erau în continuă creştere. Nieve le urmărea sorbindu-şi ceaiul în dimineaţa de după conferinţa de la Vancouver. Privind listele de pe ecran şi calculându-şi din nou câştigul net, fu cuprinsă de un sentiment de incredulitate, rămânând înmărmurită la gândul că ea, Nieve Stapleton, deţinea acţiuni care o propulsaseră în clasa socială a multimilionarilor. Desigur că nu urmase o traiectorie mereu ascendentă. Începuse promiţător, însă la un moment dat lucrurile se înrăutăţiseră în mod dramatic; dar trecuse cu bine încercarea şi acum se putea considera o supravieţuitoare. Ba chiar mai mult. Ar fi putut ţine discursuri înălţătoare despre cum să profiţi de ocazii şi să-ţi iei viaţa în propriile mâini, şi oamenii ar fi ascultat-o pentru că făcea parte dintr-o megacompanie ca Ennco şi se descurca de minune. Dusese jocul până la capăt şi câştigase. Îşi vedea visul cu ochii. Visul american, irlandez, sau orice alt vis care implica dolari şi euro în contul personal.

Îşi termină ceaiul şi ieşi la maşină. Încă vreo două luni şi avea să vândă acţiunile şi să le investească în general în obligaţiuni garantate 100% şi bonuri de trezorerie (pe care poţi să te bazezi oricând), şi restul

în cine știe ce fond cu efect de pârghie prin care să-și poată dubla câștigul. Și dacă avea să piardă câte ceva în tranzacții speculative, asta e. Și-o putea permite pentru că avea investiții diversificate, iar câștigurile aveau să compenseze pierderile.

Max Christie o învățase treaba cu investițiile multiple. Max Christie o învățase cum să ajungă bogată la doar câteva luni după ce o numise asistenta lui personală.

Nu-și dorise să fie asistenta lui personală, evident. Nu asta fusese slujba pe care și-o imaginase atunci când își formulase pretențiile.

— Un post de conducere, repetase ea.

— Ceea ce-ți ofer eu *este* un post de conducere, replicase el. De fapt, e unul dintre posturile cele mai râvnite din companie. Predecesorul tău a avut o pregătire mai bună decât tine.

— Nu c-ar fi și foarte greu, răspunse Nieve cu ciudă. La facultate am făcut comerț, nu mă pricep la dactilografiat.

— Daniel Weston se descurca de minune cu tastatura, o anunță Max calm. Sper să te ridici și tu la standardele lui.

— Daniel? Se uită la el neîncrezătoare. Asistentul tău personal a fost un tip? Eu credeam că e cineva pe nume Samantha Brooks.

— Sam e organizatorul programului meu de lucru, îi spuse Max. Se ocupă de toate întâlnirile mele și, desigur, colaborează cu asistentul meu personal. Acesta din urmă, însă, se ocupă strict de problemele mele de afaceri. Daniel a fost acum numit șeful filialei Christie de peste graniță.

— Aha.

— Așa că mă țin de cuvânt, spuse Max. Îți ofer un post influent în companie. Mă aștept să te ții și tu de cuvânt.

— E în interesul meu s-o fac, răspunse Nieve.

Parcă ar fi deschis o uşă într-o lume cu totul nouă, o lume din care-şi dorise întotdeauna să facă parte. Cu toate că văzuse bogăţia şi stilul de viaţă al soţilor Christie în Spania, nu îşi dăduse chiar atât de bine seama câţi bani aveau ei de fapt. Şi nici nu îşi închipuise cum ar putea fi să lucrezi într-o firmă de succes ca aceasta. Şi cu siguranţă nu realizase cât de important era Max Christie ca personalitate din lumea afacerilor. Îi văzuse numele în ziare, da. Văzuse articolele de prin tabloide despre petrecerea extravagantă pe care o dăduse de ziua lui Lilith când aceasta împlinise treizeci de ani (îl angajase pe Elton John să cânte şi – se zvonea – umpluse piscina cu şampanie). Însă Nieve nu realizase cât de în serios era luat el ca om de afaceri. Crezuse pur şi simplu că avusese noroc şi că se îmbogăţise repede.

Bărbatul o făcuse să-şi schimbe părerea pe drum spre o întâlnire de afaceri din Amsterdam.

Zburaseră cu avionul lui personal. Se cazaseră la un hotel incredibil de exclusivist, iar de acolo fuseseră duşi la locul întâlnirii cu o maşină extrem de luxoasă.

— Cum de-ai avut atâta noroc? îl întrebă ea în timp ce maşina gonea pe străduţele înguste.

— Eu n-am treabă cu norocul, îi spuse el. A fost chestie de judecată raţională. Şi nu-mi plac conversaţiile mărunte când lucrez.

Nieve dădu din cap şi tăcu.

— Cumpăr companii, le fac bucăţi şi pe urmă vând componentele, îi spuse zece minute mai târziu închizând dosarul pe care îl citise.

— Cam ca Richard Gere în *Frumuşica*?

— Chiar deloc, i-o tăie el. Nu mă culc cu prostituate.

Nieve își ținu gura. La drept vorbind, Maria fusese bucătăreasă și femeie de serviciu. Nici nu-i trecu prin minte să aducă vorba despre Maria, care părăsise slujba pentru soții Christie la o zi după ce fata îi surprinsese, dar care pusese, se pare, mâna pe o slujbă în Malaga la o cunoștință de-a lui Max.

— Nu e nevoie să spui nimic, o anunță când intrară pe poarta clădirii vechi de două secole unde își afla sediul întreprinderea pe care intenționa s-o cumpere. Doar să-ți iei notițe și să dai din cap de câte ori crezi că ar fi potrivit.

Treaba cu luatul notițelor și cu datul din cap merse strună. În aceeași seară, mai târziu, cum stătea întinsă în pat și se întreba dacă putea să comande room-service sau dacă Max se aștepta să apară în sala de mese, se auzi un ciocănit la ușă. Când deschise, apăru Max cu o sticlă de șampanie și două pahare în mână.

— M-au sunat, o anunță cu bucurie în glas. Nu mai puteau aștepta. Am încheiat afacerea și acum trebuie să sărbătorim.

Șampania o cam ameți (Dom Perignon, un an foarte bun, după cum spunea Max, deși ea n-avea idee); era conștientă că se purtase cam aiurea, chicotind și prostindu-se. Îi trecu dintr-odată prin minte că el s-ar putea să vrea să se culce cu ea și îl întrebă direct ce intenții avea. Bărbatul își luă o expresie surprinsă și îi spuse că, dacă șampania i se urcase la cap, poate că n-ar trebui să mai bea. Relația lor, îi zise, îi fusese impusă și nu era decât o relație de afaceri. Dar s-ar putea să le meargă bine pentru că ea era o tipă dură și pricepută în a face oamenii să se simtă importanți. Dacă ar afla vreodată că se culcase cu vreunul din angajații sau clienții lui, ar concedia-o pe loc. Lui Nieve îi venea să-i spună că aplica standarde duble de moralitate, dar ținea prea mult la slujbă, așa că se

abținu. Nu scoase o vorbă cât timp el îi umplu din nou paharul și îi zise că ei doi aveau să curețe piața europeană.

Evident, nu voia să spună chiar că amândoi aveau să curețe piața europeană. Ceea ce voia să spună era că ea îi va fi alături cât timp el făcea bani frumoși. Începuse să investească în noua industrie tehnologică, care nu făcuse încă vâlvă, dar care promitea mult. Cumpărase acțiuni la Amazon și alte afaceri pe internet care de-abia se lansaseră – îi spuse că avea să le vândă înainte să înceapă nebunia. Încasează-ți profiturile și fugi cu ele. Redu din pierderi. Dacă ai investit în ceva care dă semne de faliment, renunță naibii și caută altceva. Sfatul acesta și l-a amintit câțiva ani mai târziu când puținele acțiuni pe care le deținea în domeniul tehnologic începuseră să piardă din valoare. A reușit să scape de toate și să obțină și ceva profit, deși nu atât de mult pe cât se așteptase. Dar fu destul ca să nu intre în panică atunci când compania pentru care lucra a dat faliment.

Faptul că se lăsase sedusă de acele acțiuni o făcu să-și dea seama că nu învățase mare lucru de la Max Christie, dar asta nu mai conta. Zâmbi când își aduse aminte de el. Am fost o echipă bună, gândi ea, chiar dacă nu aveam atâta experiență ca Daniel Weston. Dar am dat întâlnirilor lui farmec, și lui i-a plăcut lucrul ăsta.

— Bărbații sunt niște fraieri, îi spuse el când directorul dintr-o țară din Europa Centrală stăruise să fie așezat lângă ea la o cină în interes de afaceri și sfârșise prin a-i dezvălui mult mai multe decât intenționase despre compania lui; folosind această informație, Max avusese posibilitatea să încheie o afacere mai bună decât și-ar fi închipuit vreodată. Ai zice că nici unul din noi n-a mai văzut o femeie în viața lui.

— Apropo de femei, nu prea ai din astea în posturi de conducere. Toți directorii tăi sunt bărbați. Nu-i de

mirare că toată lumea se agită când vede câte o fată intrând în sala de şedinţe.

— Nu-mi plac femeile în afaceri, spuse Max.

— Nici măcar eu? îl întrebă Nieve.

— Cu tine e altfel, îi spuse. Eşti asistenta, nu rivala mea.

Avea dreptate, după cum îşi dădea şi ea seama, însă observaţia aceasta îi rănise orgoliul. Nu voia să fie rivala lui, dar i-ar fi plăcut să creadă că ar putea fi. Totuşi, şi-ar fi dorit să reuşească aşa ceva fără prea mare bătaie de cap. I-ar fi plăcut să fie ca eroinele romanelor cu gagici fandosite pe care îi plăcea să le citească, eroine care moşteneau companiile taţilor şi un loc în fruntea consiliului director. În acelaşi timp, ştia că vremurile se schimbau. Nu mai trebuia neapărat să pleci din vârf ca să faci o căruţă de bani. Trebuia doar să fii la locul şi timpul potrivite. Lucru pe care şi-l dorea şi ea. Pentru că îşi dădea seama că, din punctul ei de vedere, totul se rezuma la bani. Restul n-aveau decât să trăncănească despre satisfacţie profesională cât îi ţinea gura – dacă nu făceai banul gros, tot fraier erai. Nici o slujbă din lume nu merita să înduri un salariu de mizerie.

Ea nu avea chiar un salariu de mizerie, ca asistentă a lui Max, dar era considerabil mai prost plătită decât fusese Daniel. Când îşi dădu seama de acest lucru şi i-l comunică şi lui Max, bărbatul se tăvăli pe jos de râs.

— Ţi-am mai zis, Daniel era de o mie de ori mai calificat decât tine, spuse. Nici nu te compari cu el.

— Am diplomă în economie, replică ea furioasă. Îmi fac treaba, nu?

— Da. Dar nu o valorifici aşa cum făcea el, îi explică Max.

— Cui îi pasă? izbucni ea. Tu deja ştii ce ai de făcut. Nimic din ce-ţi spun eu nu te poate face să te

răzgândești. Și pun pariu că nici Daniel nu te-a putut face vreodată să te răzgândești.

— Nu e nevoie să valorifici partea analitică a lucrurilor, observă Max. Însă zău dacă nu faci viața mea profesională să semene câteodată teribil de mult cu aia de acasă. Mă cicălești tot timpul, ca o femeie.

— Nu te cicălesc, zise ea. Pur și simplu îți atrag atenția asupra lucrurilor. Și asta mult mai bine decât o făcea Weston! Lucruri rezonabile, cum ar fi faptul că arăți mai autoritar în costum negru cu o cravată roșie decât cu una albastră. Și faptul că a cumpăra o firmă care folosește vopsea cu plumb pe jucăriile pe care le fabrică e o mare, mare greșeală. De chestia aia cu vopseaua nu te-ai prins. Eu, în schimb, da. Te-am ajutat să economisești miliarde. Așa că nu-mi spune tu mie că nu valorific nimic!

— Milioane, o corectă el. Și m-aș fi prins de unul singur.

— Milioane sau miliarde, și-așa nu mi le-ai dat mie. Mare recunoștință ai mai avut tu pentru treaba aia!

— Ai impresia că de fiecare dată când se fac mulți bani aici ar trebui să ți se dea și ție, zise Max. Ești o fetișcană de douăzeci de ani, fără experiență, ce naiba!

— Da, dar și-așa afacerile o iau în direcția asta, i-o întoarse ea. Cum rămâne cu iubitele tale companii de tehnologie? Tipii ăștia cu internetul care te interesează așa de tare? Toți sunt doar niște puști. Mai tineri ca mine. Totuși tipi – oare asta face diferența?

— Talentați în schimb – de fapt, asta face diferența.

— Cum adică, eu nu sunt?

Acum chiar că se-nfuriase.

— Ai mult tupeu pentru o femeie, îi spuse el. Păcat că n-ai întotdeauna și inteligența necesară.

— Du-te dracului, îi spuse, fierbând de mânie.

O privi înmărmurit.

— Ai să-mi ceri scuze chiar în momentul ăsta, o informă pe un ton poruncitor.

Era cât pe-aci să i-o mai spună o dată. Dar se abţinu. În schimb, îşi ceru scuze.

În seara aceea, după ce el plecase la o întâlnire cu un magnat din domeniul afacerilor imobiliare, stătea în biroul ei, lângă al lui, şi se gândea cum să îşi valorifice îndatoririle de asistent personal. Înţelegea ce dorise el să spună, desigur, dar nu voia să admită că Daniel Weston fusese mai bun decât ea doar pentru că avea o nenorocită de diplomă în managementul afacerilor. Ar fi putut face şi ea rost de una dacă ar fi vrut. Cu toate că ar fi mult de muncă şi se întreba dacă ar merita efortul – era clar că în final tot experienţa şi un dram de logică ar fi cântărit mai mult.

Coborî la etajul trei. Bărbaţi şi femei se aflau încă la birourile lor, citind rapoarte, analizând cifre sau pregătind prezentări pentru Max. Poate că ar trebui să fac şi eu ca ei, se gândi. Poate că ar trebui să nu mă mai gândesc atâta la bani şi să muncesc mai mult. Mie de fapt îmi place să muncesc din greu. Poate că am cam pierdut lucrul ăsta din vedere în ultimul timp.

Se întoarse în birou şi se uită la vraful de hârtii de pe masă. Erau pline de informaţii: rapoarte pe care Max trebuia să le citească, calcule peste care trebuia să se uite – rezultatul unei munci pe care oamenii de la etajul trei o depuneau chiar în acest moment. Şi datoria ei, în loc să se simtă nedreptăţită pentru faptul că Max nu o plătea aşa de bine ca pe Weston, era să se ocupe de ele şi să sublinieze părţile mai importante pentru ca el să nu-şi irosească timpul preţios citind fiecare cuvinţel.

Trase primul dosar în faţa ochilor.

„Fonduri de proprietate achiziţionate prin efect de pârghie", citea. O nouă tendinţă în sudul Europei.

Căscă larg şi deschise dosarul.

Era aproape miezul nopții când termină vreo șase rapoarte, dar realiză, ușor surprinsă, că le putea rezuma chiar destul de bine și că existau câteva idei pe care trebuia pus accentul în fiecare. Tocmai sublinia o posibilă greșeală într-un contract din America de Sud, când Max intră din nou în birou. O privi mirat.

— Tot aici ești?

— Am niște chestii de făcut, spuse. Aveai dreptate, Max. Trebuie să muncesc mai mult.

Max ridică neîncrezător din sprânceană.

— Serios, zâmbi ea. Atunci când am să-ncep să-mi valorific eforturile, n-o să mai ai nici o scuză să nu-mi crești simțitor salariul.

Max râse.

— Atunci, poftim. Am mâine o întâlnire cu tipii ăștia despre proiectele lor de pe Coasta de Fildeș. Ăsta e un document pregătit de corespondenții lor francezi. Să-mi pregătești un rezumat până mâine-dimineață.

Dosarul pe care i-l întinse era albastru-deschis. Îl luă și se uită înăuntru.

— E în franceză, îl anunță.

— Ce?

— Franceză, spuse ea. Știi tu, ce vorbesc oamenii în Franța.

— Într-o zi ai să te tai în limba aia ascuțită a ta, i-o întoarse el. Cum adică e în franceză? Nu există și o variantă în engleză?

— Nu.

Îi întinse documentul.

— Ah, la dracu', zise el. Voiam să rezolv problema dimineață devreme.

— E chiar așa de important? întrebă Nieve. Nu te duci mâine la Geneva? Nu o să se aștepte să le dai vreun răspuns.

— Aș fi preferat să mă ocup de el înainte să plec. Sunt în tratative cu alt consorțiu. Pot să închei contractul sau nu, dar nu vreau să intru în cine știe ce licitație cu adversarii și nici nu vreau să sublicitez.

— Deci dacă îți pot face rost de o traducere în engleză până la... (consultă calendarul de pe biroul ei) până la șapte dimineața, ți-ar fi de folos?

— Crezi că poți să găsești pe cineva la ora asta? o întrebă.

— Sigur că da, îi spuse cu încredere.

El râse și îi spuse că dacă îi dădea documentul tradus înainte de șapte și dacă proiectul îi reușea, avea să îi crească salariul cu zece la sută.

— Perfect, spuse ea. Ne-am înțeles.

Max plecă acasă, dar Nieve ridică receptorul și formă numărul lui Darcey. Răspunse Minette.

— Mă bucur să te-aud, *chérie*, îi spuse aceasta. Însă Darcey s-a culcat. Are o tură devreme mâine-dimineață.

— E important, spuse Nieve convingător. Poți să mi-o dai la telefon?

— O chestiune de viață și de moarte? întrebă Minette.

— Nu chiar, recunoscu Nieve, dar știu că Darcey va înțelege.

Darcey nu înțelese atât de bine de ce prietena ei avea nevoie să i se traducă la telefon un document de șase pagini în toiul nopții, dar Nieve o imploră s-o ajute. Era important pentru cariera ei, îi spuse lui Darcey, iar dacă primea mărirea de salariu promisă, avea să aibă grijă să primească și Darcey ceva.

— Nu vreau nimic, îi spuse Darcey somnoroasă. Doar să mă culc la loc. Sunt frântă.

— Ai ieșit cu noul tău iubit? o tachină Nieve.

Fusese pe cât de surprinsă, pe atât de bucuroasă când Darcey o sunase prima oară să-i povestească

despre el. Îi venea greu să și-o imagineze pe prietena ei moartă după cineva.

— Ăăă... da, recunoscu Darcey (deși nu îi spuse lui Nieve că era epuizată după ce făcuseră o groază de sex). Așa că nu putem s-o lăsăm pe mâine?

— Te rog, Darce, o imploră Nieve. Chiar contează pentru mine să rezolv treaba asta acum.

— Bine, bine. Darcey se dezmetici de-a binelea. Haide, dă-i bătaie.

Nieve o puse pe Darcey pe speaker și scrise traducerea pe calculator. Dură mai mult de o oră – din loc în loc, Darcey se tot tânguia că era cel mai plicticos lucru pe care îl auzise vreodată. Dar Nieve insistă să o ducă până la capăt.

— *Merci beaucoup*, îi spuse lui Darcey când isprăviră într-un târziu. Ești divină.

— Da, da, sigur.

Însă Darcey era bucuroasă că-i fusese până la urmă de folos.

Nieve era și mai bucuroasă. Când închise telefonul, trimise documentul prin curier acasă la Max.

Două săptămâni mai târziu, primi mărirea de salariu.

Capitolul 10

— Trebuie să mă duc la Edinburgh, îi spuse Anna lui Darcey în timp ce luau prânzul într-unul din restaurantele italienești de pe lângă clădirea lor de birouri.

Era călduț, iar razele soarelui cădeau pieziș prin ferestrele de plexiglas, astfel încât Darcey se uita chiorâș la Anna, ascultând-o.

— M-au chemat să discutăm viitorul departamentului de resurse umane din Dublin.

Darcey se opri o clipă din împinsul spaghetelor cu furculița prin farfurie și își privi consternată prietena.

— Dar nu e nevoie de așa ceva, desigur, spuse ea. Doar nu e nimic în neregulă cu resursele umane din Dublin.

— Ți-am mai zis.

Anna avea o expresie de deznădejde pe față.

— Oamenii de acolo vor să reconsolideze toată firma.

— Aiurea! exclamă Darcey. Există totuși o diferență între cele două companii. Știu că e vorba despre o preluare și că ei sunt acum la cârmă, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne pierdem specificul corporatist.

Anna râse ironic.

— Parcă ai fi consultant de management. Specificul corporatist! Știi foarte bine că astea nu sunt decât baliverne.

— Hai, lasă, o îmbărbătă Darcey. Poate sunt baliverne, dar până acum s-au purtat destul de bine cu noi, nu-i așa?

— Dacă asta înseamnă că nu s-au băgat prea tare în socotelile noastre, așa e. Însă acum se pare c-or să cam înceapă s-o facă. Din câte-am înțeles, Peter Henson pleacă la sediul din New York, iar în locul lui o să vină altcineva. Neil Lomond va rămâne câteva luni să lucreze la dezvoltarea afacerilor, dar asta știam deja. Mai vine alt tip să se ocupe de servicii noi și Dumnezeu mai știe ce alte surprize ne-au mai pregătit.

— Cu cine te întâlnești în Edinburgh? o întrebă Darcey.

— Păi, cu tipul lor de la resurse umane, normal, răspunse Anna. Mă duc cu Neil și cu scoțianul celălalt care bântuie prin birou... Singura parte mai plăcută e că o să stau lângă Lomond în avion.

— Fii serioasă, doar nu te gândești încă la el ca la un posibil soț, nu?

— Nu se știe niciodată, zâmbi Anna insinuant. Haide, Darcey, trebuie să recunoști că e cam arătos.

Darcey ridică din umeri și se strâmbă.

— Tu îi preferi pe cei de pe continent?

— Ce vrei să spui? tresări Darcey.

— Zău, Darcey. Nu prea ieși tu cu tipi din Dublin, dar știu eu că ai parte de câte-o cină romantică de fiecare dată când ești prin Europa. Ai vreun iubit ascuns prin Barcelona sau Milano?

Darcey simți cum se înroșește ca sfecla și Anna zâmbi triumfătoare.

— Nu-mi spune că am nimerit-o!

— Nu, absolut deloc, își reveni Darcey imediat. E adevărat că am avut o... aventură... două.

— Sigur, şi de ce n-ar fi aşa? încuviinţă Anna. Când te trezeşti de una singură într-un oraş minunat, de ce nu ţi-ai găsi pe cineva pentru puţină distracţie? Sau pentru niscai sex fabulos. Oricare din două.

— Mă gândeam că oamenii s-ar putea să nu mă vadă cu ochi buni din cauza asta, zâmbi Darcey.

— Şi de ce, mă rog? Pun pariu că indivizii ăia de la InvestorCorp au fetiţe puse bine la păstrare peste tot prin lume. Tu de ce să nu ai un bărbat sau doi?

— Pentru că oamenior nu le vine să creadă că femeile se pot culca cu bărbaţi numai pentru sex, răspunse calm Darcey.

— Şi tu aşa faci?

Darcey ridică iar din umeri şi se strâmbă.

— Nu neapărat. Vreau să zic, sexul în sine e fantastic şi îmi place la nebunie, şi e altfel, înţelegi? Fiecare din ei e un tip foarte plăcut, şi nu m-aş simţi atât de bine dacă nu mi-ar plăcea de ei.

— Fiecare! Dar câţi sunt?

— Mai demult erau patru, acum sunt doar trei.

— Eşti un adevărat mister, draga mea. Şi se vede treaba că şi o tipă foarte senzuală.

Darcey se simţi uşor stânjenită.

— A, nu, nu prea. De fapt, totul e foarte superficial.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă te-ai îndrăgosti de vreunul dintre ei într-o bună zi?

— N-o să se întâmple.

— Eşti sigură?

— Garantat, spuse Darcey. Am terminat-o cu iubirea.

— Povesteşte-mi şi mie.

Darcey clătină din cap.

— Partea aia e *atât* de neinteresantă!

— Dimpotrivă, eu cred că e foarte interesantă, i-o întoarse Anna. Hai, Darcey, că doar suntem prietene. Nu-mi place să mă bag, însă... tu ştii totul despre

relațiile mele ratate. Povestește-mi și mie despre ale tale.

Darcey o privi pe Anna gânditoare. Apoi deschise geanta și scoase invitația la nuntă, așa mototolită cum era acum.

— Probabil că asta este sursa problemelor mele cu relațiile, spuse ea netezind hârtia pe masă.

Anna privi invitația și apoi pe Darcey cu o expresie de confuzie întipărită pe față.

— Ce vrei să spui? întrebă. Nu te duci la nunta asta? Apoi se înclină spre ea. Ai vreun trecut misterios? Ai avut o aventură cu el? Asta e? Ea nu știe despre asta?

— Ăăăă... Darcey lăsă invitația pe masa rotundă de granit. Nu e chiar așa.

— Atunci ce?

Anna o privea curioasă.

— Orice-ar fi, cred că ți-ar face bine să spui ce ai pe suflet.

— Crezi?

Zâmbetul lui Darcey era puțin forțat.

— Sinceră să fiu, nu prea am chef să vorbesc despre vaca aia arogantă. Dar poate că a sosit momentul s-o fac.

Niciodată nu o considerase pe Nieve arogantă în adolescență. Știa că prietena ei cea mai bună avea multă încredere în forțele proprii și că uneori această încredere putea să li se pară atât profesorilor ei, cât și prietenilor ei un semn de aroganță. Adevărul e că Nieve nu prea avea răbdare cu oamenii care nu vedeau anumite lucruri la fel de repede ca ea sau care nu puteau să priceapă un lucru pe de-a-ntregul, așa cum reușea ea. Dar era prietena cea mai bună a lui Darcey, iar cele două rămăseseră apropiate chiar și atunci când Darcey plecă acasă pentru a fi cu Minette, pe care

Martin o părăsise, şi chiar şi în timp ce cariera lui Nieve la firma lui Christie era în plină ascensiune.

Nieve îi povestise lui Darcey că îi datora o parte din succesul ei de începătoare. Mai făcuse câteva traduceri noaptea târziu pentru prietena ei. Şi-ar fi dorit, totuşi, ca apelurile acesteia să nu se mai nimerească fix în nopţile în care era şi-aşa încărcată de muncă; dar oboseala nu-i afecta capacităţile de traducătoare şi nici n-o împiedica să observe greşelile din calcule. Nieve îi spusese că Max fusese foarte plăcut impresionat când i le arătase.

— Mă bucur că ţi-am fost de folos, îi răspunse. Acum ai putea să-mi dai pace şi să mă laşi să trag şi eu un pui de somn?

— De ce nu renunţi tu la slujba aia a ta amărâtă ca să te apuci de ceva mai acătării? o întrebă Nieve. Sunt sigură că aş putea să-ţi găsesc ceva de muncă la firmă la Max.

— Nieve, e aproape miezul nopţii şi tu încă lucrezi! A cui slujbă e mai de rahat?

— Eu sunt bine plătită pentru partea cu rahatul, i-o întoarse Nieve.

— Pentru că acum totul se rezumă numai la bani, nu?

În glasul lui Darcey se simţea iritarea.

— Să ştii că mai sunt şi alte lucruri pe lume.

— Da, dar nu într-un nenorocit de centru de relaţii cu publicul.

Darcey nu mai spuse nimic. Adevărul e că era de acord cu Nieve în privinţa celor de la Car Crew. Munca ei devenea o rutină. Dar existau şi lucruri care să compenseze această stare. Şi cel mai important dintre ele era Aidan.

Nu numai că se îndrăgostise nebuneşte de el. Dar lângă Aidan, parcă era alt om. O Darcey McGonigle care râdea de viaţă şi de sine însăşi. O Darcey McGonigle

care îi împărtăşea cele mai intime gânduri, astfel încât nu exista nici un lucru pe care să i-l ascundă. Astfel aflase el că fata nu suferea să fie considerată un fel de ştie-tot, însă încerca un sentiment secret de satisfacţie când vedea că era mai rapidă în gândire sau mai isteaţă decât majoritatea oamenilor din jurul ei. Ştia că îşi ura cu pasiune părul cârlionţat, însă detesta la fel de mult obsesia de care se lăsa cuprinsă fiecare femeie pe care o cunoştea de a se găti, de a se sulemeni şi de a se împopoţona la modul cel mai riguros posibil. Mai ştia despre ea că se simţise exclusă în copilărie din cauza faptului că Tish şi Amelie fuseseră atât de apropiate; că fusese mult mai apropiată de prietena ei cea mai bună, Nieve, decât fusese vreodată de surorile ei. Că, până să apară el, Nieve fusese singura persoană căreia îi încredinţase gândurile sale. Cât despre Nieve, ştia cam tot atâtea despre ea cât ştia despre Darcey, şi îi spuse că era nostim să cunoşti atât de multe lucruri despre o fată pe care nu ai întâlnit-o niciodată, cu toate că părea să fie o tipă mult prea pretenţioasă.

Cert este că în compania lui Aidan, Darcey se simţea în largul ei. Pentru prima dată în viaţă, se gândea la un bărbat ca la un adevărat prieten, şi nu doar un iubit, astfel încât acum Aidan era prietenul ei cel mai bun. Când era în preajma lui, simţea că existenţa ei era completă. Înainte să-l cunoască pe Aidan, tot ce contase pentru ea fusese să îşi umple mintea cu lucruri noi. Interacţiunea cu oamenii fusese pe locul doi. De când era cu el, se schimbase mult. Acum oamenii erau mai importanţi decât lucrurile pe care le ştia. Erau mai importanţi decât orice altceva. Şi Aidan era omul cel mai important din viaţa ei.

Noaptea, când se muncea de una singură cu gândurile, se temea că ea îl iubea mai mult pe Aidan decât o iubea el pe ea. Citise pe undeva că într-o

relație întotdeauna era cineva care iubea și cineva care se lăsa iubit. Spera ca Aidan să nu se lase pur și simplu iubit de ea. Spera că și el încerca aceleași sentimente.

Când era cu el, nu avea îndoieli. De-abia-și mai putea lua mâinile de pe ea, și nu se simțea câtuși de puțin jenată de talia ei ușor pufoasă sau de posteriorul ei nițel cam lăsat. Cu toate acestea, lucrurile nu se reduceau doar la sex. De fapt, totul conta. Inclusiv faptul că era mândru de capacitățile ei și că nu o făcea niciodată să se simtă mai isteață decât i-ar sta bine (așa cum îi spusese unul dintre iubiții ei de scurtă durată). Darcey îl considera pe Aidan cel mai bun iubit din lume și se întreba cum naiba supraviețuise fără el până acum. Dar tot își făcea griji că s-ar putea să-l iubească mai mult decât o iubea el. În serile când nu ieșea cu el în oraș, stătea acasă cu Minette și se uita la televizor (sau rămânea acasă singură atunci când Minette trebuia să se ducă la cursul ei de artă sau la cel de olărit – se apucase de cursuri la seral ca să mai iasă din casă și să mai întâlnească oameni noi). Dar în serile acelea, Aidan mergea la sală sau ieșea la o bere cu băieții. El nu rămânea mai niciodată singur acasă. O deranja faptul că el era mai sociabil decât ea; în ciuda progreselor pe care le făcuse la Car Crew, Darcey rămăsese o persoană retrasă.

Emma Jones o încredința pe Darcey că Aidan era îndrăgostit de ea. Emma îl cunoștea pe Connor, unul dintre colegii lui de apartament. (Era imposibil să nu cunoști pe cineva care să mai cunoască pe cineva în Galway, se gândea adesea Darcey. Trebuia să ai grijă când ieșeai prin oraș, să nu spui lucrul nepotrivit omului nepotrivit. Într-o zi, poate că va deveni un oraș îndeajuns de mare încât oamenii să fie străini unii de alții. Dar asta nu se întâmplase încă.) Iar Connor îi

spusese Emmei că Aidan se gândea să o ceară pe Darcey în căsătorie. O pusese pe Emma să jure că-şi va ţine gura, şi tocmai de aceea Emma venise de îndată să se destăinuiască lui Darcey. După spusele lui Connor, Aidan era de-a dreptul înnebunit după ea; în fiecare miercuri şi vineri ieşea cu băieţii tocmai ca să nu se dea de gol, dar îi mărturisise că ea era Aleasa. Gândul de a fi împreună cu ea pentru tot restul vieţii îi dădea un sentiment de siguranţă.

Darcey mai că leşinase atunci când Emma îi povestise toate acestea. Până să-l întâlnească pe Aidan, nu se prea gândise la măritiş. Avea senzaţia aceea oribilă că era genul de fată pe care tipii nu şi-ar fi dorit să o ia de nevastă. Nu se pricepea să le perieze orgoliile. Nu arăta senzaţional nici când se străduia. Şi în ciuda compensaţiilor, cum ar fi faptul că săruta minunat şi că se descurca din ce în ce mai bine în pat, pur şi simplu nu era bună de soţie. Era perfect conştientă de asta.

Cu toate acestea, Aidan Clarke voia să se însoare cu ea. Era singurul lucru cu adevărat grozav care i se întâmplase vreodată – mai grozav chiar decât atunci când primise rezultatele de la examenul de bacalaureat (îşi văzuse a doua zi poza în ziar pentru că luase cel mai mare punctaj din acel an); mai grozav decât atunci când absolvise facultatea cu diploma ei nedorită de studii economice (şi-o luase numai pentru că asta făcea şi Nieve şi pentru că Martin îi spusese că va fi mai folositoare decât o diplomă în matematică pură). Îşi spunea că, doar pentru că un bărbat voia să se căsătorească cu ea, nu trebuia să fie mai bucuroasă decât fusese când se descurcase bine la examene; se consola însă cu gândul că orice om vrea să fie iubit. Nu te înjoseşte faptul că te-ai îndrăgostit de un bărbat şi el de tine. Singura chichiţă în toată treaba asta era impresia lui că

viața alături de ea va fi liniștită. Darcey ar fi vrut să-l facă să creadă că va fi trepidantă!

Emma îi dădu de înțeles că Aidan avea s-o ceară în căsătorie în seara zilei lui de naștere. Ea credea, deși nu era sigură, că Aidan alesese chiar și inelul. Darcey era mirată de lucrul acesta, pentru că nu își închipuia că el ar fi cumpărat ceva fără să o consulte. Dar gândul că intrase într-un magazin și-i luase un inel era chiar mai romantic decât ideea de a-l alege împreună.

Se gândi mult și bine la această seară. Bănuia că Aidan ar fi vrut să o scoată la vreun restaurant cu pretenții și să îi ofere inelul în timpul cinei. Era gestul ceremonios care i se potrivea. Însă Darcey ar fi preferat să fie singură cu el, pentru ca momentul să îi aparțină ei și numai ei și să-i rămână așa în amintire. Nu voia să asiste și alții la cel mai important eveniment al vieții lor.

Iată de ce, atunci când Minette o anunță că se ducea la Belfast să stea la Nerys pentru câteva zile, printre care se număra și cea a lui Aidan, Darcey hotărî să-l invite la ea acasă și să sărbătorească printr-o cină pe care o va găti chiar ea.

Spera că va fi o experiență sexy să gătească pentru el. Își adormi îndoielile cu privire la riscul pe care și-l asuma lăsându-l să guste din ceea ce-i pregătea ea înainte să-i ceară el mâna; știa că nu prea avea încredere în talentele ei de bucătăreasă și nu dorea să-l sperie. Din fericire, Aidan n-o iubea pentru talentul ei în a mânui tigaia. Darcey se întreba adesea cum de era fiica unei femei care știa să gătească lucruri incredibile precum *coq au vin* sau cel mai fraged *filet mignon* garnisit cu cele mai desăvârșite legume și cartofi *Rösti*, fără să dea cea mai mică impresie de efort. Darcey, în schimb, ardea până și pâinea prăjită. În orice caz, dat fiind că atât Aidan, cât și Connor și Pat erau catastrofali în bucătărie, știa că așteptările nu erau mari și că putea spera ca Aidan să o considere desăvârșită.

Planul era să gătească pentru el şi să-i dea ocazia s-o ceară de nevastă într-un ambient intim unde, după ce accepta, putea să facă dragoste cu el fără grija constantă că ar putea fi întrerupţi de Connor sau Pat întorcându-se de la un meci de fotbal sau de rugbi sau făcând scandal la beţie.

Darcey se mira ea însăşi câte emoţii îi provoca toată povestea asta. O sună pe Nieve să-i ceară sfaturi despre cum e mai bine să primeşti o cerere în căsătorie, însă de fiecare dată îi răspundea robotul şi nu era genul de lucru pe care să vrea să-l explice într-un mesaj. Dar asta nu mai conta. O săptămână întreagă exersă posibile răspunsuri, iar noaptea târziu se trezea şi începea să tot mâzgălească numele de Darcey Clarke de o mie de ori în caieţelul pe care îl ţinea încuiat în şifonier; apoi făcea cocoloş foaia de hârtie, nu cumva să aducă ghinion să scrie numele înainte să îşi formuleze el cererea.

Săptămâna din ajun (temându-se să nu îi pună întrebarea mai devreme, stricându-i astfel planurile pentru o noapte de pasiune şi mâncare), Darcey răsfoi cartea de bucate a lui Minette în speranţa de a găsi prima cină perfectă pentru omul care avea să-i devină soţ. Dând pagină după pagină, se gândea dacă nu cumva era jalnic de prefeministă şi oprimată pentru că se îndeletnicea cu ceva atât de matern ca gătitul pentru un bărbat. Dar alungă acest gând. La urma urmei, dacă după aia făceau sex, era genul de situaţie recomandată de revista *Cosmo*, nu-i aşa? Poate că, odată logodită cu el, avea să aloce tot atâta timp gătitului pentru el cât şi carierei, ca să ajungă să facă parte din categoria aceea a femeilor care aveau totul.

Cartea lui Minette nu era o carte de bucate obişnuită, pentru că femeia improviza, mai mult sau mai puţin, pe parcurs, însă avea un dosar plin de tăieturi din

ziare și reviste pe care le folosise ca să-și creeze propriile invenții, precum și notițe pentru mâncărurile pe care le născocise pe de-a-ntregul. Planul lui Darcey era să aleagă o rețetă pe care să o poată urmări cu ușurință și care să se cam gătească singură, arătând, în același timp, fantastic. Era mult prea cuminte ca să aleagă ceva greu și complicat care să îi dea bătăi de cap toată seara.

Totuși, îi luă mai mult decât își închipuise ca să găsească măcar un aperitiv accesibil. Citind diversele rețete, se întreba dacă nu ar fi mai bine să cumpere ceva gata preparat dintr-un supermarket și să pretindă apoi că l-a gătit chiar ea. Dar asta ar fi însemnat să se dea bătută, iar ea nu se dădea niciodată bătută. Așa că își reprimă îndoielile din ce în ce mai mari referitoare la talentul ei culinar; în final, se hotărî să abordeze aperitivul rață cu coacăze roșii, care prezenta avantajul clar al răței feliate și al coacăzelor zdrobite.

Se hotărâse deja ca felul principal să fie vițel cu șuncă de Parma. Era un fel pe care îl văzuse pregătit de mai multe ori de Nieve în Spania, iar aceasta îi dăduse rețeta, spunându-i că, practic, nu avea cum să dea greș. Lui Nieve îi plăcuse întotdeauna să gătească; când era mai mică, se ținea scai de Minette în bucătărie, punându-i tot timpul întrebări despre ce făcea – Minette oftase adesea, exprimându-și cu voce tare dorința ca Darcey să dea și ea dovadă de același interes. Darcey știa că Nieve primise rețeta de vițel cu șuncă de Parma de la Maria, bucătăreasa soților Christie, și că era absolut delicioasă. Se gândea că, și dacă n-o nimerea exact, putea să o falsifice destul cât să-i placă lui Aidan.

Era singura parte a serii pe care intenționa să o falsifice. Cumpărase de asemenea o cantitate mare de lumânări parfumate pentru întâmplările mai sălbatice

care se preconizau. Alesese arome ca paciuli sau palmarosa, care se spunea că îmbogățesc experiența senzuală, și cheltuise o groază de bani pe un ulei de masaj care, conform etichetei, avea să îi transporte în sferele superioare ale plăcerii. Darcey spera că, după noaptea aceasta, va putea să bifeze „da" la chestionarele unde era întrebată dacă avusese vreodată orgasm multiplu (deși în secret se gândea că probabil nu va fi nevoie de uleiul de masaj și de lumânări pentru lucrul acesta – inelul de logodnă putea provoca de unul singur fericitul eveniment).

Își dădea seama că avea un avantaj nedrept cunoscând dinainte planurile lui Aidan. Dar această informație îi permitea să transforme ziua respectivă într-una dintre cele mai memorabile ale vieții ei. Totul avea să fie perfect. De-abia aștepta.

Capitolul 11

Mulți ani după aceea, când Darcey o văzu pe Nigella Lawson făcând pe zeița domestică în bucătărie, își dădu seama că așa se imaginase pe sine gătind pentru Aidan. Feminină și ocrotitoare până în măduva oaselor, însă în același timp extrem de sexy. Sigur, Nigella mai avea și avantajul că arăta trăsnet. Și că gătea mult mai bine. Dar făcea exact același lucru pe care Darcey își dorise să-l facă.

Cu toate acestea, Darcey nu-și făcu griji în ceea ce privea performanțele ei în bucătărie în ziua respectivă. Era încredințată că va reuși să pregătească ceva comestibil chiar dacă nu identic cu imaginile îmbietoare din cărțile de bucate. De asemenea, demară operațiunile din vreme, pentru a avea timp să îndrepte situația, în caz că o scrântea cu ceva anume. Și se consola cu gândul că dacă lucrurile eșuau complet, până la urmă cea mai romantică cină a ei fusese în prima seară, atunci când se murdărise de ketchup pe bărbie, iar el i-l șterse cu vârful degetelor, prin gestul cel mai senzual pe care îl văzuse vreodată. Dar nu avea de gând să lase lucrurile să degenereze. Era organizată și gata de treabă.

Pe la ora șase, se simțea deja mulțumită și ajunsese la concluzia că, până la urmă, era fata lui Minette când

venea vorba de gătit. Să te ții de o rețetă, își dăduse ea seama, era la fel de simplu ca rezolvarea unei ecuații matematice. Sigur, o cam sfeclise când se apucase de zdrobit boabele de piper în mojar, căci vasul, cu pistil și piper cu tot, îi scăpase din mâini și alunecase pe blat până când se izbise de pământ; castronul se sparse, iar pe jos se împrăștiară praf de piper negru și cioburi de porțelan. Însă dacă ăsta era singurul accident al serii, se gândea ea, lucrurile nu aveau cum să iasă prea prost. Mătură gunoiul, renunțând la partea aceea din rețetă și presărând pur și simplu piper măcinat deasupra raței (întrebându-se de ce rețeta indicase o procedură atât de complicată când toată lumea avea mai mult ca sigur o râșniță de piper). Felurile astea de mâncare, cel puțin unele dintre ele, erau mult prea pretențioase, se gândi ea, amintindu-și să-i cumpere mamei sale un set nou de pistil cu mojar. Când rața fu pregătită și băgată la cuptor, se răsfăță cu o baie fierbinte cu spumă, parfumată cu uleiul pe care îl adusese din Marbella. Totul era sub control. Avea să fie minunat. Se lăsă pradă unei moțăieli plăcute, gândindu-se cât de grozav va fi și repetându-și numele de „Darcey Clarke" de-o mie de ori.

Clinchetul soneriei o făcu să sară brusc din cadă și să tragă în grabă de halat, alunecând pe pardoseala băii. Se agăță de suportul pentru prosoape ca să se sprijine, însă acesta, instalat de Martin cu vreo douăzeci de ani în urmă, nu fusese proiectat pentru situații de urgență. Astfel încât se dezlipi de ușă, trântind-o pe Darcey pe jos, înecată în lacrimi, pentru că își lovise buza de marginea căzii și își mușcase și limba în cădere.

Soneria se auzi din nou.

— Da, da, imediat, bombăni ea ridicându-se și oblojindu-și colțul gurii, pe care îl simțea cum se umflă tot mai tare.

Iar se auzi soneria.

— Aidan!

Îl privi surprinsă.

— La naiba, Darcey! spuse acesta mirat. Ce-ai păţit?

Fata se privi în oglinda de pe perete. Buza ei era acum cam de două ori mai mare decât ar fi fost în mod normal.

— M-am lovit, spuse.

— Arată nasol.

Întinse mâna să o atingă, dar ea se feri.

— Sunt sigură că o să fie bine, spuse pe un ton de scuză. Dar acum chiar doare. Şi mi-am muşcat limba.

— Ce naiba făceai?

— Ieşeam din baie, îl informă ea.

— La dracu'! E vina mea, nu? Am venit mult prea devreme. Dar băieţii se uită la fotbal la televizor şi ştii că pe mine mă cam plictiseşte. Mi s-a părut o idee mult mai bună să vin aici.

Îi zâmbi întinzându-se să o sărute pe obraz.

— Nu-i vina ta deloc, spuse ea întorcând şi celălalt obraz. Eram pe cu totul altă lume, şi ştii cum fac eu. Domnişoara Neîndemânatică, aşa ar trebui să mă cheme.

— O, nu chiar. Şi n-am vrut să-ţi întrerup baia.

Păşi în holul de la intrare şi adulmecă mulţumit aerul.

— Ceva miroase bine.

Darcey îşi întoarse privirea spre bucătărie.

— Gătesc pentru tine.

— Ştiu că ai zis că o să găteşti, dar tot eram convins că până la urmă o să mâncăm fasole cu pâine prăjită sau o să comandăm curry.

O urmă în bucătărie, cu mâinile în jurul taliei ei, şi se uită prin gemuleţul de la cuptor.

— Şi te-ai şi apucat? Chiar nu era nevoie să îţi dai atâta osteneală.

— Durează destul de mult, îi spuse ea. Dar totul e în ordine.

Și apoi se gândi că mai trebuia să scoată rața din cuptor, să o taie și să o lase la răcit, și apoi trebuia să facă și compotul de coacăze roșii – dintr-odată se simți strânsă cu ușa. Plănuise să termine cu toate lucrurile astea înainte să sosească Aidan, astfel încât, dacă făcea vreo prostie (cum a fost când a spart vasul de zdrobit piperul), el să nu afle.

— Miroase mai bine decât mâncarea la pachet, îi zise el. Dar, de fapt, și tu miroși tot atât de bine.

Cuprinzând-o în brațe, îi dezveli umerii din halatul de baie.

— Nu pot să-mi iau mâinile – și nici buzele – de pe tine!

— Nici o problemă, dar ia-ți-le de pe buzele *mele*, bine? îi reaminti ea.

— Evident, zise el. Știu că unii oameni se dau în vânt după femeile cu buze pline, dar ale tale sunt chiar înfricoșătoare.

— Mersi, spuse ea sec.

— O, dar sunt alte părticele din tine pe care vreau să le sărut, do'nșoară McGonigle.

Aidan trase halatul mai jos.

— Cu sau fără buza umflată, ești foarte, foarte atrăgătoare, așa proaspăt îmbăiată și curățică, îmbujorată la față și cu părul lipit de tâmple.

— Nu e lipit de tâmple, nu? se strâmbă ea. Trebuie să îl usuc. E dezordonat rău dacă nu îl usuc.

— Îmi placi când ești în dezordine. O sărută din nou. Și-mi place ideea de a face dragoste cu tine chiar acum și aici.

— În bucătărie! se scandalizâ Darcey.

— Hei, în toate filmele bune vezi oameni care fac amor în bucătărie, îi zise el. E un cadru foarte erotic.

Se simțise și ea foarte erotică mai devreme, dar nu acum. Buza îi pulsa încă de durere, la fel și limba.

— Încă n-am terminat de gătit, îl anunță.

Ochii lui sclipiră insinuant.

— Cine zice că trebuie să termini de gătit?

— Nimeni. Dar... dar... asta e *bucătăria*, Aidan. Maică-mea gătește aici.

— Și ce dacă?

— Păi... știi cum e...

— Sexul în bucătărie e ultraindicat. N-ai văzut filmele alea în care oamenii se destrăbălează pe masă?

Darcey chicoti dintr-odată.

— Nu că n-aș vrea... dar e bucătăria lui *maman*! Cred că o să fiu marcată psihic pe viață de ideea... (chicoti din nou). Dar am să încerc.

Aidan o îmbrățișă și o trase mai aproape de el. Avea dreptate, se gândi ea, ignorând durerea din buză. Mirosul fripturii și al mirodeniilor avea ceva excitant care-ți trezea simțurile. Reuși să nu se mai gândească la Minette cum tăia morcovii și ceapa pe blat, pentru că ceea ce avea să se întâmple chiar acum acolo... Scoase un țipăt scurt și ascuțit, călcând pe o bucățică de ciob de la castron pe care nu o măturase mai devreme.

— La dracu'! exclamă țopăind prin bucătărie.

— Ce s-a întâmplat?

Aidan o privi mirat și apoi văzu sângele curgându-i din picior. Se albi la față și expresia i se transformă într-una de groază.

— Vai, Darcey, uite ce e, iartă-mă, eu... nu mă descurc cu sângele. Mă ia amețeala.

Fata îi observă chipul foarte palid și îl ajută să se așeze undeva; de îndată ce găsi un scaun, el își înfundă capul între genunchi.

— Iartă-mă, bâigui din nou. Mă simt chiar penibil.

— Nu, n-are nimic. N-ai pățit nimic. Nu-ți face griji. Și nu e chiar așa de rău, adăugă sărind într-un picior prin bucătărie. Am nevoie doar de un plasture.

Cu toate acestea, avea impresia că sângele i se împrăștia peste tot.

Cutia de prim ajutor era într-un dulăpior la capătul celălalt al camerei. Până reuși în sfârșit să își pună un plasture pe picior, podeaua bucătăriei arăta ca o scenă dintr-un film de groază.

— S-a rezolvat, îi spuse lui Aidan într-un sfârșit.

— Îmi pare rău, repetă el ridicând capul încet. Sângele îmi face rău. De-asta m-am ținut departe de artele marțiale.

— N-are nimic, zise ea. Dar n-am prea început cu dreptul cina ta aniversară.

Se așeză în poala lui.

— Poate reușesc acum să remediez situația.

Se înclină spre el.

— Nu că n-aș vrea, răspunse el încolăcindu-și brațul în jurul ei. Sau că n-am să vreau, la un moment dat. Dar mai am nevoie de câteva minute ca să mă adun. Știu că bărbații n-ar trebui să aibă nici o problemă cu sângele, rănile și așa mai departe, dar pe mine chiar mă îngrozesc. Eu am leșinat și atunci când mi s-a luat, pentru prima și ultima dată, sânge pentru analize. A fost jalnic. Tot felul de bunicuțe în jurul meu se descurcau fără probleme, numai eu nu mă puteam ține pe picioare. Foarte macho, ce să zic!

Darcey râse.

— Lasă, pentru mine tot macho ești. Mă duc până sus. Să îmi usuc părul și să mă îmbrac. Să termin de gătit. După aia, o să te simți mai bine.

— Mersi.

Încercă să schițeze un zâmbet, și ea își dădu seama că într-adevăr era foarte palid.

— Vrei niște ceai? Face bine după șocuri, nu? Presupun că ajută oamenii care i-au văzut pe alții sângerând la un pas de moarte.

— Nu spune asta, zise el încleștat. Nici în glumă să nu spui asta.

— Bine, bine.

Se ridică din poala lui.

— Dar un ceai ar fi bine-venit.

Îi făcu ceai și puse în el zahăr cu duiumul ca să îi treacă starea de șoc. Încă era alb la față când îi întinse cana.

— Sunt așa un idiot, mărturisi el. Și un adevărat fătălău. Tu în schimb erai atât de puternică și de hotărâtă, și nu aveai pe tine decât un halat de baie! Sunt impresionat.

Darcey se înroși, sărutându-l pe obraz.

— Mersi. Mă duc acum să-mi usuc părul și să mă îmbrac cu ceva mai mult decât un halat de baie.

— Din partea mea nu e nevoie.

Îi zâmbi slab când ieși din cameră.

Nu era un început foarte reușit, se gândi ea. Însă lucrurile nu puteau să evolueze decât în bine. De fapt, lucrurile chiar *aveau* să meargă mai bine, și asta cât de curând!

Punând piciorul pe prima scară, trecu pe lângă jacheta lui Aidan. Șovăi. Exista vreo șansă ca inelul să fie în buzunarul gecii? Ar îndrăzni să verifice? Rămase pe treaptă nehotărâtă. Dacă s-ar fi uitat, ar fi stricat surpriza. Și dacă inelul nu era acolo – păi, asta probabil că ar fi însemnat că nu avea de gând s-o ceară de nevastă. Poate că Emma Jones își bătuse joc de ea. Darcey simți cum roșea până în vârful urechilor. Dar de ce-ar face Emma așa ceva? Doar îi era prietenă. Nu avea nici un motiv să mintă.

Trebuia să afle. Bine, asta nu ar confirma nimic, pentru că dacă nu era acolo, putea la fel de bine să fie

în buzunarul pantalonilor, dar nu putea să urce scările fără să verifice întâi. Pipăi la repezeală buzunarele gecii. Erau goale. Simți un fior de dezamăgire amară cuprinzând-o. Și apoi îi trecu prin minte să vadă în buzunarul interior. Își strecură degetele în el și atinse ceva micuț și pătrat. Tremurând, scoase obiectul. Era o cutiuță roșie.

Oare să îndrăznească să o deschidă? Exista vreo superstiție în legătură cu inelele de logodnă? Nu știa. Dar știa că trebuia să vadă ce era înăuntru. Dacă nu era un inel? S-ar fi simțit atât de prost dacă i l-ar fi dat, și înăuntru n-ar fi fost decât o pereche de cercei sau ceva de genul ăsta. Totuși, de ce ar veni la ea acasă de ziua lui (așteptându-se, cu siguranță, la vreun cadou din partea ei!) cu o bijuterie, dacă nu avea de gând să-i ceară mâna?

Vocea unui comentator sportiv se distingea în sufragerie, iar Darcey îl auzi pe Aidan vorbind singur în fața televizorului. Trebuia să deschidă cutia. Pur și simplu trebuia. Își ținu respirația și împinse ușor capacul.

Inelul era superb. Se vedea cât de colo că îi cunoștea preferințele. Era simplu, de aur, cu trei diamante care străluceau în lumină, pe catifeaua neagră a cutiuței. Era cea mai frumoasă bijuterie pe care o văzuse în viața ei.

Gâtul îi deveni uscat ca nisipul. Doamna Aidan Clarke. Darcey Clarke. Acesta era viitorul ei. Viitorul pe care își dădea seama că și-l dorea. Nu voia să fie fata pe care toată lumea o găsea intimidant de deșteaptă. Nu voia să fie femeie de carieră, așa cum era Nieve. Voia cu desăvârșire să fie doamna Darcey Clarke și să trăiască împreună cu Aidan pentru tot restul vieții. Înghiți în sec și închise cutia, punând-o la loc în buzunarul gecii. Apoi urcă scările în vârful picioarelor și intră în baie.

Baia era încă plină de apa care se răcise, iar spuma lăsase o dâră pe marginea căzii. Nu-i mai păsa. Trase dopul și se așeză pe margine privind cum se golea cada și încercând să nu izbucnească în râs de fericire. Până la urmă, o iubea la fel de mult pe cât îl iubea și ea. N-avusese dreptate să se îndoiască de el. Acum nu mai avea îndoieli. Gândindu-se la viitorul ei ca doamnă Clarke (nu-i păsa de toată chestia aia feministă cu păstratul numelui de domnișoară – prefera categoric să fie cunoscută drept doamna Clarke), vedea cum i se deschid tot felul de noi posibilități. Sau poate că nu. Dar nu conta. Nu conta decât că-și găsise iubirea vieții și că și el o iubea.

Pe lângă asta, îi fulgeră un gând prin minte în timp ce ultimele picături de apă bolboroseau prin scurgere, i-o și lua înainte lui Nieve la altar. Sigur, n-ar fi trebuit să aibă vreo importanță. (De data asta, Darcey chiar simți o urmă de vinovăție față de cauza feministă.) Nu era vorba de un maraton până în fața preotului. Dar tot era plăcut să fie ea prima. Se cam săturase să o tot audă pe Nieve lăudându-se cu cariera ei extraordinară alături de Max Christie și cu sumele fabuloase de bani pe care se pare că le câștiga în ultimul timp. De data asta, avea și Darcey cu ce se lăuda. Și putea să îi dovedească lui Nieve că erau într-adevăr pe lumea asta lucruri mai importante decât banii.

Se ridică și se privi în oglinda dulăpiorului. Buza tot umflată îi era, cu toate că acum părea să scadă. Zău așa, se gândi, câteodată chiar mă port ca o disperată.

Se duse în dormitor și scoase din dulap rochița nouă și drăguță pe care o cumpărase cu o reducere de douăzeci la sută dintr-un butic micuț de pe Shop Street. Trăgându-și rochia peste cap, se lăsă în voia gândurilor despre viitorul ei și al lui Aidan. Poate că avea să își

schimbe slujba, cu toate că îi plăcea ideea de a lucra la aceeași firmă cu el pentru totdeauna. Dar poate că ar fi fost mai bine să nu fie așa. Poate că ar putea să găsească ceva mai interesant. Sau să se întoarcă la facultate. Sau să-și întemeieze o familie. Știa că lui îi plăceau copiii. Așa că, poate, doi copii. Nu chiar imediat, pentru că mai întâi trebuia să își trăiască amândoi viața, dar vor avea copii împreună. Câte unul din fiecare. Un băiat pe nume... Wolfgang, poate, după bunicul ei elvețian. L-ar prescurta în Wolfie, totuși. Nu poți să alinți un copil irlandez spunându-i Wolfgang, dar Wolfie suna mai băiețos și mai dur. Și o fetiță. Își dorea și o fiică. Trebuiau să îi găsească numele potrivit – un nume care să sugereze inteligență, dar și feminitate, frumusețe și forță. Zâmbi. Voia ca fiica ei să fie perfectă. Probabil că orice mamă avea această dorință. Privi un moment în gol, spre oglindă, imaginându-și-i pe Wolfie și pe fata ei perfectă jucându-se în grădina din spatele casei. Apoi soneria ţârâi din nou și o readuse în prezent.

Fir-ar să fie, se gândi. Dacă Amelie și Tish au venit pentru o seară ca-ntre fete, pot să plece de pe-acum. Clar nu voia ca gemenele să întârzie declarația de dragoste nemuritoare a lui Aidan și înmânarea acelui superb inel de logodnă.

— Stai liniștită, răspund eu, se auzi vocea lui de jos.

Darcey șovăi, apoi hotărî să-și treacă rapid uscătorul prin păr înainte de a coborî și de a se descotorosi de surorile sale, în caz că era nevoie. Și ele îl simpatizau pe Aidan și parcă le vedea făcându-se comode în vederea unei seri de bârfe. Dar nu în seara asta!

Se zgârci cu uscatul părului, își trase la repezeală machiajul de rigoare și se îmbrăcă. Apoi coborî, șchiopătând ușor, pentru că încă o durea piciorul. Deschise ușa sufrageriei și rămase locului, privindu-și vizitatoarea

înmărmurită. Până la urmă, nu era nici Tish, nici Amelie. Femeia aceea sofisticată – când se făcuse așa de arătoasă? – îi zâmbi.

— Nieve! exclamă Darcey. Ce cauți tu aici?

— Ce primire călduroasă, îi răspunse prietena ei sec.

— Mă bucur să te văd.

Darcey își îmbrățișă prietena.

— Sunt doar surprinsă. Nu m-ai sunat.

— Nici eu nu mă așteptam să mă întorc, zise Nieve. Apoi planurile s-au schimbat, așa că iată-mă. Urma să te sun, dar apoi mi-am zis de ce să nu-ți fac o surpriză? continuă ea zâmbind. Nu mă gândeam că o să fie chiar așa o surpriză.

— Nu-i nimic, spuse Darcey revenindu-și din șocul de a-și revedea prietena. Mă bucur că te-ai întors.

— Aidan m-a întâmpinat, îi făcu Nieve cu ochiul răutăcios. De ce nu mi-ai spus cât de nemaipomenit de sexy e?

Darcey avu, pentru o fracțiune de secundă, impresia că Aidan roșise. Dar el nu roșea niciodată. Zâmbi larg.

— A, asta doar pentru că s-a dichisit pentru seara asta, îi spuse ea prietenei sale. De obicei arată jalnic.

Dar îi luă mâna lui Aidan ca să-i dea de înțeles că glumea.

— Și tu arăți drăguț, zise Nieve. Și porți și rochie.

— *Tu*, în schimb, arăți absolut fenomenal, răspunse Darcey. Parcă ești alta.

— Ei, da, ridică din umeri Nieve. M-am pus puțin la punct.

Nu doar puțin, se gândi Darcey, reținându-și o izbucnire de invidie care nu-i stătea deloc în fire. Prietena ei arăta fantastic.

— Și ce schimbare, spuse Aidan. I-am spus că arată mult mai mișto acum decât în poza pe care o ai tu.

Nieve râse.

— Un lucru e cert – că s-a schimbat mai mult decât mine, recunoscu Darcey. Se pare că eu nu am evoluat aşa spectaculos.

— Ba sigur că da, spuse Aidan fidel. Eşti splendidă. Îmi place rochia la nebunie.

Darcey nu ştia dacă să-l creadă, pentru că, deşi de obicei se îmbrăca în fustă şi bluză la birou, acasă purta invariabil blugi. Reducerea de douăzeci la sută îi strecurase în minte ideea că ar fi putut arăta bine într-o rochie diafană şi feminină, cu imprimeuri de trandafiri roşii; o rochie despre care vânzătoarele îi spuseseră că îi stătea „drăgălaş". Asta şi dorise, să arate drăgălaşă şi plăpândă şi romantică, pentru ca Aidan să se simtă ultramasculin când o cerea în căsătorie, dar în sinea ei nu se considera genul de fată căreia să-i reuşească figura cu drăgălăşenia.

Nieve râdea.

— După cum observi, nici eu nu sunt făcută pentru rochii.

Îşi etală blugii strânşi pe trup şi bluza roşie mulată care ar fi trebuit să dea impresia de îmbrăcăminte confortabilă de weekend, dar reuşea cumva să-i dea un aer extrem de sexy. Darcey se întreba dacă avea ceva de-a face cu faptul că părul lui Nieve, de un negru intens, cădea acum pe umeri în bucle lejere în loc să îi acopere faţa, ca înainte; sau cu faptul că era zveltă ca o actriţă de la Hollywood; sau cu faptul că bluza şi jeanşii erau completaţi de o pereche de cizme cu toc foarte înalt şi de bijuterii discrete, dar în mod clar scumpe, iar unghiile ei lungi (nu mai fuseseră niciodată lungi; Nieve îşi rodea unghiile, ce Dumnezeu!) erau într-o culoare de ojă care se asorta cu bluza. Nieve arăta într-adevăr matură, se gândi Darcey. Ca o vampă. În timp ce Darcey de-abia se juca de-a adulta, mai mult chiar, încerca să pară inocentă.

Pe când Darcey o privea astfel, Nieve deschise geanta şi scoase o cutie micuţă.

— Ce-i asta? întrebă Darcey.

— Deschide-o.

Darcey deschise capacul şi privi înăuntru. Lanţul cu un diamant minuscul pe care i-l împrumutase lui Nieve înainte să părăsească Spania se afla acolo alături de o pereche de cercei sclipitori cu diamante. Se uită la Nieve.

— Îmi pare rău de lanţ, spuse aceasta. Ai plecat aşa în grabă, că n-am mai apucat să ţi-l înapoiez. Iar cerceii sunt în semn de mulţumire pentru cât m-ai ajutat cu traducerile.

— Sunt nemaipomeniţi, spuse Darcey încet. Dar n-ar fi trebuit să faci asta, Nieve. Sunt sigură că trebuie să fi costat o avere...

— A, nu începe! Îi meriţi. Ţi-am zis că o să am grijă să te răsplătesc pentru toată munca. În plus, mi-i pot permite.

— Eşti absolut sigură?

— Normal, zise Nieve nerăbdătoare. Nu fi fraieră, Darce! Pentru tine i-am luat.

— Păi, în cazul ăsta, mulţumesc foarte mult.

Darcey luă lanţul din cutie şi îl prinse la gât. Îi părea bine că-l primise înapoi. Se gândise din când în când la acesta, întrebându-se când să aducă vorba de el în discuţiile cu Nieve fără să pară prea scorpie. Acum se simţea prost pentru faptul că se tot întrebase când avea de gând să i-l înapoieze. Îşi scoase din urechi cerceii simpli de aur pe care-i purta şi îi puse pe cei cu diamant în loc. Sclipeau atât de puternic în lumină încât o făcură să se simtă vinovată şi pentru nopţile în care o enervase faptul că Nieve o suna pentru ajutor cu traducerile. Recunoscu însă că Nieve o răsplătise cu vârf şi-ndesat aducându-i bijuteriile, iar acestea se

asortau perfect cu inelul care se afla în cutia din buzunarul gecii lui Aidan.

— Așadar, te-ai întors pentru scurt timp, sau ce? întrebă în timp ce își prindea cerceii.

Spera în gând că Nieve nu își va prelungi prea mult vizita. Își dorea să stea de vorbă cu prietena ei, dar nu în seara asta!

— Sau ce, zise Nieve.

— Hm?

Darcey o privi mirată.

— Nu mai lucrez cu Max.

— Nieve! De ce? Credeam că îți place acolo. Plus că aveai din ce în ce mai mult succes în meseria asta alunecoasă!

— Da, mă rog, toate mergeau ca pe roate, iar Max chiar începuse să aibă încredere în mine, și-apoi urma să fie nu știu ce conferință, era așa de pretențios și mă tot îngropa în munci... Povestind, Nieve părea furioasă. În același timp, mai aveam de lucru și la o afacere cu terenuri... În orice caz, am vrut să-i arăt cât de stăpână sunt pe situație. Știam că unul dintre tipii de la departamentul de imobiliare se uitase peste ofertă, așa că în seara aceea am accesat computerul lui, am găsit ce lucrase el și i-am trimis totul lui Max.

Darcey se holbă la ea.

— Ai furat munca altuia!

— Fii serioasă, zise Nieve, pierzându-și răbdarea. Jerome ar fi trebuit să-mi dea și-așa dosarul, ca acesta să ajungă la Max. I-am luat-o înainte, atâta tot. Numai că, din nefericire, exista o eroare în nenorocitele alea de calcule! Ar fi trebuit să le verific cu tine înainte, Darce! Max a observat greșeala, dar nu asta a fost problema. Problema e că Jer l-a întâlnit în dimineața aceea în lift și i-a spus că lucrase la proiect și corectase eroarea. Așa că Max și-a dat seama că am trișat.

— Chiar contează? întrebă Aidan nedumerit. Lucruri din astea se mai întâmplă într-o companie mare, nu?

— Tot timpul, încuviință Nieve. Care pe care. Cu toate acestea, Max s-a cam isterizat și m-a întrebat ce altceva mai furasem de la colegi fără să le recunosc meritul. Partea enervantă e că asta era singura dată când făcusem așa ceva. Dar atunci s-a hotărât că tot ce lucrasem eu până atunci era suspect. Mi-a zis că eram concediată.

— Vai, Nieve, nu!

Darcey era șocată. Nieve zâmbi șiret.

— Ar fi putut fi și mai rău. I-am spus că dacă mă concediază, am să-i povestesc lui Lilith despre el și Maria. Cred că uitase despre asta.

— Lilith și Maria? întrebă Aidan.

Nieve povesti pățania cu Max și femeia de serviciu și cum îi descoperise ea; Aidan se tăvălea pe jos de râs.

— Îmi place. Îmi place că el a regulat-o pe ea și apoi tu l-ai regulat pe el.

— Aidan! exclamă Darcey.

— Calmează-te, Darcey. Se mai întâmplă, zise Nieve.

— Știu că lucrurile astea se mai întâmplă. Doar că... ai impresia că li se întâmplă altora. Nu oamenilor pe care îi cunoști. Când mă gândesc cum ai intrat tu peste ei și-apoi cum ai avut tupeul să-l amenințI după aia – pare puțin cam mârlănesc.

— Dacă n-ar fi fost atât de tâmpit încât să se bage în rahat în propria lui casă, n-aș fi putut face nimic, i-o întoarse Nieve. Oricum, eu am muncit din greu pentru el, și adevărul e că nu m-a plătit niciodată atât cât meritam.

— Cu-atât mai rău pentru el, zise Aidan.

— Și-acum ce-ai de gând? întrebă Darcey.

— Acum am puțin timp liber înainte să plec la Jugomax, în California, le spuse ea.

— Jugomax?

Aidan o privi întrebător.

— E o companie nouă din State. Una dintre filialele lui. O companie care vinde jucării şi jocuri pe internet. El crede că o să fie un mare succes. Deocamdată încă se lucrează la detalii, dar eu sunt pe lista de plată şi mă îndrept într-acolo cât de curând.

— Da' chiar că te-ai scos din încurcătură, remarcă Darcey.

— Hei, mă descurc binişor, dar până la urmă asta mi-am dorit întotdeauna, răspunse Nieve.

— Nu doar cu Jugomax, în general. Cu slujba, cu lookul, cu tot.

Darcey îşi dădu seama că vorbea cu invidie, cu toate că nu avea nimic de invidiat. La urma urmei, ea reuşise să-l ispitească pe tipul cel arătos. Ea era cea care avea să poarte un inel de logodnă fenomenal până la sfârşitul serii. Nu conta cât de grozav arăta Nieve. Darcey ştia că *ea* era norocoasa.

Nieve chicoti.

— Ei, hai, lookul nu e chiar aşa nemaipomenit. Doar că e o schimbare cam mare. Să le fi văzut pe fetele celelalte de la firma lui Christie. Ele chiar că te-ar face să intri-n pământ de ruşine.

— Totuşi, e o schimbare drastică, stărui Darcey. Niciodată n-ai fost foarte interesată de haine. Erai aşa de serioasă cu părul tău drept – cum mi-am dorit şi eu întotdeauna să-l am, după cum ştii – şi cu fustele şi bluzele tale ca scoase din cutie.

Nieve ridică din umeri şi bătu cu degetele ojate în coapsă.

— Max m-a pus să fac toate astea, zise. Spunea că îl dezamăgesc pentru că nu mă aranjam ca lumea când mergeam pe la întâlniri de afaceri. Avea dreptate. De îndată ce m-am coafat şi m-am pensat, şi-am mai şi

pierdut în greutate – păi, a contat foarte mult. Oamenii mă luau mai în serios şi îl luau şi pe el mai în serios. Ciudat, adăugă ea, cât de mult contează aparenţele. Făceam exact aceleaşi lucruri, dar pentru că arătam profesionist, oamenii aveau mai multă încredere. Stupid, dar adevărat.

Darcey îşi netezi părul.

— Poate că o schimbare radicală de înfăţişare e exact ceea ce-mi trebuie ca să avansez la Car Crew.

— Dar tu nu vrei să avansezi la Car Crew, obiectă Aidan. Doar te-ai plictisit de locul ăla. Ai zis-o de nu ştiu câte ori. Se încruntă şi continuă: Mi-ai zis că ai de gând să renunţi şi să-ţi cauţi altceva.

— Serios? întrebă Nieve.

— Poate, ridică din umeri Darcey. Mă îndoiesc că aş putea să pun mâna pe ceva aşa de bun ca o companie nouă din California.

Nieve zâmbi.

— Totul ţine de cum profiţi de şanse, zise ea. Pun pariu că ai putea să ai mare succes până şi în închirierile de maşini dacă vrei. Dacă există noţiunea de succes în treaba asta. Eu vreau să dau lovitura în California.

— Mamă, zâmbi Aidan. Ce hotărâtă eşti!

— Întotdeauna a fost hotărâtă, spuse Darcey. Ţin minte că în facultate...

— O, nu. Nu poveşti de facultate, o întrerupse Nieve. Uite, Darcey, eu trebuie să plec. Nu voiam să dau buzna, de fapt, nu mă gândeam c-o să fie altcineva cu tine aici în afară de mama ta. Voiam s-o salut şi pe ea. Dar, sigur, mă bucur enorm că te-am cunoscut în sfârşit, Aidan. Câteodată, când o sunam pe Darcey noaptea târziu, ea tocmai se întorcea acasă după ce ieşise cu tine, şi avea aşaaaaa o voce de mâţă care tocmai şi-a primit lăpticul!

— Nieve!

Darcey se făcu roşie ca racul, iar Aidan râse.

— Aşa că eu am plecat. Mă suni tu mâine? întrebă Nieve.

— Nu pleca, spuse Aidan punându-şi mâna pe braţul ei. Tocmai voiam să luăm cina. Dacă tot eşti aici, rămâi.

— Aa, n-aş vrea să întrerup...

Nieve îi aruncă lui Darcey o privire întrebătoare.

— Nici o problemă, zise Darcey cu jumătate de gură, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că Aidan tocmai o invitase pe prietena ei să rămână.

Nu voia şi el să scape de ea, ca să îi ofere inelul şi apoi să sărbătorească împreună?

— E ziua lui Aidan. Îi fac o cină festivă.

— Ăsta e cadoul tău pentru el? Nieve râse amuzată. Gătești pentru el! Aidan, nu ştiai că e cea mai nepricepută bucătăreasă din lume?

— N-aş zice. Mai devreme venea un miros grozav din bucătărie.

Adulmecă aerul şi se încruntă.

— La naiba, rata! Am uitat să închid cuptorul.

Darcey se repezi în bucătărie şi deschise uşa cuptorului. Rata se caramelizase în cratiţă.

— Vezi, spuse Nieve, care o urmase în bucătărie.

— Rata nu contează, zise Aidan ivindu-se de după uşă. Şi-aşa nu mă prea înnebunesc după ea.

— A. Darcey era descumpănită. Nu contează. Nu era decât aperitivul.

— Atunci care era felul principal? întrebă Nieve.

— Ăăă... viţelul cu şuncă de Parma, răspunse Darcey.

— Viţelul *meu* cu şuncă de Parma?

Nieve făcu ochii mari.

— Păi, da, reţeta ta.

— În cazul ăsta, lasă-mă pe mine să gătesc, le zâmbi Nieve senin amândurora. De ce nu vă duceţi

voi doi în sufragerie să vă relaxați, iar eu între timp vă fac de mâncare? În chip de cadou de ziua lui Aidan din partea mea. Și tu ai scăpat de-o grijă, Darcey.

— Eu...

Darcey nu știa ce să mai zică. Nu încăpea îndoială că masa avea să fie de o mie de ori mai gustoasă dacă gătea Nieve. Dar fusese ceva ce dorise să facă singură. Era momentul ei de zeiță casnică. Avea senzația oribilă că, odată cu venirea lui Nieve, seara lor romantică o luase într-o cu totul altă direcție.

— Bună idee, spuse Aidan. Haide, Darcey. Hai să ne așezăm și să bem ceva în timp ce prietena ta, săraca, face toată treaba.

— Nu știu dacă...

— Hai, du-te, zise Nieve. Zilele astea nu prea am des ocazia să gătesc. Dacă nu iau cina în interes de afaceri cu Max, numai de mâncare comandată sau pregătită la microunde am parte. Mi-ar plăcea să gătesc.

— Dacă ești sigură... spuse Darcey șovăitoare.

— Sunt, o încredință Nieve. Du-te și odihnește-te. Am eu grijă de lucruri în bucătărie.

Și Darcey pur și simplu nu putu să spună nu.

Băură un pahar de vin, iar Darcey îi povesti lui Aidan despre escapadele ei cu Nieve; conversația se întrerupse când aceasta intră în cameră cu farfuriile de mâncare.

— E minunat!

Aidan îi aruncă lui Nieve o privire aprobatoare în timp ce gusta vițelul.

— Mama lui Darcey m-a învățat tot ce știu, îi zâmbi Nieve. Îi plăcea să mă învețe diverse lucruri. Darcey nu asculta niciodată.

Darcey ridică din umeri.

— N-a fost niciodată specialitatea mea, spuse.

— Atunci care era specialitatea ta? întrebă Aidan. Zilele astea te ocupi doar de limbi străine și de matematică. Mai există ceva de care să nu știu eu?

— Ce vrei mai mult?

Darcey nu voia să pară ursuză, dar nu se putea abține. Vizita lui Nieve schimbase totul. Aidan părea mult prea vrăjit de ea, ascultându-i fiecare cuvințel și adresându-i mult prea multe complimente; Darcey se simțea demodată și nelalocul ei, din cauza noii înfățișări de invidiat și calităților de bucătăreasă pe care le etala prietena ei. Nu era obișnuită să se simtă nelalocul ei din cauza lui Nieve. Și desigur că nu se bucură câtuși de puțin de cină, nefiindu-i deloc foame; tot ce-și dorise în seara aceea era superbul său inel de logodnă!

— A fost grozav când am făcut înconjurul Europei, îi povesti Nieve. Pe oriunde ne duceam, pălăvrăgea cu localnicii, calcula banii în moneda țării respective și ne ușura viața tuturor.

— Majoritatea oamenilor vorbesc acum engleza, totuși, nu-i așa? zise Aidan. Vreau să zic, în ziua de azi, te poți descurca și fără să cunoști limbi străine, nu?

— Nu pe unde am călătorit noi, îi explică Nieve. Mie mi-ar fi fost foarte ușor în orașe, însă Darcey și alți câțiva voiau să viziteze mănăstirile din zonele de deal... Îi zâmbi prietenei ei. Am fi fost pierduți fără ea. La modul propriu.

— E o fată grozavă, într-adevăr, zise Aidan.

Darcey îi aruncă o privire. Cuvintele lui sunaseră forțat și superior, iar asta nu îi stătea în fire.

— Deci când pleci în California? o întrebă Aidan pe Nieve.

— În câteva săptămâni, răspunse aceasta. Probabil că n-am să rămân chiar falită, deși mama numai asta îmi prezice.

— Ești prea dură cu ea, zise Darcey blând.

— Fii serioasă! Două pete roz apărură pe obrajii lui Nieve. Ştii cum e ea, Darcey. Nimic din ce fac eu nu e destul de bun.

Darcey dădu din cap înţelegătoare. Îi plăcea de Gail Stapleton, dar trebuia să recunoască faptul că nu era la fel de îngăduitoare ca Minette. Câteodată Darcey avea impresia că dorinţa lui Nieve de a avea tot timpul succes se datora, de fapt, în mare parte, insistenţelor lui Gail, care întotdeauna o împingea de la spate să-şi depăşească prietena. Nieve fusese nevoită să muncească din greu ca să obţină notele pe care Darcey le lua fără prea mare efort, iar Gail nu părea să-şi dea seama cât de mult îngreuna câteodată lucrurile.

— Oricum, acum nu se mai poate plânge, zise Nieve veselă. Am pornit-o spre State cu planuri mari şi, să-ţi spun un lucru, n-o să mă grăbesc să mă întorc prea curând.

— Vai, Nieve, nu spune asta. O să ne duci dorul. Şi noi o să-ţi ducem dorul.

— Mă rog, poate, îi zâmbi Nieve. Sau poate că ai să renunţi la centrul ăla plicticos de relaţii cu publicul şi ai să mi te-alături.

— Nu e aşa de rău, îl apără Darcey.

— Dar n-ar fi California de un milion de ori mai grozavă?

— Mie-mi sună al naibii de bine, spuse Aidan.

— Nu ştiam că eşti aşa de înnebunit după State, zise Darcey. Credeam că eşti în adâncul sufletului un împătimit al Galway-ului.

— O, dar sunt, o asigură Aidan. Însă California trebuie să fie tare distractivă... Hollywood... Silicon Valley...

— Silicoane, mai degrabă, observă Darcey şi îl împunse între coaste. Poţi s-o laşi baltă de pe-acuma, Clarke!

Nieve chicoti.

— Da, poate-mi aranjez și eu sânii dacă tot sunt pe-acolo.

— N-ai fi în stare!

— De ce nu!

Nieve își scutură capul, astfel încât părul îi încadră fața.

— Am făcut cam tot ce se putea fără să recurg la bisturiu. Acolo, toată lumea procedează așa.

— Tu nu ești toată lumea, zise Darcey. Ești Nieve Stapleton și nu ai nevoie să-ți mărești sânii.

— Calmează-te, zâmbi Nieve. Așa înghiți găluşca uneori, Darce. Trebuie să te mai destinzi și tu un pic.

— Îi spun asta tot timpul, încuviință Aidan.

Darcey privi de la unul la celălalt.

— Ia mai scutiți-mă.

— Săraca Darcey, spuse Nieve, apoi se înclină și o luă în brațe. Ai rămas tot prea serioasă și îmbufnată.

— Și tu ești tot aceeași fluşturatică.

Cele două fete se priviră și o scânteie bruscă de furie se ivi între ele. Apoi Nieve îi zâmbi lui Darcey.

— Haide, Darcey, doar n-o să ne certăm, nu?

— Sigur că nu, zise aceasta punând cuțitul și furculița jos. Scuze. Doar că... arăți bine exact așa cum ești. Nu trebuie să-ți mărești nimic.

— Are dreptate, zise Aidan.

Nieve roși.

— Mersi.

— Eu mă duc doar să iau niște paracetamol. Darcey se ridică de pe scaun. Mă întorc într-o clipă.

— Te simți bine?

Aidan părea îngrijorat.

— O mică durere de cap, recunoscu ea. Din cauza buzei și a piciorului...

— Ce? o privi Nieve întrebător.

— Poveste lungă, spuse Darcey.

Încercă să nu şchiopăteze până în bucătărie, însă piciorul o ustura groaznic. Deschise uşa de la frigider şi-şi turnă un pahar cu apă, apoi luă vreo două pastile. Simţea că durerea de cap nu avea nimic de-a face nici cu buza umflată, nici cu piciorul, că nu era decât tensiunea de a aştepta ca Nieve să plece pentru ca adevăratul plan al serii să se pună în aplicare. Problema era că Nieve nu dădea nici un semn că ar vrea să plece şi nici Aidan nu prea se străduia să o gonească. Darcey ştia că Aidan era mult prea politicos ca s-o facă pe Nieve să nu se simtă bine-venită, dar şi-ar fi dorit să aibă ocazia de a-i spune prietenei sale s-o şteargă. Nu încercase să facă nimic prea evident, cum ar fi să o prindă pe Nieve singură, dar oare nu-şi dădea seama şi singură că nu prea era dorită în seara aceea? Deşi poate că într-adevăr nu se prindea. Nieve avea obrazul tare gros câteodată.

Darcey dădu pe gât paharul de apă şi intră în sufragerie. Îi găsi pe Aidan şi pe Nieve râzând.

— Care-i bancu'? întrebă ea aşezându-se.

— Nimic, zise Nieve veselă. Discutam despre problemele cu informatica. Trebuie să mă pun la curent, din moment ce Jugomax e o companie de internet.

Darcey dădu din cap şi se aşeză. Participă la conversaţie, dar se pierdu în termenii tehnici. Nu-şi dăduse seama până acum cât de informată devenise Nieve. Şi nu putea să nu fie impresionată de cât de profesionistă părea. Se vedea cât de colo că şi Aidan era impresionat de întrebările pe care le punea.

Nieve plecă în sfârşit acasă de-abia după miezul nopţii, după ce îi promise lui Darcey să ia un prânz de bârfă împreună cât de curând, ca să se pună la curent cu toate noutăţile. Darcey dădu din cap cu entuziasm. California şi orice altceva mai voia să-i povestească Nieve, oricât de minunat, aveau să fie umbrite de superbul său inel de logodnă.

După ce aceasta plecă, Darcey îi zâmbi parcă scuzându-se față de Aidan.

— E foarte drăguță, dar cam exagerează câteodată, îi spuse.

— Îmi place de ea, zise Aidan. Îmi plac energia și hotărârea ei. Știu că nu-mi stă în fire, dar îmi stârnește cheful să o tulesc în California chiar mâine și să devin cine știe ce informatician de frunte acolo.

— Poate avea efectul ăsta asupra oamenilor, încuviință Darcey. Se pricepe să-i determine pe oameni să facă lucruri pe care nu și le doresc cu adevărat.

Plecă din cameră și se întoarse peste câteva clipe cu o cutie împachetată cu grijă.

— Din păcate, cred că a trecut miezul nopții, dar la mulți ani oricum, zise înmânându-i cutia.

Era cel mai nou joc pe calculator Wolfenstein, pe care și-l dorise de o groază de timp.

— Mulțumesc, zâmbi el în timp desfăcea ambalajul. Ești foarte drăguță.

— Păi, știi că îl urăsc și că e cel mai sângeros joc din istoria lumii, zise ea. Dar ție îți place la nebunie, chicoti. Deși e un pic ciudat pentru un tip care se prăbușește când vede sânge pe bune.

— Asta pentru că e ficțiune, râse el. Aș fi prea laș să încarc măcar un pistol în viața reală.

— Eroul meu!

Îl sărută. O sărută și el, evitându-i buza umflată și se treziră făcând dragoste pe canapea, lucru care, după cum îi spuse mai târziu, fu cel mai frumos cadou de ziua lui pe care-l primise vreodată. Apoi o duse sus în dormitor și făcură din nou dragoste. După aceea, cu un braț în jurul ei, adormi. Dar ea stătu trează ore în șir pe întuneric, întrebându-se când avea să-i dea acel frumos și sclipitor inel de logodnă.

Capitolul 12

— Şi până la urmă v-aţi logodit? întrebă Anna când Darcey îşi încheie povestirea. Dacă aşa a fost, e clar că aţi rupt-o, însă...

— Nu, nu ne-am logodit, zise Darcey cu o figură rănită. Şi-a bătut joc de mine femeia aia. Ştia ce face şi a dus-o până la capăt fără s-o doară nici în cot.

Anna o privi cu compătimire. Prietena ei nu îi mai povestise până acum nimic din viaţa ei de dinainte. Ghicise cât de cât, din relaţiile amoroase uşuratice ale lui Darcey, că acesteia îi era teamă să se lege prea mult de un bărbat, dar nu îşi dăduse niciodată seama cât de aproape fusese ea de logodnă. Totuşi, nu putea să nu observe că totul se întâmplase cu atât de mult timp în urmă. O mira cât de afectată era încă Darcey de toate acestea, tocmai ea căreia îi păsa de obicei atât de puţin când punea punct unei relaţii.

— În seara aceea nu a suflat o vorbă despre inel, continuă Darcey. Nici a doua zi dimineaţă nu a zis nimic. M-am trezit devreme şi am mers în vârful picioarelor până la geaca lui, ca să verific dacă mai era acolo. Ca să verific dacă era aievea, la drept vorbind, pentru că încă mă aşteptam să îl capăt. Dar n-a fost aşa. Şi-ntr-adevăr, acolo era, dar nu l-a scos niciodată din buzunar.

Nu ştia prea bine ce să facă. Dacă venise cu inelul, în mod clar intenţiona să i-l ofere. Dar cu toate că bătuse o groază de apropouri cum că mai avea nevoie de bijuterii care să se asorteze la cerceii şi colierul pe care i le adusese Nieve, Aidan nu făcuse altceva decât să zâmbească şi să o asigure că are toată viaţa înainte pentru a strânge destule bijuterii. Iar a doua zi, după ce ea făcuse cafea şi pâine prăjită, bărbatul o anunţă că le promisese lui Conor şi lui Pat să se întâlnească cu ei în dimineaţa aceea pentru a merge la meci. Oare s-ar supăra dacă el ar pleca chiar acum? Îi promise că avea s-o sune. Sau or să se vadă la birou.

Atunci îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Aidan ura fotbalul irlandez cam tot atât de mult pe cât îl ura pe cel american. Nu se obosea de obicei să dea pe la astfel de meciuri. Şi nici nu putea să se consoleze cu ideea sexului pasional din seara precedentă, deşi la momentul respectiv îi dăduse impresia că lucrurile erau în ordine. Avusese de gând s-o ceară în căsătorie şi apoi se răzgândise, iar singurul termen în plus din ecuaţie era Nieve.

Dar Nieve nu făcuse nimic, nu-i aşa? Arăta extraordinar, bineînţeles, şi chiar flirtase cu el puţin, dar nu fusese nimic serios. La urma urmei, îşi spuse Darcey logic, făcuse dragoste cu ea după ce Nieve se pornise spre casă. N-ar fi făcut aşa ceva dacă el şi Nieve... el şi Nieve... ce anume? Ce putuse să se întâmple între prietena ei cea mai bună şi bărbatul care îi era aproape logodnic, şi încă fix sub nasul ei? Nimic. Asta ştia ea prea bine. Nu se petrecuse nimic, dar reuşise cumva să alunece în paranoia din cauza faptului că nu îi oferise inelul de logodnă în seara aceea. Poate că până la urmă nu simţise că era cel mai bun moment. Poate că apariţia lui Nieve îi retezase din avântul romantic. Sau poate, se gândi ea deodată cu tristeţe,

poate că inelul nici nu era pentru ea. Numai că asta nu prea era logic. Tipii cu inele de logodnă nu umblă așa pe toate drumurile fără să aibă intenția să le ofere cuiva!

Darcey închise ochii și se gândi cum se sărutase prima oară cu Aidan, sub sicomorul din fața casei. Un sărut încărcat de promisiuni. Și îi năvăliră în minte toate clipele minunate petrecute împreună de atunci. Nimic din ceea ce era între ei doi nu luase vreo întorsătură neplăcută. Nimic nu se schimbase. În ciuda senzației de gol în stomac pe care o avea, era convinsă că el avea să sune. Dar telefonul se încăpățâna să nu scoată un sunet, iar atunci când încercă ea să îl sune, nu răspunse. Se gândi dacă n-ar fi bine să se ducă la el acasă să îl caute, însă era un gest care trăda prea multă disperare. Nu voia să pară obsedată. Și apoi, mai existaseră împrejurări în care nu vorbiseră deloc vreo zi-două. Oare nu făcea din țânțar armăsar?

Prima dată când dădu cu ochii de el după aceea fu luni, la serviciu. Zâmbi și îi spuse că ieșise cu băieții și o făcuseră lată; îi părea rău că nu o sunase, dar fusese la pământ și se gândea că nu ar fi putut-o supune companiei lui în asemenea condiții. Darcey îl întrebă dacă voia să meargă cu ea la cinema mai pe seară, însă el o anunță că avea de lucru până târziu. Cumva, Aidan avea în glas o inflexiune care o neliniștea. Sentimentul de siguranță al relației dintre ei se mai destrămă un pic, iar golul din stomac se mări simțitor.

Emma Jones o sună să o întrebe dacă era cazul să o felicite. Darcey nu știu ce să-i spună. Până la urmă, o anunță că nu ajunseseră la nici o decizie, moment în care Emma Jones se scandalizâ și o informă că dacă îl lăsa pe Aidan Clarke să-i alunece printre degete, atunci era mai fraieră decât o considerase vreodată. Darcey îi

repetă că nu se ajunsese la nici o concluzie şi o rugă pe Emma să nu răspândească vorba. Nu era atât de sigură că aceasta va putea să-şi ţină gura. I se făcea rău la gândul că toată lumea de la Car Crew ar putea să vorbească despre ea şi Aidan şi logodna care n-a mai avut loc. Pentru că restul lumii nu avea cum să nu priceapă, aşa cum făcuse Emma, şi să îşi închipuie că el o ceruse şi că ea refuzase. Aidan n-ar fi permis asta.

Făcu o vizită familiei lui Nieve, în seara aceea; aceasta ieşise – să se vadă cu nişte prieteni, o informase Gail Stapleton pe Darcey, care fusese pe punctul de a întreba ce prieteni avea Nieve în Galway cu care se vedea fără ea. Dar tăcu, iar Nieve trecu pe la ea în ziua următoare.

— E drăguţ, spuse aceasta când Darcey o întrebă pe faţă ce părere avea despre iubitul ei.

— Vrem să ne căsătorim, îndrugă Darcey înainte să se poată opri.

— Nu! Nieve făcu ochii cât cepele. E drăgălaş, Darcey, dar nu e chiar genul tău de tip.

— Ce tot zici? Bineînţeles că e.

— El vrea să călătorească şi să facă tot felul de chestii, zise Nieve. E neliniştit, are nevoie de experienţe noi.

— Şi eu sunt, şi eu am nevoie de experienţe.

— Vai, Darce, ştii prea bine că nu-i aşa! În adâncul inimii tale, tu vrei să călătoreşti numai ca să-ţi faci rebusul într-un peisaj nou. Cât despre carieră, nici că-ţi pasă; n-ai nici un pic de ambiţie.

— Poate că nu aveam. Dar cred că m-am schimbat mult.

Nieve rămase tăcută.

— Nu mă crezi.

— Nu cred că eşti făcută pentru lucruri măreţe, atâta tot, zise Nieve.

— Atunci pentru ce sunt făcută? o întrebă Darcey.

— Nu ştiu, cred că eşti cam visătoare şi cam ruptă de realitate în general. Ai putea realiza mult mai multe. Pun pariu că nu-ţi foloseşti decât vreo optime din creier.

— Pe naiba!

— Hmm, făcu Nieve drept răspuns.

Darcey avea senzaţia că trăia într-un univers paralel ciudat. La suprafaţă, nu se schimbase nimic. Dar curenţi puternici de adâncime îi dădeau târcoale şi realiza că totuşi lucrurile nu erau la fel. La sfârşitul săptămânii, ieşi cu Aidan şi îl întrebă dacă era ceva în neregulă cu relaţia lor.

— În neregulă? întrebă el stingherit.

— Da, în neregulă.

— Nu e din cauza ta... începu el şovăitor.

— Rahat!

Nu se putu abţine. Nu plănuise să izbucnească în plâns, dar lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji până să aibă timp să se stăpânească.

— Te desparţi de mine, nu-i aşa?

— Darcey, suntem tineri amândoi. N-aveam nici o şansă să rămânem împreună toată viaţa.

— Mi-ai zis că mă iubeşti. Ai făcut dragoste cu mine! Ai...

— Fii serioasă, îi zise cu un glas mai ferm. Oamenii fac sex. Nu înseamnă că nu mai pot trăi unul fără celălalt.

— Mi-ai zis că mă iubeşti, repetă ea deznădăjduită. Şi credeam că o să ne căsătorim.

— De ce să crezi una ca asta?

Nu putea să-i zică de Emma Jones şi nici că se uitase în geaca lui să vadă inelul.

— Îmi pare extrem de rău, zise el. Sunt o groază de lucruri pe care simt nevoia să le fac înainte să mă aşez la casa mea. Nu pot...

O privi cu regret, și Darcey simți cum lumea întreagă îi fuge de sub picioare.

Nimic nu mai fusese atât de dureros. Întotdeauna îi fusese ușor să se despartă de oameni, pentru că și-așa nu se simțise atât de bine împreună cu ei. Dar ăsta era lucrul cel mai rău care i se întâmplase vreodată. Cum, se întreba furioasă, avusese ea tupeul să încerce să o înveselească pe Minette după ce plecase Martin? Mamei sale trebuie să-i fi fost mult mai rău, și iată că ei îi lipsise orice urmă de compasiune. Îi spusese, dimpotrivă, să se trezească la realitate. Dar cum poți să te refaci odată ce ți-a fost frântă inima?

— Toată lumea avea impresia că urma să ne logodim, zise ea.

— Nu vorbi prostii. Cum să creadă așa ceva? Dacă asta și-au închipuit, atunci s-au înșelat.

Dar o privi stânjenit, și ea își dădu seama că nu se înșelaseră. Inelul fusese în geacă și fusese cumpărat special pentru ea.

— E din cauza lui Nieve? îl întrebă ea brusc.

— Sigur că nu, răspunse el pe un ton neconvingător.

— Nu te cred!

— Nu e vina ei, se scuză Aidan. Doar că – de când am cunoscut-o am început să gândesc altfel.

— Cum așa?

— Zău, Darcey, nu e cazul să intrăm în detalii.

— Ba da, e cazul.

— N-am ce face dacă am simțit nevoia, în ultimele zile, să mă gândesc bine de tot la ce îmi doresc cu adevărat. Ar trebui să-ți pară bine. Să-ți pară bine că nu te târăsc într-o chestie care, mai mult ca sigur, ar fi o greșeală.

— Te-ai mai văzut cu ea de-atunci? întrebă Darcey.

Aidan tăcu.

— Du-te naibii! Darcey nu înjura aproape deloc, dar de data asta nu se putu abține. Duceți-vă naibii amândoi!

— Asta a fost demult, zise Anna plimbând o bucată de pâine prin uleiul de măsline aromat din farfurie. Doar nu le mai porți ranchiună.

Darcey răsuci invitația pe o parte și pe alta.

— Nu, acum nu le mai port ranchiună, încuviință. Însă mult timp după aceea am lăsat întâmplarea asta să mă macine și să îmi distrugă viața. Știu că acum sună tâmpit, dar aveam senzația că toată lumea râde de mine, știind că prietena mea cea mai bună nu trebuie decât să se întoarcă acasă și să bată din palme și puf! Ca prin minune, iubitul meu își pierde interesul față de mine. Ca și cum aș fi fost trădată de cei doi oameni în care aveam cea mai mare încredere pe lumea asta. Și mi se mai părea că toți bărbații erau niște nenorociți și nici unele femei nu erau mai breze! Taică-miu o înșelase pe maică-mea. Bărbatul cu care credeam c-o să mă mărit mă înșelase pe mine. Iar prietena mea cea mai bună era cea care îmi dărâma cu veselie idealul de fericire. Zâmbi cu tristețe. Acum că îți povestesc toate astea, sună tare melodramatic, știu. Dar în vremea aceea, mi-au ocupat toată existența. Vezi tu, nu puteam s-o iert. Și nici pe el. Și simțeam că viața e foarte, foarte nedreaptă.

— Nu știam ce s-a întâmplat cu părinții tăi, zise Anna. Însă...

— Nu prea mai contează, zise Darcey ridicând din umeri. Presupun că toate lucrurile te influențează într-un fel. Plecarea tatei chiar m-a supărat la vremea respectivă. Mi-am jurat să îmi găsesc pe cineva mai bun ca el, dar până la urmă n-am reușit. Și nici nu am rațional foarte bine când ne-am despărțit. În loc să

vindece timpul toate, sau vreo tâmpenie din asta, lucrurile s-au înrăutăţit pe zi ce trecea. Mă gândeam tot timpul la Nieve şi la Aidan şi nu puteam să mă înfrânez. Îi tot vedeam plecând în State şi amuzându-se pe seama mea şi lăsându-mă în urma lor. Săraca Darcey, ce prostuţă, să-şi închipuie ea că o să se mărite. Făcu o grimasă. Îmi era ciudă la gândul că-mi plângeau de milă! Îi uram pe amândoi. După discuţia cu Aidan, am fost să vorbesc şi cu ea. Mi-a zis că îi părea rău, dar că era iubirea vieţii ei. Trebuia să fie iubirea vieţii *mele*! I-am spus asta şi ea a răspuns că aveam noroc că a întâlnit-o pe ea, pentru că altfel am fi ajuns amândoi să fim foarte nefericiţi împreună. A zis că ea îl cunoştea mai bine decât l-aş fi putut eu cunoaşte vreodată, că avea nevoie de o femeie puternică, o femeie care să-l motiveze. Ce vacă arogantă! Eu sunt o femeie puternică. Cel puţin acum sunt! Totuşi, e un pic ironic, nu? Cu mine nu s-a însurat din cauza ei, dar nici cu ea nu s-a însurat. Dacă tot a fost aşa o pasiune extraordinară...

— Poate să fie o pasiune extraordinară şi să nu se sfârşească prin căsătorie, zise Anna blând.

— Ştiu, ştiu, încuviinţă Darcey. Doar că... urma să ne căsătorim. Deci e clar că nu e împotriva căsătoriei. Nu pot să nu mă întreb de ce nu a luat-o de nevastă...

Privi pentru a mia oară invitaţia.

— Oamenii au o mulţime de motive pentru care fac sau nu anumite lucruri, zise Anna. Dar ar fi o prostie să te duci. Cu ce te-ar ajuta?

— Să sfârşesc odată comedia, zise Darcey nesigură.

— Ce expresie învechită. Şi-apoi, ai zis că ai depăşit momentul. La naiba, ar cam fi şi cazul. Te-ai schimbat de atunci, evident, pentru că acum ai o viaţă grozavă.

— Ştiu, ştiu, însă... Nu pot să nu-mi aduc aminte. Cum m-am simţit...

— Darcey...

În glasul lui Anna era o nuanță de avertizare.

— Uite ce e, nu mi-am pus în cap să fac cine știe ce prostie, zise Darcey. M-am gândit mult la chestia asta. S-ar putea să-mi prindă bine. Vreau doar să-i revăd. Atât.

— Păi, atunci, du-te dacă trebuie. Eu tot cred că e o idee foarte proastă, stărui Anna. Nunțile sunt foarte emoționante, în cel mai bun caz, și la ce bun să te deprimi?

Darcey râse.

— Știu, știu. Dar... Oftă. De mult nu m-am mai simțit atât de... atât de... confuză. Mi-a trimis invitația asta – iar încearcă să mă facă s-o iau razna.

— Nimeni nu încearcă nimic, zise Anna cu tărie. Ai o slujbă minunată și un apartament superb, plus iubiți la discreție, numai să întinzi mâna... Ce naiba, Darcey, orice femeie și-ar vinde sufletul ca să fie în locul tău.

— Poate, zise Darcey lent. Cu toate că nu văd de ce.

— Asta pentru că nu poți să faci un pas în spate și să vezi lucrurile dintr-o altă perspectivă, explică Anna. Oricum, nu în viața ta personală. Din punct de vedere profesional, în schimb, te pricepi de minune la asta.

— În mod clar, mă descurc mai bine în carieră decât în viață, observă Darcey sec. Lucru ciudat, pentru că nu la asta mă așteptam.

— Ei, hai că o să te pui tu pe picioare, o liniști Anna. Întotdeauna e așa.

Darcey își vârî invitația înapoi în geantă.

— Absolut, zise, iar glasul ei își reluă tonul firesc. Acum că am terminat cu asta, spune-mi, cum stai? Trebuie să-ți pui treburile în ordine pentru conferința din Edinburgh. Ai grijă să le arăți că ești cea mai tare invenție de la roată încoace în departamentul de resurse umane.

— Treburile chiar *sunt* puse în ordine, spuse Anna. Mă gândeam totuși că dacă l-aș seduce pe Neil Lomond când ajungem acolo, s-ar putea să-mi fie de folos.

— Doar nu vorbești serios!

— Probabil că nu. Dar nu poți întotdeauna să te bazezi pe faptul că ești cel mai bun în ceea ce faci, îi zise Anna. Mă gândeam că farmecele feminine ar putea fi mult mai utile. O, ce n-aș da să am și eu încredere în farmecele mele feminine... Se ciupi de șolduri. *Chiar* că trebuie să mai slăbesc vreo câteva kilograme, dar n-am reușit să-mi găsesc motivația încă. Poate că dacă pun ochii pe Lomond, situația o să se schimbe.

— S-ar putea să nu fie tocmai o idee bună să-l seduci, zise Darcey. Ai aflat dacă e însurat sau nu?

— Din ce scrie în dosarul lui personal, cică e divorțat, o informă Anna. Ceea ce, din punctul meu de vedere, e pe de-o parte bine și pe de altă parte nu foarte bine. Neînsurat sună promițător. Dar ce te faci dacă a rămas cu câte ceva din căsnicia aia? N-are totuși copii, ceea ce nu poate fi decât bine. Nu că aș ști dacă are pe cineva în momentul de față, dar dacă n-are...

— Dar nu se poate să te intereseze la modul serios, nu?

— De ce nu? întrebă Anna. Cum am spus, de arătos, e arătos... Ochișorii ăia ai lui... și zâmbetul.

— Pentru Dumnezeu, femeie! exclamă Darcey punând furculița jos. Vino-ți în fire. Nu e chiar așa grozav.

— Spui asta doar pentru că te-ai trezit cu el pe cap ca șef. Te cunosc eu, Darcey McGonigle. Tot timpul simți nevoia să fii cea mai tare și de-asta nu-l poți suferi.

— Prostii, ripostă Darcey potolit.

— Da, sigur, râse Anna. Spune-mi tu mie că nu ești cel mai ambițios om din firma asta. Spune-mi tu mie că prietena ta s-a înșelat complet în privința ta. Hai, zi!

— Nu sunt cel mai ambiţios om din firmă, o contrazise Darcey pe un ton lejer. Dacă aş fi fost aşa, aş fi director de dezvoltare acum. Dar, într-un fel sau altul, n-am reuşit această performanţă.

— Vezi! izbucni Anna triumfătoare. Ştiam eu că eşti ofticată pentru că l-ai primit ca şef pe domnul Sex-la-pachet. Chestia asta îţi întunecă judecata.

— Sigur că nu, zise Darcey amuzată. Dar nu văd de ce trebuie să-l cantonez aici, chiar şi pentru câteva luni, când ar putea la fel de bine să se ocupe de treburi în Edinburgh şi să ne lase pe noi în ciorba noastră.

— Şi-a băgat nasul? se interesă Anna.

— Nu la modul direct, recunoscu Darcey. Dar mi-a tot vorbit că vrea să-mi schimbe gama de clienţi, nu ştiu ce-o fi însemnând asta. Mi-a cerut rapoarte despre toate călătoriile mele mai recente şi a cerut şi un plan de afaceri pe anul viitor. Aşa că i-am trimis planul pe care îl făcusem deja, şi el mi-a scris că mai e loc de îmbunătăţiri. M-a făcut să mă simt de parcă mă lăsam pe tânjală.

— Tu nu te laşi niciodată pe tânjală, o asigură Anna.

— Ştiu. Ziceam doar că aşa m-a făcut să mă simt.

— Dacă ai fi mai ocupată decât eşti deja, n-ai mai da pe-acasă niciodată.

— Şi asta ştiu.

— Măgarul, zise Anna.

Darcey o examină cu ochii pe jumătate închişi.

— Nu crezi asta de fapt, nu?

Anna oftă.

— Nu, zise. Tot cred că e cel mai bun lucru care s-a întâmplat în firma asta.

— Idiotul!

Darcey ridică furculiţa şi începu să mănânce din nou.

— Așa că spune-mi și mie niște bârfe nasoale despre el, din moment ce e clar că știi câte ceva. De data asta Anna o privi cu viclenie pe Darcey. Că tot a întrebat de tine.

Darcey tăcu și Anna pocni din degete sub nasul ei.

— Alo? Pământul către Darcey?

Darcey înghiți în sec și luă o gură de apă.

— Nu mai contează, spuse.

— Dar îl cunoști deja. Ochii Annei sclipiră. Ai ocolit subiectul când te-am întrebat dacă era vreo pasiune mai veche, dar de cunoscut, l-ai cunoscut mai demult și am impresia că tot a fost ceva-ceva la mijloc. Dacă tot mi-ai îndrugat toată povestea despre iubirea vieții tale, ai putea să-mi spui și dacă nu cumva ai avut vreo aventură, de genul celor pe care le ai cu clienții de peste mări și țări. Trebuie să știu dacă vreau să-l seduc și eu!

Soarele îi venea lui Darcey direct în ochi, așa că trebuia să-și pună mâna streașină la frunte ca să o poată privi pe Anna. Și apoi îi sună și mobilul.

— Că tot vorbim de lup, îi zise Annei după o conversație rapidă. A schimbat termenele de predare pentru rapoartele pe care le fac. Probabil ca să aibă timp să le facă bucăți până să plece la Edinburgh. Împinse resturile de mâncare din fața ei. Trebuie să mergem. Plătesc eu nota.

Își petrecu după-amiaza lucrând la rapoarte, activitate care, de altfel, i se părea o totală pierdere de vreme. Din câte știa Darcey, treaba ei era să se întâlnească cu clienții și să vorbească cu ei, nu să mai și scrie despre asta. Și-apoi ura rapoartele. S-ar fi priceput să facă bilanțuri și grafice și tot felul de analize statistice ca să își verifice calculele – când venea vorba de cuvinte, însă, era un caz pierdut, iar întocmitul de rapoarte nu-i venea niciodată la îndemână. Totuși, nu voia să-i dea

lui Neil vreun motiv să-i critice munca. Şi nu că ar fi avut prilejul până acum. Îl bombardase pur şi simplu cu informaţii despre clienţii şi despre călătoriile sale, iar aceasta era ultima tranşă. Îşi dădea seama că, prin aceste pretenţii faţă de ea, Neil doar îşi marca teritoriul. Mai văzuse genul ăsta de atitudine şi la alţi oameni când aceştia intrau pentru prima dată într-o organizaţie. Câteodată începeau prin a se purta minunat cu personalul o vreme, pentru ca apoi să le impună tot felul de pretenţii doar ca să arate cine-i şeful. Lui Darcey nu-i prea păsa. Depăşise prima fază, cea de groază la gândul preluării şi al siguranţei slujbei sale în companie. Dacă voiau s-o concedieze, n-aveau decât. Era o angajată foarte apreciată. Dacă Neil Lomond voia să se descotorosească de ea, avea să-l coste scump. Şi-n orice caz, ar face-o din motive personale, nu pentru că nu era ea la înălţime.

Lucru care s-ar putea să nu-l împiedice, recunoscu în sinea ei dezmorţindu-şi mâinile. Oamenii tot spuneau că afacerile nu sunt treburi personale, dar de obicei ziceau asta fix atunci când chiar exista un considerent de natură personală! La urma urmei, afacerile tot în jurul oamenilor se învârt. Sigur, unele hotărâri erau luate numai pentru interesele unei companii. Dar mult mai multe erau luate pur şi simplu din cauza unor antipatii.

Asta e formula standard, se gândi ea, îndoindu-şi degetele. Între Neil şi mine există pur şi simplu o antipatie. Scurt şi la obiect. A fost numit şeful meu, dar îi sunt antipatică. Şi ei nu ştiu de trecutul nostru împreună. Interesant că a omis să menţioneze acest fapt.

Strănută brusc şi sări în picioare. Luă geanta de pe jos şi scoase din ea un şerveţel. Odată cu acesta, alunecă afară şi invitaţia. O luă şi o vârî în sertar. Se gândi că poate nu ar trebui să o tot care de colo-colo ca pe o bombă cu ceas.

Pe ecranul calculatorului apăru un mesaj.

Poți să vii până la mine în birou? era mesajul lui Neil.

Degetele ei tastară cu repeziciune: *Acum?*

Da, acum.

Mai avem o oră până la întâlnire. Lucrez la raportul o mie doi pentru tine, scrise ea. *Dacă trec acum pe la tine, s-ar putea să întârzie.*

N-are nimic.

Cum vrei.

Biroul lui Neil era la etajul următor. Făcu un ocol pe la toaleta femeilor ca să își dea la repezeală cu niște pudră pe obraji și cu niște strugurel pe buze. Apoi se grăbi să urce și să bată la ușa deja deschisă a biroului lui.

— Intră.

Îi zâmbi, iar Darcey simți cum îi bate inima mai tare. În vremuri de mult apuse, desigur, zâmbetul lui Neil Lomond ar fi avut mereu acest efect asupra ei, în timp ce genunchii i s-ar fi înmuiat pe dată. Dar asta în vremuri de mult apuse. Cam la fel de apuse ca și cele în care Aidan Clarke îi făcea inima să bată nebunește și genunchii să i se înmoaie. Cei doi bărbați importanți din viața ei, gândi ea privindu-l acum. Și pe nici unul nu credeam să mai apuc să-l revăd vreodată. Dintre ei, pe unul l-am crezut iubirea vieții mele. Iar pe celălalt...

Aidan Clarke. Înalt, blond și extrem de atrăgător într-un fel atletic. Minette observase demult că ei doi arătau mai mult a frate și soră decât a iubit și iubită, mergând împreună pe stradă. Apoi Neil Lomond. Mai înalt, însă brunet. Atrăgător într-un mod mai discret, mai mocnit. Anna avea dreptate. Sex-la-pachet. Și, cu el, nimeni n-ar fi luat-o drept soră-sa. Contrastul era prea bătător la ochi.

— Ia loc, zise el. Simte-te bine.

Nici vorbă să te poți simți bine în scaunul de crom căptușit cu piele din fața biroului lui Neil. Darcey

încercă să rămână nemișcată, cercetând din priviri încăperea; ochii îi căzură pe o hartă a lumii pe care erau marcate cu bolduri colorate diversele sedii și sucursale ale InvestorCorp. Își dădu imediat seama că boldurile albastre erau birourile Global Finance. Iar cu galben erau reprezentați clienții Global Finance. Adică: Dublin, Bruxelles, Milano, Roma, Paris, Marsilia, Madrid, Barcelona, Stockholm, Frankfurt, Copenhaga, Lisabona, Geneva, Amsterdam, Helsinki și Oslo. Și clienți mai noi în Moscova, Praga, Belgrad, Berlin, Ljubljana, Varșovia, București, Sofia, Tallinn și Vilnius. Fusese în toate aceste orașe. Cunoscuse o mulțime de oameni foarte de treabă. Și se întorsese cu o groază de afaceri profitabile pentru companie.

De-asta avusese Anna dreptate când îi spusese că era perfectă pentru postul ei. Ciudat, se gândi Darcey, cum avea mereu impresia că o scrântea.

— Afaceri importante, zise Neil care îi urmărise privirea. Dar ne gândim că ar fi timpul să schimbăm echilibrul dintre InvestorCorp și Global Finance.

Darcey ascultă explicațiile lui Neil despre niște schimbări care, la urma urmei, duceau la preluarea clienților ei de către biroul de la Edinburgh. Tăcu, dar gânduri negre o asaltau din toate părțile. În final, tot voia să se descotorosească de ea. Se liniștise la gândul că lucrurile aveau să meargă bine, că o să-i scrie rapoarte și o să-l informeze despre clienții ei și cum a colaborat cu ei, dar până la urmă el nu așteptase decât să o elibereze din funcție. Se mira ea însăși văzând cât de mult o supăra lucrul ăsta. Dar nu se mira și de faptul că el nu o dorea totuși în această companie. Nu era vorba de afaceri. Chiar *era* o chestiune personală.

— Ne-am gândit că sediul InvestorCorp de la Edinburgh ar trebui să se ocupe de afacerile din Europa, îi zise el. Cei din SUA se ocupă de Canada, de

State şi de America Latină. Am prefera ca angajaţii noştri din Dublin să preia operaţiunile din Asia – Singapore, Hong Kong şi Tokio.

— Asta-i cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată, spuse Darcey înainte să se poată opri. Dublin e de o mie de ori mai european decât Edinburgh. Întâi şi-ntâi că folosim aceeaşi monedă cu statele membre de ani de zile. Aşa îmi e mai uşor să obţin clienţi. New York e probabil mai potrivit pentru Singapore, Hong Kong şi Tokio. Noi nu avem experienţă în Asia deloc!

— Exact, spuse Neil. Europa e prea uşoară pentru voi. Vă duceţi acolo şi-i seduceţi în orice limbă e nevoie. Cât ai zice peşte, aţi şi făcut o baniţă de contracte şi vă întoarceţi frumuşel acasă. Aţi avut foarte mare succes.

— Un succes imens, cred că aşa te-ai exprimat înainte.

— Te-ai descurcat de minune.

— Am şi muncit pe brânci.

— Ţi-am văzut numele din când în când pe ici, pe colo, zise Neil. Şi mă bucur că ai ajuns aşa departe. Cu toate că am fost foarte surprins când am auzit că ai intrat din nou în afaceri. Credeam că ai de gând să-ţi cumperi o vie în sudul Franţei.

— De fapt, era vorba despre o fermă de măslini în Toscana, îl corectă ea. Şi am zis-o la modul ironic.

— Aha. Deci... toată vorbăria aia despre o viaţă simplă şi aşa mai departe, toate astea nu erau decât aiureli?

— Nu există viaţă simplă, spuse Darcey. Toată lumea vrea să fie simplă, dar nu e. Crescătorii de măslini din Toscana îşi fac tot timpul griji pentru recoltă. La fel ca şi proprietarii de vii din sudul Franţei. Pescarii din Portugalia îşi fac griji pentru cât o să prindă. Toată lumea are câte o grijă.

— Şi grija ta care e, Darcey?

— Să atrag clienţi pentru Global Finance, răspunse ea prompt. Adică pentru InvestorCorp.

Neil se lăsă pe spate în scaunul lui turnant şi o măsură gânditor din priviri.

— E o schimbare radicală.

— Nu prea, zise ea. Pur şi simplu m-am maturizat.

— Şi crezi că ăsta e un lucru bun?

— În mod cert, s-a dovedit a fi un lucru bun pentru companie, răspunse ea însufleţită. Fără mine nu s-ar fi ajuns la profiturile înregistrate anul trecut. Peter Henson ar fi fost nevoit, poate, să conducă un merţan mai modest şi să frecventeze restaurante mai puţin costisitoare.

Neil râse şi apoi se uită peste foile de pe biroul lui.

— InvestorCorp are puţini clienţi în Asia, zise. Dar nici nu exploatăm destul mediul de afaceri de acolo. Cu biroul din State nu facem mari progrese. Părerea noastră e că tu ai putea să ne ajuţi să ne dezvoltăm mai bine în sensul ăsta. De asemenea, am vrea să luăm în considerare şi China ca pe o posibilă piaţă în expansiune.

— Eu nu vorbesc nici o limbă asiatică, îl informă Darcey. Nici măcar chineza.

— Nu e vorba de limbi străine, ştii foarte bine, se grăbi el să răspundă. E vorba că tu eşti o persoană cu care se tratează uşor.

— Dar avantajul meu e că pot să vorbesc cu oamenii în limba lor, îi atrase ea atenţia. Ştiu că engleza e suficientă în Asia, în majoritatea cazurilor. Dar în felul acesta, mă lipseşti de avantajul meu firesc.

— Avantajul tău nu e limba. Avantajul tău, după cum ştii deja – şi pe cât e de grozav pentru cei care te cunosc – avantajul tău eşti chiar tu.

Darcey îl privi uimită.

— Când vine vorba de afaceri, ai un fel de a te arăta total înțelegătoare, continuă Neil. Inspiri încredere. Ești... ești genul de persoană pe care toată lumea vrea să o cunoască. Asta mi-au spus toți. Și, desigur, faptul că ai o memorie foarte bună e un plus. Poți să reții fiecare părticică dintr-o propunere, fiecare paragraf dintr-un contract.

— Dar nu prea inspir deloc încredere, stărui ea. Nimeni din Global Finance nu îmi face confidențe.

— Cum era și de așteptat, de altfel, zise Neil. Am întrebat toți angajații. Da, oamenii sunt puțin intimidați de faptul că ai un IQ de vreo 145 sau ceva de genul ăsta.

— 144, am dat-o în bară la partea de comunicare.

Neil zâmbi.

— Cu toate acestea, au un respect profund pentru tine. Te plac. Și te consideră una din cele mai corecte persoane pe care le-au cunoscut vreodată. Peste graniță, reacția e puțin diferită. Acolo toată lumea pur și simplu te adoră și te consideră fantastică.

— Așa că tu vrei să-mi iei toți clienții care mă consideră fantastică și să-i dai altcuiva. Și apoi vrei să mă bagi pe gât unor amărâți din Hong Kong care probabil că au ceva mai bun de făcut cu banii.

— Sunt o mulțime de bani în Hong Kong, observă Neil. Părerea noastră e că ar putea fi o piață foarte profitabilă. Singapore e un centru comercial important, unde încă nu ne-am dat silința atât cât am fi putut. În Tokio lucrurile deja se pun pe picioare. Și, bineînțeles, China promite mult. Totuși, deocamdată am vrea să începi cu Singapore și Tokio.

— Sigur nu e vorba doar de dorința ta de a nu mă avea pe cap?

— De ce să nu vreau să te am pe cap?

— Eu n-am să mă bag în viața ta, îl asigură, în caz că îți faci griji pentru asta. Am depășit demult faza.

El tăcu.

— Îmi place Europa, continuă ea. Nu-mi convine să mi se spună să-mi cedez munca altcuiva.

— Asta înţeleg, zise Neil. Noi – cei de la InvestorCorp – înţelegem asta.

— Bonusurile mele provin din afacerile pe care le închei. Sunt substanţiale. Dacă mă muţi, toate astea s-ar putea schimba.

— Mi se permite să îţi măresc salariul ca să compensez efortul în plus pe care va trebui să îl depui la început, o asigură Neil.

Mâzgăli pe o foaie de hârtie o cifră estimativă şi îi întinse fiţuica. Darcey făcu ochii mari.

— Banii nu sunt totul, spuse ea.

— Dar, aşa cum spuneai şi tu mai demult, pot fi de folos.

— Nu mi-am luat slujba asta pentru bani, îi spuse, deşi îşi dădea seama că nu era sinceră pe de-a-ntregul.

La urma urmei, când s-a angajat la Global Finance, tocmai salariul dublu a convins-o să accepte.

— Şi-atunci de ce ţi-ai luat-o?

Se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi din nou gânditor.

— Era o provocare nouă.

— Doar n-ai să-mi vii cu texte de genul „Am nevoie de o provocare", nu?

Îi zâmbi. Şi ea îi zâmbi uşor.

— Hei, tu eşti şeful. Ţie trebuie să-ţi zic chestii de genul ăsta.

— Ba nu, mie nu.

— Nu?

— Nu, întări el. Chiar nu e nevoie, Darcey. Şi ştii, chiar îmi pare bine că te-ai pus pe picioare şi că îţi merge bine şi... Ridică din umeri. Vreau să pot să lucrez cu tine.

— Deci vrei să-mi spui să mă duc la Edinburgh şi să mă întâlnesc cu oamenii ăia şi să le povestesc despre clienţii mei europeni? întrebă ea. Pentru asta erau toate rapoartele alea?

Neil încuviinţă din cap.

— Îmi pare rău că te-am indus puţin în eroare. N-a fost intenţia mea de la început, sincer. Nu ne hotărâserăm încă în ce fel o să ne descurcăm cu clienţii. Dar am ajuns la concluzia că aşa e cel mai bine. Drept urmare, aş vrea să faci un program pentru Singapore şi restul. Ar fi grozav dacă ai merge şi ai cunoaşte câţiva oameni dinainte. Să iei pulsul pieţei. Măcar în următoarele câteva luni.

— Am să mă ocup de asta, spuse Darcey ridicându-se. Altceva?

Neil dădu din cap.

— Încă o întrebare.

— Ce?

— Te-ai hotărât dacă ai de gând să te duci la nuntă?

— Nu crezi că intri deja în treburi personale?

Darcey se încruntă.

— Te rog să nu te duci. O privi rugător. Măcar... nu în preajma vreunei călătorii de afaceri.

Faţa lui Darcey se destinse şi îi zâmbi.

— Mai e o groază de timp până atunci. Nu e nevoie să-ţi faci griji că o să cedez nervos în faţa clienţilor.

— Nu pentru clienţi îmi fac griji. Îmi fac griji pentru tine.

Darcey simţi că i se pune brusc un nod în gât.

— Trebuie să mă întorc la birou, îi spuse expeditiv. Nu-ţi face griji pentru mine. Nu mă mai gândesc prea mult la treburile astea. Cât despre restul, te anunţ eu când am rezolvat lucrurile.

Capitolul 13

Ideea de a pune cap la cap o nuntă la distanță i se părea lui Nieve mai complicată decât se așteptase. Își alesese de pe internet o firmă care să se ocupe de organizarea nunții, pe care o instruise să nu precupețească nici un ban și să afișeze cât mai multă extravaganță; totuși, îi veni greu să stea pe tușă, lăsând firma Finaluri Fericite să preia controlul complet asupra situației. Ar fi fost mai ușor s-o facă în State, unde ar fi putut oricând să dea pe la birourile lor, să verifice personal amplasarea și aranjamentele și așa mai departe, dar distanța de opt mii de kilometri îi îngreuna viața. Și acum se întreba ce naiba fusese în capul ei să își închipuie că va fi distractiv să se mărite în Irlanda, când totul ar fi fost de o mie de ori mai ușor în California.

Păi, la drept vorbind, cam știa ea ce fusese. Voia să se dea mare.

Până să se hotărască ei că voiau să se căsătorească, nu avusese nici cea mai mică dorință să se întoarcă în Galway, sau chiar în Dublin, despre care toată lumea spunea că devenise locul cel mai în vogă, mai metropolitan și mai amator de petreceri. Sincer, Nieve nu credea nici un cuvânt din toate balivernele astea. Fără îndoială că oamenii de acolo se considerau șmecheri

și în vogă, dar Dublinul nu se compara nici pe departe cu San Francisco, New York sau cu oricare din marile orașe din America pe care le vizitase în ultimii ani. Gail și Stephen, care veniseră să stea la ea de mai multe ori, erau perfect de acord că Statele erau grozave, însă Gail întotdeauna ajungea la concluzia că nimic nu era mai presus de Irlanda. Nieve n-o credea niciodată.

Finaluri Fericite avea de fapt sediul în afara Dublinului, în orașul Rathoath. Nieve nu-și dăduse seama de lucrul acesta inițial, când îi angajase, și fusese mai apoi îngrozită; Rathoath nu era decât un orășel adormit, ce puteau să știe oamenii ăia despre o nuntă de lux? Dar mama ei râse când o auzi făcând acest comentariu și îi spuse că orice oraș pe o rază de o sută de kilometri de Dublin era acum suburbie, și că majoritatea acestor suburbii erau înțesate de firme profitabile. Gail era convinsă că Finaluri Fericite era numai bună, deși, întrebase ea cam înțepat, de ce n-ar fi mers și o firmă din Galway?

Ciudat, se gândea Nieve, cum singurul om care o pisălogise vreodată era chiar mama ei. Toată viața, Gail pusese la îndoială alegerile și capacitățile lui Nieve – observând mereu că nu muncea destul, că trebuia să se descurce mai bine ca să poată ține pasul cu ceilalți din clasă (mai ales cu Darcey McAfurisitadeGonigle). Până la urmă, se gândea Nieve triumfătoare, reușise și de una singură, fără să trebuiască să urmeze sfaturile enervante ale lui Gail. O lăsase în urma ei pe Darcey să se agite degeaba, în timp ce ea devenise genul de persoană care își putea permite să angajeze o firmă ca să-i organizeze nunta și s-o lase pe ea să pună la punct ziua perfectă. Îi dăduse voie lui Gail să se implice și ea, ca să îi demonstreze că era genul de fată care putea să-și permită ce era mai bun. Că ea însăși se putea considera cea mai bună.

Unii oameni care știau de ea și de Aidan poate că-i crezuseră căsătoriți deja (și, naiba mai știe, poate chiar divorțați!). Dar nu ăsta fusese primul lucru pe lista ei atunci când sosiseră în California.

Se lăsase acaparată pe de-a-ntregul de slujba ei la Jugomax, lucrând uneori cel puțin douăsprezece ore pe zi neîntrerupt, și nu avusese timp nici măcar să se gândească la căsătorie. Aidan, oricât de des i-ar fi zis ce minunat era să fie acolo cu ea și cât de mult însemna ea pentru el, nu dorise nici el să se grăbească. În primul an, sugerase o căsătorie rapidă, o fugă până în Las Vegas, unde să-și pună pirostriile și gata. Dar ideea asta măreață se născuse dintr-o sticlă de vin roșu de California pe stomacul gol, iar ea știa că nu vorbise serios. Și-n plus, erau prea ocupați chiar și pentru un drum la Vegas. Îi răspunse că se vor căsători, poate, într-o zi, dar asta cu siguranță nu avea să se întâmple într-un fund de magherniță de prost-gust. Dacă se căsătoreau, atunci când asta avea să se întâmple, îl anunță cu seriozitate, avea să aibă grijă să fie evenimentul anului și să se desfășoare undeva unde cuvântul vulgaritate nici nu se inventase. S-au amuzat pe seama asta un timp, iar el se întrebă cu voce tare dacă mai era nevoie de nuntă, din moment ce lucrurile mergeau minunat și așa.

Nieve a fost de acord, însă cumva ar fi dorit să se mărite mai degrabă. Nu recunoștea fățiș că era pentru că relația lor îi distrusese prietenia cu persoana cea mai apropiată și că, în adâncul inimii, simțea că singurul lucru care le-ar fi validat faptele ar fi fost să se căsătorească. De fapt, nu voia să se gândească prea mult la aspectul ăsta, pentru că ei chiar îi părea rău pentru ceea ce se întâmplase; era totuși convinsă că Darcey McGonigle și Aidan Clarke n-ar fi rămas până la urmă împreună, cu sau fără intervenția ei. Ca iubiți, se

potriveau perfect. Ca soţ şi soţie – execrabil. De asta îşi dăduse seama de cum îl întâlnise. Îşi închipuia că o iubeşte pe Darcey, dar Nieve ştia că nu era aşa. Probabil că la început fusese doar intrigat. Aşa cum li se întâmpla tuturor bărbaţilor. Toţi se întrebau dacă era într-adevăr atât de calmă şi de dezinteresată pe cât părea. În mod clar, Aidan descoperise că nu era aşa. Dar la urma urmei, tot nu aveau nici un viitor. El avea nevoie de cineva ca Nieve. Fără îndoială.

Sigur, era păcat că, pentru a fi corectă faţă de Aidan, a trebuit să o rănească pe Darcey. Nu avusese niciodată intenţia să facă aşa ceva, dar trebuia să recunoască faptul că era inevitabil. Sperase să-i poată explica prietenei sale cum stăteau lucrurile, dar pentru prima dată în viaţa ei, Darcey se purtase rece, se încăpăţânase, iar Nieve nu o putuse convinge.

Darcey îi făcuse o vizită acasă pentru a vorbi cu ea verde-n faţă. Nieve era plecată în oraş (cu Aidan), iar, conform părinţilor, Darcey cam făcuse scandal, cerându-le să o lase să aştepte până se întorcea Nieve; într-un final, Stephen o anunţase că se duceau la culcare şi că ea va trebui să plece. Darcey chiar se pornise, dar numai până afară pe verandă, de unde o făcuse să tresară pe Nieve când aceasta sosise cu un taxi care trăsese pe dreapta la bordura trotuarului.

Nieve îşi amintea şi acum cu limpezime golul în stomac pe care îl simţise când prietena ei ieşise la lumină şi îi rostise numele.

— O, Darce, m-ai speriat de moarte.

— Ai avut o seară frumoasă? întrebă Darcey. Te-ai distrat bine cu prietenul meu?

— Haide, Darce, răspunse Nieve. Nu e nevoie să faci asta.

— Ce anume?

— Să încerci să mă faci să mă simt prost.

— Mă îndoiesc că există cineva care te poate face pe tine să te simţi prost, Nieve Stapleton. Pur şi simplu nu-ţi stă în fire, nu?

— Îmi pare sincer, sincer rău, zise Nieve. Ştiu că a însemnat mult pentru tine. Dar trebuie să mă crezi când îţi spun că n-am vrut să se întâmple aşa deloc... De fapt eu...

— Du-te naibii, i-o întoarse Darcey.

— Aha, văd că o să purtăm o discuţie inteligentă şi calmă.

— Nu-mi vine să cred că îmi faci aşa ceva, izbucni Darcey. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru tine. La şcoală, la facultate, pentru slujba ta. Te-am ajutat cu temele. Cu proiectele. Cu *nenorocitele* alea de traduceri. Şi tu cum îmi mulţumeşti? Îţi adjudeci prietenul meu?

— Hai să nu deformăm lucrurile, i-o-ntoarse Nieve. Eram *prietene*. Şi eu te-am ajutat la facultate. Ce naiba, doar eu ţi-am găsit iubiţi! Eu le spuneam că săruţi bine. Nu e vina mea că nu ţi-a mers cu nici unul.

— Aşa că ţi-ai zis: hai să i-l suflăm pe ăla cu care îi merge!

— N-a fost aşa, zise Nieve. Zău că n-a fost. Numai că avea ceva... am ştiut din clipa în care l-am cunoscut. Şi el şi-a dat seama.

— Mă *iubeşte*, spuse Darcey.

— Îmi pare sincer rău, dar nu e adevărat. Treaba nu mai stă aşa. Acum sunt eu cu el şi de data asta chiar e pe bune.

— Nu ţi se pare că ai o mulţime de ocazii să fie pe bune cu alţi bărbaţi disponibili? o întrebă Darcey.

— Aidan *e* disponibil, răspunse Nieve.

— Urma să ne căsătorim! izbucni Darcey.

— Ba nu, zise Nieve, nu-i adevărat.

— Ba bine că nu!

— Nu era sigur. Nieve își privi prietena cu un amestec de compasiune și regret. A crezut că era îndrăgostit de tine, dar tot nu era sută la sută sigur. Apoi m-a cunoscut pe mine și a știut imediat.

— Da, precis.

— Nu eu l-am pus să facă asta, spuse Nieve.

— Sper să te mănânce iadul.

— Darcey, te implor. Nieve nu mai vorbise niciodată cu prietena sa pe un ton atât de rugător. Te implor, ascultă-mă. Îmi pare rău că s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Chiar nu a fost intenționat. Dar așa a fost să fie. Și nu vreau să pierd prietenia ta din cauza asta. Ne cunoaștem de ani de zile!

— Nu mă cunoști deloc, i-o tăie Darcey. Nici nu știu de ce am fost vreodată prietena ta. Și n-am nevoie de scuzele tale afurisite, care mai sunt și ipocrite.

— Ba nu, chiar îmi *pare* rău, insistă Nieve. Și nu mint. Nu voiam să ți-l fur, să știi. Dar amândoi ne-am dat seama că între noi e ceva special. El e tot ce mi-am dorit. E dragostea vieții mele.

— N-ar fi trebuit să permiți să se ajungă așa departe, zise Darcey. Dacă erai într-adevăr prietena mea, te-ai fi dat la o parte.

— Dacă ai fi într-adevăr prietena mea, ai înțelege. Și ai ști că Aidan nu s-ar fi lăsat furat pur și simplu dacă n-ar fi fost din capul locului nefericit.

Darcey o privi atunci cu niște ochi plini de durere, iar Nieve își dădu seama că cearta asta nu era ca acelea pe care le aveau de obicei. În general, se ciondăneau pentru prostii de genul cine e mai sexy, Pierce Brosnan sau Colin Firth. Acum era altceva. Acum era pe bune, era sfârșitul prieteniei lor. Niciodată nu și-ar fi închipuit că va fi din cauza unui bărbat.

Și mai prost se simțise după aceea, când Gail o sunase în America, spunându-i că Darcey era distrusă

şi că Minette se temea să nu aibă bulimie sau cine ştie ce altă dereglare de felul ăsta; obişnuia să rămână nemâncată zile întregi pentru ca mai apoi să se îndoape cu prăjituri şi ciocolată caldă, iar în felul acesta ba se îngrăşa, ba slăbea, ca un balon pe care îl tot umfli şi dezumfli. Fusese, în final, uşurată când află că Darcey plecase la Londra să-şi găsească de lucru. Îl lua ca pe un semn că îi trecuse. Spera asta pentru că, orice-ar fi fost, Darcey fusese prietena ei cea mai bună ani de-a rândul. Însă nu se pricepuse niciodată la bărbaţi. Nieve, în schimb, se pricepea şi era absolut sigură că ea şi Aidan erau făcuţi unul pentru celălalt. Datorită lui Aidan, avea încredere în forţele proprii.

Nieve nu era o domnişoară bătrână care trăia doar pentru munca ei. Era o femeie de carieră care avea alături un bărbat de treabă şi arătos. Se poate spune că le cam avea pe toate şi era mulţumită. Aşa că, pe zi ce trecea, căsnicia devenea din ce în ce mai puţin necesară, din moment ce şi-aşa locuiau împreună şi se simţeau bine; în plus, nu prea îşi găseau timp să organizeze o nuntă. Iar Aidan mai avea şi mult de lucru pentru departamentul de informatică al Jugomax.

— De când te-am zărit am ştiut că eşti deosebită, îi mărturisi el într-o seară când, rămaşi numai ei singuri la birou, stăteau pe jos în sala calculatoarelor, sprijiniţi de zid şi sorbind o cafea tare şi fierbinte. Chiar în clipa când am deschis uşa. Pur şi simplu... pur şi simplu emanai un fel de energie, vibraţii pozitive.

— A fost la fel şi cu mine, recunoscu ea. Dar trebuie să-ţi spun că n-avea nici o legătură cu nici o energie pozitivă sau cu personalitatea ta fermecătoare sau cu admiraţia pentru abilităţile tale tehnologice. Pe mine m-a atras faptul că erai cel mai sexy bărbat pe care-l văzusem vreodată.

Aidan râse.

— Vorbesc serios, zise ea. Și, crede-mă, am văzut o mulțime la viața mea. Când eram cu Darcey în Spania... Se întrerupse văzându-l ridicând din sprânceană. Stai liniștit, nu i-am luat pe toți la rând, îi spuse. Dar când te plimbai pe plajă la Marbella, puteai să te uiți la ei cum făceau pe grozavii! Gândește-te, adăugă ea, dacă nu s-ar fi întors Darcey de la Marbella din cauza tatălui ei și dacă nu și-ar fi luat slujba aia de rahat, probabil că nu te-ar fi cunoscut niciodată. Și așa nici *eu* nu te-aș fi cunoscut.

— Ai mai luat legătura cu ea de când suntem aici? întrebă Aidan.

— Am sunat-o o dată. Mi-a închis telefonul în nas.

— O să-i treacă, o asigură Aidan cu stânjeneală. Nu poate nimeni să poarte cuiva pică o viață întreagă. Și voi mai sunteți și prietene bune.

Nieve se strâmbă.

— *Eram*. Însă Darcey poate fi foarte aspră. De-abia dacă mai schimbă o vorbă cu tatăl ei de când s-a despărțit de maică-sa. Înțeleg că e supărată pe mine, dar trebuie să accepte lucrurile așa cum sunt. Numai că problema e că ea nu se prea pricepe la partea cu acceptatul realității.

Chiar și lui Aidan încă i se părea greu de crezut că era cu Nieve, și nu cu Darcey. Viața lui fusese parcă dată peste cap în câteva secunde. Revelația o avusese chiar în clipa în care deschisese ușa și o văzuse în prag, sofisticată și superbă și lăsându-l cu gura căscată. Și apoi, stând de vorbă cu ea cât timp Darcey era sus, se trezise vrăjit. Era mai isteață decât Darcey, mai distractivă, mai înțepătoare în comentarii și, pe deasupra, și mai la modă. Era omul perfect în ambalajul perfect – un corp superb și o minte ascuțită – și cel mai uluitor la ea era că părea să nu-i pese de nimic.

Pe tot parcursul cinei (şi de câte ori în viaţă întâlneai o femeie atât de sexy ca Nieve care să mai ştie şi să gătească la perfecţie?) căzuse pradă din ce în ce mai mult farmecelor ei, în aşa fel încât la un moment dat îşi dădu brusc seama că pur şi simplu nu putea să-i dea lui Darcey McGonigle inelul pe care i-l alesese cu atâta grijă. Nu-i venea să creadă cât de aproape fusese de a face cea mai mare greşeală din viaţa lui. Nu că i-ar fi trecut atunci prin cap să înfiripeze cine ştie ce relaţie de lungă durată cu Nieve. Doar că îşi adusese aminte că mai erau pe lume şi alte femei în afară de Darcey şi că era prea tânăr că să-şi ia un angajament faţă de ea, indiferent cât de dragă îi era.

Se salvase în ultimul moment, îşi spuse întinzând mâna după sticla de vin în acelaşi timp cu Nieve şi atingându-i degetele în treacăt. Fusese mai mult decât baftă, fusese forţa destinului. Iar Aidan credea în destin.

Nieve tastă cu înfrigurare un pomelnic de întrebări pentru Lorelei, de la firma Finaluri Fericite. Spaţiul fusese închiriat, o moşie privată cu castel şi biserică, la vreo oră depărtare de Galway. Nu mai fusese folosită pentru o nuntă până acum, dar Lorelei îl cunoştea pe proprietar şi reuşise să pună mâna pe acest loc pentru nunta Stapleton-Clarke. Ceea ce însemna, după cum o informase şi pe Nieve într-un e-mail, că aveau imensul avantaj de a-şi considera nunta unică, fiind singurul eveniment de acest fel care se petrecuse în castel. În plus, spusese, oferta obişnuită de castele nu mai prezenta nici un interes. Mult mai bine să găseşti ceva nou. Câteva camere puteau să fie puse la dispoziţia eventualilor invitaţi care doreau să rămână peste noapte, iar personalul de acolo putea să se ocupe de ei.

Nieve era încântată de castel. Lorelei îi trimisese un filmuleţ în care clădirea se ridica impunătoare şi cenuşie

între pajiștile îmbietoare de smarald, aproape de un râu limpede și cristalin, susurând peste pietrișul negru și ascuțit al albiei. Un peisaj ideal, scria Lorelei, pentru fotografii superbe, care putea fi îmbunătățit de apariția unor oi cu lână bogată care să pască prin apropiere. Cu toate că puțin îi păsa lui Nieve de oi, castelul îi plăcea într-adevăr, însă Lorelei nu îi trimisese destule date despre flori, despre firma de catering și despre programul de divertisment – Nieve își dorea ca la nunta ei să cânte cineva chiar faimos, pentru că, în general, așa procedau cam toți cei care se credeau mari și tari. Știa că nu și-ar putea permite pe cineva de talia lui Beyoncé (cu toate că ar fi fost un spectacol de zile mari, iar Nieve nici nu-și închipuia cum ar fi reacționat prietenii ei irlandezi la vederea unui asemenea star pe scenă!), dar era convinsă că ar putea să facă rost de cineva foarte cunoscut. Nunta ei era menită să sărbătorească absolut tot ce era de sărbătorit – iubirea dintre ea și Aidan, întoarcerea ei triumfală în Irlanda, faptul că-i putea dovedi lui Darcey McGonigle că Aidan luase decizia corectă atunci când o părăsise; că doar pentru că era deșteaptă și aștepta să-i pice totul din cer nu însemna că avea să și ajungă undeva în felul ăsta; că norocul în viață ți-l faci singur, iar de deșteptăciune trebuie să te servești ca să înaintezi.

Darcey încă nu-i trimisese vreun răspuns la invitație. Asta, desigur, în cazul în care o primise. Nieve o trimisese pe adresa ei veche, pentru că se interesase și știa că Minette încă locuia acolo. Dar nu putea fi sigură. Și apoi, chiar dacă invitația ajunsese la Darcey, oare avea să vină? Greu de spus. Poate că pentru Darcey ea și Aidan făceau parte dintr-un trecut care nu mai prezenta nici un interes. Lui Nieve, însă, nu-i prea venea să creadă așa ceva. Era destul de sigură că Darcey și-ar fi dorit să-i vadă. Știa că, în primul și în

primul rând, va fi mirată la vederea invitației. Și poate că era încă prea supărată pe ei ca să se hotărască să vină. Nieve o știa pe Darcey și știa că aceasta avea obiceiul să uite greu o jignire. Dar zece ani de zile! Nici chiar așa.

O invitase pentru că voia să îi demonstreze celei care îi fusese odată prietenă că ea și Aidan erau pe bune. Voia ca Darcey să-i vadă jurându-și să rămână mereu împreună și să știe că Nieve nu-l sedusese pur și simplu. Că avusese dreptate când îi spusese că Aidan nu era bărbatul potrivit pentru ea. Toate acestea voia să le dovedească fără urmă de îndoială. Știa că Darcey s-ar putea să nu priceapă și să-și închipuie că Nieve încerca pur și simplu să-i scoată ochii cu realizările ei; dar se gândea că, poate, într-un sfârșit, depășise conflictul ăsta. Dar bineînțeles că așa era. Nu-i povestise ei Gail cum o rupsese Darcey cu trecutul? Așa că sigur că nu i s-ar fi părut mare lucru să vină. Și, pe deasupra, era un mod de a îngropa securea războiului. Poate că Darcey nu voia să îngroape securea. Sau poate că nu era nevoie. Orice-ar fi, trimiterea invitației fusese un lucru pe care Nieve simțise nevoia să-l facă.

Și-ar fi dorit să-i poată explica exact cum se îndrăgostise de el în acea seară, cum încercase să nu o arate, dar cum, dintr-odată, se trezise sunându-l la Car Crew și cerându-i să ia prânzul cu ea. Încercase să-i vorbească pe un ton glumeț și senin, spunându-i că trebuia să-l examineze pe iubitul prietenei ei la lumina zilei. El râsese și îi spusese să se întâlnească la un local din oraș, cu toate că era grăbit. Se întâlniseră, își aruncaseră o privire, iar el îi propusese să meargă la el acasă.

Nieve nu mai fusese niciodată atât de copleșită de dorință. Dar pe Aidan pur și simplu trebuia să îl aibă. Nu exista altă cale. Așa că, întinsă pe patul răvășit din apartamentul lui, lăsându-l să-i smulgă hainele, se lăsă

în voia instinctelor fără să se gândească la nimic şi la nimeni, cu atât mai puţin la Darcey McGonigle. Fusese o partidă de sex furtunos, fix pe placul lui Nieve. Şi-l închipuise pe Aidan mai degrabă genul lent şi senzual, dar sexul cu el fusese una dintre cele mai puţin senzuale experienţe, şi totuşi printre cele mai incitante momente ale vieţii ei.

— De obicei îmi ia mai mult timp, murmură el după, odihnindu-se în braţele ei. Dar suntem cam în întârziere şi, la drept vorbind, îmi pierdusem răbdarea. Cred că am vrut să fac asta de când te-am văzut prima oară.

— Cam cât de grăbit eşti?

Nieve îşi strecură mâna între picioarele lui.

— Foarte, gemu el.

— Poţi să fii tot atât de rapid şi la a doua încercare?

Bărbatul se întinse deasupra ei.

— Dacă asta vrei.

— Absolut, îl asigură ea. Exact asta vreau.

Termină de scris e-mailul pentru Finaluri Fericite şi se întoarse la ce avea de lucru. De obicei, nu era omul care să-şi rezolve problemele personale la birou, însă nunta era un proiect extrem de important şi ştia că Ennco nu i-ar purta pică pentru câteva minute de pauză. Îşi întoarse privirea spre panoul electronic cu preţurile acţiunilor. Acţiunile Ennco scăzuseră puţin faţă de ziua precedentă, dar lucrul acesta nu o îngrijora foarte mult pe Nieve. În general, piaţa scăzuse puţin ca valoare; mai erau şi zile ca acestea. Importantă era tendinţa pe termen lung, în ceea ce o privea, iar evoluţia era în creştere. Se întreba dacă nu cumva în cazul în care Jugomax nu ar fi dat faliment în anii '90, ar mai câştiga acum atât cât îi revenea mulţumită lui Ennco. Nu prea credea. Chiar dacă ar fi ajuns într-un

final în vreo funcţie de conducere la firmă, nu s-ar fi bucurat de succesul pe care îl înregistra acum.

Oamenii erau impresionaţi de cât câştigau actorii celebri sau cântăreţii sau scriitorii de succes, dar adevăraţii bani se făceau în finanţe. Şi partea cea mai frumoasă era că nimeni nu ştia. Erau bani făcuţi pe tăcute. Norodul care asuda pentru o bucăţică de pâine, cum îi plăcea lui Nieve să-i numească pe ceilalţi, n-avea nici cea mai mică idee cât puteau să cheltuiască bancherii şi alţi oameni din domeniu. Lucru care pe ea o aranja cât se poate de bine. Îi plăcea să fie invizibilă în America. Dar când ajungea acasă, intenţiona să fie în vizor.

Îşi deschise din nou contul de e-mail.

Te rog, ai grijă să nu existe flori galbene, scrise ea. *Galbenul e culoarea care îmi place cel mai puţin.*

Trimise mesajul şi zâmbi pentru sine. Totul avea să fie perfect.

Capitolul 14

Lui Darcey îi plăcea să se uite la televizor în weekend. N-avea prea mult timp de asta în restul săptămânii pentru că deseori ajungea târziu acasă sau câteodată mai ieşea cu Anna sau cu alţii de la Global Finance să bea ceva, după serviciu. Însă duminică-seara nu avea plăcere mai mare decât să comande mâncare şi să se uite la un film pe DVD. Luase demult hotărârea că nu era nici plictisitor şi nici deprimant să rămână singură acasă dacă asta avea chef să facă. Aşa că deschise televizorul, răsturnă o porţie de pui cu chilli pe o farfurie mare albastră şi se pregăti pentru o seară de relaxare.

Nu dădu drumul filmului imediat, pentru că găsi o emisiune despre oameni care se mutaseră în ţări străine ca să înceapă acolo o viaţă nouă. Era dependentă de genul ăsta de emisiuni, aşa că fu foarte mulţumită că poate întârzia vizionarea filmului pentru a urmări o familie care tocmai îşi cumpărase o casă în paragină în Toscana şi acum se străduia să o transforme într-o locuinţă de vis.

Darcey cunoştea oraşul San Pietro, pe care îl vizitase în călătoriile ei cu Nieve, şi îşi aducea aminte de străzile înguste şi sinuoase, de casele înalte cu obloane

verzi, cocoțate pe un deal deasupra unor câmpii întinse. De ce fac asta? se întreba, privind cum familia respectivă, stabilită temporar într-o dubiță în fața clădirii în ruină, se confrunta cu faptul că era deja a treia zi și zidarii nu mai apăreau, iar ei încă nu aveau electricitate. Cum pot să se hotărască să lase totul în urmă și să plece într-o țară a cărei limbă nu o vorbesc și a cărei cultură nu o cunosc?

Se juca cu ultima bucățică de pui din farfurie. Despre ferma din Toscana glumea tot timpul cu Anna Sweeney; acum că vedea cerul albastru și câmpiile verzi ale Italiei, căsuțele cu țiglă roșie și livezile de măslini, nu putea să nu observe că această familie nevorbitoare de italiană care acum se lupta cu sistemul de canalizare avea mai mult spirit de aventură decât ea. Și totuși... și totuși... și ea se aventurase în necunoscut, la urma urmei, nu? După umilința cu plecarea lui Aidan și a lui Nieve în America, și ea se hotărâse să se mute altundeva. Voia să scape de privirile compătimitoare ale oamenilor de la Car Crew, care știau că lucrurile luaseră o întorsătură foarte nasoală pentru ea. Se simțea de parcă toată lumea din Galway știa că fusese părăsită de Aidan Clarke pentru Nieve Stapleton. Rând pe rând, încercase să se convingă că: (a) majoritatea nici nu știau și (b) chiar dacă știau, nu le păsa; cu toate astea, nu putea să nu gândească așa. Că, într-un fel, în ochii celorlalți nu putea fi decât o ratată. Cineva care își pierduse cvasi-logodnicul în favoarea prietenei celei mai bune. Avea senzația că era un caz disperat. Și își dădea seama că nu se descurca deloc bine. Știa că Minette își făcea griji pentru ea (se îndopa ca sparta și lua în greutate kilogram după kilogram), dar nici că-i păsa. Cât despre Tish și Amelie, care erau și ele speriate, de compătimirea lor n-avea

nevoie. Şi-apoi, ce ştiu ele? îşi spunea nefericită. Cele două nu avuseseră niciodată nevoie de altcineva.

Soluţia era să lase pe toată lumea în urmă. La început, îşi pusese în gând să se întoarcă pe continent, dar alesese Londra, unde ritmul vieţii era mai alert şi unde nu ar mai avea timp să cadă pe gânduri despre cum ar fi trebuit să fie viaţa ei. Voia să se lase copleşită de muncă. Poate chiar să ajungă femeie de afaceri ca Nieve. (Cu toate că atunci când îi trecu gândul ăsta prin cap, îl respinse de îndată. Nu voia să ajungă ca Nieve Stapleton. Niciodată.) Dar poate că reuşea să găsească motivaţia aceea a lui Nieve care îl fermecase pe Aidan atât de mult. Poate că plecarea avea să schimbe acea trăsătură a ei care îl determinase să o prefere pe Nieve. Poate că atunci ar putea înţelege şi ea.

La televizor altă belea îi lovise pe ghinionişti italofili. Îşi dăduseră seama că aveau foarte puţin timp la dispoziţie ca să culeagă măslinele din livezile pe care le cumpăraseră. Aşa că lucrau până şi la miezul nopţii ca să strângă recolta. Darcey striga şi îi încuraja când aceştia încercau să doboare măslinele din copaci. Dar, zău aşa, îşi zise ea indispusă, ar fi trebuit să se intereseze şi ei înainte să ajungă acolo.

Problema era că oamenii nu procedau întotdeauna aşa cum trebuia. Se aruncau cu capul înainte, fără să stea să se gândească în prealabil, în speranţa că totul va fi bine până la urmă. Lucru care, bineînţeles, nu se întâmpla. Fuga la Londra nu fusese tocmai salvarea la care visase. Nici asta nu ieşise aşa cum îşi dorise.

Termină de mâncat şi puse farfuria în micuţa maşină de spălat vase. Nu se mai gândise la treburile asta de mulţi ani de zile. Nu-i plăcea că i se îngrămădeau iar toate în minte. Nu o mai afectau, dar o întristau pentru felul în care îşi irosise atâţia ani din viaţă lingându-şi rănile şi neavând încredere în nimeni.

Măslinele fuseseră recoltate, iar familia de la TV le dusese la o presă pentru ulei din împrejurimi. Planul lor era să-şi îmbutelieze propriul ulei de măsline şi să-l vândă turiştilor. Darcey era sceptică în privinţa asta. Din câte îşi aducea ea aminte, San Pietro era un orăşel micuţ şi foarte depărtat de traseele turistice obişnuite. Familia de la televizor ajunsese la concluzia că tocmai pentru că San Pietro era într-adevăr departe de traseu, turiştii aveau să poposească pe aici. Îndoielile lui Darcey crescură, dar era greu să nu ai speranţa că aveau să se descurce în final.

Poate că aşa am fost şi eu odată, recunoscu ea în sine, turnându-şi un pahar de vin. Poate că şi eu am crezut că poţi realiza lucruri numai dorindu-le, că totul se va rezolva. Cu Aidan n-a mers, cu toate că eram înnebunită după el. Şi, mai rău de-atât, nici cu Neil Lomond n-a mers.

La gândul acesta, Darcey scoase un oftat încărcat de regrete. Adevărul e că numai invitaţia la nuntă o făcuse să-şi aducă aminte de Nieve şi Aidan. De ani de zile nu se mai gândise la ei. Dar adevăratul dezastru din viaţa ei nu fusese pierderea lui Aidan. Adevăratul eşec fusese relaţia cu Neil Lomond.

Şi, la drept vorbind, nu putea să o învinovăţească pe Nieve Stapleton şi pentru asta.

Anna se întoarse din Edinburgh săptămâna următoare şi îi trimise mesaj lui Darcey să ia masa împreună.

Lucrez la planul de predare a clienţilor, îi scrise Darcey. *Întâlnire cu Lomond după-amiaza asta. Nu va fi prea fericit dacă chiulesc de la muncă pentru prânz.*

Treizeci de minute, răspunse Anna. *Cafea şi sendvişuri doar. La recepţie la 12:30?*

Eşti tiranică, tastă Darcey. *Bine.*

Închise fereastra de mesagerie şi privi la documentul în Word de pe ecran. Nu pricepea de ce lucra ea atât de mult pentru altcineva. Din câte ştia, nimeni nu înşira vreun pomelnic de informaţii despre clienţii asiatici ai InvestorCorp. Avea să se ducă la întâlniri total nepregătită. Dar oricine prelua clienţii ei beneficia de un ajutor enorm prin informaţiile pe care le pregătea ea. Aşa că, dacă nu cumva acel cineva era de-a dreptul tâmpit, avea posibilitatea să se descurce cel puţin tot atât de bine ca şi ea, dacă nu şi mai bine.

Ce să-i faci, mormăi pentru sine, cred că va trebui să fac lucrurile după ureche şi să sper să iasă cât mai bine. Cei de-aici au încredere în mine, nu-i aşa? Trebuie doar să am şi eu încredere în mine la fel de mult.

Anna era deja jos când coborî Darcey, cerându-şi scuze pentru întârziere şi explicând că unul dintre clienţii ei polonezi o sunase chiar în momentul în care ieşea din birou.

— Cum te mai descurci cu poloneza? întrebă Anna.

— N-o să pot niciodată s-o vorbesc ca lumea, dar măcar ştiu să spun „vă rog" şi „mulţumesc", răspunse Darcey urmând-o pe Anna pe uşa turnantă. Ştiai că Singapore are patru limbi oficiale?

Anna chicoti.

— Pun pariu c-ai să le-nveţi cât ai bate din palme.

— Din fericire, una dintre ele e engleza. Sincer, nu mă văd vorbind fluent nici chineza şi nici malaeza.

— Vai, vai, zise Anna, s-a sfârşit cu titlul tău de Omul Anului.

Darcey râse.

— E un complot pus la cale de colegii mei invidioşi.

Intră prima în cafeneaua italienească, deja ticsită de oameni din Centrul de Servicii Financiare care aveau

pauza de masă mai devreme. Reuşiră totuşi să facă rost de două scaune lângă tejgheaua de granit care se întindea de-a lungul întregului perete.

— Ce vrei să mănânci? întrebă Anna.

— *Panini* cu roşii şi mozzarella, răspunse Darcey. Şi o cafea Americano.

Anna comandă sendvişurile şi se întoarse cu cafelele.

— Aşadar, zise Darcey când Anna se aşeză lângă ea. Cum a fost la Edinburgh?

Pe chipul Annei înflori o expresie de mulţumire.

— Grozav, spuse, iar Darcey îi putu citi uşurarea în ochi. Sunt de acord să păstreze postul de resurse umane de aici, cu toate că va trebui să raportez totul omului de la resurse de acolo. Dar tipul e foarte de treabă, aşa că pe mine nu mă deranjează deloc.

— Mă bucur, zise Darcey. Ştiam eu că nu era cazul să intri în panică.

— Asta ar fi fost cam greu.

Anna îşi sorbi pe îndelete cafeaua.

— Şi ştiu că în cel mai rău caz mi-ar fi oferit altă slujbă, dar chestia asta mi-ar fi dat peste cap toată viaţa, iar eu numai de asta n-am nevoie, se strâmbă ea. Mi-a fost de-ajuns plecarea în Scoţia. Mama spune că Meryl s-a purtat groaznic în lipsa mea.

— N-ai mai fost plecată de acasă până acum, spuse Darcey.

— Nu, dar probabil că asta ar fi trebuit să fac, şi încă mult mai des, observă Anna. Am răsfăţat-o îngrozitor pe fata aia.

— Nu-i adevărat, zise Darcey tocmai în momentul în care chelneriţa apărea cu mâncarea lor. E chiar o fată bună.

Luă cuţitul şi furculiţa şi începu să-şi taie din *panini*.

— Da, probabil, încuviinţă Anna. Totuşi, nu ştiu ce părere o să aibă Neil Lomond despre ea.

Darcey se înecă cu o bucățică de *panini*.

— Ești bine? întrebă Anna, pe când aceasta se ștergea la ochi.

Dădu din cap și luă o gură de cafea.

— Care mai e bârfa cu tine și Neil? întrebă ea prudent.

Anna zâmbi.

— E un tip chiar de treabă, îi spuse lui Darcey. Dar, la drept vorbind, orice ar fi de bârfit despre noi doi depinde de ce-a fost de bârfit despre voi doi.

Darcey tăcu.

— L-am întrebat, îi spuse Anna.

— Ce l-ai întrebat?

— Despre relația voastră...

— La naiba, Anna, o întrerupse Darcey. Nu ți se pare că ai fost un pic cam băgăcioasă?

— Nu l-am întrebat la modul ăsta, o liniști Anna. Eram la cină și discutam și am ajuns să vorbim despre tine.

Darcey fu din nou cât pe-aci să se înece.

— Cum așa?

— Voia să știe cum te integrezi pe-aici. Dacă ești fericită.

— Ce? Darcey se înroși. Nu-l privește.

— A fost o discuție relaxată, nu te mai agita atât. Ideea e că la un moment dat, tot vorbind, i-am zis că mi se pare că voi doi vă știți de dinainte. Iar el mi-a spus să te întreb pe tine. Așa că asta și fac. La urma urmei, dacă îmi place de el cât de cât, n-are nici un rost să-mi mai bat capul dacă are vreo treabă neterminată cu tine.

— Nu e nimic neterminat între noi, o asigură Darcey ferm. Orice treabă ar fi avut cu mine, e de mult moartă și-ngropată, crede-mă.

— Dar ceva tot a fost.

— Și el n-a vrut să-ți spună?

— Aveam impresia că nu prea se simțea în largul lui să vorbească despre asta și, pentru că nu voiam să-l stânjenesc, am abandonat subiectul. Așa că spune-mi și mie, Darce, care-i faza?

— Păi...

Darcey împinse farfuria de *panini* pe jumătate goală la o parte. Se uită pierdută, dincolo de Anna, înspre apa sclipitoare de la docuri. Trecuse multă vreme de când nu mai vorbise despre asta. Singurii oameni care știau sau cărora le păsa de relația ei cu Neil erau cei din familia ei. Și aceștia își închipuiau că depășise momentul. Lucru care era adevărat. După plecarea lui Aidan, învățase să nu-i mai pară rău după bărbați. La a doua încercare, se descurcase mai bine și rezolvase problema mai repede.

Îl cunoscuse în Londra.

Avusese noroc să-și găsească o locuință drăguță. Împărțea un apartament cu alte trei fete undeva pe lângă Canary Wharf, de unde putea vedea Tamisa de la fereastra din dormitor – și chiar a avut destui bani ca să supraviețuiască vreo două luni fără să intre în panică. Helena și Gill, două din colegele ei de apartament, lucrau în City, iar Darcey le spusese că acolo spera să ajungă și ea. Le ascunse toată tărășenia cu Car Crew ca să poată avea mină de femeie de carieră, chiriașa perfectă, capabilă să-și plătească chiria la timp; ele, în schimb, nu-i ceruseră decât să fie curată și ordonată și să se achite de responsabilitățile ei pentru casă.

O întrebaseră și de iubit, iar ea le spusese că nu avea. Ăsta a fost lucrul cel mai greu. Să le spună oamenilor cu glas tare că n-avea iubit, când își închipuise odată că va avea logodnic. Degeaba ziceau toți că timpul le vindecă pe toate. De fiecare dată când se gândea la Aidan Clarke, parcă îi trecea un cuțit prin

inimă, cu toate că se străduia din răsputeri să nu i se citească asta pe față.

De îndată ce rezolvă problema cu locuitul, se duse la o agenție de plasament. Clădirea era plină de lumină și de forfotă, iar lui Darcey i se părea foarte sofisticată. Le spuse că își dorea să lucreze în finanțe (la urma urmei, dacă Nieve Stapleton putea avea succes cu asta, ea de ce n-ar fi putut?), iar fata de acolo dădu din cap de parcă oricine ar fi putut lucra în finanțe dacă ar fi vrut.

— Pot să-ți fac rost de un interviu chiar în după-amiaza asta, îi spuse lui Darcey. La o bancă internațională.

Și de cum începu să turuie despre banca respectivă, lui Darcey i se păru că vocea îi răsuna de undeva de departe. Vorbea despre scrisori de credit și comerț internațional și folosea o grămadă de cuvinte pe care Darcey nu le înțelegea, astfel încât se simți dintr-odată strânsă cu ușa. Putea ea să facă pe pasionata de finanțe-bănci cât voia. Dar nu avea stofă de super-femeie-de-afaceri. Și cei de la bancă aveau să-și dea seama de asta. Nu avea curajul să-și ia o slujbă în City. Nu era de nivelul lui Nieve Stapleton, până la urmă.

— Nu sunt disponibilă azi după-amiază, izbucni brusc Darcey. De fapt, nu prea sunt disponibilă în următoarele câteva săptămâni, sau chiar mai mult.

— Dar ați spus...

— Știu, recunoscu Darcey. Îmi cer scuze. Mai întâi am de rezolvat niște treburi. O să... o să vă contactez eu.

Se ridică și ieși repede din birou.

Se simțea de parcă ar fi ieșit din propriul corp și acum se urmărea pe sine trecând de stația de pe Liverpool Street. Pe dinafară, arăta ca un om normal. Cheltuise o groază de timp și energie încercând să

arate ca o femeie eficientă pentru interviul cu agenția de plasament, așa că se integra perfect între toate angajatele biroului, în fustele lor îngrijite și sacourile făcute la croitor. Avea un costum bleumarin și își îmbibase părul cu fixativ ca să-l facă să arate ordonat. Oricine ar fi văzut-o pe stradă ar fi crezut că avea deja o slujbă într-una din multele bănci din apropiere. Arăta ca genul ăsta de persoană. Dar pe dinăuntru – pe dinăuntru simțea un gol imens. Nu putea fi femeie de afaceri. Chiar nu putea. Nici nu mai era cazul să-și bată capul. Avusese șansa să-și facă rost de o superslujbă și o dăduse în bară. Era o proastă. Nu-i de mirare c-o părăsise Aidan Clarke.

Golul din stomac se făcu simțit, și se trezi brusc din nou înapoi în corpul ei. De data asta golul era mult mai concret – îi era foame. De ce, se întrebă ea cu tristețe, nu sunt eu genul de persoană care își pierde interesul pentru mâncare când e supărată? De ce mănânc de două ori mai mult când sunt stresată? E motivul pentru care costumul ăsta ar trebui să fie cu două numere mai mare.

Se opri în fața unui local. Trebuia să mănânce, cu toate că asta ar fi făcut talia fustei, deja strâmtă, să pară și mai strâmtă. Intră și își cumpără un sendviș, care era proaspăt și crocant și care o înveseli imediat. Și apoi observă că localul făcea angajări.

Nu pot să lucrez aici, mormăi ea pentru sine. La naiba, e un restaurant! Am venit în Londra ca să-mi fac rost de o slujbă ca lumea, nu ca să fac sendvișuri.

Cu toate acestea, era un sendviș foarte bun. Carne de pui cu maioneză fără grăsimi și salată condimentată. Când termină, își linse degetele de firimituri și îl întrebă pe șeful restaurantului de slujbă.

Barry Barnes o privi cu băgare de seamă. De obicei, în localul lui lucrau studenți, iar Darcey McGonigle nu

putea fi confundată cu o studentă. Și nici nu arăta ca o actriță sau vreo cântăreață rămasă fără slujbă (de-a lungul anilor, lucraseră la el o mulțime de artiști în devenire). Se întrebă dacă ar fi pricepută la ceva, iar ea îi zâmbi și îi spuse că sendvișul cu pui a fost minunat și că tarhonul chiar îi scotea în evidență aroma, iar el fu uluit s-o audă recunoscând acest ingredient. Mai era captivat și de zâmbetul ei larg și de sclipirea din ochii ei albaștri. Așa că îi oferi slujba, întrebându-se în același timp în ce naiba se băga.

Ei nu îi păru rău că a acceptat, cu toate că era o nebunie. N-ar fi câștigat nici pe departe cât îi trebuia ca să-și plătească chiria în Canary Wharf și și-așa nu voia să facă sendvișuri într-un restaurant, dar nu se putu abține. Îl anunță că putea să înceapă lucrul în dimineața următoare.

De fapt, îi plăcea să lucreze acolo. Munca asta practică și contactul cu clienții erau surprinzător de mulțumitoare, iar la sfârșitul zilei nu avea nici o grijă. După vreo două săptămâni, îi știa pe toți și le cunoștea preferințele – tipul cu șuncă, șvaițer și pâine de secară; tipul cu pui... și, desigur, fata care se codea o groază până să aleagă exact același lucru în fiecare zi – ton și porumb cu pâine neagră, tăiată drept, și nu diagonal, așa cum făceau ei de obicei. Pe toți îi cunoștea și se înțelegea de minune cu ei, fiind atât de vorbăreață încât se mira și ea. Într-un fel, semăna cu relația ei cu clienții de la Car Crew, unde fusese întotdeauna deschisă și drăguță. Pe deasupra, lui Barry îi plăcea că era rapidă și eficientă și că clienții începeau să revină din ce în ce mai des.

Îl observă în a treia săptămână. Comandă șapte sendvișuri și niște fursecuri de ovăz.

— Ți-e cam foame.

Ochii ei sclipiră și îi întinse punga cu mâncare.

— Fac cumpărături pentru echipă, se apără el. Ne punem toți mintea la contribuție pentru un proiect. Numai de-am avea vreunul minte!

Și a doua zi făcu cumpărături pentru echipă, deși de data asta numai pentru șase oameni. Unul dintre ei cedase presiunii, îi spuse lui Darcey. Nu putea să țină pasul. Ea îi întinse sendvișurile.

— Știi, n-am zis nimic ieri pentru că mă cam grăbeam, dar n-ai introdus prețurile în casa de marcat, zise el. Așa că... în fine... s-ar putea să nu fi plătit tocmai cât trebuia.

— Ești scoțian, nu? îl întrebă ea.

— 'Ș-a-i, mă rog...

Accentul lui aproape imperceptibil deveni acum evident.

— Doar pen'că-s la oraș nu-nseamnă că nu po' să strâng bănuțu' la ciorap.

Darcey râse.

— Prețul e corect, îi zise. Știam că te grăbești și-ar fi luat mai mult timp dacă făceam bon. Dar l-am făcut după aceea; să știi că nu-mi opresc mie banii.

— Nu asta am vrut să zic, doar că...

— Vrei să le mai calculez o dată, întrebă ea. În regulă.

Îi făcu o listă cu prețul fiecărui sendviș și îi spuse totalul.

— Vezi, îi arătă când termină de adunat.

El ridică din umeri.

— Bine, cum zici tu.

— Spune-mi comanda ta pe mâine și am să-ți pregătesc bonul dinainte, îl sfătui ea. În felul ăsta n-o să trebuiască să aștepți prea mult până să te întorci la proiectul tău.

Bărbatul făcu întocmai, iar a doua zi sosi la douăsprezece și jumătate să-și ridice comanda.

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ GH. ȘINCAI BIHOR

— Cum merge proiectul? îl întrebă căutând punga de hârtie cafenie.

El făcu o grimasă.

— Groaznic. Dar măcar sendvișurile sunt bune.

Darcey râse înmânându-i punga.

— Aha! O privi cu o expresie triumfătoare. Te-am prins! Îmi ceri cu un sfert de liră mai puțin ca ieri, dar atunci am comandat exact același lucru.

Fata zâmbi.

— Nu-i adevărat. De data asta ai spus să nu mai pun ardei în salata cu pui. Așa ai economisit sfertul de liră.

— La naiba, exclamă el. Te-ai gândit vreodată să lucrezi altundeva? Undeva unde talentul tău la matematică ți-ar putea fi mai de folos?

— Ca de exemplu unde?

Iar el îi spuse că lucra pentru o firmă de asigurări și că aveau nevoie să angajeze oameni, iar ea era genială. O rugă să vină să dea un interviu, iar ea râse și-i spuse că nu era făcută pentru genul ăsta de slujbă; el stărui și o rugă să încerce, privind-o cu atâta convingere în ochi, încât Darcey se trezi încuviințând fără să știe de ce.

Se surprinse pe sine reușind la interviu, fără să fie nici agitată, nici intimidată, așa cum crezuse c-o să fie; și atunci când îi oferiră slujba, o primi.

Lui Barry îi păru tare rău să o lase să plece. Îi spuse că fusese una dintre cele mai bune angajate pe care le avusese vreodată. Ea îi aminti că lucra după colț și că va trece pe la el în fiecare zi ca să mănânce un sendviș, iar celor de la ProSure le va recomanda sendvișurile lui.

Și-apoi se întoarse la Canary Wharf întrebându-se dacă până la urmă tot avea să fie o femeie de afaceri

și dacă va lucra cu tipul ăla drăguț care îi aranjase slujba, Neil Lomond.

— Și în final? o întrebă Anna cu un glas șovăitor. L-ai cunoscut în Londra. Ți-a făcut rost de o slujbă. Asta-i tot?

O privi pe Darcey curioasă.

— Nu chiar, recunoscu Darcey.

— Și-atunci?

Darcey o privi pe Anna stânjenită.

— M-am măritat cu el, spuse.

Capitolul 15

Anna se holbă la ea şocată în timp ce Darcey îşi ciugulea mâncarea din farfurie. Până la urmă ridică ochii şi dădu din umeri.

— Darcey! Anna rămăsese mască. Te-ai... *măritat*... cu el. Neil Lomond e *soţul* tău? Cred că-ţi baţi joc de mine.

— Sigur că nu, zise Darcey cu blândeţe. Însă e clar că nu mai e soţul meu de mult.

Anna rămase mută.

— Ştiu, ştiu şi-mi pare rău, îngână Darcey, şi ea puţin agitată. Ar fi trebuit să-ţi spun dinainte numai că... vezi tu, nici mie nu prea mi-a venit să-mi cred ochilor când a intrat în birou şi...

— N-ai spus niciodată. N-ai vorbit niciodată despre fostul tău soţ. Nu m-am gândit niciodată... Nu mi-a trecut prin cap...

— Sigur, nici nu era genul de subiect despre care să simt nevoia să discut, zise Darcey. A fost o greşeală imensă, dar face parte din trecut, nu mai e de actualitate şi nu vreau să mai retrăiesc toată povestea.

— Păi, înţeleg de ce n-ai vrut să vorbeşti despre căsnicia ta, însă... Darcey! Ar fi trebuit să-mi spui şi mie *ceva*! Sunt prietena ta, ce Dumnezeu! Nu-i nevoie să-mi ascunzi lucrurile astea.

Anna părea jignită.

— Nu m-am putut abține, răspunse Darcey. Prima oară când ai adus vorba de el, ai zis că e drăguț sau ceva de genul ăsta – n-am putut să-ți povestesc toate astea. A fost o prostie. Îmi pare rău.

Anna o privi bănuitoare.

— Tipul ăsta mai reprezintă vreo problemă pentru tine?

— Mă întrebi în calitate de prietenă sau în interes de serviciu?

— Darcey McGonigle, fii serioasă! Ca prietenă, bineînțeles. Puțin îmi pasă de firmă, dar de tine să știi că-mi pasă.

Darcey înghiți în sec.

— Știu, știu, mie... Mă știi tu. Nu-mi prea place să vorbesc despre mine.

— N-are nimic, te înțeleg.

Însă Anna știa că ea, una, nu ar fi păstrat un secret atât de important. Și se simțea încă puțin jignită că Darcey nu putuse să aibă încredere în ea.

— Te rog, nu mă înțelege greșit, Darcey, adăugă ea. Dar e șeful tău. A fost și soțul tău. Chestia asta nu te deranjează? Și nimeni de la InvestorCorp nu mai știe de căsătoria ta cu el?

— Nu prea are de ce să mă deranjeze, la drept vorbind, răspunse Darcey cu glasul său firesc. De ani buni de zile nu l-am mai văzut și nu i-am mai vorbit. Singurul lucru care mă îngrijora era să nu cumva să aibă *el* probleme din cauza asta, dar văd că nu e cazul. Și e destul de clar că nimeni de la InvestorCorp nu știe. Pe vremea când lucram împreună cu Neil, firma se numea ProSure. InvestorCorp a preluat-o într-una din acele remanieri în masă, cum se mai întâmplă în serviciile financiare. Nimeni de la InvestorCorp nu era pe-acolo atunci când noi... Își simți buzele uscate.

Grija mea era să nu cumva să existe oameni de la ProSure care să afle despre asta şi să nu fie tocmai încântaţi.

— Şi anume de ce să nu fie încântaţi?

Darcey se strâmbă.

— Păi, evident, pentru faptul că eram împreună, zise stingherită. La urma urmei, lucrurile la ProSure s-au cam lăsat cu scandal.

— Cum adică?

— Ştii tu. Eram căsătoriţi şi lucram la aceeaşi firmă. Când lucrurile au început să meargă prost, era clar c-o să ne afecteze munca. Şi presupun că a fost doar vina mea, aşa că...

— Doar n-o fi fost numai vina ta, o încurajă Anna.

— Ba sigur că a fost, oftă Darcey. M-am măritat cu tipul greşit, pentru motivul greşit, deci cred că era inevitabil să se sfârşească aşa.

— Nu-mi spune că erai şi însărcinată! exclamă Anna făcând ochii mari.

— Fii serioasă! i-o tăie Darcey. Sigur că nu eram însărcinată. Doar că... ăă... înainte să-l cunosc pe Aidan Clarke, viaţa mea amoroasă fusese un dezastru. Presupun că după ce a plecat el, lucrurile au revenit la acelaşi stadiu – numai că mai rău de-atât, pentru că el mi-a frânt inima şi nu m-am putut confrunta cu asta; Nieve a fost şi ea implicată şi m-a durut. Mi-am jurat să nu mai am vreodată încredere în vreun bărbat şi că nu voi mai avea vreo relaţie cu cineva cu care sunt colegă de serviciu. Şi apoi am recidivat rău de tot cu Neil Lomond şi am uitat tot ce-mi promisesem.

Sigur că nu-şi pusese în gând să recidiveze atunci când întră pentru prima ei zi de muncă în firmă. Nu se gândea la nimic altceva decât la cum reuşea viaţa să le aranjeze pe toate. Cu toate că dăduse bir cu fugiţii de

la agenția de plasament și că acceptase slujba la restaurant, sfârșise tot într-o companie financiară. Mai mult chiar, îi plăcea să lucreze în departamentul de actuariat, cu toate că pentru ceilalți angajați de la ProSure, actuarii nu erau decât o adunătură de tocilari ahtiați după contabilitate, având cam tot atâta personalitate ca o pungă udă de hârtie și părând o gloată de ciumați cu care nimeni nu voia să se amestece. Când i se spuseră toate astea, râse. Le zise că avea să se integreze de minune în firmă. Dar chiar începea să se simtă bine. Munca îi plăcea și se descurca de minune. Încetul cu încetul, suferința pe care o târâse cu ea de colo-colo în ultimele luni începu să se șteargă.

Totuși, nu se grăbi să socializeze prea tare cu noii ei colegi. Nu avea de gând să mai facă o dată greșeala aceea. Și faptul că lucra unde lucra însemna că nici n-o prea bătea la cap nimeni, pentru că n-o prea băgau în seamă. Dar începu treptat să se simtă mai bine, iar durerea îngrozitoare a trădării lui Aidan luă forma unei răni aproape vindecate.

Știa că viața ei, cu naveta permanentă de la casa din Canary Wharf, cu sfârșiturile de săptămână petrecute citind sau făcând rebusuri din ziare, ieșind din când în când la un pahar de vin cu Jackie, una din colegele ei de apartament, în sfârșit, această viață nu era foarte sofisticată. Însă, în prezent, numai de atât avea nevoie. Cea mai avantajoasă calitate a fetelor din casă era că nu le vedea prea des. Helena și Gill plecau de obicei în weekend în Leeds, orașul lor natal, iar Jackie, fiind asistentă medicală, lucra în schimburi. Toate astea îi conveneau lui Darcey de minune. ProSure fiind o companie foarte mare, nu cunoștea pe toată lumea așa cum făcuse la Car Crew. Din când în când mai dădea de Neil Lomond la cantină și mai schimba o vorbă cu el; se mai împrietenise cu câțiva oameni din alte

departamente; însă, în general, trecea neobservată şi se cufunda în ce avea de lucru.

Aşa că de-abia în decembrie avu ocazia să socializeze. Şi asta doar pentru că era cam greu de evitat – aproape în fiecare zi exista câte o petrecere în câte un departament, iar oamenii veneau la birou cu căciuliţe de Moş Crăciun, fredonând colinde pe holuri şi în lift. În departamentul ei, nu-şi dădu nimeni osteneala să organizeze vreun chef, dar altă socoteală era cu petrecerea oficială de Crăciun a companiei. Acolo prezenţa era obligatorie.

— Oamenii şi-aşa ne consideră destul de jalnici, nu putem lipsi, îi spuse James Hutton. Cu toate că, între noi fie vorba, nu mă prea dau în vânt după petreceri din astea.

Darcey zâmbi pentru sine. James Hutton era de aceeaşi vârstă, dar era în mod evident genul de om la care se refereau cei care îi acuzau de lipsă de personalitate. Cum deschidea gura să spună ceva, oamenii în general începeau să privească în gol. Dar dacă până şi James făcea efortul să vină la petrecerea de Crăciun, Darcey ştia că nu are nici o scuză să lipsească.

Colegele de apartament, întrebând-o ce se întâmpla la ProSure de Crăciun, fură încântate să audă că mai ieşea în lume. Gill mărturisi că începuseră să-şi facă griji în legătură cu viaţa ei socială; Helen îi spuse că petrecerea de la birou era o parte importantă a Crăciunului şi că nu trebuia ratată; iar Jackie observă în trecere că era ocazia perfectă pentru o schimbare de look.

— Uite ce e, am mai încercat-o eu o dată, îi zise Darcey amintindu-şi de eforturile pe care le depunea pe vremea când era la Car Crew. Dar m-am lăsat de meserie. Nu sunt genul.

— Nici n-am să mă obosesc să-ţi răspund, i-o întoarse Jackie, care era ca scoasă din cutie.

Ridică receptorul şi formă numărul unui salon de frumuseţe din zonă.

— E doar o petrecere, protestă Darcey neconvingător. N-are nici un rost să...

— Uite, ştiu că eşti femeie de afaceri, obsedată de carieră şi-aşa mai departe, zise Jackie. Dar orice femeie are nevoie de puţină strălucire din când în când, şi te-ai descurca mult mai bine dacă te-ai aranja puţin dimineaţa înainte să pleci la serviciu.

— Nu sunt obsedată de carieră! exclamă Darcey şocată.

— Când munceşti atât? Jackie îi aruncă o privire sceptică. Cu toate suntem de părere că eşti cam săritră de pe fix.

Ce ciudat, gândi Darcey, că o considerau obsedată de carieră doar pentru că îi plăcea ce făcea. Dar nu era doar o persoană normală care îşi iubea munca? Femeile de carieră erau altfel. Erau ca Nieve, tot timpul puneau câte ceva la cale şi îi înjunghiau pe alţii pe la spate.

Ce n-ar fi dat să n-o fi dus-o gândul la Nieve. Până acum uitase că nenorocita aia mai făcea încă umbră pământului. Minette îi spusese la telefon că lui Nieve îi mergea bine în State. Gail Stepleton o informa tot timpul pe Minette despre ce mai făcea fiică-sa. Cele două mame nu se certaseră deloc şi căzuseră de acord să-i dea notă mică la purtare lui Nieve. Gail îşi apăra fiica spunând că lucrurile astea se puteau întâmpla oricui şi că Darcey îşi va reveni; Minette reacţiona începând să discute slujba cea nouă a fetei ei la Londra, ceea ce o motiva pe Gail să laude la rândul ei succesul lui Nieve – dar, în calitate de vecine, amândouă simţeau nevoia să rămână în termeni amiabili. Cu toate acestea, Minette nu putu să-şi reprime un sentiment de uşurare atunci când Gail îi spuse că ea şi Stephen îşi cumpăraseră o casă nouă lângă Oughterard şi că aveau

să se mute cât de curând. Şi de fiecare dată când Minette aducea vorba de Nieve, Darcey simţea un val de furie care îi făcea sângele să i se urce la cap.

— Chiar dacă eşti profesionistă get-beget, tot ai nevoie de puţin răsfăţ, stărui Jackie. Şi trebuie neapărat să te îmbraci trăsnet pentru petrecerea aia. Nu-ţi dau voie să ieşi din casă până nu te laşi pe mâna mea.

Aşa că cedă, spunându-le că era o totală pierdere de vreme şi de bani. Nu se dădea în vânt după sofisticării. Pur şi simplu, nu-i stătea în fire.

Totuşi plecă de la birou mai devreme în ziua petrecerii (spre marea uimire a lui James) şi se prezentă la salonul de frumuseţe pentru a pune în aplicare misiunea din-răţuşcă-urâtă-în-lebădă. Apropiindu-se de uşa dublă de sticlă şi zărind înăuntru recepţionera, care era extrem de frumoasă, fu cât pe-aci să dea bir cu fugiţii. Dar pentru că până la urmă se încumetă, îşi petrecu următoarele două ore într-un răsfăţ de mare clasă, ţinându-i-se morală pe tonul cel mai blând cu putinţă despre cum trebuia să-şi îngrijească părul şi pielea. După-amiaza aceea fu începutul unei dependenţe de o viaţă pentru fixativ şi creme hidratante.

Când fu gata, părul ei cârlionţat devenise lins şi lucios, faţa îi fusese machiată astfel încât ochii să îi pară mai albaştri, iar buzele mai pline şi, pentru prima dată de când depăşise vârsta de vreo şapte ani, avea unghiile date cu ojă. Darcey nu îşi mânca unghiile, însă şi le tăia foarte scurt, aşa că fetele de la salon trebuiseră să le prelungească puţin. Era pur şi simplu fascinată şi le tot flutura prin faţa ochilor ca să le studieze mai bine, întrebându-se în acelaşi timp cât de uşor ar fi să baţi la tastatură cu unghii de ceară. Clipi de câteva ori zărindu-se în oglindă. Dacă ar fi arătat aşa cu câteva luni în urmă, se întrebă, oare Aidan ar mai fi părăsit-o pentru Nieve Stapleton?

Jackie, Helena și Gill erau toate încântate de cum arăta. Și fură și mai impresionate când Darcey trase pe ea rochia de seară – lungă, de catifea verde, cu decolteu adânc în formă de V și spatele gol.

— Mamă...

Helena făcu ochii mari.

— Ar fi trebuit să-mi iau niște pantofi mai de Doamne-ajută, zise Darcey cu regret. Nu m-am gândit.

— Porți același număr ca mine, nu? întrebă Gill.

Darcey dădu din cap.

— Poți să iei pantofii mei de sindrofii. Se potrivesc cu rochia.

Dispăru pentru câteva clipe în camera ei și reveni cu o pereche de pantofi negri de piele întoarsă, cu o fundiță mică de catifea.

— Nu pot să împrumut pantofii tăi! exclamă Darcey.

— Ai bătături? întrebă Gill.

— Ăă... nu.

— Și porți ciorapi, nu?

Darcey dădu din cap.

— Păi, atunci, nici o problemă.

— Ăă... bine... mersi.

Își puse pantofii, care îi veneau perfect.

— Acum, dragă Cenușăreaso, ai să te duci la bal, chicoti Helena.

Darcey râse și le făcu cu mâna, după care se porni la petrecere.

Hotelul era deja ticsit când ajunse ea. Se bucură că cedase până la urmă și stătuse atâta la salonul de frumusețe, pentru că fiecare femeie de acolo arăta transformată, și ar fi fost dezastruos dacă ar fi apărut, așa cum intenționase, în rochița ei neagră veche și cu părul aranjat de mâna ei. S-ar fi simțit groaznic. Așa, se simțea minunat. Merse la bar și ceru un pahar de vin. Compania avusese un an foarte bun, așa că acum le

oferea băuturi gratis. Până la servirea mesei majoritatea angajaților intraseră în spiritul sărbătorilor, iar Darcey, care nu fusese niciodată o băutoare împătimită, își dădu seama că trei pahare de Chablis îi învinseseră timiditatea firească; se simțea mai relaxată decât fusese de foarte multă vreme. Tocmai de aceea, întorcându-se de la toaletă unde își rujase buzele și zărindu-l pe Neil Lomond, se așeză lângă el.

— Cum îți mai merge? îl întrebă.

— Sfinte Sisoe, exclamă înmărmurit. Darcey?

— Cine altcineva să fiu?

— Arăți complet schimbată.

— E o petrecere de Crăciun, i-o tăie Darcey. M-am gătit și eu.

— Arăți grozav, spuse Neil. Îmi place cum arăți de obicei, dar în seara asta ai un plus de „uau"!

Darcey râse.

— Mersi.

Se priviră o clipă în tăcere.

— Apropo, Neil, mulțumesc că mi-ai făcut rost de slujba asta.

— Știi că tot timpul îmi mulțumești pentru asta.

— Nu mă pricep să fac conversație. Am tendința să mă repet.

— Păi, mă bucur că-ți place actuariatul.

— La nebunie.

Neil zâmbi.

— Masochisto.

— Știu, e groaznic, nu? La vârsta asta, cel mai important lucru ar trebui să fie viața de noapte, dar îmi place mai mult să mă lupt cu calculele.

— Mai jalnic decât mi-aș fi închipuit. Și foarte atipic. Mai ales pentru o blondă naturală.

Darcey îl lovi ușor pe umăr.

— Să știi că nu suntem toate așa de toante. Iar părul meu s-ar putea să nu fie tocmai blond natural.

Neil ridică dintr-o sprânceană, iar Darcey simți că roșește.

— Vreau să fac o glumă despre cum aș putea afla, dar mi-e teamă că asta s-ar putea considera hărțuire, spuse.

— Absolut, i-o întoarse ea cu o figură serioasă.

— Mă scuzi.

Dar nu arăta nici cea mai mică urmă de regret.

— Mi-ar plăcea să te hărțuiesc puțin.

— Neil!

Darcey simți sângele năvălindu-i în obraji.

— Mă rog, nu să te hărțuiesc, o drese el repede. Doar că... am o slăbiciune pentru blonde cu ochii albaștri și cu ten ca piersicile care mă pun la punct – cam ce-ai făcut tu cu mine la restaurant când a venit vorba de prețul sendvișurilor.

— Ți-am zis doar cât costă, protestă Darcey simțindu-se încă îmbujorată.

— E vorba de felul în care ai făcut-o, spuse Neil.

— Sper că glumești.

— Sigur că da, îi zâmbi el. De fapt, știam că se căutau oameni pentru departamentul de actuariat care să aibă cât de cât un dram de cunoștințe de aritmetică. Sunt prieten bun cu șeful departamentului, care se plângea tot timpul că angajații mai tineri n-au nici în clin, nici în mânecă cu calculele.

— O mulțime de oameni sunt în situația asta, încuviință Darcey. Se tem de numere, nu înțeleg de ce. Mie îmi plac numerele, îmi plac lucrurile logice și sigure. Sughiță ușor. O, iartă-mă.

— N-are nimic.

Darcey trase aer în piept și își ținu respirația.

— Chestia asta funcționează? o întrebă el.

Darcy pufni.

— Cât timp poți să-ți ții respirația?

Darcey se strâmbă la el.

— Știi că te-ai înroșit? Și nu se prea asortează cu rochia ta.

Dădu drumul aerului și chicoti. Sughițul îi trecuse. Neil râdea și el.

— Da, funcționează, spuse ea. Dar nu-mi permit să nu fiu asortată.

— Minunat, zise el, vrei să dansezi?

— De ce nu?

De-abia când o conduse pe ringul de dans, își dădu seama Darcey că tocmai purtase cea mai lungă conversație cu un bărbat fără nici o legătură cu serviciul de când se despărțise de Aidan. Și atunci când el își petrecu brațele în jurul taliei ei, își dădu seama ce tip simpatic era Neil Lomond.

— Deci?

Anna o privi neliniștită.

— Ce s-a întâmplat?

— Era drăguț, spuse Darcey. Era atrăgător, de treabă, părea bărbatul ideal pentru mine. Dar... Glasul îi tremura. N-am crezut destul în el. Mă tot așteptam să se întâmple ceva – să găsească pe altcineva și să se termine totul. Și-apoi, nici nu semăna cu ceea ce simțisem pentru Aidan. Așa că am ajuns la concluzia că Aidan era de fapt bărbatul cu care trebuia să fiu. Că poate c-ar fi trebuit să mă lupt pentru el, nu să cedez în fața lui Nieve.

Darcey își puse capul în palme lăsându-se purtată de amintiri.

— Darcey? Ești bine?

Vocea Annei îi întrerupse gândurile.

— Sigur. Nu eram îndrăgostită de Neil, mai degrabă îmi plăcea ideea că aș putea fi. Și gândul că cineva putea să fie nebun după mine. Ne-am căsătorit în Gretna Green la puțin timp după ce ne-am cunoscut.

— Vai, Darcey...

— Voiam să mă mărit cu el. Aveam senzația...

— Ce?

— Că dacă nu mă grăbeam, cineva mi-ar putea-o lua înainte.

Anna o privi înțelegând în sfârșit.

— Doar pentru că primul tău iubit adevărat a fugit cu prietena ta cea mai bună, nu înseamnă că trebuia să te măriți cu al doilea ca să nu cumva să fugă și el.

— Da, știu asta acum, spuse Darcey repede. Dar pe atunci nu știam. Simțeam că e foarte, foarte important să mă mărit. Aidan se însurase cu Nieve – sau cel puțin așa credeam – și mă gândeam că dacă mă așezam și eu la casa mea, m-aș fi... m-aș fi... împăcat mai bine cu situația. Clătină din cap neajutorată. Ideea e că și el era foarte de acord. Voia să se însoare cu mine. Cred că mă iubea sincer.

— Și tu de ce nu l-ai iubit?

— Pe scurt? Nu cred că-l uitasem pe Aidan. Simțeam că îmi fusese furat, înțelegi. Nu eram în stare să iubesc pe altcineva.

— Vai, Darce.

— Știu, spuse Darcey. La urma urmei, m-am purtat la fel de urât ca Nieve. M-am măritat cu el cu toate că nu-l iubeam și a fost gestul cel mai stupid, mai oribil și mai nedrept pe care puteam să-l fac. N-are nici o vină pentru ceea ce s-a-ntâmplat. A fost numai vina mea.

La început nu-și făcuse nici o grijă. Întorși la serviciu după nunta de la Gretna Green (Neil mărturisise că își

dorise dintotdeauna să se însoare acolo) și după tevatura care se făcuse în jurul căsătoriei lor expeditive (Minette încercase să-și ascundă îngrijorarea, însă Darcey știa că nu era pe deplin mulțumită, cu toate că îl plăcea pe Neil), era sigură că va putea în final să-l uite pe Aidan Clarke. Închiriară un apartament la câteva stații de metrou de birou; se duceau la serviciu împreună, se întorceau acasă împreună și uneori luau și masa la cantină împreună. Darcey trase concluzia că trebuiau să fie înnebuniți unul după altul din moment ce petreceau atât de mult timp împreună.

În fiecare zi îl întreba dacă era fericit și dacă o iubea, și în fiecare zi îi spunea că era singurul bărbat de pe lume potrivit pentru ea. Luă cursuri de gătit ca să îi poată oferi o gamă variată de feluri de mâncare, deși el îi spusese că se mulțumea foarte bine și cu mâncare comandată. Îl tachina spunându-i că erau delicatese și că nu le putea primi în fiecare seară, avertizându-l în privința colesterolului și tensiunii și asigurându-l că se va ocupa întotdeauna de el.

El râdea și o numea micuța lui perfecționistă, făcând-o și pe ea să râdă.

Darcey fu încântată când îl promovară în cadrul departamentului de relații cu clienții. Muncise din greu și o meritase, dar acum trebuia să lucreze mai mult și să călătorească, de obicei, în locuri pe care ea le știa de pe vremea drumețiilor cu Nieve și cu Gagicile Istețe. Îl invidia pentru că se gândea că ar fi frumos să mai vadă o dată locurile respective, nu ca turist, ci în postura cuiva cu alte priorități. Îi ura baftă de fiecare dată când pleca, însă nu-i plăcea deloc să rămână singură. Se mira cât de urât îi era de una singură acum – nu mai avusese niciodată problema asta. De fiecare dată când se ducea singură la culcare, trăgea perna lui Neil lângă ea și o îmbrățișa, străduindu-se să adoarmă

în absența răsuflării lui ritmice care se auzea de obicei lângă ea în pat.

— Tu ar trebui să mergi în călătoriile astea, nu eu, zise Neil într-o seară, împachetându-și lucrurile pentru zborul de a doua zi. Franceza ta e mult mai bună decât a mea și pe ei îi surprinde întotdeauna când văd că pricepi fiecare cuvințel pe care îl spun.

— Da, dar numai tu știi ce să le spui.

Darcey îi întinse o cămașă împăturită frumos (călcată de Neil, care se pricepea mult mai bine la treburile casnice decât ea).

— Și tu te-ai descurca. Neil se opri din împachetat și o privi. Îți poți aminti cam toată gama noastră de oferte numai dacă o citești o dată. Și mai ești și bună la explicat lucruri pe înțelesul tuturor. Știu că în general preferi să te afunzi în calculele tale, dar în realitate, când te pui pe vorbit, ești chiar pricepută.

— Vai, mersi!

— Nu, vorbesc serios. E chiar uimitor cât de bine te înțelegi cu oamenii de la birou. Ai un adevărat talent când vorbești cu ei despre afaceri să-i faci să se simtă totuși în largul lor. Ceea ce e ciudat, pentru că...

— Pentru că?

Îi întinse o pereche de șosete.

— Păi, pentru că nu ești așa... așa deschisă și cu mine.

— Ce naiba vrea să însemne asta? întrebă ea.

— Că te pricepi mai bine să vorbești despre finanțe decât despre sentimente.

Darcey se încruntă.

— Despre ce fel de sentimente vrei să vorbesc? întrebă.

— Lasă, spun prostii, îi zâmbi el. Plec și vreau să te-arunci de gâtul meu și să-mi spui că mă iubești.

— Sigur că te iubesc, îl asigură ea îmbrățișându-l. Sigur că da.

— Bun, zise Neil. Pentru că tu eşti singura fată pe care-o vreau pe lumea asta.

A doua zi la birou, Darcey dădu peste Ricky Calvin, care lucra cu Neil.

— Credeam că ai plecat la Paris, se miră ea.

— De data asta nu. Nu ţi-a spus Neil?

— N-am întrebat, recunoscu ea. A plecat singur?

— Nu, spuse Ricky. Jessica s-a dus cu el.

— Jessica? Jessica Hammond? Îl privi uluită. Dar nu e aici decât de-o amărâtă de săptămână. Ce caută ea la Paris?

— O, Jessica are planuri măreţe, spuse Ricky ironic. Şi de ce n-ar avea? E deşteaptă şi arătoasă şi ştie exact ce vrea. La drept vorbind, însă, are şi experienţă. A lucrat la relaţii cu clienţii în altă companie.

— Tot e un pas cam mare pentru ea, murmură Darcey gânditoare.

În seara aceea, Neil o sună să-i spună că mai rămânea o noapte la Paris. Şi cu toată explicaţia lui perfect rezonabilă cum că unul dintre clienţi nu reuşise să ajungă la întâlnire şi-l rugase să amâne pe a doua zi dimineaţă, Darcey simţea încolţindu-i în minte sămânţa unui gând înspăimântător.

— Eram înnebunită de gelozie, îi explică ea Annei uitându-se cum se răcea cafeaua nebăută în faţa ei. Pur şi simplu nu mă puteam controla. Mă tot gândeam că dacă avea gânduri măreţe, înseamnă că era genul de femeie ambiţioasă cu care eu nu mă puteam identifica. Era noua Nieve Stapleton, şi dacă îl dorea pe Neil, avea să facă orice ca să pună mână pe el. Ceea ce şi făcea, din câte vedeam eu, în acea noapte în plus la Paris. Aşa că atunci când Neil a revenit acasă, l-am tot bătut la cap să-mi dea socoteală pentru fiecare secundă petrecută în Franţa. Până la urmă, l-am întrebat verde-n

față dacă avea o relație cu ea. S-a înfuriat rău de tot pe mine – m-a întrebat de ce nu am încredere în el. Eu i-am răspuns că era bărbat, nu-i așa?, iar un bărbat, prin natura lucrurilor, nu e demn de încredere.

— O, Doamne, oftă Anna.

— A fost foarte jignit. Acum îmi dau seama de asta, bineînțeles, dar atunci nu înțelegeam. Și pentru că n-am avut curajul să-i povestesc despre Aidan și Nieve și să-i explic astfel de ce eram atât de geloasă, lucrurile între noi s-au stricat definitiv. Darcey împinse cana de cafea din fața ei. Deznodământul a venit într-o seară în care ei aveau de lucru până târziu, și eu eram acasă uitându-mă la un film la televizor. În film, directorul unei firme avea o aventură cu secretara lui și își făceau de cap la el pe birou. Nu știu cum mi-am pus în cap că Neil și Jessica... mă rog... știi că am o imaginație mult prea bolnavă, când am văzut filmul, m-am gândit... În orice caz, m-am întors la ProSure, am dat buzna în birou și i-am acuzat că erau amanți.

— Darcey!

— M-au privit amândoi de parcă îmi lipsea o doagă. Tocmai verificau niște cifre și, desigur, nu se întâmplase nimic. Neil îmi spuse să plec acasă, iar ea de-abia dacă mai putea să-și ascundă un zâmbet de mulțumire. Am fost umilită. Dar și el a fost.

Închise ochii și își aminti seara aceea. Ieșise din clădire și plecase acasă exact așa cum îi ceruse el, rușinată și jenată de scena pe care tocmai o făcuse și întrebându-se ce naiba era cu ea. Fusese întotdeauna o persoană rațională, însă acum pur și simplu nu reușea să raționeze. Stând singură în apartamentul ei se întreba cum de nu reușea să aibă încredere în soțul ei, care nu-i dăduse niciodată motive să creadă că nu-i era fidel.

Când auzi cheia lui Neil răsucindu-se în broască, era deja foarte târziu. Se simți ușurată, pentru că se gândise că poate nu avea să mai vină deloc acasă.

— *Nu* mă culc cu Jessica Hammond, spuse el intrând în sufragerie. Nu ți-am fost niciodată infidel. Te iubesc foarte mult. Dar ai o mare problemă și îți verși nervii pe mine.

— Poate, zise Darcey.

Mărturisirea ei îl opri pe Neil.

— Povestește-mi.

Avusese foarte mult timp de reflecție, stând acasă și așteptându-l. Așa că îi înșiră toată povestea cu Aidan Clarke și Nieve Stapleton și cum se simțise trădată atât de cea mai bună prietenă a ei, cât și de bărbatul pe care îl iubea. Și îi mai spuse și că se străduia să nu lase istoria să se repete.

— Eu nu sunt tipul ăsta, zise Neil furios. Pare un om de rahat și nu merită să te mai gândești la el. Darcey, eu te iubesc, m-am căsătorit cu tine.

— Da, dar dacă te saturi de mine și apare cineva mai bun? Îl privi cu deznădejde. Jessica Hammond e frumoasă și deșteaptă.

— Tu ești frumoasă și deșteaptă, zise Neil.

— Nu mă minți.

— Darcey, ești superbă. Te iubesc. Și știi și tu că ești deșteaptă.

— Isteață, poate, recunoscu ea. Asta e altceva. Dar nu sunt... nu sunt deșteaptă profesional. Și, fii sincer cu mine, Neil, nici frumoasă nu sunt.

— M-am săturat, i-o tăie Neil, privind-o disperat. Te iubesc și te-am luat de soție, iar tu nu mă crezi.

— Ba da. Se aplecă și își sprijini capul în mâini. Ba da, te cred. Îmi pare rău.

— Lasă, să nu-ți pară rău. O luă în brațe. N-are nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Trebuie să ne străduim puțin mai mult, asta-i tot.

— Da, spuse Darcey. Asta-i tot.

— Deci nu v-aţi împăcat? întrebă Anna. N-aţi rezolvat problema?

Darcey dădu din cap.

— Dar s-a întâmplat din nou. Vezi tu, nu-mi venea să cred că cineva ca el se îndrăgostise de mine, indiferent ce-mi spunea. Îmi pierdusem complet judecata şi aşteptam să se întâmple ceva groaznic.

— Darcey, dar e stupid.

— Ştiu, ştiu. Şi ştiam asta şi atunci. Dar mă purtam de parcă cineva mi-ar fi apăsat butonul de autodistrugere. Şi-atunci – a fost destul de rău prima oară când am dat buzna peste ei în birou, şi nu era decât Jessica, dar treaba s-a repetat. Într-o zi lua prânzul la un restaurant de prin preajmă cu Melinda McIntyre. Ceea ce n-am înţeles eu e că aceasta îi lua un interviu degajat pentru o slujbă. Eu ieşisem cu colegii de la departament pentru că terminaserăm un proiect important care se cerea sărbătorit. Când i-am văzut, m-am dus la masa lor şi i-am întrebat despre ce vorbeau şi de ce stăteau împreună atât de retraşi în colţul ăla. Când el mi-a zis să mă car, i-am răsturnat farfuria în poală!

— Nasol.

— Am fost concediată, suspină Darcey. Nu e de mirare. Iar lui Neil i-au spus că dacă voia să rămână în afaceri, trebuia ori să mă lase, or să mă ducă la psihiatru.

— *Şi te-a părăsit?* exclamă Anna uluită.

— S-a străduit din răsputeri să mă ajute, zise Darcey cu tristeţe. Din răsputeri. Dar ajunsesem într-un punct în care pur şi simplu nu mai puteam fi ajutată. Nu voiam să vorbesc cu nimeni, dimpotrivă; în lumea mea, fiecare bărbat era un fustangiu infect şi fiecare

femeie o scorpie nenorocită. Până la urmă, n-a mai putut suporta, iar eu îl înțeleg perfect.

— Uau.

Anna rămase cu privirile ațintite asupra lui Darcey, iar aceasta îi zâmbi din colțul gurii.

— Ce zici, te-am cam speriat, nu?

— Nu, răspunse Anna. Și cum ai depășit momentul până la urmă?

— M-am întors în Irlanda și i-am spus maică-mii ce s-a întâmplat și că Neil înaintase procedurile de divorț; ea s-a speriat înfiorător și mi-a zis că deși mă purtasem oribil, el n-avea nici un drept să mă părăsească și că era un nenorocit.

— Mhm.

— Iar eu i-am spus că nu prea era vina lui că a trebuit să mă lase și că da, chiar aveam probleme cam mari. Că singurul motiv pentru care mă măritasem cu el era... ca să mă răzbun pe Nieve și pe Aidan. Lucru care pur și simplu a îngrozit-o. Mi-a spus că sunt rea. Sigur, după aia a dres-o și mi-a zis că mă înțelege și că nu sunt chiar atât de groaznică, doar amărâtă. Dar a avut dreptate prima dată. Am fost meschină și m-am purtat execrabil. Așa că, până la urmă, m-am dus la un specialist care să mă ajute să analizez lucrurile la rece. Dar asta nu s-a întâmplat decât după trei luni de stat acasă și băgat mâncare în mine, timp în care am luat în greutate și m-am transformat într-un fel de masă informă de grăsime cu plete soioase și privire tâmpă, de un milion de ori mai puțin atrăgătoare decât fusesem înainte.

— Prea ești dură cu tine însăți, zise Anna.

— M-am trezit la realitate de-abia când Tish și Amelie au început să fie dure cu mine, îi răspunse Darcey. *Maman* era de părere că trebuie să mă îmbuibe cu mâncare pentru că arătam ca un țâr când am ajuns

acasă. Nu mai mâncasem ca lumea de nu știu când. Singura dată în viața mea când supărarea mi-a tăiat pofta de mâncare!

Anna răsuflă adânc.

— N-am știut nimic din toate astea până acum. Nu mi-ai spus, deși se presupune că sunt prietena ta.

— Nu e genul de istorie pe care să vreau s-o retrăiesc, spuse Darcey. Adevărul e că acum mi-am revenit. Oricum, ideea e că am tot vorbit despre problemele mele și apoi m-am hotărât să plec în Dublin să-mi caut de lucru. Numai că nu-mi doream o slujbă permanentă. Voiam să lucrez numai temporar, ca să nu am ocazia să leg vreo relație cu cineva din firmă. După cum vedeam eu lucrurile, de două ori fusesem nevoită să-mi părăsesc locul de muncă din cauza relațiilor amoroase și nu voiam să mi se mai întâmple asta vreodată. Și nici nu mai doream să mă implic atât de mult în munca mea și să risc să devin femeie de carieră. Numai că, până la urmă, mi-a trecut. Râse. Probabil că am fost tentată de bani. Oricum, mă schimbasem. Îmi dădeam acum seama că mai erau și alte lucruri pe lume decât să cauți fericirea acolo unde nu e. Și în final am depășit criza cu bine. Cu toate că încă mi-e teamă să nu descopere cineva de la management că sunt țicnită.

— Ai avut și circumstanțe atenuante, observă Anna.

— Hai, fii serioasă! exclamă Darcey neîncrezătoare. O mulțime de fete au relații care o sfârșesc rău și nu se mărită din cauza asta cu primul bărbat disponibil pe care-l văd. Și mai multe fete se mărită, dar nu își bănuiesc soții că le înșală cu fiecare femeie pe-care o întâlnesc după aia. Majoritatea femeilor chiar sunt îndrăgostite de bărbații cu care se mărită. Numai că eu am dat-o în bară la capitolul ăsta. Cum spunea și Neil odată, eu mă înțeleg mai bine cu rădăcinile pătrate și cu algebra decât cu oamenii.

— Dar tu te înțelegi foarte bine cu oamenii! o contrazise Anna. Darcey, pentru numele lui Dumnezeu, tu te ocupi de dezvoltarea afacerilor. Tot timpul întâlnești oameni noi.

— Da, dar nu trebuie să am relații apropiate cu ei, o lămuri Darcey. Asta e diferența.

— Și cum rămâne cu partidele tale ocazionale? Tovarășii tăi de futangeală de pe continent.

Darcey se uită urât la ea.

— Ce expresie oribilă – cu toate că e cam adevărat. Și da, mă culc cu ei pentru că îmi place, dar nu am nici un fel de relație cu ei.

— Și de aceea nu se lipește de tine nici un bărbat.

— Nu sunt făcută pentru asta, zise Darcey. Probabil că-mi lipsește gena necesară. Nu mă pricep la relații amoroase de durată.

— Dar acum ești mai bătrână, mai înțeleaptă, observă Anna. Poate că ar fi timpul să încerci din nou.

— Doar pentru că știi că ești catastrofală la ceva, asta nu înseamnă că știi și cum să remediezi situația. Nu, eu am terminat-o cu relațiile și mi-e mai bine așa. Motiv pentru care, dacă vrei să te-apuci să-l seduci pe Neil Lomond, nu am nimic împotrivă. Chiar merită pe cineva mai bun. Cineva ca tine.

Anna o privi îngândurată.

— Ești sigură că nu te mai afectează deloc? Adică, dacă te supără invitația asta la nuntă și prezența lui Neil prin preajmă...

— M-a tulburat, într-adevăr, recunoscu Darcey. Mi-a adus aminte de tot ce s-a întâmplat. Însă nu e nimic grav. Jur.

Anna dădu încet din cap. Totuși Darcey vedea că nu era pe deplin convinsă.

Capitolul 16

Lui Nieve îi plăcea să-şi sărbătorească ziua de naştere. În fiecare an, în ziua cu pricina, se gândea la tot ce realizase în ultimele douăsprezece luni şi îşi propunea alte ţinte pentru anul următor. Anul ăsta era mai uşor ca de obicei. Marea ei realizare, fără îndoială, fusese preluarea pachetului de acţiuni Ennco. Încă nu se hotărâse ce să-şi dorească pentru anul următor. Era cam greu să depăşească suma de şapte cifre pe care avea s-o primească.

— Poate că ar trebui să-ţi deschizi o afacere proprie, îi sugeră Courtney Crane, unul din prietenii cu care se întâlniseră la restaurantul Buck's pentru a sărbători. Categoric ai curajul să te apuci de asta de una singură, şi-n plus – făcu ochii roată prin restaurantul cu decorul său kitsch, care însă devenise un fel de Mecca pentru speculanţi şi informaticieni împătimiţi deopotrivă – ai putea să-ţi găseşti pe cineva de pe-aici să te-ajute.

Nieve râse.

— Poate. Dar ar trebui să fie ceva care chiar să mă intereseze.

— Ceea ce e foarte greu, zise Aidan nonşalant, din moment ce pe tine te interesează cel mai mult şi mai mult propria ta persoană.

O liniște jenată se lăsă la masă, și prietenii lor se priviră unii pe alții stânjeniți. Nieve, în schimb, pufni din nou în râs.

— Nu-i deloc adevărat, îi spuse. De tine îmi pasă cel mai mult. Nu ți-am cumpărat eu un Prius numai ca să-ți demonstrez?

Chicoteli de ușurare izbucniră la masă, iar Aidan îi zâmbi larg.

— Sigur că da, răspunse Se aplecă spre ea și o sărută pe obraz. Și nu voiam să zic că ești o scorpie egoistă. Doar că ai mare grijă de tine.

— Păi, și dacă eu n-o fac, atunci cine?

Întrebarea se adresa tuturor de la masă și fiecare dădu din cap afirmativ. Era grozav să lucrezi pentru o firmă bănoasă sau să ai idealuri înalte despre cum ar trebui să fie viața, dar trebuia să ții minte că, indiferent ce spuneau în public, ceilalți își urmăreau interesele proprii și trebuia să te păzești pe tine, întâi și-ntâi.

— Cum merge cu planurile de nuntă? întrebă Mischa Jewell. De-abia aștept să particip la evenimentul anului în Irlanda.

— O să fie minunat!

Nieve explică pe larg detaliile pregătirilor de până acum, iar Mischa și Courtney, care aveau să fie domnișoare de onoare, fură total de-acord.

— Castelul pare splendid, remarcă Mischa, care îl căutase pe Google și se îndrăgostise pur și simplu de peisajul de țară. Iar restaurantul pentru recepție e o idee foarte bună.

— Sper, spuse Nieve. N-am mai fost până acum pe-acolo, însă Lorelei, organizatoarea, mi-a garantat că e de primă mână. Sunt cam îngrijorată, pentru că e la dracu-n praznic, dar se pare că există tot felul de restaurante bune în locuri mai puțin populate.

— Unde mai pui că stăm într-un castel irlandez, exclamă Courtney. De-abia aştept.

— Sper că o să fie bine. Nieve părea puţin îngrijorată. Cu conacele astea vechi, nu poţi să ştii niciodată. Toată lumea se aşteaptă la ceva gen Dromoland – ştii tu, celebrităţi care trăiesc în lux, într-un decor de modă veche complet renovat; dar eu am senzaţia că oamenii ăştia se laudă cu faptul că e un castel şi uită să îi adauge şi puţin confort.

— Poate că asta ar trebui să faci cu banii, zise Mischa.

— Să cumpăr un castel? râse Nieve.

— Şi să-l transformi în hotel de lux, sugeră Courtney.

— Mă vezi tu pe mine gătind pentru micul dejun dimineaţa?

Prietenele ei râseră.

— Acum că mă-ntrebi – absolut deloc, recunoscu Mischa. Oricum, totul pare atât de fabulos, că de-abia aştept. Sper să-şi revină preţul acţiunilor la Ennco, aşa o să ai şi din ce plăti pentru toate!

Nieve se strâmbă. Piaţa acţiunilor coborâse puţin în ultimele săptămâni, iar Ennco se situase pe o poziţie constant inferioară, micşorând ceva din profiturile la care se aşteptase ea. Dar până la data când va avea voie să le vândă – la vreo lună-două după nuntă – totul avea, desigur, să reintre în normal. N-avea de gând să-şi bată capul pentru câteva mii de dolari, cu toate că, îşi spunea, mai bine în contul ei decât în al altcuiva. Dar nu era cazul să exagereze. Vorbise cu colaboratorii ei în legătură cu tendinţele pieţei în săptămânile ce urmau şi fuseseră de acord că totul era în favoarea unei reveniri, odată ce se schimbau cifrele de afaceri. Nici unul dintre ei nu părea prea îngrijorat, lucru care pe Nieve o liniştea, pentru că Ursul, cel puţin, era tare pesimist din fire.

— Nu-mi vine să cred că am treizeci și patru de ani, exclamă ea odată ce mâncarea îi fu pusă dinainte – rac cu brânză Cheddar topită, asta comanda întotdeauna la Buck's. Parcă mai ieri aveam numai douăzeci și patru.

— Și nu te-ai schimbat deloc, îi spuse Aidan.

— Mersi, zise ea zâmbind fericită.

— Așa că haideți să bem pentru următorii treizeci și patru de ani, zise el, mai ales că o să fie încărcați de tot felul de ocazii și de alegeri.

De-abia mai târziu în acea seară, când stăteau ei cuibăriți unul lângă altul în balansoar pe veranda casei lor, îl întrebă la ce se referise când menționase ocaziile și alegerile acelea. În ultimul timp, Aidan începuse să vorbească din ce în ce mai mult despre viitor, și-acum, ascultând greierii rătăciți printre pinii din spatele casei, mângâiați de un vânticel ușor care înfiora grădina, Nieve voia să știe ce gânduri îl tulburau.

— O, n-am în cap nimic anume, îi spuse el. Cum zicea și Courtney, poate că vrei să-ți pui pe picioare o afacere proprie.

— E și asta o idee. Numai să nu fie vreun motel prin Galway! Putem la fel de bine să facem bani frumoși și dacă aleg altceva.

Aidan aprobă din cap, deși își dădu seama că nu se gândea de fapt la bani.

— Dar nu asta vrei tu să fac.

Puse jos paharul de margarita rece pe care și-o făcuse singur mai devreme și o privi atent.

— Nu.

— Și-atunci?

— Ne-ntoarcem acasă, îi spuse el. Și poate că ar fi momentul să și rămânem.

— Ce? Îl privi uimită. Ai înnebunit? Să rămânem în Irlanda? De ce? Clătină din cap. Și-apoi, nici n-aș putea. Contractul spune că trebuie să rămân la Ennco încă șase luni.

— Dar după aceea am putea merge acasă. Aici... spuse el cuprinzând cu un gest veranda, casa, grădina și întregul cartier, aici nu suntem acasă. Asta... ăsta a fost visul nostru. L-am împlinit. Acum poate că e vremea să ne întoarcem de unde am plecat.

— Aici *e* acasă, spuse Nieve însuflețită. Nu e un vis. E realitatea. Am muncit pe brânci ca să ajungem unde am ajuns și-acum vrei să-mi zici că nu e destul de bine!

— Nu spun asta, o liniști el. Spun doar că dacă tot ai tras lozul câștigător, poate ne putem permite să ne mai și bucurăm de viață. Să ne întoarcem în Galway, să ne luăm o casă și să ne continuăm viețile acolo.

— Ce naiba, Aidan, doar tu ai vrut să plecăm, protestă ea. Tu singur ai zis că Galway nu e decât un sătuc înapoiat. De ce naiba vrei să te întorci acolo?

— Pentru că uneori viața aici e prea descreierată. Atâta sete de bani și lipsă de scrupule. Muncă până noaptea târziu. Faptul că nu ne pasă decât să avem mai multe și mai bune și mai frumoase și... Ridică din umeri. Trebuie să existe și alte lucruri în viață.

— N-ai auzit ce se spune despre Irlanda în ultimul timp? îl întrebă ea pe un ton acid. Centrul capitalist al Europei. Crezi că viața o să fie altfel în Galway? O să fie exact la fel, numai că acolo pe deasupra mai e și al dracului de frig!

Aidan râse.

— Poate că ai dreptate. Dar, scumpo, nu crezi că ar fi cazul să ne examinăm mai bine prioritățile? Ca familie.

— Asta și facem, i-o întoarse ea. Ne căsătorim.

— Știu, încuviință el răbdător. Dar o familie nu e formată doar din doi oameni.

Femeia îl privi nedumerită.

— Nieve... cum rămâne cu copiii? N-am zis noi c-o să avem copii într-o zi?

— Sigur, zise ea expeditiv. Dar mai avem încă o groază de timp.

— Nu vreau să te deprim chiar de ziua ta, dar ai treizeci şi patru de ani. De la o vârstă, e mai greu.

Ea îi aruncă o privire jignită.

— Ce vrei să spui? Că sunt bătrână şi trecută?

— Sigur că nu, o asigură el. Ştii că nu asta cred despre tine. Dar dacă vrei într-adevăr copii, acum e momentul să ne gândim la asta.

Nieve tăcu. Îi era ciudă că începuse discuţia asta şi nu-i plăcea încotro se îndrepta. Aidan avea dreptate, fusese de acord să aibă copii. Şi ea şi-i dorea. Odată şi-odată. Atunci când se hotăra că e pregătită. Cunoştea toate balivernele alea despre ceasul ei biologic, dar acum se simţea cel puţin la fel de în puteri ca la douăzeci de ani. Avea energie. Îşi putea permite să mai aştepte.

— Înainte conta numai serviciul, spuse Aidan gândindu-se că ar fi mai bine să abandoneze subiectul copiilor. Acum că ţi-ai primit răsplata, de ce nu putem pune serviciul pe locul doi?

— Nu sunt singura care are carieră, zise ea. Cu tine cum rămâne?

— O, nu, uite ce e, eu mă descurc, dar pentru mine nu contează aşa de mult. Nu am aşa de multă ambiţie ca tine şi nici nu prea întorc banii cu lopata. Sunt prea leneş pentru asta. Ştiu că toată lumea îşi închipuie ce sume fabuloase fac oamenii din informatică, dar nu din ce fac eu.

— Şi tu faci bani frumoşi, zise ea.

— Scumpo, cât câştig eu e nimica toată pe lângă ce câştigă alţii. Şi cum ar putea fi altcumva? Cariera mea, tot ce vreau eu să fac, e irelevantă.

— Ba nu e, se încăpățână Nieve. Când am sosit aici, ai spus că te interesa nemaipomenit toată industria asta. Știu că nu a fost întotdeauna ușor, dar ție îți place munca. Nu-mi vine să cred că vrei să te descotorosești de toate astea.

— Sigur că-mi place ce fac. Dar e o slujbă. Da, mă mai joc și eu din când în când cu softul, așa, de distracție. Nu ca să fac bani din asta. Pentru că banii i-ai făcut tu. Nu e nevoie să încerc să mă măsor cu tine. Dar nici tu nu trebuie tot timpul să încerci să te depășești. Acum îți poți permite să te mai și relaxezi.

— Dacă acum mă relaxez, ce-o să se întâmple cu cariera mea?

Nieve îl privi drept în ochi.

— Scumpo, ai obținut tot ce-ai vrut de la cariera ta, observă el. Am putea trăi – poate nu în lux – totuși, am putea trăi din dobânzile cu care ne alegem din vânzarea acțiunilor.

— Fii serios, am trăi foarte prost în comparație cu ce-am avut aici! se înfurie Nieve. Și-apoi, nu am realizat tot ce mi-am propus. Vreau să mă afirm.

— Dar asta ai și *făcut*. De data aceasta Aidan părea să-și piardă răbdarea. Dumnezeule, Nieve, ce-ai vrea să faci mai mult de-atât?

Femeia se sculă brusc din balansoar, în așa fel încât el fu nevoit să se sprijine de cotieră ca să nu cadă. O privi pășind prin grădina îngrijită și oprindu-se în fața fântânii de marmură pe care o instalaseră cu un an în urmă.

Era încă frumoasă, se gândi el, observând-o în lumina unui felinar de grădină. Chipul îi era neted, nebrăzdat de nici un rid, iar părul negru încă îi cădea pe umeri în acea cascadă de bucle dezordonate care îl dezarmase cu desăvârșire cu zece ani în urmă. Încă emana forța neobosită și puternica personalitate care îl

care îl atrăseseră și care o făcuseră pe Darcey McGonigle să pară dintr-odată nesemnificativă în comparație cu ea. Și exact asta îi și plăcea la ea. Îi plăcea cum îl trăgea în vârtejul ei, fără să se plângă vreodată că ar trebui să fie sau să facă mai mult. Îi spusese odată că el era stânca ei. Că alături de el putea să treacă prin viață ca o furtună, știind că avea să fie mereu cu ea. Dar acum nu putea să nu își dea seama că era imposibil să trăiești toată viața la viteza maximă; că era momentul potrivit să mai stea și pe margine puțin. Se gândise că mariajul avea să însemne un nou capitol în viața lor, dar acum începea să se întrebe dacă nu cumva judecase greșit problema.

Ea era la conducere. Cum ar fi putut fi altfel când tot ea era cea care făcea banii adevărați, cea care luase toate hotărârile cele mai bune și cea care îi scosese pe amândoi din mizeria în care îi aruncase dezastrul cu tehnologia de la Jugomax? Făcuseră datorii peste datorii pentru casa cea mare, cumpărată din bani ipotetici care nu se materializaseră niciodată. În acele zile groaznice, stăteau în restaurantul lor preferat, împărtășindu-și șocul cu mulți alți oameni la fel de uluiți ca și ei de ceea ce li se întâmplase. Dar Nieve găsise soluția de una singură, punând mâna pe o slujbă în afara acestei industrii informatice și întorcând astfel situația în favoarea lor. În tot acest răstimp, reușise să rămână optimistă și să-l smulgă și pe el din ghearele disperării. Pentru că starea lui de spirit fusese una de disperare. În jurul lui vedea atâția oameni calificați căutând o slujbă, iar printre miile de astfel de șomeri, el era unul singur, și nu avea nici măcar aceleași cunoștințe ca restul. El se pricepea mai bine să repare lucruri decât să le creeze. Totul fusese un coșmar. Știa că pe Nieve lucrul acesta o speriase și o lăsase cu teama întipărită în suflet. Că acum nu voia decât să se

simtă în siguranță. Dar cu garanția afacerii la Ennco erau la adăpost de orice amenințare pentru totdeauna. Iar el trebuia s-o facă să-și dea seama de asta.

Se ridică și se îndreptă spre ea.

— Îmi pare rău, spuse. N-am vrut să te presez.

— Chiar?

— Chiar. Îmi doresc o familie, asta trebuie să recunosc. Dar nu mă deranjează dacă rămânem aici sau ne întoarcem în Irlanda. Doar că m-am entuziasmat la gândul că ne întoarcem acolo.

— Or să fie și copii, îl asigură ea. Îți promit.

O sărută pe obraz și își petrecu un braț pe după umerii ei.

— Știu, spuse. Și pun pariu c-o să fii la fel de nemaipomenită ca mamă cum ești la toate celelalte.

În seara aceea, târziu, când Aidan dormea, Nieve se strecură din așternutul de mătase fină și se dădu jos din patul lor imens. În vârful picioarelor, intră în biroul ei sobru decorat, deschise calculatorul și se uită la graficul evoluției Ennco. Aidan avea dreptate, se gândi ea urmărind linia ascendentă cu doar câteva căderi micuțe, care reflecta situația din ultimele săptămâni. Erau în siguranță. Puteau să-și permită să aibă o familie, iar ea putea să devină casnică.

Își sprijini capul de ecranul subțire. Sperase că Aidan avea să se ia cu pregătirile pentru nuntă și să uite de toată ideea cu copiii și familia care îl tot bântuise în ultimele luni, în schimb, iată că tocmai gândul la nuntă înrăutățea totul. Nu era proastă, știa că vârsta e o problemă. Pur și simplu nu se simțea pregătită. Văzuse cu ochii ei cum unele prietene, până nu demult femei dedicate carierei ca și ea, se dădeau bătute în fața tiraniei pudrei de talc, a competițiilor școlare și a ședințelor cu părinții. Nu erau genul de

preocupări care o interesau pe ea. Lumea spunea că altfel te simțeai dacă erau copiii tăi, dar Nieve nu-și dădea seama cum s-ar descurca și cu familie, și cu serviciu. Nu prea era corect față de colegii tăi să o ștergi de la lucru pentru plozi.

Dar n-ar fi fost nevoită să le facă ea pe toate, nu? Își permitea să angajeze o dădacă sau o guvernantă. Gândul acesta o făcu să se strâmbe, amintindu-și de vremurile când fusese ea bonă la familia Christie și cât de lehamite îi fusese de plozii ăia pretențioși! Oare, în ciuda a ceea ce spusese Aidan, nu cumva avea să fie o mamă groaznică? Oare nu fusese o dădacă groaznică? La urma urmei, singura ei bucurie în acele zile fusese timpul liber, când putea să scape de toți și să se vadă cu Darcey la un suc pe plajă.

Cine știe dacă Darcey și Aidan nu ar fi avut deja copii până acum? Gândul acesta o înfioră. Nu și-i mai închipuise împreună de când se culcase prima dată cu Aidan și își dăduse seama că el nu mai avea cum să se întoarcă la Darcey. Dar acum nu mai era atât de sigură. Dacă ei doi s-ar fi căsătorit până la urmă și ar fi avut copii, și-ar fi rezolvat problemele, demonstrându-i astfel lui Nieve că se-nșelase?

Nu, categoric nu. De asta era absolut sigură.

Încă nu primise răspunsul lui Darcey la invitație, lucru care o mira. Se așteptase la o veste din partea ei, chiar dacă vestea era că nu poate veni. Ar fi putut înțelege asta, dar de invitat, trebuise s-o invite.

Se lăsă pe spătarul scaunului. Aidan spera ca Darcey să nu apară – se speriase rău auzind că Nieve o chemase la nunta lor.

— Și dacă o ia razna? întrebase el.

Nieve îl asigurase că dacă femeia era încă în faza nevrotică, n-avea de ce să vină doar ca să se facă singură de râs. Aidan bombănise că nu înțelegea de ce

o invitase, iar Nieve mormăise ceva despre cum trebuia să îi arate că nu existau resentimente. Nu spuse nimic despre intenția ei de a-i demonstra lui Darcey că era pe bune, pentru că nu credea că Aidan ar înțelege.

Oare avea să-l piardă dacă mai amâna mult problema copiilor? Nieve își ronțăi gânditoare vârful unui deget. Îl iubea sincer; el o făcea să se simtă deșteaptă și puternică. Îi plăcea să-l vadă apărând pe la întâlnirile ei de afaceri, impresionând pe toată lumea, pentru că, la treizeci și șase de ani, era chiar mai arătos decât fusese când îl cunoscuse. Nu voia să-l piardă pe Aidan. El era al ei. Dar ca să-l țină lângă ea, trebuia să aibă un plan.

Închise calculatorul. Primul pas era nunta. Apoi trebuia să îl convingă că aveau să fie și copiii. Iar a treia parte a planului era să îl facă fericit între timp.

Întotdeauna știuse cum să îl facă fericit și ce buton să apese pentru ca lui să-i treacă supărările ca prin minune. Tocmai de aceea *ea* îl ceruse pe el în căsătorie. Îi promisese că se va mărita cu el când își va vedea visul cu ochii.

Totuși, se întreba ea stând pe întuneric, n-ar fi fost o idee bună să se gândească la un contract prenupțial? În cazul puțin probabil că lucrurile se sfârșeau prost?

Capitolul 17

Darcey sosi la aeroport încă mai devreme ca de-obicei, pentru că voia să treacă de controlul bagajelor cât mai repede şi să-şi poată bea cafeaua de dimineaţă în linişte, fără riscul de a da peste Neil Lomond. Trebuia să călătorească împreună cu el la Edinburgh, ca să-şi poată susţine prezentarea în faţa oamenilor importanţi de acolo; Neil sugerase iniţial să treacă pe la ea pe acasă şi să o ia în drum spre aeroport.

— Am de gând să iau un taxi de la Sandymount, îi spuse el. E foarte aproape de tine.

— Ţi-ar fi mai uşor dacă ai lua-o direct pe pod, răspunse ea. Nu-ţi face griji pentru mine, o să ajung la timp.

Nu voia ca Neil să vină unde locuia ea, chiar dacă o aştepta afară în taxi. De fapt, nu se simţea tocmai în largul ei călătorind cu el în Scoţia, chiar dacă îi spusese Annei că prezenţa lui în companie nu o afecta deloc. Nu-i surâdea ideea să stea lângă el în avion cu teama permanentă ca discuţia să nu alunece spre chestii personale. Nu voia să vorbească despre nimic personal cu fostul său soţ, care, i se părea ei, n-o prea iertase pe de-a-ntregul (lucru pe care îl înţelegea perfect). Şi

murmurând pentru sine cuvintele „fostul meu soț", își dădu seama că încă nu-i venea să creadă că fusese măritată și apoi divorțată de omul care acum îi putea influența cariera. Viața ei alături de Neil părea că se petrecuse într-un univers paralel, unul în care ea era cu totul altcineva. Acum nu își mai putea imagina cum e să-ți pierzi liniștea pentru un bărbat.

Își chemă propriul taxi să o ducă la aeroport și de îndată ce-și luă tichetul de îmbarcare, se îndreptă spre punctul de control al bagajelor, cu silueta ei impresionantă, toată în negru, cu jachetă de piele peste un pulover de cașmir, cu pantaloni special făcuți la croitor și părul blond prins strâns într-un coc micuț la spate. Geanta de laptop pe care o purta pe umăr era de un roșu aprins.

— Darcey!

Își auzi numele strigat prin freamătul mulțimii care se foia împrejurul ei. Neil era la un metru în spatele ei. Darcey se încruntă.

— Da' repejor te mai miști, îi spuse el prinzând-o din urmă. Faci mult sport?

— Nu în mod special.

Oricât de bine ar fi depășit momentul, încă și-ar fi dorit să se simtă mai puțin stingherită în preajma lui.

— Ești pregătită? întrebă el.

— Ce întrebare! i-o întoarse ea fără tâfnă. Nu mi-am pierdut timpul săptămâni întregi cu prezentarea asta?

— N-a fost o pierdere de timp, îi zise el. Ceea ce știi tu ne poate fi de folos.

— Probabil.

Doamne, ce susceptibilă sunt, își spuse ea în gând. Nu vreau să par așa. Vreau să fiu energică și veselă și să dau impresia de om valoros pentru firma mea, nu de cine știe ce nou recrut de-abia ieșit de pe băncile facultății. Trebuie să mă concentrez!

Dar să lucreze pentru Neil, şi pe deasupra să mai şi călătorească alături de el, totul i se părea aşa de ciudat, încât îi venea greu să se obişnuiască cu ideea. De obicei, lucrurile se întâmplau altfel în cazurile astea. Angajata, de obicei, se îndrăgostea de şef şi trăiau amândoi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Cine a mai pomenit poveste în care angajata să fie deja divorţată de şef şi acum să trebuiască să-i demonstreze că nu mai e aşa ţicnită ca înainte? Suspină în sinea ei. Niciodată nu nimerise lucrurile ca lumea. Şi-apoi, nimeni nu mai credea în finaluri fericite în ziua de azi.

— Vrei o cafea? sugeră Neil. Mie mi-ar prinde bine.

— Ai ajuns foarte devreme, observă ea îndreptându-se cu el spre o cafenea.

— Nu mă pot abţine, zise el. Nu-mi place să întârzii.

Da, de asta îşi aducea perfect aminte. Îşi amintea cum, la vremea respectivă, se gândise că genul ăsta de principiu îi putea uni, era ca un crez pe care-l împărtăşeau amândoi. Dar a sfârşit prin a fi unul din multele lucruri care i-au despărţit. Pentru că de fiecare dată când el nu putea să nu întârzie, ea era convinsă că fusese cu o femeie, şi cu fiecare secundă care trecea, se înfuria din ce în ce mai tare pe fictiva lui infidelitate.

Doamne, ce dusă cu pluta eram, se gândi ea punându-şi ceaşca de espresso pe tavă. Ce bine că nu mai sunt aşa, că nu mai exagerez şi că n-am nevoie de un bărbat în viaţa mea care să mă facă să mă simt specială. Îmi pare rău că Neil a fost la locul şi la momentul nepotrivit. Pentru că era un tip de treabă şi nu merita să-l chinui aşa cum l-am chinuit.

— Tot scârboşenie din aia bei? o întrebă el ducându-i tava la o masă eliberată de curând.

Darcey zâmbi uşor.

— Depinde. Câteodată o dau pe ceai de plante, dar azi-noapte m-am culcat târziu şi am nevoie de un energizant.

— Nu arăţi nedormită, observă el.

— Din cauza machiajului, îi explică Darcey. Ascunde multe.

— Arăţi grozav. Se pare că îţi merge... mult mai bine, zise el.

— Uite ce e. Dădu peste cap cafeaua dintr-o înghiţitură. Dacă ai de gând să mă tot boscorodeşti cu trecutul, atunci să ştii că o să fie un coşmar toată călătoria asta. Eu sunt bine-mersi, nu că aş fi avut vreodată vreo problemă serioasă. Doar că nu sunt genul de om care să se căsătorească. Sigur că-mi pare rău că lucrurile au ieşit prost, dar a fost frumos cât a fost. Am senzaţia – deşi nu-ţi reproşez nimic – că tot încerci să mă înţepi, probabil pentru că ţi-am distrus viaţa, cel puţin pentru o vreme, dar nu e nici o nevoie să revenim asupra lucrurilor acum. Au trecut ani buni de-atunci. Aşa că n-ar fi mai bine să ne vedem de viaţă?

Rosti toate acestea pe nerăsuflate.

— Sigur, spuse el după un moment de tăcere. Altceva nici nu mi-am dorit.

— Nici eu, îl asigură ea. Şi... ştii, chiar sper că trecutul nu o să mai stea între noi de acum înainte.

— Nu vreau nimic mai mult, încuviinţă Neil. Vrei să împarţi cu mine brioşa?

Darcey clătină din cap, dar el tot o tăie în două. Dintr-odată o cuprinse un sentiment ciudat de regret că lucrurile nu merseseră între ei doi. Dacă l-ar fi cunoscut abia acum – acum când era mai matură, mai înţeleaptă şi mai puternică –, cine ştie dacă n-ar fi fost altcumva? Luă jumătatea de brioşă. Probabil că nu. Tot nu s-ar fi putut îndrăgosti de el. Era mai mult

sau mai puțin convinsă că nu se mai putea îndrăgosti de nimeni niciodată. Pur și simplu n-ar fi știut cum.

Vremea în Edinburgh era neașteptat de blândă. Darcey își scoase haina de piele când ieșiră din aeorport și, pe drumul spre clădirea InvestorCorp, se simți însuflețită, cu toate că avea și emoții. Prezentarea ei era pe laptop. Știa că singurul lucru care putea să-i strice socotelile era posibilitatea de a i se strica laptopul și îi era groază de momentul în care o să-și dea seama că tehnologia a trădat-o din nou. Nu știa ce urmări putea avea un eventual eșec în fața comisiei InvestorCorp. Oare s-ar fi hotărât cei de acolo că nu era destul de bună pentru clienții din Asia? Sau treaba cu Asia era și-așa o gogoriță? La asta se gândise cu o seară înainte, când își repetase prezentarea pentru a mia oară înainte de culcare. InvestorCorp voia să preia controlul asupra celor mai buni clienți ai ei. Îi impuseseră condiții cu totul noi de lucru. Dacă nu se descurca, puteau s-o concedieze pur și simplu, și rămâneau și cu informațiile necesare despre clienții europeni. Poate că ăsta era de fapt planul. Poate – și gândul îi venise la ora trei dimineața, făcând-o să se scoale în pat cu inima bătând gata să-i spargă pieptul – poate că asta țintise Neil Lomond de la bun început. Să se răzbune pe ea, care fusese o soție paranoică și îl umilise nu o dată, ci de două ori în fața colegilor lui.

Ideea aceasta o făcuse să o treacă sudorile de spaimă, iar acum simțea din nou broboane pe frunte. Se șterse cu vârful degetelor.

— Așadar, spuse ea după ce Neil o prezentase tuturor și se afla acum în fața unei adunări de oameni îmbrăcați la patru ace. Baza de clienți din Europa a Global Finance, mai nou InvestorCorp. Să vă explic situația.

Selectă prezentarea în PowerPoint pe laptop. Nu se întâmplă absolut nimic. Simți sudoarea rece pe șira spinării. Mai dădu o dată click pe ea. Ecranul se stinse.

— Cred că s-a închis, zise Neil. Mai ai baterie?

— Ar trebui să mai am, spuse ea, deși habar n-avea, pentru că nu prea folosea laptopul și nu-și mai aducea aminte când îl încărcase ultima dată.

— Am eu o rezervă, spuse el deschizându-și servieta. Încearcă.

— Mulțumesc.

Îi zâmbi primind bateria, dar în adâncul sufletului spera să nu funcționeze. Spera ca motivul să nu fie unul atât de stupid ca o baterie descărcată.

Deschise din nou calculatorul. Și de data asta, când dădu click pe prezentarea ei în PowerPoint, fișierul se deschise.

— Te-ai descurcat de minune în Europa, îi spuse Michael Banks, unul dintre managerii principali, când se termină prezentarea, iar oamenii din consiliu stăteau în jurul mesei de nuc răsfoindu-i raportul. Cifrele sunt impresionante.

— Păi, ridică ea din umeri, nu mi-am făcut decât datoria.

— Ne așteptăm să fie la fel și cu noii clienți.

— Sper să fie așa.

La dracu', își zise ea, de îndată ce îi scăpară aceste vorbe. Ce jalnic suna. De parcă nu era sigură de succes. De parcă nu era la înălțimea așteptărilor.

— N-o să fie o problemă pentru tine.

Se trezi cu Neil lângă ea, iar glasul lui o făcu să tresară.

— Știu c-o să reușesc, spuse ea repede. O să fie o provocare. Cred că îmi pare puțin rău să-mi las clienții cei mai buni pe mâinile altora.

Neil râse.

— Le va fi greu să te egaleze.

— Mersi pentru votul de încredere, spuse ea.

— Am încredere deplină în tine, o asigură el în timp ce Michael se retrăgea, ducându-se să stea de vorbă cu un client.

— Chiar?

— Sigur. Cifrele nu mint. Deşi...

— Deşi ce?

Neil coborî puţin tonul.

— Trebuie să recunosc că sunt surprins să te văd atât de... serioasă. Şi atât de hotărâtă să faci faţă. Înainte erai puţin ironică în ceea ce priveşte succesul.

Ochii lui Darcey sclipiră.

— Din câte îmi aduc eu aminte, mă plângeam că femeile trebuie să fie reci şi calculate dacă vor să ajungă în vârf. Pe atunci era adevărat. Nu ştiu cât de adevărat e acum. Zâmbi şi continuă: Probabil că încă e adevărat. Ştiu că m-am descurcat bine, dar asta s-a întâmplat puţin împotriva voinţei mele. Nu sunt ambiţioasă şi nu vreau să ajung cât mai sus.

Neil zâmbi şiret.

— Încă te mai frământă gândul la ferma aia din Toscana?

— A, nu ştiu.

— E un vis frumos.

— E doar un vis, zise ea. Viitorul meu e cu Investor-Corp şi sunt mulţumită de postul meu în compania asta.

— Serios? spuse el ridicând din sprânceană.

Darcey se încruntă văzându-l cum se îndepărta şi şoptea ceva unui coleg. Ea se întoarse în cealaltă direcţie.

Era tot de treabă şi o încuraja. Dar, o fulgeră un gând, dacă încurajările astea erau doar de faţadă?

Dacă o ura de fapt? Dacă urmărea s-o umilească într-o zi, așa cum și ea îl umilise pe el?

În timpul prânzului, ascultă atentă discuția dintre membrii consiliului despre viitorul companiei. De câte ori nu mai ascultase genul ăsta de conversații: binevoitoare la suprafață, iar în profunzime pline de tensiuni și lupte pentru putere – fiecare avea câte o intenție ascunsă.

— De ce ai ales domeniul dezvoltării afacerilor? întrebă brusc Neil.

Darcey se uită la el mirată. Se afla la capătul opus al mesei și fusese nevoit să vorbească mai tare pentru ca ea să-l audă.

— Pardon?

— Știu că inițial te ocupai de actuariat, continuă el. Ce te-a făcut să-ți schimbi orientarea?

Rahat, se gândi ea, e o întrebare capcană. Încearcă să mă încurce.

— Mi s-a oferit slujba, răspunse zâmbind stingherită.

— Ciudată mișcare, de la cifre la oameni.

— Nu chiar, i-o întoarse ea. Pur și simplu, așa s-au potrivit lucrurile. Și ceea ce m-a ajutat foarte mult au fost cunoștințele mele de limbi străine. Poate că dacă Global Finance ar fi căutat un actuar, aș fi urmat calea aceea.

— În orice caz, suntem norocoși că ne putem bucura de experiența ta, spuse Gordon Campbell, care până acum nu prea deschisese gura. E un avantaj să avem pe cineva cu talente multiple.

— O, sunt sigură că aveți deja astfel de oameni, zise ea repede.

— Totuși, cred că tu te numeri printre cei mai versați angajați ai noștri, spuse Neil.

— Mulțumesc.

Știa că ar trebui să le spună că e absolut extraordinară, dar niciodată nu-i fusese ușor să se laude. Și încă nu-și dădea seama dacă Neil îi era prieten sau dușman. Lucru care era într-adevăr foarte îngrijorător.

— O zi excelentă, remarcă Neil în avion în acea seară. Te-ai descurcat foarte bine.

— Și tu m-ai lăudat până n-ai mai putut, răspunse ea. Până la un moment dat. Dacă o dau în bară, o să apari într-o lumină proastă.

— N-o s-o dai în bară, spuse el. O să fie bine. Iar consiliul și-așa te consideră un angajat de valoare.

— Ție de ce-ți pasă? se încruntă ea. Ce importanță are pentru tine dacă sunt un angajat valoros?

O privi în tăcere câteva clipe.

— Pentru că sunt șeful tău, zise. Contează că personalul meu e considerat competent. Mai ales când facem schimbări majore. Mai ales că bugetul meu pe anul viitor s-a micșorat considerabil. Vreau să vadă că am oameni capabili să-și facă treaba.

— Înțeleg, spuse Darcey gânditoare. Și în afară de mine, crezi că ai oameni capabili?

— Sper, zise el. Știu că echipa de la Edinburgh e bună. Despre cea din Dublin nu știu prea multe.

— Ți-e frică, își dădu ea seama. Te temi că n-o să fiu bună de nimic. Că am reușit cumva să falsific cifrele sau că nu port meritul lucrurilor bune care s-au întâmplat la Global Finance. Ai nevoie ca oamenii tăi să se ocupe de Europa, iar pe mine mă sacrifici pentru noile piețe.

— Ce prostie, exclamă el. Toată lumea spune că te pricepi de minune. I-am întrebat.

— Dar tu crezi că știi mai bine. Pentru că mă știi pe mine.

— Nu pot să mint, am fost surprins când am auzit că lucrezi aici, recunoscu el. Și chiar atunci când toți

te-au lăudat. Dar nu mă surprinde că te pricepi. Mă miră că te-ai refăcut complet.

— Încă mă crezi dusă cu pluta, spuse ea.

— Asta e expresia ta, nu a mea, răspunse el cu blândețe. Niciodată nu te-am crezut dusă cu pluta. Dar am fost convins că ai probleme serioase cu care trebuie să te confrunți. Și îmi pare rău că nu mi-am dat seama de asta înainte să ne căsătorim.

— Și mie, spuse ea cu sinceritate. Păcat că lucrurile nu au mers, dar... *c'est la vie*. Toată lumea face greșeli.

— Eu te-am presat, zise el. Aici a fost greșeala.

— Putem să cădem de acord că amândoi am fost tineri și proști și că acum le-am lăsat pe toate în urma noastră? sugeră ea.

Neil dădu din cap.

— Și că nu e nevoie să ne urâm unul pe altul sau să încercăm să distrugem cariera celuilalt?

— Absolut.

— Mă bucur că s-a rezolvat.

Darcey chicoti.

— Ce?

— Nu ai spus nimănui despre noi. Nimeni de la InvestorCorp nu știe.

Neil păru stânjenit.

— Nu era nevoie. Și-ar fi făcut probleme despre urmări și despre capacitatea noastră de a lucra împreună.

— Deci... discreția asta e pentru binele tău sau al meu?

— Pentru al amândurora, zise el. Eu n-o să ciripesc dacă nici tu n-o faci.

Darcey dădu din cap și spuse, ridicând din umeri:

— Anna Sweeney știe.

— A.

— Tu i-ai zis să mă întrebe, observă Darcey. Asta a și făcut, iar eu i-am povestit.

— Mhm.

— E de la resurse umane, spuse Darcey. Se pricepe la ţinut secrete.

— Mie mi-a plăcut de ea, spuse Neil. Cred că o să fie discretă.

— Şi ei i-a plăcut de tine. O urmă de amuzament sclipi în ochii lui Darcey. Te consideră arătos.

— Şi eu cred că arată foarte bine.

— Cu atât mai bine pentru amândoi, spuse Darcey scoţându-şi ziarul din geantă şi începând să citească.

Capitolul 18

Darcey stătea la birou inspectând paginile de web ale companiilor pe care le avea în vedere în apropiata ei călătorie la Singapore. Cu toate că era mai emoționată decât lăsa să se vadă, avea și un sentiment din ce în ce mai însuflețit de interes pentru această piață nouă. Era o experiență complet diferită de raitele ei prin Paris sau prin Milano, dar avea să îi ofere satisfacții imense odată ce lucrurile se puneau pe roate. Rezultatele s-ar putea să apară mai târziu, se gândea ea citind informațiile de pe ecran, dar ar fi fost minunat să poată încheia contracte noi într-un loc care fusese trecut cu vederea până atunci de companie. Și la fel de frumos era să ai ocazia să vezi locuri noi. Cei de la InvestorCorp aveau dreptate în legătură cu un lucru: pentru ea, Europa era deja prea ușoară. Sosise momentul să iasă din rutină și să își încerce din nou puterile.

Un mesaj urgent o făcu să lase deoparte aprecierea corporației financiare Lotus ca potențial client. Se uită peste e-mail.

Concurs cu întrebări pe echipe, citi. *Întreg personalul. Vineri, 16, 8 p.m. Wright's Howth. Înscrieri individuale sau pe grupe de câte șase.*

Mesajul era de la Anna. Darcey zâmbi. Concursul cu întrebări fusese tactica standard a Global Finance de a-şi face angajaţii să se cunoască mai bine. Probabil că Anna se hotărâse, sau fusese rugată, să întreprindă ceva ca să îi reunească din nou pe toţi după preluarea InvestorCorp. În ultimele două săptămâni mai mulţi oameni de la sediul din Edinburgh se alăturaseră companiei, iar Douglas Lomax preluase postul lui Peter Henson, care fusese trimis la Chicago.

Termină de citit despre Lotus şi apoi o sună pe prietena sa în legătură cu concursul.

— A, da, Douglas a vrut să organizăm ceva, îi spuse Anna, iar eu am sugerat asta. Ştii cum e pe-aici, toată lumea e aşa de al naibii de competitivă încât vin tot timpul la concursuri din astea, plus că mai e şi avantajul că nu trebuie să stea toată noaptea să dea gata barul.

Darcey râse.

— Dacă tu îţi închipui că ai noştri colegi nu pot să participe la un concurs şi să dea gata un bar în acelaşi timp, te înşeli amarnic.

Anna râse şi ea.

— Adevărat. Dar măcar în felul ăsta ne prefacem şi noi că facem ceva interesant. Oricum, premiile sunt grozave. Scoţienii nu sunt zgârciţi, închipuie-ţi! O şedere de-o noapte la K Club şi o partidă de golf pentru masa câştigătoare. Cină romantică în doi la restaurantul Patrick Guilbaud pentru locul doi şi câte o sticlă de şampanie pentru trei. Plus alte câteva premii pe parcursul serii.

— Atunci ar trebui să ies pe locul doi, spuse Darcey, din moment ce sunt un dezastru în materie de golf.

— Nu-i problemă, poţi înlocui premiul ăsta cu o zi la un salon de frumuseţe, o linişti Anna. Numai să te descurci mai bine decât data trecută.

— Data trecută am fost la o masă proastă, protestă Darcey. N-aveam pe nimeni care să se priceapă la sport şi erau mult prea multe întrebări din afurisitul ăla de fotbal.

— Am să le zic să bage şi o întrebare din aritmetică special pentru tine, spuse Anna.

— Ha, ha.

— Nu ştiu de ce-ţi pierzi timpul cu mine, zise Anna. Mai bine fă-ţi şi tu rost de o masă ca lumea.

— De fapt, mai bine răspund la telefon, o întrerupse Darcey. Vorbim mai târziu.

Se aştepta ca apelul să fie din partea vreunuia din clienţii ei, dar în realitate era de la John Kenneally de la contabilitate, care o sunase ca s-o roage să facă echipă cu el. Darcey se înţelegea bine cu John. Îi amintea puţin de James Hutton, cu care lucrase împreună la Londra, numai că John avea ceva mai multă personalitate şi o minte brici.

— Dacă nu câştigăm, îmi mănânc toată maculatura, spuse el. Am de gând s-o racolez pe Sally de la recepţie – se pricepe grozav la filme şi seriale şi chestii din astea; am pus deja gheara pe Walter şi Dec de la managementul investiţiilor pentru muzică şi sport; şi pe Laura, care se pricepe la politică. Eu sunt omul cu literatura, iar tu te ocupi de cultură generală şi de toate problemele alea de logică ţicnite.

— Văd că ţi-ai făcut bine planul, observă Darcey amuzată.

— Scopul e să câştig, răspunse el. Vreau echipa cea mai bună. În plus, am pus ochii pe K Club. N-am jucat niciodată golf acolo şi vreau să văd cum e.

— Bine, zise Darcey. Te poţi baza pe mine.

— Nu uita să citeşti ziarele şi să ţii minte cât mai multe nume de oameni şi de locuri, o avertiză John. Tot timpul bagă câte o întrebare tâmpită despre cine

ştie ce articol obscur de prin ziare, iar tu eşti bună la ţinut minte detaliile.

În vinerea cu concursul, Darcey plecă acasă un pic mai devreme decât de obicei, se schimbă într-o pereche de blugi decoloraţi şi un tricou alb simplu şi apoi luă trenul de la Grand Canal Dock la Howth. Nu mai ieşise în oraş vineri-seara de o bucată bună de vreme şi îşi spuse că, deşi era o celibatară fericită, tot ar fi fost cazul să socializeze mai des.

Când ajunse, barul era deja o masă informă de angajaţi ai InvestorCorp îmbulzindu-se să-şi ia de băut şi să îşi ocupe locurile la mesele împrăştiate prin toată încăperea. Erau cincisprezece mese în total, ceea ce însemna că foarte puţini lipseau de la această seară de distracţie.

Darcey comandă o bere şi apoi îşi căută coechipierii. Îşi găsiră o masă aşezată strategic, astfel încât erau aproape şi de bar, şi de tabelul cu scorul. Din nefericire, John nu o putuse lua pe Sally, care fusese abordată înainte de o echipă rivală. O înlocuise cu Thelma, care lucra la departamentul de informatică şi care, spunea el, era aproape tot atât de bună.

— Cum adică „aproape"? întrebă Thelma aşezându-se. Ştiu mai multe despre programele de la televizor decât oricine altcineva din companie!

— Şi asta e un lucru bun? întrebă Dec.

— Când vine vorba de concursuri, da.

Thelma îi aruncă o privire acuzatoare, iar el ridică mâinile prefăcându-se că se predă.

Sosi şi echipa de la masa opusă, iar Neil Lomond îi făcu cu mâna. Ea îi făcu semn din cap, observând că Sally de la recepţie era printre oamenii lui. Se întreba cine îi vânduse pontul despre ea.

Anna puse mâna pe un microfon, le ură tuturor bun venit, le reaminti că seara aceasta trebuia să fie distractivă şi că dacă nu le convenea răspunsul la vreo întrebare, cu-atât mai rău, pentru că ea era şefa aici, iar cuvântul ei era lege.

— Bun, continuă ea. Să începem.

Echipele îşi puseră capul la contribuţie cu întrebările, discutând între ei care era băutura nealcoolică cea mai iubită din lume (spre disperarea echipei lui Darcey, care pariase pe apă, se dovedi a fi cafeaua), sau cum o chema pe actriţa care spusese că e la fel de pură ca noroiul de pe roţile maşinilor (Tallulah Bankhead; pe asta o nimeriră), sau cine a câştigat Cupa Mondială în 1970 (Brazilia, pe asta o ghici John). După ce se jucase jumătate din numărul total de runde, Anna ceru o pauză. În momentul acela, echipa lui Darcey era cu trei puncte în urma celor de la Masa 9, care îl aveau căpitan pe Neil.

— Trebuie să ne punem pe treabă şi să-i batem, spuse John necruţător. Să-i zdrobim pur şi simplu.

— John! Thelma părea uimită. Nu crezi că exagerezi puţin?

— Ştiu, dar tipul ăla, Lomond, m-a scos din minţi cerându-mi tot felul de rapoarte financiare de când e aici. Vrem să câştige oamenii vechi de la Global Finance, nu?

— Sigur că da, spuse Walter. Nu-l lăsăm noi pe Lomond să pună mâna pe partida noastră de golf.

— Absolut, încuviinţă şi Dec.

Fetele schimbară o privire.

— Uitasem cât de încrâncenaţi sunteţi voi, bărbaţii, se plânse Thelma.

— La naiba, nici eu nu vreau să mă bată Neil Lomond, spuse Darcey cu tărie. John are dreptate. Să ne luăm ceva de băut şi apoi să ne concentrăm!

— E foarte tensionat, nu-i aşa?

Darcey era la bar să facă rost de băuturi pentru restul echipei, când Neil se apropie de ea şi îi vorbi.

— Aşa suntem noi, ăştia de la Global Finance, răspunse ea fără să se întoarcă. Ne plac concursurile.

— Am greşit un răspuns în ultima rundă şi am crezut că or să mă linşeze ceilalţi de la masă, zise el.

Darcey zâmbi.

— Care dintre ele?

— Cele nouă fecioare ale lui Odin.

— Walter de la noi a ştiut-o pe asta, îi spuse ea. *Cavalcada walkiriilor* e preferata lui.

— Te distrezi? o întrebă Neil.

— Sigur că da.

— Te descurci surprinzător de bine.

— Poftim?! Se întoarse şi se încruntă la el amuzată. *Surprinzător* de bine?

— N-am ştiut că îţi plac chestiile de genul ăsta.

— Neil, parcă mi-amintesc că mi-ai spus odată cum că aş fi avut cea mai mare cantitate de informaţii inutile stocată în memorie, îi spuse ea pe un ton drăgălaş. Nu mai ţin minte pentru ce mă băteai la cap atunci, dar ţin precis minte că asta mi-ai zis.

— Nu te-am bătut niciodată la cap.

— Ba mă băteai tot timpul, i-o întoarse ea. Nu se poate să nu-ţi aminteşti – să dau interviu pentru postul ăla de analiză cantitativă, sau să intru în clubul de şah, sau...

— Ai fi fost perfectă pentru slujba aia, zise el.

— De fapt, aş fi fost jalnică, răspunse ea. Nu e genul meu de muncă. Şi la şah aş fi fost jalnică.

— Probabil, zâmbi Neil. Ţin minte că mereu încercai tot felul de mutări trăsnite cu regina, lăsându-ţi regele descoperit.

— E bărbat, trebuia să-şi poarte singur de grijă. Darcey râse şi luă tava cu băuturi. Acum mă întorc la masa mea şi o să vă batem măr.

— Asta te-ar face să te simţi mai bine? întrebă el pe un ton dintr-odată grav.

— În legătură cu ce?

— Cu orice.

Darcey îl privi atentă.

— Mă simt bine oricum, nu trebuie să te bat pentru asta.

— Nu, probabil că nu.

Avea ceva rigid în glas, iar ea îl privi curioasă. Dar apoi îi zâmbi şi îi făcu cu ochiul, iar ea zâmbi scurt.

Întorcându-se la masă, simţea privirile lui urmărind-o. Tot la el se gândea când Anna citi următoarea întrebare, astfel încât, când începură să se certe pentru ce era cunoscut Pascal, îi luă ceva vreme să-şi dea seama despre ce era întrebarea. Într-un sfârşit, îi anunţă că n-avea nici în clin, nici în mânecă cu limbajul computerizat şi că fusese primul om care descoperise importanţa unui concept matematic dezvoltat iniţial de chinezi.

— Eşti sigură?

John era sceptic, pentru că îi luase atâta timp să dea răspunsul ăsta.

— Categoric.

Când se anunţă răspunsul, a fost felicitată, pentru că masa lor fusese singura care nimerise răspunsul corect; era acum la un punct depărtare de Masa 9.

— Nu lăsa să pierdem tot ce-am realizat până acum, spuse John când Anna începu runda de filme. Gândeşte-te bine.

Se descurcară bine şi la această rundă, şi la cele care urmară, astfel încât la sfârşit erau la egalitate cu Masa 9.

— Runda mortală, anunţă Anna dramatic. Bătălia pentru K Club sau Patrick Guilbaud. Amândouă premiile mi-ar conveni, aşa că nu e mare filosofie, după părerea mea. În afara gloriei de a fi primul campion InvestorCorp, şi cu toţii ştim cât de mult contează asta!

Masa 6 se uită la Masa 9. Neil privi fix la Darcey. Aceasta îi aruncă o privire calmă.

— Prima întrebare, spuse Anna. Cine a fondat oraşul Singapore?

Toate privirile de la Masa 6 se întoarseră spre Darcey.

— Tu te duci acolo, spuse Laura fără să-şi poată ascunde o notă de invidie. Şi, din câte ştiu, ţi-ai făcut temele.

Darcey zâmbi şi notă răspunsul pe hârtie.

— Amândouă răspunsurile sunt corecte, anunţă Anna când cele două echipe predară foile. Sir Stanford Raffles. Destul de uşurică, până şi eu ştiam răspunsul.

La sfârşitul rundei, echipele erau tot la egalitate. Restul angajaţilor socializau şi se simţeau bine, dar tensiunea creştea între Masa 6 şi Masa 9.

— M-am consultat cu juriul, anunţă Anna. Şi am căzut de acord că, din cauza egalităţii dintre echipe, runda finală trebuie să fie o confruntare în doi. Fiecare masă să-şi aleagă omul care să răspundă la următoarea întrebare.

— Darcey! spuse John înainte ca aceasta să aibă timp să obiecteze.

— O, te rog, nu! exclamă ea. O să fie ceva despre filme sau cântăreţi şi n-am să ştiu. Thelma ar trebui să meargă.

— Ba nu, au întrebări din alea despre curiozităţi, Darce, zise Walter. E punctul tău forte.

Darcey oftă.

— Ne-am hotărât toţi că de tine depinde.

John o împinse de pe scaun, iar Darcey se îndreptă către Anna. De la Masa 9, după cum se aşteptase în mod ciudat, Neil Lomond se poziţionă de partea cealaltă a Annei. Directoarea de la resurse umane le zâmbi tensionat.

— Darcey McGonigle împotriva lui Neil Lomond. Îşi drese vocea. Am să vă pun întrebări când unuia, când altuia. Cât mai multe din trei. Daţi cu banul cine începe?

— Cap, spuse Darcey, şi Anna aruncă moneda în aer.

— Pajură, anunţă Anna, privindu-l pe Neil. E alegerea ta.

— Răspund eu primul, zise acesta.

Anna luă un cartonaş din teanc.

— În a câta zi a genezei a făcut Dumnezeu soarele, luna şi stelele?

Neil zâmbi şi răspunşe fără să ezite:

— A patra.

— Corect.

Masa 6 jubilă zgomotos. Anna îşi luă o figură gravă.

— Darcey. Al câtelea preşedinte al Statelor Unite a fost George W. Bush?

Darcey închise ochii şi începu să numere. Când era mică, tatăl său o pusese să înveţe numele tuturor preşedinţilor americani, ca să îi dezvolte memoria. Dar de atunci se mai perindaseră câţiva pe la Casa Albă.

— Al patruzeci şi treilea?

Nu era tocmai sigură.

— Exact, spuse Anna.

Masa 9 izbucni în aplauze de bucurie.

— Neil. Cine a fost zeiţa victoriei la greci?

— E prea uşor, se revoltă Thelma. Toată lumea ar trebui s-o ştie pe asta!

— Nike, răspunse Neil, iar Anna încuviinţă.

— Darcey. Pentru ce sunt faimoase peşterile de la Lascaux?

Darcey răsuflă uşurată.

— Pentru picturi murale preistorice.

— Două puncte fiecare, anunţă Anna cu dramatism. Neil. Ultima întrebare. Ce desemnează numele francez al produsului numit Marmite – obiect care apare şi pe etichetă?

În acel moment, Darcey se simţi parcă trasă de o mână invizibilă înapoi în timp. Se afla în bucătăria din casa lor de la Londra şi se uita în dulap, întrebându-l pe Neil ce naiba căuta un borcan de Marmite acolo. Era absolut scârboasă chestia aia, spuse. Era imposibil de mâncat.

— Mie-mi place la nebunie, răspunse el. A fost mâncarea mea de bază în copilărie.

— Păi, şi-o fi luat ea numele de la „cratiţă", dar eu n-aş găti în ruptul capului cu aşa ceva, i-o întoarse ea.

— A, da, dar tu nu găteşti.

Şi îi zâmbise, sărutând-o pe ceafă.

Deschise ochii şi-şi dădu seama că Neil o privea drept în ochi. Şi îşi dădu seama că şi el îşi aducea aminte. Aşteptă să îl audă spunând răspunsul corect.

— Sos, spuse el.

Darcey se uită la el uluită.

— Îmi pare rău, zise Anna în dezamăgirea generală de la Masa 6. Răspunsul corect e cratiţă.

Neil dădu din umeri.

— Darcey. Dacă răspunzi, victoria e a celor de la Masa 9: ce înseamnă hipocaust?

Privirile ei se întoarseră spre Neil. Nu putea să câştige concursul doar pentru că el răspunsese greşit în mod intenţionat – pentru că nu se putea să nu fi fost intenţionat. N-avea cum să fi uitat conversaţia lor,

pentru că după ce o sărutase, se întrebase cu glas tare cum ar fi fost să o acopere din cap până-n picioare în Marmite şi apoi să lingă totul de pe ea. Ea râsese şi-i spusese că nici nu se gândea să se lase mânjită de scârboşenia aia, dar dacă avea altă sugestie în privinţa alimentului... Asta se întâmplase în timpul verii, iar el propusese îngheţată. Aveau o cutie mare de îngheţată Häagen-Dazs cu fulgi de ciocolată în congelator. Până la urmă nu fusese o experienţă erotică, pentru că îi pufnise prea mult râsul în timp ce îngheţata se topea pe corpul ei. Dar fusese distractiv. Pe vremea aceea îşi închipuia că îl iubea. Dar se înşelase. Totuşi, sexul fusese grozav.

— Darcey? repetă Anna.

Se uită la oamenii de la masa ei. John avea o figură îngrijorată. Laura îi făcea semne de încurajare. Ochii Thelmei erau închişi. Walter şi Dec îi ţineau pumnii.

— Încălzire subterană, spuse ea dintr-odată.

Anna părea surprinsă.

— Corect.

Masa 6 sări în sus de bucurie în timp ce oamenii de la Masa 9 se consolau unii pe alţii.

— Bravo, zise Neil.

— Da, bravo, repetă Anna. Nu credeam c-o să nimereşti răspunsul la ultima.

— De bine, de rău, am scos-o eu la capăt, spuse Darcey.

Neil îi întinse mâna.

— Te felicit.

Ea se încruntă strângându-i mâna.

— Ştiai răspunsul la ultima, murmură ea în timp ce Anna le mulţumea tuturor că au venit. Marmite. Când am... nu se poate să fi uitat...

— Ce să fi uitat?

Mâna ei era încă într-a lui.

— Păi... Îl privi țintă în ochi, dar privirea lui nu trăda nimic. Marmite. Și Häagen-Dazs.

— Îmi pare rău, nu știu despre ce vorbești. Îi dădu drumul la mână și ridică din umeri. E adevărat că mai demult numai asta mâncam, dar de atunci a trecut o groază de timp.

Darcey dădu din cap.

— Sigur. Ai dreptate.

— Așa că bravo, conchise el. Acum ar fi bine să te întorci la masa ta, pentru că vor să te felicite și ei. Și sunt sigur că John Kenneally e încântat de partida lui de golf.

Într-adevăr, John era în al nouălea cer. O îmbrățișă pe Darcey fericit, spunându-i că nu știa ce era mai frumos – golful sau înfrângerea lui Lomond. Fetele erau și ele entuziasmate de perspectiva unei zile la salonul de frumusețe. Și Darcey le zâmbi tuturor, ușurată în sinea ei că nu o sfeclise la ultima întrebare și în același timp neputându-se bucura deloc de victorie.

Simți mobilul vibrând în buzunarul blugilor și îl scoase.

— Eu sunt, se auzi vocea lui Tish de la celălalt capăt.

— Stai puțin. Darcey ieși din bar ca să poată vorbi în liniște. Ce s-a întâmplat? întrebă tremurând ușor înfiorată de un vânticel rece de seară.

— N-o să-ți vină să crezi, îi spuse Tish direct. E ridicol: s-a întors tata.

Capitolul 19

Dintre cei două sute de oameni pe care îi invitaseră la nunta lor, o sută șaptezeci și șase acceptaseră invitația. Printre ei se numărau și prietenii lor americani, care se îndeletniceau acum cu pregătirile de călătorie în Irlanda și căutau pe internet cât mai multe informații despre Galway și ținutul dimprejur. Nieve știa că Gail nu-și mai încăpea în piele de bucurie, așa că îi trimitea mamei sale fiecare e-mail pe care îl primea sau îl trimitea firmei Finaluri Fericite, ca s-o țină la curent. Întotdeauna i se păruse mai ușor să se înțeleagă bine cu ea de la distanță. Gail fusese să vadă castelul și îi scrisese fiicei sale, spunându-i că era un loc perfect și că oamenii aveau să fie copleșiți de frumusețea zonei.

Așa ar și trebui, se gândi Nieve, verificând lista pe care o avea pe computer. Era atâta bătaie de cap să se asigure că decorul era pe cât de sofisticat se putea, că oferta culinară ținea cont și de restricțiile vegetariene sau ***halal***, că oaspeții de la repetiția finală primeau suveniruri bijuterii de la Newbridge Silverware. Alesese pandantive micuțe în formă de inimă pentru doamne și butoni în formă de săgeată pentru domni. Lorelei de la Finaluri Fericite le sugerase, iar Nieve știa că invitaților or să le placă.

Verifică din nou lista de nume. Reușise să dea de Carol și Rosa din vechiul grup de Gagici Istețe, iar ele acceptaseră invitația atât pentru nuntă, cât și pentru repetiția finală. Rosa îi răspunsese printr-un e-mail lung cât o zi de post, pe care Nieve obosise numai citindu-l: că era așa de grozav s-o poată vedea din nou, și ce bine că-i mergeau lucrurile ca pe roate, că știuse întotdeauna că Nieve o să reușească în viață și ce frumos că acum se și mărita... Nu și-o aducea aminte pe Rosa ca pe o tipă atât de exuberantă. Carol îi trimisese o scrisoare în care, cu scrisul ei frumos și îngrijit, îi mulțumea și acepta invitația. Rosa venea împreună cu soțul ei. Carol – de una singură.

Un semnal din partea computerului o făcu pe Nieve să închidă lista și să se uite peste graficul prețului acțiunilor de la Ennco. Fața i se lumină imediat. Ursul avusese dreptate. Statisticile economice apăruseră cu câteva minute înainte, iar piața de acțiuni era în urcare, antrenând și Ennco în mișcarea ei. În curând, prețul avea să revină la valoarea inițială și, cu puțin noroc, avea să mai urce. Nieve trebuia să recunoască faptul că mai mult o încântau prețurile acțiunilor ei decât pregătirile pentru nuntă. Dar, își spuse ea, nunta avea să țină o zi și gata. Profiturile ei din vânzarea acțiunilor aveau să dureze la nesfârșit.

Își dezmorți puțin brațele. Cu toate că nu-i prea plăcea ideea de a nu fi tot timpul la curent cu pulsul pieței, o pauză tot ar fi fost bine-venită. Niciodată nu-și luase o lună de vacanță de la birou, iar acum era și entuziasmată, și speriată deopotrivă. Aidan, pe de altă parte, de-abia aștepta să-și ia vacanță. Își făcuse tot felul de planuri să călătorească prin toată Irlanda și apoi să dea o raită și prin Europa. Ca să se destindă complet, după cum îi spusese și ei, și să aibă parte de experiența cu drumețitul pe care tot restul lumii o

încercase, numai ei nu avuseseră timp, fiind prea ocupați cu munca lor la Jugomax. Era convins că o lună de viață fără sclifoseli avea să-i prindă bine lui Nieve. Ea, în schimb, nu vedea de ce. Îi reaminti că deja făcuse figura cu drumețitul în tinerețe, cu Darcey, iar el ar trebui s-o cunoască destul de bine ca să știe că nu se poate caza decât în hoteluri de cinci stele, cu cearșafuri de bumbac egiptean, băi de marmură și acces la internet în cameră.

Zece ani, își spuse Nieve. De zece ani suntem împreună, ceea ce e mult mai mult decât majoritatea căsniciilor. Poate că nu ne plac aceleași lucruri, dar de cunoscut, ne cunoaștem bine. O să combinăm drumețiile cu hotelurile de cinci stele. N-o s-o dăm în bară, pentru că ne iubim.

Deschise din nou lista de invitați. O sută șaptezeci și șase. Dar nici urmă de Darcey McGonigle. Nici măcar nu trimisese un răspuns. Era destul de iritată la gândul că fosta ei prietenă nu catadicsise să îi scrie.

— Bună, Nieve.

Murphy Ledwidge, unul dintre colegii de lucru, intră în biroul ei.

— Cum îți merge?

— Binișor, fu răspunsul ei.

— Așa e întotdeauna la noi – totul merge ca uns, spuse Murphy vesel. Hei, ai văzut că am apărut în *BusinessWeek* săptămâna asta?

Nieve clătină din cap.

— Au scris un superarticol despre șef și despre echipa lui. S-a mai zis câte ceva și despre departamentul nostru. Au spus că e bine ținut în frâu, sub conducerea uneia dintre cele mai importante femei din domeniu.

— Serios?

Nieve părea mulțumită.

— Da, ai să vezi totul pe site.

— Mă bucur să văd că ni se mai acordă și nouă atenție din când în când, zise Nieve.

Murphy râse.

— Da, pentru că de-obicei despre noi se vorbește numai când nu merge ceva.

— Stai liniștit, n-o să existe probleme cât timp sunt eu la conducere, îi spuse încrezătoare.

— Cum merge cu pregătirile de nuntă? întrebă el răsfoind niște hârtii de pe măsuța din colțul încăperii.

— Invitații au confirmat în proporție de optzeci și opt la sută, îl informă ea.

— O să fie grozav.

— Sper, se strâmbă ea. Organizatoarea știe ce face, sau cel puțin așa pare, dar sunt atâtea amănunte încât ceva tot n-o să meargă bine.

— Știu, zâmbi Murphy. Dar ăsta e tot farmecul.

— Glumești, spuse ea. Știi că eu nu suport s-o ia lucrurile razna!

— La birou, poate, se învoi el. Dar trebuie s-o lași și tu mai moale, Nieve. Arăți obosită și ai cearcăne imense sub ochi.

— Nu-i adevărat.

Se cercetă ca în oglindă în suprafața de oțel lustruit a unui fișet.

— E stresant, spuse Murph. Și pun pariu că-i bați la cap pe oamenii ăia toată ziua. Mai lasă-i și tu să-și vadă de treabă.

Nieve zâmbi.

— Ai dreptate.

— Oricum, eu și Duke de-abia așteptăm. Ne-am și cumpărat costume de catifea verde.

— Nu se poate! exclamă ea afișând o groază prefăcută.

— Ba sigur că da, stărui el. Să fim serioși, e totuși Irlanda. Mă cheamă Murphy. Măcar atât să fac și eu – să port verde.

— Majoritatea irlandezilor nici nu poartă verde, îi spuse Nieve. Parcă văd că o să fii tare dezamăgit de plaiul meu.

— Nici vorbă, zise el. Am făcut niscai cercetări asupra arborelui meu genealogic şi se pare că mă trag din Tipperary. E departe de castelul tău?

— La câteva ore cu maşina, îl informă ea.

— O nimica toată, se bucură Murphy.

Nieve îi zâmbi. Era mereu sincer entuziasmat de câte ceva. Se întrebă când îşi pierduse ea entuziasmul pentru lucrurile simple care nu-i aduceau profit material.

— O să stau vreo patru zile să-mi caut rudele, o anunţă el. După aia mă întorc să am grijă de imperiul tău.

— Nu e un imperiu, protestă ea.

— Nu, dar ştiu că nu-ţi place să-l laşi baltă şi să pleci.

— Îmi fac şi eu griji, spuse ea.

— N-o să se dărâme şandramaua doar pentru că ai plecat tu, o asigură el. Serios.

Nieve râse. Îl iubea la nebunie pe Murphy. Întotdeauna reuşea s-o înveselească.

Computerul scoase din nou sunetul bine cunoscut, iar ea îşi întoarse din nou atenţia spre ecran, observând o tranzacţie care nu fusese introdusă corect.

Când Paola Benedetti bătu la uşa biroului ei, încă se ocupa de această problemă. Paola avea cu vreo doi ani mai puţin ca Nieve şi îi semăna un pic la înfăţişare – înaltă, cu părul negru, bine îmbrăcată şi mereu punându-şi în evidenţă frumuseţea. Paola lucra în acelaşi departament.

Nieve ridică ochii din calculator, observând cât de obosită părea femeia şi cum sarcina de cinci luni se vedea din ce în ce mai pronunţat.

— Da?

— Îmi pare sincer rău, zise Paola temătoare. M-au sunat de la şcoala lui Freddie. I s-a făcut rău. Trebuie să mă duc.

Nieve o măsură din cap până-n picioare gânditoare. Din câte îşi aducea ea aminte, era a doua oară luna asta când lui Freddie Benedetti i se făcuse rău la şcoală şi Paola plecase de la serviciu ca să îl ducă acasă.

— Fiul tău are vreo problemă medicală curentă? întrebă.

— Nicidecum, o asigură Paola. Doar că trece printr-o perioadă mai grea. E în continuă creştere. Nu e nimic grav, dar trebuie neapărat să îl duc acasă.

— Facem o evaluare a pieţei, zise Nieve uitându-se pe ecranul computerului. Nu e tocmai convenabil.

— Înţeleg asta, spuse Paola. Sigur că o să muncesc în plus ca să compensez.

— Chestia e că... Nieve bătu cu pixul într-un dosar de pe birou. ...în ultimul timp ai cam chiulit.

— E totuşi copilul meu, insistă femeia. Trebuie să-i fiu alături.

— Nu e corect faţă de alţii, îi spuse Nieve. Suntem o echipă. Şi tu trebuie să faci parte din echipa asta.

— Dar asta şi fac, stărui Paola. E un caz special, Nieve. Nu se întâmplă de obicei.

Nieve oftă. Tocmai asta o deranja pe ea la oamenii care aveau copii. De-asta nu era nici ea pregătită să devină mamă. O privi pe Paola fără să-şi poată ascunde enervarea.

— Dacă trebuie să te duci, trebuie să te duci.

— Am să recuperez, repetă Paola.

— Sigur că ai să recuperezi, spuse Nieve.

Nieve sosi acasă târziu, pentru că îi luase ceva timp să verifice tranzacţia şi să se asigure că nu mai existau şi alte greşeli. Apoi băuse o cafea în sala de odihnă a companiei, unde fu surprinsă să-l găsească pe Mike

Horgan, directorul, sorbind dintr-o cafea cu lapte şi răsfoind o revistă. Îl salută, iar el îi zâmbi şi o întrebă cum mai mergeau lucrurile. Îi spuse că bine şi apoi aduse vorba de articolul din *BusinessWeek* – Mike zâmbi mulţumit şi o întrebă despre planul ei de a monitoriza anumite tranzacţii într-un mod mai eficient. Îl informă că avusese câteva întâlniri cu Harley, şeful de la finanţe, şi că spera să aibă ceva concret cât de curând. El dădu din cap şi îi mulţumi, zicându-i că ştia câte avea pe cap în ultimul timp şi că merita o vacanţă în Irlanda. Îl asigură că intenţiona să se distreze şi observă că era grozav să vezi preţul acţiunilor urcând din nou. Mike râse şi-i zise că acum nu era decât pe jumătate din cât avea să fie. Şi că dacă avea de gând să rămână cu ei, urma să ajungă într-adevăr o doamnă foarte bogată. Această discuţie cu Mike o umplu de încredere în Ennco şi în ea însăşi, astfel încât, când intră pe uşa casei, era într-o dispoziţie excelentă.

Aidan era în sufragerie cu picioarele pe măsuţă, lângă o cutie goală de pizza şi o sticlă de bere. La televizor era un episod din *Familia Simpson*, transmis prin sistem digital.

— Îmi pare rău pentru întârziere, spuse ea. Am stat de vorbă cu Mike Horgan.

— Şi ce mai face SuperMike? întrebă Aidan.

— Super, răspunse ea, uitându-se la cutia de pizza. A mai rămas şi pentru mine?

— Credeam că te-ai apucat de trăsnaia aia de cură de slăbire înainte de nuntă. Nu cumva ai anunţat, la începutul săptămânii, că de acum înainte nu mai mănânci decât salate?

— Da, dar am nevoie de susţinere din partea ta, spuse ea. Mirosul brânzei ăleia mă scoate din minţi!

— Am eu o metodă mai bună să te scot din minţi, zâmbi el.

— Nu înainte să mănânc ceva.

Aidan se sculă de pe canapea și o făcu pe ea să se așeze.

— Tu stai aici și relaxează-te, eu am să-ți fac unul din sendvișurile mele celebre.

— Ar fi foarte frumos.

— Mai mult chiar, am să-ți aduc o bere rece ca gheața din frigider.

— Acum chiar că mă îngrijorezi, spuse ea. Ce-i cu răsfățul ăsta?

— Păi, iubito, în ultimul timp ai muncit mai mult ca niciodată și te-ai și ocupat de toate pregătirile de nuntă... Arăți foarte obosită.

Nieve își înăbuși un căscat.

— Chiar sunt obosită, recunoscu ea. Oricât m-ar durea s-o spun, de-abia aștept luna noastră de miere.

— Excelent, se auzi glasul lui Aidan din bucătărie. Sper că în sfârșit ai priceput și tu de ce e nevoie să o lași mai moale din când în când.

— Poate că da, îi răspunse ea. Chestia e că, oricât de mult mi-ar plăcea în teorie, nu știu dacă o să o scot la capăt cu practica.

Se întinse pe canapea, sprijinindu-și picioarele de locul unde stătuse Aidan. Zâmbi urmărind desenele animate și întrebându-se cum e să ai o familie din clasa de mijloc cum era familia Simpson. Sau ca aceea a Rosei, care bătuse câmpii în e-mail despre mariajul ei de șase ani de zile și cei trei copii aferenți. Nieve uitase deja numele soțului și nu și-o putea închipui pe Rosa cu trei copii. Când erau mai mici avusese loc un incident pe care Nieve de-abia și-l amintea, în care Rosa își uitase frățiorul într-un autobuz, pentru că era cufundată în lectura unei cărți și nu se gândise la el când coborâse. Și femeia asta avea acum trei plozi!

Nieve se gândi că oamenii ar trebui testați înainte să li se dea voie să aibă copii.

Scrisoarea scurtă din partea lui Carol nu menționase nimic despre odrasle, însă, dat fiind că la nuntă venea de una singură, Nieve spera că era încă celibatară și fără plozi.

— Poftim.

Aidan îi puse înainte pe măsuță o tavă cu un sendviș gros și apoi îi înmână și o cutie de Budweiser. Nieve dădu pe gât niște bere, însuflețită.

— Ce-mi place gustul ăsta rece ca gheața, observă ea.

El îi zâmbi.

— Cât ești tu de sofisticată în toate celelalte, tot îți place berea!

— Mă lași? îi spuse pe un ton amuzat. Acasă, numai berea e pe primul loc. Dar în societate – nu poate fi decât vinul.

— Ai primit niște scrisori azi, spuse el după ce Nieve mai sorbi câteva guri de bere.

— Așa?

— Încă două răspunsuri la invitațiile de nuntă.

— Serios? spuse ea ușor iritată. Ar fi trebuit să răspundă săptămâna trecută.

— Una din ele e de la o mătușă de-a mea din Țara Galilor, care în mod clar a pierdut orice noțiune a timpului și a spațiului, continuă Aidan. Iar cealaltă...

Nieve simți schimbarea din vocea lui.

— E de la ea, nu-i așa? Întinse mâna. Dă-mi-o.

Aidan îi înmână plicul. Înăuntru se afla o felicitare mică și elegantă pe care scria numai:

Darcey McGonigle va fi prezentă la nunta lui Nieve Stapleton cu Aidan Clarke.

— Da' știu că nu s-a grăbit deloc, bombăni Nieve. Întoarse felicitarea pe o parte și pe alta. Nici o adresă de e-mail sau vreun număr de telefon.

Aidan ridică din umeri.

— Deci vine de una singură, continuă Nieve. Se pare că tot stă prost cu bărbații.

— Doar pentru că vine singură nu înseamnă că nu are un iubit, observă Aidan. La urma urmei, de căsătorit, s-a căsătorit, nu?

— Și a și divorțat.

Aidan părea îngrijorat.

— Aș fi preferat să n-o inviți.

— Sperai să refuze.

— Sigur că da, zise el. Uite ce e, chiar dacă despărțirea aceea ar fi fost cea mai amiabilă din lume, e destul de jenant s-o chemi... știi tu, pe fosta mea iubită la nuntă.

— Fii serios, spuse Nieve punând felicitarea înapoi în plic. A fost prietena mea cea mai bună și vreau să-i demonstrez că n-am fugit cu tine numai ca să-i fac ei rău. Și nu că aș fi siropoasă și sentimentală sau altceva, dar chiar mi-ar plăcea să o văd din nou. Oricum, o să fie bine. Întotdeauna a fost o tipă cu capul pe umeri și ne-am maturizat cu toții de atunci.

Aidan dădu din cap, dar tot era stingherit. Cu toată vorbăria asta despre maturitate, el încă se simțea un puști de șaptesprezece ani într-o lume a adulților. Și pur și simplu nu-și putea închipui cum avea să fie să se afle din nou față în față cu Darcey.

Capitolul 20

Primul impuls al lui Darcey, după ce vorbi cu Tish la telefon, fu să se repeadă până în Galway şi să vadă ce naiba se întâmpla, însă îşi dădu seama că era prea târziu ca să mai plece acum. Şovăia nehotărâtă la uşa barului, întrebându-se cum de avea tatăl său talentul să facă lucrurile cele mai neaşteptate. Întotdeauna păruse un om atât de cu capul pe umeri când era ea mică. Dar era clar că era un pericol emoţional pentru ceilalţi.

Se apropie de o lampă care încălzea terasa, astfel încât căldura să-i cuprindă umerii. Zău aşa, îşi spuse, ne-a distrus vieţile plecând şi Dumnezeu ştie ce-o să mai facă, acum că s-a întors. Şi se încruntă la gândul că Minette l-a primit înapoi. Acum, după atâţia ani. N-avea nici o noimă. Poate că îşi dorise la un moment dat să se întoarcă la ea, dar de atunci femeia depăşise momentul şi îşi văzuse de viaţa ei. Şi Martin la fel. Îşi întemeiase o viaţă nouă alături de Clem şi Steffi, iar Darcey nu înţelegea cum de îşi închipuia el că poate reveni pur şi simplu la vechea lui existenţă. Ce naiba, acum era aproape un străin!

— Aici erai!

John şi Thelma ieşiră din bar.

— Te căutam. Nu credeam că ai ieşit cu fumătorii.

John îşi scoase o ţigară din pachet şi o aprinse.

— Îmi suna telefonul, îi explică Darcey. Aveam nevoie să vorbesc în linişte.

— Bravo pentru ultima întrebare, spuse Thelma. Văd că eşti un monstru sacru al concursurilor ăstora.

— Doar câteodată, răspunse Darcey.

— Ce mutră a făcut Lomond la întrebarea cu Marmite! râse John. Parcă îl vedeai că se-ntreabă ce naiba era chestia aia.

Darcey tăcu.

— Oricum, de-abia aştept partida de golf, o anunţă John. Şi-n plus, întotdeauna e bine să-ţi pui adversarii cu botul pe labe.

— De ce nu-ţi place de Neil? întrebă Darcey.

— Prea îşi dă aere, fu răspunsul prompt al lui John. Prea îşi închipuie că le ştie pe toate şi prea are pretenţii.

— Eu cred că e drăguţ, observă Thelma. Are nişte ochi superbi.

John pufni dispreţuitor.

— Nu sunt singura care o spune, se apără Thelma. Sally e de acord cu mine. Mona McCutcheon e topită după el şi lui Mylene Scott îi place şi ei.

— Ce naiba! exclamă Darcey. Nu-mi spune că jumătate din femeile de aici sunt topite după el.

John pufni din nou.

— Dar se pare că se dă la Anna Sweeney, continuă Thelma. Avea un zâmbet gen vino-n-pat când se uita la ea.

Darcey râse.

— Un zâmbet gen vino-n-pat?

— Da, păi, nimeni nu s-ar obosi să încerce figura asta cu tine, Darcey McGonigle; ar şti că nu merge, observă Thelma. Dar Anna i-a căzut în plasă.

— Hmm, păi, atunci mă duc să mă conving cu ochii mei, spuse Darcey.

Thelma zâmbi.

— Nu-mi spune că şi tu îl placi în secret.

— Aiurea, zise Darcey şi intră înapoi în bar.

Thelma avusese dreptate. Neil şi Anna stăteau unul lângă altul într-un colţ, iar Anna se înclinase în aşa fel încât el avea o vedere panoramică asupra decolteului ei. Dar nu la sânii ei se uita Neil (aşa superbi cum erau ei, se gândi Darcey cu invidie). El se uita drept în ochii ei, vorbind însufleţit în timp ce ea îi zâmbea şi dădea din cap la tot ce zicea. Discuţia părea intimă, ruptă de tot restul lumii.

Oare avea să le meargă bine împreună? se întreba Darcey. Exista vreo şansă? Amândoi meritau pe cineva de treabă. Mai ales Anna. Era o femeie de carieră extraordinară şi o mamă excelentă pentru Meryl, punând-o mereu pe primul loc, cu toate că se străduia din răsputeri să fie tot timpul vizibilă şi mereu abordabilă la serviciu. Nu-i fusese tocmai uşor. Cât despre Neil – păi, şi el era un tip de treabă. Îşi dorise o familie – nu avusese această şansă cu Darcey. Cu Anna, familia venea de-a gata.

Se mai uită prin bar vreo câteva minute. Brusc, simţi nevoia să plece. Nimeni nu o vedea. Îşi puse geaca şi dispăru în noapte.

În lunea următoare, Anna o sună să afle unde o ştersese, iar Darcey îi povesti despre telefonul pe care îl primise de la Tish şi îi spuse că nu prea se simţise în stare să mai rămână. O anunţă că vineri pleca în Galway ca să vadă exact cum stăteau lucrurile. Anna se-nvoi că toată povestea cu revenirea lui Martin era dubioasă, dar o avertiză pe Darcey să nu se implice.

— Trebuie să mă implic, protestă Darcey. I-a făcut mult rău, iar eu nu pot să stau cu mâinile-n sân şi să-l las să o ia de la capăt.

— Ce te face să crezi că o să fie aşa? întrebă Anna.

Observaţie îndreptăţită de altfel, după cum îşi dădu seama şi Darcey. Minette nu mai era aceeaşi femeie care suportase purtările atât de urâte ale lui Martin. Cu toate acestea, era uşor să spui că n-o să te laşi călcată în picioare; mai greu era să şi pui asta în practică.

Astfel că, în vinerea următoare, străbătând cărarea din grădină şi sunând la uşă în felul ei special ca să-i dea de înţeles lui Minette că ea era, înainte de a băga cheia în broască, Darcey îşi promise să nu-i ţină predici mamei sale, orice s-ar fi întâmplat. Şi că dacă tatăl ei se afla acolo, avea să se comporte cu maturitate.

Dar Minette era singură. Darcey o sărută pe amândoi obrajii înainte de a intra în sufragerie şi a se ghemui pe un fotoliu în faţa ei. Nu voia să înceapă prin a o întreba dacă tatăl ei era aici sau dacă se întorsese la Clem şi Steffi, dar îi era greu să înceapă altfel. Apoi Minette îi spuse. Era plecat, dar avea să se întoarcă mai târziu. Darcey nu se putu abţine să se burzuluiască.

— Cum ai putut? o întrebă. A fost un om de rahat.

— Nu vorbi aşa despre tatăl tău, spuse Minette.

— Tu ai vorbit şi mai rău, i-o întoarse Darcey.

Minette dădu încet din cap.

— Ştiu.

— De ce e aici? Ce s-a întâmplat?

Ciudat, se gândi Darcey în timp ce Minette vorbea, cum i se destăinuia aceasta ei mai mult decât gemenelor. În acea săptămână le dăduse zilnic telefon lui Tish şi lui Amelie, dar nici una nu ştiuse altceva decât că Martin se instalase (cel puţin pentru un timp) în casa familiei. Nu că ea şi mama sa ar fi fost aşa

apropiate, gândi Darcey, dar se potriveau într-un fel în care nici una din ele nu se potrivea cu gemenele.

Problema, din câte spunea Minette, era că Clem avea o relaţie extraconjugală. Cu un bărbat mai tânăr. La care Darcey îşi luă un aer care părea să zică: „Ţi-am spus eu". Nu o mira câtuşi de puţin că femeia îl găsea pe Martin prea bătrân pentru ea acum. Cu zece ani în urmă, ideea de a fura alteia un bărbat mai în vârstă probabil că avusese farmecul ei; în plus, mai nou, majoritatea bărbaţilor de şaizeci de ani se puteau considera relativ tineri; dar o diferenţă de douăzeci şi cinci de ani conta.

— Şi mai e şi gravidă, zise Minette.

— Glumeşti!

Darcey făcu ochii mari. Minette suspină.

— Nu e al lui tăică-tu, e al amantului. Şi el e tot profesor. Clem l-a întâlnit când ducea nişte copii într-una din taberele acelea sportive de sfârşit de săptămână.

— Uau, femeia aia e periculoasă pe teren, observă Darcey. Aşa a pus gheara şi pe tata.

— A fost nevoită să-i spună, era clar că nu se putea să fie al lui. Iar celălalt nici nu vrea să audă.

— Ştiu că eu am întrebat, dar parcă totuşi nu voiam să aflu atâtea despre tata, spuse Darcey.

— *C'est la vie*, ridică din umeri Minette.

— Şi de ce e aici?

— Nu ştie ce să facă. Avea nevoie de ceva timp să se gândească şi nu voia să fie în preajma ei. Şi nici n-a vrut s-o dea afară, cel puţin nu... mă rog, nu putea s-o trimită la plimbare, nu? E foarte supărat. Doctorul i-a zis că e uşor depresiv...

— Da, presupun că şi eu aş fi uşor depresivă dacă aş fi în locul lui, o întrerupse Darcey.

— Aşa că şi-a luat concediu medical de la serviciu. Nu ştia unde să meargă.

— Pentru Dumnezeu, mamă! Darcey o privi enervată. Nu mai înseamnă nimic pentru tine omul ăsta. Ați divorțat! De ce naiba a trebuit să vină aici?

— El m-a sunat, îi spuse Minette. Stătea la un hotel și mi-a dat telefon, și eu i-am zis că poate să stea la mine un timp.

— E clar, tu ești aia țicnită.

— Nu e nimic între noi, o liniști Minette. Îl ajut doar.

— El te-a lăsat baltă pe tine! ripostă Darcey. El te-a părăsit pentru o fată de vârsta mea! De ce-l ajuți?

— Mi-e milă de el.

— Prostii, stărui Darcey. Te folosește cum te-a folosit și înainte.

Minette tăcu.

— Uite ce e, îmi pare rău. N-am vrut să spun că te-a folosit tot timpul înainte. Doar că profită de bunăvoința ta.

— Poate că nu mă deranjează că bunăvoința mea e de folos cuiva, spuse Minette. Poate că mă simt bine când are cineva nevoie de mine.

— N-are nevoie de tine! exclamă Darcey. Se descurcă și singur. În ultimii zece ani s-a descurcat și fără tine! E la fel ca toți bărbații. Profitor. Egoist. Nedemn de încredere. Gata să se folosească de orice slăbiciune.

Minette își privi fiica gânditoare.

— Asta crezi tu cu adevărat? o întrebă. Despre toți bărbații?

Darcey suspină.

— Bine, poate că exagerez un pic. Dar nu foarte mult.

— Îmi pare rău dacă așa crezi, spuse Minette. Și îmi pare rău că ai avut experiențe atât de urâte încât să crezi că toți bărbații sunt la fel. Pentru că nu e așa.

Dacă ți se pare că așa e... nu prea e de mirare că ți-ai ratat căsnicia.

— Nu despre căsnicia mea e vorba aici, ci despre a ta, i-o întoarse Darcey. Nu eu sunt cea care îl lasă pe fostul soț să intre din nou în casa și în viața ei.

Și dintr-odată îi păru foarte bine că Neil Lomond nu venise să o ia de acasă în ziua când au plecat la Edinburgh împreună.

— *Chérie*, nu-l las să-mi intre nici în casă, nici în viață, o asigură Minette. E un prieten vechi care, într-adevăr, s-a purtat urât, dar acum trece și el printr-o perioadă grea. Și din cauza asta o să-i acord susținerea mea. Închipuie-ți, te rog, ce înseamnă pentru el să descopere că soția lui – femeia pe care o iubește – se vedea cu alt bărbat cu care are acum un copil. Nu e deloc ușor pentru un bărbat, indiferent de vârstă. Și tatăl tău mai e și bătrân pe deasupra. Așa că nu prea mai are șanse să-și găsească pe cineva cu care să-și construiască o familie și cu care să împărtășească ceea ce avea cu Clem.

— Dar a avut parte de toate astea alături de noi.

Darcey nu putea să-și ascundă tristețea din glas.

— Ai dreptate, încuviință Minette. Iar pentru asta nu l-am iertat. Dar n-am de gând să-l las singur într-un hotel, frământându-se și făcându-și griji și în privința lui Steffi.

— În cazul ăsta, ești o persoană mai generoasă decât mine, conchise Darcey.

Minette oftă.

— Nu. Nu mai generoasă. Doar că... mai bătrână.

— Ei, aș! făcu Darcey, cu un gest de nerăbdare. Uite ce e, te superi dacă dorm acasă la gemene în seara asta? M-au invitat, dar eu le-am spus că trec pe aici întâi. Nu pot să rămân dacă e și el aici. Chiar nu pot.

— N-am nimic împotrivă, spuse Minette.

— Am să le sun. Darcey se ridică. Mamă, eu îți respect decizia. Zău că da. Dar, te rog, nu lăsa inima să-ți domine rațiunea.

— Nici o grijă, o liniști Minette. După cum ți-am mai spus, nu sunt franțuzoaică, sunt elvețiancă.

— Nu prea cred că are vreo importanță ce naționalitate ai când vine vorba de bărbați, zise Darcey cu ceva amărăciune.

Când să ridice receptorul, auzi ușa casei deschizându-se. Minette se ridică și ieși din cameră, iar Darcey, vorbind în grabă cu Tish, auzea voci în antreu. Puse receptorul jos și ușa sufrageriei se deschise.

Tatăl ei arăta foarte îmbătrânit. Mai cărunt și cenușiu la față. Și Darcey îi citi suferința în ochi. Încercă să-și spună că o meritase, că asta primea pentru durerea pe care o provocase familiei, dar dintr-odată îi păru rău pentru el.

— Am plecat la gemene, spuse ea. Tată, îmi pare rău că nu-ți merge bine.

Amândoi părinții o priviră surprinși.

— Mersi, spuse Martin.

— *Maman*, am să te sun cât de curând.

— Oricând, *chérie*.

Minette o sărută pe amândoi obrajii.

Martin o privi o clipă. Apoi Darcey ridică din umeri și îl sărută și pe el pe amândoi obrajii.

Ieși în oraș cu Tish și Amelie, bucurându-se că mai putea petrece un pic de timp și cu ele. Merseră la un bar care fusese odată un local comod, unde puteai să stai o noapte întreagă cu halba de bere în față; acum era renovat și transformat într-o clădire modernă de marmură și sticlă, unde găseai mâncare și muzică până seara târziu. Era înțesat de clienții de fiecare vineri-seara.

Cele trei surori comandară o sticlă de vin și ocupară o masă de curând eliberată, înaltă, cu tăblie de granit, cocoțându-se pe trei scaune deloc confortabile de bar.

Darcey le povesti pentru a doua oară discuția cu Minette, adăugând că îl văzuse pe Martin înainte să plece și că arăta groaznic.

— N-am mai putut să fiu furioasă pe el, recunoscu ea. Deși voiam. Iar *maman* e absolut un înger că îl lasă să stea la ea!

— Și pentru ea îmi pare rău, zise Amelie. Probabil că se simte obligată să-l ajute.

— Mie cel mai rău îmi pare de Steffi, spuse Tish dând pe gât paharul de vin. La urma urmei, noi eram deja mari când a plecat el. Ea e doar un copil.

— Mi-e teamă c-o s-o ducă pe mama de nas ca să-l lase să rămână, spuse Darcey. Și știi că mai devreme sau mai târziu o să sfârșească în patul lui.

Cele două schițară o expresie de dezgust. Însă fură de acord. Nu se putea ca Minette și Martin să trăiască sub același acoperiș și să nu se culce împreună până la urmă.

— Am vrut s-o trezesc puțin la realitate, adăugă Darcey. Toată chestia asta cu iertarea... Oricât de bărbat i-o fi fost, acum e un străin pentru ea. Știu că i-e greu și lui, dar de ce să-l primească la ea acasă?

— Tu ce-ai face? întrebă Tish în treacăt. Dacă Neil Lomond ți-ar bate la ușă și te-ar întreba dacă poate sta o noapte la tine, pentru că are probleme, ce i-ai spune?

Darcey se opri cu paharul în aer. Luă o gură de vin și puse paharul înapoi pe masă.

— I-aș zice să spele putina, hotărî ea. Și asta aș și vrea.

Gemenele schimbară o privire, dar Tish fu cea care vorbi.

— Şi zici că a apărut? întrebă. La Global Finance?

Darcey se uită la ea surprinsă. Prezenţa lui Neil la firmă îi era atât de familiară, încât nu-i dădu prin cap că gemenele nu ştiau de asta.

— Da, răspunse pe un ton cât mai relaxat. Sigur că acum ne numim InvestorCorp, de când cu preluarea. Dar nu mă afectează prea mult faptul că e acolo. Cred că iese cu una dintre celelalte fete.

— Uau, Darce! tresări Amelie. Cred că asta cam doare.

— Suntem divorţaţi, îi aminti Darcey. Aşa că n-are de ce să doară.

— Dar şi-aşa...

— E un pic... ciudat, recunoscu ea. Tipa de care e interesat, Anna, e una dintre prietenele mele.

— Darcey...

Tish voi să spună ceva, dar apoi ezită.

— Ce?

— Încă o prietenă care se cuplează cu un bărbat din viaţa ta?

Darcey râse.

— De data asta e altfel. De fapt, mă bucur pentru ei dacă sunt împreună. Ea e un om extraordinar, iar el... mă rog, probabil că o să fie minunat cu femeia potrivită, aşa că... Nu mă deranjează. Serios.

— Dar tu nu mai ai nici un fel de sentimente pentru el? întrebă Amelie.

— La naiba, fetelor, tocmai am zis că *maman* n-ar trebui să mai aibă sentimente pentru tata! exclamă Darcey. De ce aş avea eu pentru Neil? Plus că, în cazul meu, nu m-a părăsit pentru o puştoaică de două ori mai tânără ca el!

Tish râse.

— Ai dreptate.

— Deci nu te deranjează deloc?

Amelie nu părea încă foarte convinsă.

— Absolut deloc, zise Darcey. Totuşi, spuse ea ca să fie sigură că schimbă subiectul, ceea ce mă deranjează e prostia pe care am făcut-o acceptând invitaţia la nunta lui Nieve Stapleton.

— Cee?

Amândouă se uitară la ea complet uluite.

Darcey era şi ea uluită de sine însăşi. Nu avusese intenţia să dea curs invitaţiei. Hârtia zăcuse în sertarul biroului până când, într-o zi, o scosese şi se uitase la ea şi îşi dăduse seama că trebuia să răspundă până a doua zi. Şi nu ştia ce o determinase să meargă să cumpere o felicitare şi să le-o trimită. Dar aşa făcuse. Nici nu pusese bine plicul în cutia poştală, că îi păruse rău. Luase în considerare posibilitatea de a le trimite o a doua scrisoare prin care să le spună că de fapt nu putea veni, dar se gândi că asta ar fi făcut-o să pară nehotărâtă şi laşă. Mai rău, acceptase şi invitaţia la repetiţia finală, care avea să se ţină într-un restaurant local micuţ, după repetiţia din biserică; potrivit scrisorii care venise odată cu invitaţia, avea să fie o reuniune informală a oaspeţilor de peste graniţă şi a câtorva prieteni vechi. Darcey nu prea îşi dădea bine seama cine erau prietenii vechi – colegi de şcoală sau facultate, probabil –, dar ideea aceasta îi dădea fiori pe şira spinării.

Tot ce trebuie să fac este să mă retrag, îşi spuse. Nu-i mare lucru. Dar ştia că n-o să fie în stare.

— Ce catastrofă! exclamă Amelie atunci când Darcey încercă să le explice totul. Ce-a fost în capul tău?

— Poate s-a gândit că e destul de puternică să se ducă şi s-o facă pe vaca aia să-şi bage unghia-n gât, spuse Tish.

Darcey îi aruncă o privire plină de recunoştinţă. Gemenele se arătaseră înţelegătoare când auziseră de Aidan şi de Nieve, însă sfârşiseră destul de repede prin

a o presa să se adune. Niciodată nu le spusese de inelul de logodnă din buzunarul lui Aidan, cel pe care nu îl mai primise.

— Știi, nu prea suntem o familie norocoasă când vine vorba de dragoste, observă Amelie. Pe mama o bântuie problemele cu tata. Pe tine cele cu Aidan... mica încurcătură cu Neil e colac peste pupăză. Iar noi! Ridică din umeri trist. Noi suntem la pachet 2-în-1.

— Dumnezeule, sper că nu! se sperie Darcey.

— Nu la propriu, zâmbi Tish. Dar chestia cu gemenele ne-a cam măcinat relațiile amoroase. Știu că nu ar trebui, dar așa stau lucrurile.

— Vrea vreuna din voi să se căsătorească? întrebă Darcey.

— Odată și-odată da, oftă Amelie. Dar nici una din noi nu se pricepe să păstreze un bărbat lângă ea suficient de mult timp.

— Ai dreptate, zise Darcey posomorâtă. Nu suntem bune de nimic.

Se dădu jos de pe scaunul înalt și se duse la toaletă, unde se uită cum alte fete mai frumoase și mai tinere se aranjau ca să arate și mai bine, refăcându-și machiajul în oglinzile imense ce se întindeau de-a lungul pereților. Cum reușeau alte femei? se întrebă. Cum făceau să agațe tocmai bărbatul care le trebuia? Cum știau dacă e tipul potrivit?

Câteva minute mai târziu, întorcându-se la masă, simți o mână pe umăr și auzi o voce de bărbat rostindu-i numele. Se întoarse; se afla față în față cu Denis Wade, care lucrase cu Aidan la departamentul de informatică de la Car Crew.

— Denis, spuse ea aducându-și aminte numele lui. Ce mai faci?

— Minunat, zise el. Dar tu – tu arăți extraordinar.

Darcey râse.

— Mersi.

— Vorbesc serios, stărui el. Foarte stilată.

— Mersi, zise ea din nou. Şi tu arăţi bine.

— Lucrez la o companie de software, o informă Denis. Am un salariu grozav şi condiţii pe măsură. Plus că mai au şi sală de fitness, aşa că putem să facem mişcare acolo. Tu cum o duci? Am auzit că erai plecată în Franţa sau Germania sau ceva de genul ăsta.

— La Londra, îi spuse ea. Dar acum m-am întors.

— Păi, dacă ai vreodată timp liber... dacă vrei să ne vedem la un suc sau ceva...

Îi zâmbi.

— Eşti drăguţ, Denis, dar eu acum locuiesc la Dublin. Am venit aici numai în weekend.

— N-am noroc, zâmbi şi el. Toate fetele drăguţe au câte ceva mai bun de făcut.

— Nu, doar că trebuie să fie altundeva, zise ea. Mi-a făcut plăcere să te revăd.

— Şi mie, răspunse el.

Îşi scoase portofelul şi îi întinse cartea lui de vizită.

— Dacă vrei vreodată să dai de mine, zise, uite numărul meu.

— Uau, mulţumesc, spuse ea.

Se întoarse la masă cu un zâmbet imens pe faţă.

— Vedeţi, le spuse gemenelor arătându-le cartea de vizită a lui Denis. Nu-i nevoie să tânjesc după bărbaţii din trecutul meu. De bărbaţi pot face rost şi dacă intru într-un bar.

— Sora noastră, sirena, spuse Tish şi toate trei se prăpădiră de râs.

Capitolul 21

De când sosise în California, Nieve apela la serviciile aceleiași firme de avocatură și, deși compania respectivă era specializată în dreptul economic, își făcu oricum programare la avocatul său.

Trei firme diferite împărțeau aceeași clădire în formă de „L" de pe California Boulevard, însă Judd Bryant, firma la care apela ea, avea birourile cele mai bune, situate pe latura mai scurtă a imobilului, cu copaci mângâiați de vânt în fața ferestrelor, lucru care îi făcea pe toți clienții să se simtă mult mai relaxați, stând în holul mare și așteptând să apară avocatul lor cel bine plătit.

Nici nu trecuseră cinci minute de când aștepta, răsfoind un număr din *USA Today*, și Corr Bryant apăru de după ușa de sticlă mată și îi zâmbi.

— Nieve, ce bine-mi pare să te văd.

Îi zâmbi și ea. Corr era un avocat minunat. Era înalt și lat în umeri, întotdeauna la patru ace, în costume făcute la comandă, cămăși albe apretate și butoni scumpi; emana în același timp încredere în sine și lejeritate.

Îl urmă de-a lungul coridorului până în biroul lui, unde acesta trase jaluzelele ca să estompeze lumina prea puternică a soarelui și îi oferi cafea de la mașina lui espresso aflată pe un dulăpior mic din lemn de arțar.

— Mi-am cumpărat-o anul trecut, îi spuse făcându-şi o cană (ea refuzase, cerând în schimb apă). Ce-mi mai place cafeaua mea!

— Tu dormi noaptea? îl întrebă ea.

Bărbatul râse.

— Ca un prunc. Dar asta pentru că eu nu-mi fac tot timpul griji. Care-i treaba, Nieve? De ce ai nevoie de mine?

Corr lucrase pentru ea pe vremea când era la Jugomax şi o ajutase să facă faţă când compania fusese nevoită să se declare falimentară. O convinsese că genul ăsta de lucruri se întâmplau din cauza mediului de afaceri şi că ea nu avusese nici o vină. Se mai întâmplă şi din astea, îi spusese el atunci. Aşa câştigi experienţă. Viaţa merge înainte. Nu e sfârşitul lumii. Dar lui Nieve aşa i se păruse. Nu-i venea să creadă că Jugomax, căreia îi dedicase ore-n şir încercând să găsească un plan bun de afaceri şi care mai avea şi produse adevărate de vânzare, se năruise la fel ca atâtea companii speculative de pe internet care nu aveau nici o fundaţie solidă. Fusese înspăimântată de această prăbuşire bruscă, de rapiditatea cu care băncile îşi retrăseseră sprijinul şi de stadiul jalnic în care ajunsese Jugomax, cât ai zice peşte. La început, încercase să fie nepăsătoare, la fel ca directorul Richie Jefferson, pe care Max îl numise în funcţie. Încercase şi ea să ignore problema, dar o duruse profund când îşi pierduseră resursele financiare, iar acesta nici nu mai apăruse pe la birou. Nieve fusese cea care îl sunase pe Max; acesta o anunţase că nici el nu mai avea de gând să bage bani în Jugomax.

— Poate că n-am nimerit momentul potrivit, îi spuse la telefon. Dar treaba asta pentru mine n-a fost decât un experiment. Dacă mergea, bine. N-a mers. Şi mai bine.

— Şi cu mine cum rămâne? întrebă ea. Cu mine şi cu Aidan şi cu restul oamenilor?

— Am făcut exact ce mi-ai cerut. Glasul îi era rece. Ţi-am oferit o şansă, o slujbă şi nu-i vina mea că ai dat-o în bară. Şi dacă îi vii acum lui Lilith cu poveşti despre menajere din Spania – păi, n-o să zică decât că eşti o angajată nemulţumită şi o să te bage în seamă exact atât cât meriţi. Adică deloc.

— Tu te bucuri că s-a sfârşit prost! exclamă ea. Niciodată n-ai vrut să reuşesc.

— Pe dracu', i-o întoarse el. Toată distracţia asta era pe banii mei. Sigur că am vrut să reuşeşti. Dar tot la fel de mult mă bucur să te văd plecată, Nieve, pentru că, sincer, eşti o scorpie fără suflet.

Ciudat cum reuşea întotdeauna să o rănească asta. Nu era o scorpie fără suflet. Ştia foarte bine ce voia şi încerca să obţină ce-şi pusese în gând; dar asta nu o făcea o scorpie fără suflet, doar un om cu scopuri precise. Se săturase să vadă că orice femeie cu planuri de viitor e considerată o scorpie fără suflet.

Nieve se trezi din visare şi se uită la Corr, care îşi turna zahăr în cafea dintr-un pliculeţ îngust.

— Speram să-mi poţi da nişte sfaturi, zise ea.

— De-abia aştept, zâmbi el. Ai de gând să-ţi pui o afacere pe picioare? Cu banii ăia de la Ennco?

Nieve îl privi surprinsă.

— Nu pot să cred că vrei să rămâi la firma aia. Nu acum. Toată lumea e curioasă să vadă cum o să vă cheltuiţi voi bănişorii.

Femeia râse.

— Fii serios. Suntem de talie mică.

— De talie mică? râse şi el. Ba nu, nu sunteţi de talie mică deloc.

— Chestia e că toată lumea care nu câştigă miliarde e de talie mică în ţara asta, spuse ea.

— S-ar putea să ai dreptate, încuviinţă Corr. Dar tot vă descurcaţi binişor. Aşadar, ce-o să faci?

— N-o să-mi fac o firmă privată, îi spuse ea. Cel puțin nu deocamdată.

— Păcat. Pot să-ți ofer sfaturi despre ce poți să faci cu banii, deși nu cred că ai nevoie.

— Tot despre bani voiam să-ți vorbesc, spuse ea. Dar e de natură mai personală, de fapt.

— Nu prea ține de domeniul meu, observă Corr.

— Mă mărit, îl anunță Nieve.

— Felicitări.

— Și mă gândesc să fac un contract prenupțial.

— Aha. Corr dădu încet din cap. Înțeleg. Și cine-i norocosul?

— Aidan.

Era surprinsă de această întrebare. Corr îl întâlnise pe Aidan de mai multe ori.

— Așadar... vrei contract prenupțial cu un tip cu care trăiești de cât timp – opt, nouă, zece ani?

Nieve făcu o grimasă.

— Știu, știu. Și nu că aș vrea neapărat, doar că mă tot gândeam și mi-am dat seama că sunt atâția bani la mijloc și... Scoase un oftat. Îl iubesc. Zău că-l iubesc. Dar până și cele mai puternice căsnicii se destramă în ultimul timp și nu vreau să-mi pierd toți bănuții mei munciți din greu dacă ni se întâmplă și nouă.

— E de înțeles, încuviință bărbatul.

— Mă simt groaznic că fac asta, mărturisi ea. S-a purtat extraordinar cu mine întotdeauna, însă...

— Trebuie să te asiguri. Înțeleg. Cum spuneam, nu e specialitatea mea, eu sunt expert în drept economic. Totuși, Nieve, e o situație extrem de dificilă. Dacă, de exemplu, voi nu vă căsătoreați și, dimpotrivă, vă despărțeați, iar eu eram avocatul lui, l-aș fi sfătuit să te usuce de bani pentru pensie alimentară.

— Știu, spuse ea.

Corr căută ceva pe computerul lui şi imprimanta se puse în funcţiune.

— Acestea sunt amănuntele despre persoana pe care ţi-o recomand eu, îi spuse înmânându-i hârtia. E foarte pricepută la treburi din astea.

— Mersi.

Luă foaia, o împături şi o puse în geantă.

— Tu şi Aidan sunteţi în regulă? o întrebă el.

— Absolut, îl asigură Nieve. Vreau să fiu precaută, atâta tot. Sunt o groază de bani şi...

— ...şi Aidan i-ar risipi pe toţi dacă ar avea ocazia.

— Corr!

— Mi-ai mai spus asta despre el. Că e catastrofal când vine vorba de afaceri şi bani.

Nieve dădu din cap.

— Aşa şi e. Ştii, când am venit în State, credeam că vrea aceleaşi lucruri ca şi mine. Făcea pe grozavul. Dar până la urmă n-a mai fost aşa grozav. Se mulţumea cu strictul necesar şi încă ceva în plus. N-avea ambiţii măreţe. Odată ce s-a pus pe picioare Jugomax, a început să facă lucrurile numai din plăcere. Nu înţelege faptul că trebuie să progresezi şi să profiţi de marile şanse. Toată chestia cu îmbogăţitul pe el îl lasă rece.

— Poate că nu crede că banii sunt atât de importanţi.

— Fii serios! râse Nieve.

— Ştiu că felul ăsta de a gândi te şochează, pentru că mă şochează şi pe mine, spuse Corr cu un zâmbet. Unii oameni se mulţumesc şi cu mai puţin. Tu şi cu mine, Nieve, noi nu ne mulţumim niciodată. Nu-i nimic rău în asta, numai că nu toată lumea poate să înţeleagă.

— Ştiu, zise ea. Unii te fac să te simţi prost pentru că vrei să ai succes.

— Aidan te face să te simţi aşa? întrebă Corr. Pentru că – şi nu că aş fi eu omul care să-ţi dea sfaturi în

amor – dacă așa e, poate că nu contract prenupțial îți trebuie ție.

— De obicei, nu, îl asigură Nieve. Doar că el e de părere că ar trebui să trăim din banii de la Ennco, iar eu zic că ar trebui să-i folosim ca să facem și mai mulți. Nu cred că e nimic rău în asta. Nimeni n-ar trebui să mă facă să mă simt prost din cauza asta.

— Cel puțin, nimeni din America, zâmbi el.

— Da, dar noi suntem în California, îi aminti Nieve.

Corr chicoti.

— Poate că avem și noi marii noștri sentimentali, spuse, însă, în adâncul sufletului, suntem toți la fel. Banii contează.

— Vezi, eu știu asta, zâmbi și ea. Și de-aia vreau să mă asigur că păstrez tot ce e al meu indiferent ce se va întâmpla în viitor.

— Vorbește cu cei de la Bartlett Hobbs, îi spuse el. Or să aibă ei grijă de tine. Am s-o sun pe Leeza Bartlett, să-i spun de tine.

— Mersi, Corr.

Nieve se ridică.

— Și dacă hotărăști să-ți deschizi vreo afacere, nu uita să mă suni și pe mine.

— Desigur, promise ea.

Ieși din birou și se îndreptă spre parcare. Soarele bătea în capota roșie a mașinii ei Acura. O părticică din ea simțea că-l trădase pe Aidan mergând la avocat. Însă o altă părticică îi spunea că făcuse un lucru cuminte. Că dragostea adevărată poate depăși orice obstacol – și pentru ei așa și fusese –, dar întotdeauna era bine să fii pregătit pentru viitor. Pentru că nu știai niciodată ce te așteaptă.

Când ajunse acasă în seara aceea, Aidan era deja sosit. Instalase grătarul și mirosul de cărbuni încinși o

întâmpină când străbătu casa şi intră în curtea din spate. Sunt o vacă, îşi spuse. M-am tot gândit la ce era mai rău, iar el a fost întotdeauna cum nu se poate mai drăguţ.

Aidan stătea pe un şezlong şi citea o carte. Pe măsuţa din faţa lui era nişte bere pusă la răcit.

— Faci grătar? întrebă Nieve.

— M-am gândit că ar fi frumos, îi spuse închizând cartea. De mult n-am mai făcut şi e o seară minunată.

— Sigur.

Nieve îşi dădu jos pantofii cu toc şi îşi scoase ciorapii. Ar fi preferat de o mie de ori să meargă cu picioarele goale la serviciu, dar Ennco era împotriva femeilor care nu purtau dresuri la birou. Cu toate că locuia în America de atâta vreme, Nieve nu prea înţelegea de ce le plăcea femeilor să poarte dresuri sau colanţi când era mult mai comod să nu porţi nici una, nici alta. Se aşeză pe celălalt şezlong şi îşi afundă picioarele în iarba prăfuită.

— Şi cum mai merg lucrurile la fabrica de bani? întrebă Aidan.

— A crescut preţul acţiunilor, îl anunţă ea.

— Ce-ai zice, de cum pui mâna pe bani, să ne luăm un an de vacanţă şi să facem o croazieră în jurul lumii?

— Nu pot să fac aşa ceva, zise ea. Cum nu pot nici să-mi iau catrafusele şi să mă mut în Irlanda. Există şi nişte condiţii pentru toţi banii ăia. Trebuie să rămânem în companie pe o perioadă de minimum şase luni după tranzacţie.

— Văd că v-a legat fedeleş, se plânse Aidan. Nici nu poţi încă să vinzi acţiunile şi nici nu poţi să pleci atunci când le-ai vândut.

— Nu e în interesul lor să ne lase să plecăm, spuse Nieve. E destul de logic, de fapt.

— Da, dar voi nu sunteți chiar pe muchie. Nu ești dealer. Nu sunteți decât personalul de supraveghere.

— Personalul de supraveghere? izbucni ea. Puțin mai mult de-atât, Aidan. Noi trebuie să ne asigurăm că tot ce se petrece în Ennco e făcut ca la carte. Ca să n-o sfârșim și noi ca Enron. Câteodată am impresia că nu îți dai foarte bine seama cât de importantă e slujba mea. Am apărut și în *BusinessWeek* săptămâna asta, să știi.

— Scuză-mă, îmi pare rău, zise el repede. Așa știam că se spune.

— Tot sunt jignită.

— Vino-ți în fire. Se ridică. Mă duc să pun carnea pe grătar.

Intră în bucătărie și se întoarse cu bucățile de carne, îndreptându-se spre grătar. Nieve îl privi o clipă și apoi trecu prin grădină, oprindu-se lângă el.

— Iartă-mă, spuse.

— Trebuie să te mai relaxezi și tu, iubito. Întoarse o felie de carne pe partea cealaltă și apoi îi aruncă o privire. Și care e strategia lui Ennco pe viitor?

— Să fie mai mare și mai performantă.

— Și-apoi?

— Habar n-am. Îl privi cu o expresie crispată. Ce-i cu toate prostiile astea gen „afacerile sunt ochiul dracului" pe care mi le tot îndrugi în ultimul timp? Nu sunt proastă, Aidan. De fiecare dată când purtăm o discuție, ajungem la cum ar trebui să dăm totul naibii și să ne punem pe făcut copii, nu-i așa? Credeam că între noi e mai mult de-atât.

— Chiar e, îi spuse el serios. Știi că e. Și, iubito, nu vreau să te presez să faci ce nu vrei. Vreau doar să-ți arăt ce posibilități avem.

— Tot timpul îmi arăți ce posibilități avem! izbucni ea. Fecare zi se transformă într-o afurisită de dezbatere

hipioți versus afaceriști. Ar trebui să fie cea mai frumoasă perioadă din viața noastră, iar tu nu faci decât să mă presezi. De parcă nunta aia n-ar fi și-așa destul de presantă.

— Dar nu încerc să te presez deloc.

Puse jos furculița pentru grătar și o îmbrățișă.

— Sincer, nu vreau să contest alegerile pe care le faci. Vreau să fii fericită. Te iubesc, să știi. Pur și simplu, nu vreau să te epuizezi de tot și să ajungi să te întrebi peste câțiva ani dacă „asta-i tot?".

Nieve își lăsă capul pe umărul lui.

— Îți jur că n-o să se întâmple așa ceva.

— Dacă nunta e prea stresantă – păi, cine spune că trebuie să ne căsătorim? sugeră Aidan încet.

Se dezlipi de el și îl privi atent.

— Credeam că vrei să ne căsătorim. Te-ai răzgândit?

— Nu fi fraieră. Numai că, iubito, vreau să fie un prilej de fericire, nu ceva care să te surmeneze și mai mult. Așa că dacă nunta nu te face fericită...

Nieve înghiți în sec.

— *Vreau* să mă mărit cu tine, spuse. Îmi doresc asta de foarte mult timp.

— Atunci las-o pe organizatoare să-și facă treaba și nu te mai stresa atât.

Nieve dădu încet din cap. De fapt, ei îi cam plăcea să se streseze. Și el știa asta. Și de ce n-ar vrea să se streseze și acum? De ce ar sugera așa o prostie, să contramandeze totul? O cuprinse un fior și își sprijini din nou capul de umărul lui. Însă tot era stresată.

Capitolul 22

În weekendul dinainte de prima ei plecare la Singapore, Darcey intră în panică pe motiv de garderobă și dedică o întreagă după-amiază cumpărăturilor. Cu toate că arșița verii nu prea ajunsese încă în Dublin, vitrinele magazinelor erau deja pline de rochii vaporoase cu modele florale și în culori pastelate, în timp ce sandalele luaseră locul cizmelor și bocancilor. Darcey o luă în sus pe Grafton Street și se întrebă cum ar fi să-și cumpere din nou o rochie subțire înflorată. Nu-și mai cumpărase așa ceva de ani buni de zile. În mintea ei, astfel de veșminte se asociau cu seara aceea oribilă când crezuse că avea să se logodească și nu fusese așa. După acea experiență, garderoba ei se schimbase definitiv. Nici înainte nu fusese foarte feminină – întotdeauna preferase blugii și tricourile fustelor –, dar de când cu seara aceea, nu îndrăznise să mai poarte nimic drăgălaș și, cu foarte puține excepții dictate de ocazie, hainele ei de zi erau în general costume negre sau bej pentru serviciu, plus blugii decolorați pe care îi purta cu tricouri negre sau bej în weekend. Singura nuanță diferită care mai apărea din când în când era dată de accesorii.

Nu căuta să schimbe culoarea ținutelor ei – la urma urmei, măcar știa că era întotdeauna asortată –, dar voia să cumpere ceva mai ușor, de vară, pentru Irlanda și îi trebuia și ceva potrivit pentru un oraș unde nivelul de umiditate din aer era întotdeauna ridicat. Era convinsă că în birourile din Singapore o să fie de-a dreptul frig de la aerul condiționat, dar din experiența ei prin Europa știa că, în timpul verii, de îndată ce ieșea din clădire la temperaturile mari de afară, se topea într-o băltoacă de transpirație.

Intră în magazinul Brown Thomas, trecând pe lângă rafturile cu haine în culori pastelate și nuanțe de portocaliu și galben citron (care știa că i-ar sta oribil și-așa), și într-un sfârșit dădu peste un costum de in acceptabil, în nuanța ei preferată de bej, pe care îl cumpără de îndată împreună cu vreo șase bluze albe scrobite. Nu era foarte interesant, știa asta. Dar era mai sigur așa. Apoi se îndreptă spre raionul de încălțăminte, de unde își alese o pereche de pantofi Marc Jacobs care să se asorteze la costum. Lui Darcey îi plăceau pantofii scumpi. Sigur că nici pe aceștia nu și-i cumpăra în culori foarte tinerești, dar tocurile îi plăceau pentru că știa că datorită lor gleznele ei urâte arătau mult mai subțiri. Rezultatul era însă faptul că nu prea avea confort la mers. Și sigur că mai era și posibilitatea de a se trezi lățită pe trotuar în cazul în care îi cedau picioarele. Își depășise neîndemânarea din copilărie, însă tot nu avea destulă grație. Cu toate acestea, pantofii Marc Jacobs erau extrem de comozi și merita să plătească prețul exorbitant că să-și facă picioarele mai subțiri, mai elegante și mai lungi.

— Avem același model și pe violet, spuse vânzătoarea, care observase expresia mulțumită de pe chipul lui Darcey când se privise în oglindă.

— A, nu, sunt buni și ăștia.

Îşi alesese o pereche cafeniu-roşcată cu fir auriu. Destul de sofisticaţi, se gândi ea. Sunt totuşi pentru serviciu.

Ieşi din magazin cu punga de cumpărături atârnându-i la braţ şi se ciocni cu cineva la intrare.

— Scuze! exclamă.

Bruneta cea înaltă de care se lovise, încărcată şi ea cu o varietate de pungi de firmă, îşi ceru la rândul ei scuze şi apoi se încruntă.

— Darcey? Darcey McGonigle?

Darcey dădu din cap şi o recunoscu.

— Carol Jansen?

Carol îi zâmbi veselă.

— Nu-mi vine să cred, zise. Ce bine-mi pare să te văd.

— Cum îţi mai merge?

Darcey se dădu la o parte din uşă, şi cele două femei se opriră pe trotuar în faţa magazinului.

— Arăţi fantastic, continuă ea.

— Mersi, zise Carol. Am mai slăbit puţin.

— N-aş fi îndrăznit să observ asta...

Carol fusese întotdeauna cam dolofană când era la şcoală, încercând în permanenţă diete care nu funcţionau.

— Am făcut un copil, îi spuse ea lui Darcey. Şi după aceea m-am gândit că ori pun kilogramele de la sarcină în plus peste formele mele şi-aşa plinuţe, ori scap de amândouă la un loc. Şi am ales a doua variantă.

— Îţi stă bine, remarcă Darcey.

— Hei, şi tu te-ai schimbat, îi zise Carol. Ai slăbit şi-mi place la nebunie cum îţi stă părul.

— Mersi. Cam costă, dar ce să faci, suferă baba la frumuseţe.

Darcey râse şi Carol îi zâmbi.

— Ce ne-am face fără cosmetice? Nu că tu ai avea nevoie, întotdeauna ai avut un ten superb.

— Mersi, dar știi că asta e o mare gogoașă, zise Darcey.

— Ba deloc, protestă Carol. Și întotdeauna ți-am invidiat pometii.

— Chiar?

Carol dădu din cap.

— Nu știam. Dar îmi pare bine să aud asta.

— Ești ocupată? întrebă Carol. Vrei să mergem la o cafea mică să mai povestim?

Darcey se uită din reflex la ceas și apoi lăsă brațul în jos fără să mai verifice ora.

— Sigur, încuviință.

Dădură colțul spre Wicklow Street și își găsiră o masă lângă geam într-o cafenea micuță, unde Darcey comandă un cappuccino cu scorțișoară, iar Carol ceru un ceai de mentă.

— Mult prea sănătos pentru gustul meu, se plânse Darcey.

— Face parte din cerințele siluetei, recunoscu Carol. Sunt cam prea obsedată de calorii, dar mie îmi convine.

Darcey își puse niște zahăr în cafea, încercând să nu se simtă vinovată pentru posibilul efect al gestului asupra mărimii șoldurilor ei.

— Te mai vezi cu fetele din vechea gașcă? întrebă Carol. Am pierdut legătura cu ele când am plecat la facultate în Anglia și în ultimul timp nu prea m-am întors în Galway de multe ori. Și nici nu am chef să vin pe la reuniunile care tot aud că se fac. De fapt, sunt aici ca să-mi găsesc o ținută pentru nunta lui Nieve Stapleton. Cred că o să fie distractiv. Presupun că vii și tu?

Ochii îi căzură pe punga de cumpărături.

— Iar dacă aia e ținuta ta, arată-mi-o și mie ca nu cumva să apărem îmbrăcate la fel.

— A, nu, nu e pentru nuntă, spuse Darcey.

Se întreba dacă Nieve îi invitase pe toți prietenii lor vechi la afurisita aia de nuntă. Oare aveau să se prezinte toți vechii colegi de școală sau de facultate?

— Deși cred că ar trebui să mă pregătesc și eu, continuă ea.

— Nu mă prea pricep la înțolit, recunoscu Carol. Dar pentru evenimentul ăsta am senzația că e nevoie să mă gătesc. Invitația era așa de pretențioasă, iar eu mi-am dorit întotdeauna să văd castelul ăla – a fost un articol foarte interesant în *Sunday Times* despre restaurarea lui. Pe lângă asta, fac și puțin jurnalism pe cont propriu. Poate reușesc să scriu câte ceva despre el.

— Întotdeauna ai fost fata noastră cu literatura, zâmbi Darcey.

— Nu prea se poate numi literatură. Scriu pentru paginile de imobiliare. Și mai scriu eu și altele...

Își luă un aer ușor jenat.

— Nu țin minte să-ți fi văzut numele pe undeva, zise Darcey, dar nu pot să zic că l-am căutat.

Carol spuse încet:

— E secret. Eu sunt Sam Dilema.

Darcey o privi nedumerită.

— Sam Dilema?

— Într-un ziar de scandal. *Irish*...

— A, da, la rubrica de sfaturi? o întrebă Darcey uimită.

— Greu de crezut. Dar așa e.

— Am auzit de tine. Ești destul de cunoscută.

— Da, păi, întotdeauna m-am priceput mai bine să rezolv problemele altora decât pe ale mele.

— Tu ai probleme? se miră Darcey. Tu ai fost mereu cu picioarele pe pământ, cel puțin eu așa credeam.

— Aiurea, Darcey, toți avem probleme!

— Adevărat, se învoi ea. Care sunt problemele tale? Sau preferi să nu-mi spui?

— Păi, am reuşit să-mi distrug viaţa după ce am absolvit facultatea, spuse Carol. Asta a fost când am rămas însărcinată.

Darcey o privi cu compătimire.

— E în regulă, adăugă Carol. E o fată grozavă.

— Dacă îţi seamănă, sunt convinsă că aşa e.

— Din fericire, se pare că a moştenit câteva gene de la mine, zise Carol mohorâtă. Taică-su e Tommy Brennan. Îţi mai aduci aminte de el? De pe Audubon Road? A fost la aceeaşi facultate cu mine în Anglia. Zău aşa, ai fi zis că dacă tot am plecat din Galway, puteam şi eu să mă cuplez cu altcineva, dar nu, mie Tommy Brennan mi-a trebuit.

Darcey şi-l aminti pe tânărul brunet şi gânditor care li se păruse întotdeauna un pic cam periculos (mai ales pentru că fuma încontinuu şi purta mereu ţoale de motociclist, negre, de piele).

— A, nu era câtuşi de puţin periculos, zise Carol. Dincolo de aparenţe, era destul de obişnuit. Chiar prea obişnuit. Când a auzit că sunt însărcinată, m-a bătut la cap să „facem ce trebuie". M-am măritat cu el şi m-am plictisit de moarte. Am divorţat acum câţiva ani.

— Îmi pare rău.

Carol ridică din umeri.

— Se mai întâmplă. Oricum, acum e cu altcineva. Se însoară la o zi după Nieve.

— A.

— Cui îi pasă? spuse Carol nonşalant. Eu şi Julie o ducem mai bine singure. Îmi aduce puţin aminte de tine, Darcey. Perfecţionistă.

— Nu sunt...

Darcey se opri şi pufni în râs văzând expresia de pe figura lui Carol.

— Poate că sunt, puțin.

— Și tu ce-ai mai făcut? o întrebă Carol.

— Lucrez în finanțe, spuse Darcey.

— Nu e de mirare. Întotdeauna ai fost pricepută la numere. Toți ne așteptam să ai o carieră extraordinară.

— Serios?

— Da, sigur. Vorbeam cu Rosa despre tine. Ea spunea că într-o zi o să ți se aprindă și ție beculețul și că n-o să te mai prefaci că nu vrei să fii bună la nimic.

Darcey se înroși până în vârful urechilor și Carol râse de ea.

— Cât mai voiai să fii ca toți ceilalți! Sper că ai vreo superslujbă.

— Nu prea. Și apoi, ridicând din umeri: Păi, de fapt, cred că da. Săptămâna viitoare mă duc la Singapore în interes de serviciu.

— Vezi? Ce baftă ai! Mă bucur pentru tine. Pentru asta făceai cumpărături?

Darcey dădu din cap.

— Nu uita să-ți faci timp să îți cumperi numai lucruri frumoase de acolo. Știu că e paradisul tehnologiei, dar am scris un articol mai demult despre cum poți face rost de haine la comandă din Singapore. Superb. Asta ar trebui să faci pentru nunta lui Nieve. Ai arăta minunat într-o rochie roz aprins sau fucsia.

— Nu prea mi se potrivește, râse Darcey. Dar am să încerc.

— Chiar te rog. Și astfel știu că n-o să fim îmbrăcate la fel. Ascultă, tu vii cu cineva anume? Dacă nu, putem merge împreună.

— Ăăă...

— A, sigur – te-ai măritat, nu-i așa? exclamă Carol înainte ca prietena ei să aibă timp să răspundă. Am auzit de la cineva.

— Chiar?

— Nu ţin minte cine mi-a spus, se încruntă Carol.

— Am divorţat, o informă Darcey.

— Uau, văd că nu stăm prea bine. Eram patru fete în gaşca noastră. Două au divorţat deja! Ai copii?

Darcey clătină din cap.

— Unii spun că e mai bine aşa, pentru că un divorţ e groaznic, dar să fiu sinceră, Julie e viaţa mea. E fenomenală – n-ai zice că tatăl ei e ratatul ăla! Mă gândeam să vin cu ea, dar după aia mi-am zis că dacă se reuneşte toată gaşca, ea n-o să fie prea băgată în seamă. Şi-apoi am fost invitată şi la repetiţie, aşa că rămân peste noapte. Presupun că şi tu. Ştii cine mai vine? – Rosa, probabil. Oare şi Millie Smith şi fata cealaltă, Lindsey nu-ştiu-mai-cum...?

— Nu, o întrerupse Darcey. Eu... am cam pierdut legătura cu Nieve, aşa că nu ştiu nimic.

— Ce păcat, zise Carol. Eraţi inseparabile în şcoală. Se încruntă. N-a existat cumva vreo despărţire? Ţin minte vag că mi-a povestit cineva mai demult...

Darcey fu mirată că aceasta nu ştia ce anume destrămase prietenia ei cu Nieve. Atâta timp îşi închipuise că toţi prietenii lor discutau despre asta, încât nu-şi pusese problema că unii fuseseră prea ocupaţi cu propria viaţă ca să-şi mai facă griji şi pentru ea.

— Îţi povestesc altă dată, zise acum. Cam lungă povestea. Ideea de bază e că n-am mai vorbit de ani buni de zile, aşa că am fost destul de surprinsă de invitaţia ei, ca să fiu sinceră.

— Şi ai un prieten cu care să vii?

Darcey clătină din cap.

— Nimeni în mod special. M-am gândit să vin cu cineva ca să-mi ţină de urât, dar dacă şi tu eşti de una singură – păi, o să fie şi mai distractiv.

— Categoric, încuviinţă Carol. O să ne distrăm de minune.

— Sigur că da.

— Eu întotdeauna mă amuz la nunți, zise Carol cu un aer cinic. Să-i vezi cum lăcrimează de fericire, știind că după aia tot cu lacrimi se sfârșește.

— Nu și pentru Nieve, remarcă Darcey. O știi cum e, ea iese din orice încurcătură. Și-apoi trăiește cu el de ani și ani de zile.

— Pe bune? Și de-abia acum s-au hotărât să-și pună pirostriile? Mă întreb ce i-a determinat să facă pasul.

Darcey dădu din umeri.

— Oricum, o să fie grozav s-o vedem din nou.

Darcey încercă să zâmbească sincer.

— Așa că ne vedem acolo. Și ar trebui să păstrăm legătura.

— Da, ar trebui, fu de-acord Darcey.

Scoase o carte de vizită din geantă și i-o oferi lui Carol.

— Manager de dezvoltare a afacerilor, citi Carol. Sunt impresionată.

— A, termină! N-ai de ce să fii impresionată. Pe scurt, sunt o femeie divorțată, obsedată de muncă și cu viața distrusă.

Carol izbucni în râs.

— N-ai tu grijă, spuse terminându-și ceaiul de mentă. Viața ta ți-o rezolv eu, și încă în fața a milioane de cititori!

— Perfect, mersi, chiar de-asta aveam nevoie. Să afle toată lumea că sunt o toantă.

Însă Darcey zâmbi și ieși din cafenea, luând-o din nou în jos pe Grafton Street.

În noaptea dinaintea călătoriei, rămase până târziu la birou. Nu era deloc nevoie de asta, dar voia să mai citească o dată materialul pe care îl avea de prezentat ca să fie sigură că nu îi scăpase nici o informație,

pentru că unele dintre serviciile oferite de InvestorCorp erau noi pentru ea. Era absolut inutil, pentru că le ținea minte perfect, dar nu putu să nu mai verifice o dată. Și voia să se asigure și că laptopul ei era încărcat, că nu uitase să pună și cablul de alimentare în cutia lui. Telefonul trebuia și el încărcat, dar intenționa să-l încarce peste noapte.

Se așteptase să treacă Neil pe la ea, ca să o întrebe dacă avea tot ce îi trebuia, dar acesta nu se arătă, însă Minette o sună să îi ureze succes. Darcey o ținuse la curent pe mama sa cu toate schimbările din companie de când cu preluarea, iar Minette era mulțumită și mândră de ea. Darcey nu îi mărturisi că încă se temea ca Neil Lomond să nu pună cumva la cale vreo mârșăvie; cât despre Minette, aceasta observă ce bine era că după toate cele petrecute între ei, ea și Neil puteau să aibă o relație normală la locul de muncă. Un lucru uimitor de matur, spuse, iar Darcey îi răspunse că ea măcar nu-l lăsase să stea la ea în apartament cât timp căuta o casă; scăpase Minette în sfârșit de Martin? Minette îi răspunsese că ea era cea care hotăra când pleacă Martin din casă și că nu era treaba lui Darcey. La care Darcey își ceru scuze și îi spuse că, sigur, era dreptul ei să facă ce voia, dar sincer, toată treaba cu Martin nu mirosea a bine.

— Vezi-ți tu de ale tale, i-o întoarse Minette tăioasă, iar Darcey renunță la subiectul ăsta de discuție.

Dă Doamne să nu o scrântesc, mormăi Darcey băgându-și laptopul în geanta lui și activându-și mesageria. Dă Doamne să închei o groază de afaceri și să răplătesc încrederea tuturor.

Străbătu etajul gol și așteptă liftul. Nu o deranja să rămână singură în clădire, deși știa că pentru o mulțime de alți angajați – și femei, și bărbați – nu era tocmai plăcut. Anna spunea că o ducea cu gândul la filme de

groază și la sceleraţi care te urmăresc cu toporul în mână, însă Darcey râdea și spunea că nu are destulă imaginaţie pentru asta. Deși acum, auzind doar zgomotul surd al aparaturii electronice, își dădu seama că era puţin cam bizar. Dar măcar nu era întuneric. Asta ar fi speriat-o îngrozitor. Singura ei fobie era întunericul complet, dar lumina la InvestorCorp funcţiona pe bază de senzori, adică se aprindea sau se stingea în funcţie de locul unde se aflau oamenii din birou, astfel încât nimeni nu era lăsat în întuneric pe neașteptate.

Apăsă din nou pe butonul liftului și auzi ascensorul urcând până la etajul șase. Huruitul liftului răsună în liniștea birourilor. Intră, apăsă pe butonul de parter și se inspectă în oglindă. Ar fi trebuit să se tundă, își zise, dându-și părul după ureche. Intenţionase să o facă în ziua când se întâlnise cu Carol Jansen, dar uitase. Poate că o să aibă ocazia să se tundă la hotelul din Singapore.

Se juca cu mâna prin păr când se stinseră luminile.

Încremeni, paralizată de frică. Apoi ascensorul se opri brusc, făcând-o să se dezechilibreze și să cadă. Stătea în genunchi, nemișcată, simţindu-și sângele cum îi zvâcnește cu putere prin jugulară și așteptând să se aprindă luminile.

Nu se aprinseră.

Își dădu seama că închisese ochii și acum îi deschise cu grijă. Ar trebui să existe o lumină de avarie, se gândi încercând să distingă ceva în bezna absolută din jurul ei. Respiraţia i se precipitase și își propuse să se calmeze. Însă partea raţională a gândirii ei era hărţuită de teama iraţională de întuneric.

Ascultă să vadă dacă se întâmpla ceva, însă tăcerea era la fel de profundă ca și bezna. Inima îi bătea și mai tare și simţea cum începe să tremure.

— E o pană de curent, își spuse cu voce tare.

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ GH. ȘINCAI BIHOR

Cuvintele ei ricoșau de pereții liftului.

— Nu e foarte grav.

Întinse mâna bâjbâind după telefonul liftului. Habar n-avea unde era conectat, dar spera că cineva avea să-i preia apelul.

Numai că pe întuneric nu vedea la ce număr trebuia să sune. Și oricum telefonul părea să fie mort. Știa că mai avea puțin și intra în panică. Simțea lacrimi în ochi. Respiră adânc.

Atunci își aduse aminte de telefonul ei mobil și scotoci prin geantă până nimeri Motorola ei cu clapetă. Lumina care se răspândi când îl deschise era bine-venită, dar semnalul era slab și bateria aproape descărcată. Dar trebuia să ajungă pentru un apel scurt. Se gândi că Anna și-ar da seama imediat despre ce e vorba și ar ajuta-o. Formă numărul și auzi telefonul sunând.

— Alo?

— Bună, Anna! zise ea, însă mobilul se închise.

Acum că telefonul se stinsese, părea de două ori mai întuneric. Darcey mai respiră o dată adânc și deschise din nou mobilul. Sună din nou, realizând că mâna îi tremura și mai tare.

— Alo, Darcey?

Telefonul se stinse din nou. Darcey aproape că urlă de frustrare. Și, în bezna liftului, simți că o încearcă o senzație de claustrofobie. Dacă nu revenea curentul, ce-o să se facă? Nimeni nu avea să intre în clădire până în zori. Exista o firmă de pază, asta știa, dar ei verificau numai împrejurimile clădirii din când în când. Nimeni nu se plimba înăuntru.

Gândește-te bine, își spuse cât de calmă putu. Ca să se oprească și curentul, și telefoanele, înseamnă că a fost o avarie gravă. Problema o să fie rezolvată. Dacă revine curentul, liftul o să se pună din nou în funcțiune. Și telefonul la fel. Poate că n-am să am de

așteptat decât vreo două ore. Și în cel mai rău caz, o să rămân aici peste noapte. N-o să rămân fără aer peste noapte.

Doar că zborul meu la Londra pentru escală e la opt dimineața. Iar servieta mea e acasă. Și am o groază de făcut. Și nu-mi place situația asta deloc!

Laptopul, se gândi ea dintr-odată. Laptopul încărcat. Dacă îl deschidea, cel puțin va avea lumină. Îl scoase din geantă, se așeză pe jos și îl puse în funcțiune, consolându-se cu sunetul de obicei enervant pe care îl făcea când era pornit.

Dacă am fi avut internet *wireless* aici, își spuse, aș fi putut să-i trimit un e-mail Annei și ea ar fi rezolvat problema. Sau aș fi putut contacta serviciile de urgență. Era blocată. Era întuneric. Și voia să plece acasă. Putea fi considerată o urgență, nu-i așa? Ce n-ar fi dat să-și fi încărcat telefonul înainte de a ieși din birou sau să fi luat cablul care îl conecta la computer. Ar fi avut atunci destulă baterie ca să o sune pe Anna. Era foarte enervant să fii înconjurată de mijloace de comunicare și să nu poți să comunici.

Se ridică și luă receptorul telefonului din lift. Tot deranjat era.

Era zece jumătate. Avea o presimțire înfricoșătoare că orice se întâmplase și orice se făcea ca să se rezolve problema, tot avea să rămână blocată în lift ore în șir. Și avea să piardă avionul și tot aranjamentul cu Singapore avea să se ducă pe apa sâmbetei, pentru că fiecare secundă a vieții ei era deja planificată. În loc să scrie istoria ca prima femeie din companie care se ocupase de posibila clientelă din Asia, o să rămână cunoscută ca vaca aia proastă care a rămas blocată în lift și a ratat cea mai importantă călătorie de afaceri din carieră.

Fără prea mari așteptări, dar simțindu-se obligată să mai încerce o dată, deschise din nou mobilul. Îi trecu

prin minte că s-ar putea să aibă mai mult succes cu un mesaj. Reuşi să tasteze că era blocată la birou şi să trimită mesajul înainte ca telefonul să se descarce din nou. Poate că Anna îl primise. Poate că nu. Nu putea decât să spere că da.

Se aşeză în fund, cu spatele lipit de peretele ascensorului, şi îşi puse capul pe genunchi.

De-abia o oră mai târziu avu impresia că auzea ceva. În tot acest timp jucase solitaire şi se uitase peste documentele ei, citind analizele contractelor pe care le încheiase pentru Global Finance în ultimii ani. Încerca să ignore şi faptul că sticla de Coca-Cola pe care o băuse mai devreme la birou îşi făcea simţită prezenţa.

Acum îşi ciuli urechile ca să audă de unde venea zgomotul. În ciuda lipsei ei de imaginaţie, se întrebase dacă nu cumva se întâmplase ceva catastrofal cât timp fusese ea în lift, ceva mult mai rău decât o simplă pană de curent. O bombă, poate, care să fi şters jumătate de oraş de pe faţa pământului. Părea exagerat, dar la fel fusese şi 11 septembrie. Dacă avusese loc vreun atac terorist? Dacă era singura persoană din zonă care rămăsese în viaţă? Îşi reprimă aceste gânduri, care erau, îşi spuse, isterie curată; însă tot îşi făcea griji. Aşa că nu avea de gând să ţipe ca răspuns la un posibil zgomot până nu îşi dădea seama exact ce era.

— Darcey!

Era numele ei. Iar vocea era a Annei Sweeney, de la distanţă. Simţi un fior de uşurare cuprinzând-o.

— Anna! Sunt aici.

— Darcey!

— Aici! urlă cât o ţinură plămânii. În lift.

— Stai aşa.

Glasul tăcu, apoi o auzi pe Anna strigând-o din nou, dar de data asta se auzea mult mai de aproape.

— Anna, sunt în lift. S-a blocat. Cred că sunt între etajul patru și cinci.

— Stai liniștită, zise Anna. O rezolvăm noi.

— E întuneric.

Darcey își simți vocea tremurând.

— Sărăcuța de tine. Zău, stai liniștită. Sunăm la serviciile de urgență ca să te scoatem de acolo.

— A, bun.

— Ești bine?

— Da. Dar aș prefera să fiu oriunde altundeva.

— O să te scoatem de acolo cât de curând. Îți promit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Darcey.

— Un muncitor, explică Anna. Știi că făceau săpături în fața clădirii chiar acum? Au dat de niște fire electrice și au lăsat jumătate de cartier în beznă.

— Hei, Darcey, ești în regulă?

Darcey recunoscu glasul lui Neil Lomond și se strâmbă.

— Da, sunt bine, răspunse ea.

— Brigada de pompieri o să ajungă în scurt timp, o anunță el. Or să te scoată ei de acolo.

Fir-ar să fie, se gândi Darcey. De ce trebuie să fie și el pe-aici să mă vadă cum mă fac de râs?

— Ești OK acolo jos? o întrebă el.

— Păi, nu e tocmai cazare de cinci stele, zise Darcey, dar cred că mă descurc.

— Gândește-te că ești în scena de la început din *Speed*, zise Anna. Doar că nu așa de rău! adăugă ea repede.

— Mare consolare.

Darcey simți cum încetul cu încetul își revine. Îl auzi pe Neil râzând.

— Pun pariu că ai fi fost genială la volanul autobuzului ăluia, zise el.

Râse și ea, deși își dădea seama că începuse din nou să tremure.

— Probabil.

O jumătate de oră mai târziu, Anna îi strigă că sosise echipa de intervenție, iar ea auzi zgomote afară. La puține minute după aceea ușile liftului fură deschise cu forța și lumina unei lanterne o învălui.

— Ești aproape la etajul patru, spuse pompierul. Te tragem noi de aici, scumpo.

— Poftim.

Darcey închise laptopul și îl băgă în geantă înainte de a i-l înmâna.

— Pe noi ne interesează mai mult să te scoatem pe tine, spuse acesta.

— Am nevoie de ce-i acolo, îi explică ea. E important.

— Atunci haide.

Îi întinse mâna și o ajută să iasă din lift. O altă mână o sprijini să nu se dezechilibreze.

— Mersi.

Se uită în ochii îngrijorați ai lui Neil Lomond.

— Ești bine? o întrebă el.

Dădu din cap, fără să poată vorbi, bucuroasă că Neil o ținea în brațe. Era familiar într-un mod foarte ciudat și era și foarte liniștitor.

— O, Darcey!

Anna, care stătea lângă un alt pompier, se aruncă de gâtul ei.

— Ce bine-mi pare că n-ai pățit nimic.

— A fost nimica toată. Sunt măreață, nu-ți face griji.

Darcey se desprinse din îmbrățișarea Annei deși încă tremura.

— Ce naiba căutai în birou la ora asta? întrebă Neil.

— Nu m-am urcat în lift la ora asta, i-o întoarse ea. Era aproape zece seara.

— Zău așa, Darcey. Să rămâi la birou până la zece seara când aveai avion la opt dimineața la Londra. Te-ai țicnit?

— Și ce era cu apelurile alea întrerupte? întrebă Neil. Și apoi mesajul tău atât de criptic. La început ne-am gândit că trebuie să fie o glumă.

— Mobilul era descărcat, iar semnalul din lift era prost, zise Darcey oftând. Oricum, am scăpat cu bine. N-a fost așa groaznic.

Încleștă pumnul ca să nu se vadă că tremura.

Îi urmară pe pompieri și pe paznic până ieșiră din clădire. Anna o ținea de mână pe Darcey. Neil mergea de cealaltă parte, dar nu își mai puse brațul pe după umerii ei.

Întreaga zonă era încă în beznă, deși câteva lumânări pâlpâiau la geamurile câtorva apartamente și ale unui bar din apropiere.

— Vrei să bei ceva? întrebă Neil.

Darcey dădu din cap.

— Cred că mi-ar prinde bine. Dar întâi și-ntâi am nevoie urgentă la baie.

Când se întoarse de la toaletă, Neil și Anna stăteau la masă cu băuturile în față. Anna comandase un pahar de vin pentru Darcey.

— Foarte confortabil, observă ea.

Apoi luă o gură mare de vin.

— Lumânările sunt drăguțe, încuviință Anna. Ești sigură că te simți bine?

— Sigur, n-am stat acolo foarte mult și știam că mai devreme sau mai târziu totul se va rezolva.

— Ce calmă ești, zise Anna, eu aș fi luat-o razna.

— Nu m-am simțit deloc calmă, mărturisi Darcey. Mă bucur tare mult că ai apărut la timp. Dar cel puțin am avut laptopul la mine. Am putut să lucrez puțin, lucru care m-a ajutat să uit de grji.

— Darcey McGonigle! Te rog, spune-mi că nu ai lucrat în timp ce erai blocată în lift!

Anna îi aruncă o privire de falsă consternare.

— N-am putut să fac cine știe ce, zise Darcey. Eram prea îngrijorată ca să mă concentrez.

— Aș fi fost înnebunită să știu că o să rămân toată noaptea blocată acolo, spuse Anna.

— Asta nu s-ar fi întâmplat, remarcă Neil. Curentul ar fi revenit la un moment dat.

— Știam asta. Mai îngrijorată eram de zborul meu de mâine-dimineață.

— Ești în stare să te duci? o întrebă Anna. Vreau să zic că ai suferit un șoc și...

— Sigur că pot să mă duc, zise Darcey repede. Fii serioasă, mi-e bine. Totul e pregătit. Îmi pare rău că v-am speriat, dar am avut baftă că erați prin preajmă. Mă gândeam că sunteți acasă.

— Neil și cu mine aveam de discutat ceva în legătură cu serviciul, explică Anna. Așa că am venit aici. Tocmai ne pregăteam să plecăm când ai sunat tu.

— Aha.

— Mi-am făcut griji când am primit mesajul tău, iar Neil se gândea că poate nu poți ieși din clădire pentru că ușile se deschid electronic.

— Nu mi-a trecut prin cap că erai blocată în lift, spuse el.

Darcey ridică paharul în cinstea lor.

— Păi, atunci, mulțumesc că erați pe-aici.

— Cu plăcere, zise Anna.

— Mi-aș fi pierdut credibilitatea dacă leșul tău deshidratat era cumva descoperit a doua zi dimineață, adăugă Neil. N-ar fi fost prea încurajator pentru angajați.

Darcey râse, iar mobilul lui Neil începu să sune.

— Mă iertați, zise el ridicându-se de la masă.

Darcey se întoarse spre Anna cu o expresie neîncrezătoare.

— Aveați ceva de discutat legat de serviciu? întrebă. La bar? Luni-seara?

— Hei, mie-mi place să nu fiu așa țeapănă, zâmbi Anna. Și lui la fel. Apoi privind-o pe Darcey drept în ochi: Am avut dreptate în legătură cu el. E foarte dulce.

— Știu, spuse ea. Asta m-a fermecat și pe mine la început.

O trecu din nou un fior. Și nu era foarte sigură dacă retrăia spaima de a rămâne blocată singură în lift sau dacă își amintise dintr-odată strânsoarea brațelor lui Neil de după aceea.

Capitolul 23

La aceeași oră la care Darcey era salvată din ascensor în Dublin, Nieve era într-o ședință cu directorul financiar al Ennco. Harley Black avea unul dintre cele mai frumoase birouri din clădire, o încăpere pe colțul imobilului, astfel încât două laturi ale camerei aveau pereți de sticlă de sus până jos; pe jos avea mochetă scumpă albastru-închis, iar în mijloc un birou imens din lemn de trandafir. Plante verzi erau plasate în mod strategic prin diferite colțuri ale camerei, iar pe pereți tablouri costisitoare de pictori moderni, pe lângă monitoarele cu plasmă, televizoarele și cele cinci ceasuri care arătau ora în diferite părți ale lumii. Biroul lui Harley mai avea și un bar micuț, deși el nu punea gura pe alcool în timpul programului de lucru. Nici Nieve nu bea ziua, în schimb acum, instalându-se într-unul din scaunele confortabile de piele și discutând despre fondurile de la Ennco, sorbea o cană mare de espresso. În ultima vreme se simțea tot timpul obosită și avea nevoie de cofeină ca să se țină pe picioare. Cafeaua espresso îi întețea bătăile inimii și o făcea să-i tremure mâinile, dar îi ascuțea și mintea.

— Totul pare în regulă, zise Harley răsfoind bilanțurile din fața lui. Suntem pe drumul cel bun, iar dacă nu

cumva oamenii tăi au scrântit-o cu ceva sub nasul tău, Ennco e în formă maximă.

Nieve afișă o figură iritată.

— Departamentul meu e sub control, îl informă ea. Tu ești cel care trebuie să se asigure că toate împrumuturile alea aduc veniturile necesare și că ți-ai făcut temele ca lumea!

— Calmează-te, spuse Harley. Sigur că așa e. Oricum controlorii financiari sunt mulțumiți, n-au găsit nimic în neregulă.

— Nici nu mă așteptam să găsească ceva, comentă Nieve. Avem, slavă Domnului, destule regulamente.

— Și avem și oameni suficient de inteligenți ca să le fenteze, observă Harley.

— Nu dintre oamenii mei, zise Nieve cu calm.

— Prea ai încredere în tot ce ține de tine, îi spuse Harley. Dar presupun că n-ai de ce să-ți faci griji pentru dealeri, atâta timp cât banii cei mai mulți se fac și-așa în sectorul de finanțe corporative. Ai văzut ce profituri au făcut în ultimul an?

— Și cu fondurile mutual protejate cum rămâne? ripostă ea.

— N-au avut un an foarte bun, i-o întoarse el.

— Da, asta a fost data trecută. Dar până atunci acolo a fost motorul afacerii, așa că nu-mi veni tu mie cu texte din astea, Black.

Cei doi își aruncară niște priviri fioroase, apoi Harley râse.

— Te lupți ca o tigroaică pentru oamenii tăi, îi zise.

— Și tu la fel.

— Ai renunța vreodată la munca asta?

De ce-o tot întrebau oamenii chestia asta? se mira Nieve. Nimeni nu-i întreba pe bărbați când aveau de gând să se lase de slujba lor, dar tuturor li se părea

corect să-i pună o astfel de întrebare unei femei. Chiar și uneia atât de pasionate de munca ei ca ea.

— Doar ca să-mi deschid propria afacere, răspunse ea.

Ridică din umeri. Adevărul e că nu știa dacă asta plănuia sau nu. Poate că Aidan avea dreptate să spună că sosise momentul să se mai relaxeze. Dar îi era frică de relaxare. Nu putea să-și închipuie cum e să nu fii stresat de câte ceva.

— Umblă vorba că există câțiva tipi care vor să pună pe picioare o afacere cu operare de fonduri.

Ridică iar din umeri. Asta se întâmpla când lucrai în finanțe. Mai devreme sau mai târziu, toți își dădeau seama că ar putea face mai mulți bani lucrând pe cont propriu decât pentru o companie. Zis și făcut: își luau catrafusele și plecau de la firma cu care își făcuseră renumele, încercând să ia cât mai mulți clienți cu ei.

— Nu putem să plecăm încă, zise ea simplu. Suntem legați de mâini.

— Da, dar puteți să vă apucați măcar de treabă, spuse Harley.

Îl privi atent.

— *Tu* asta ai de gând să faci?

— Eu nu, zise el. Mike și cu mine suntem legați unul de altul. Eu îi sunt fidel lui. El îmi e fidel mie.

— Încercați să aflați ce au de gând alții? întrebă ea. Să-i mirosiți pe potențialii trădători?

— Trebuie să știm, răspunse el. Unii ar putea să creadă că e mai bine să părăsească firma. Dar nu e.

— Nu am planuri de genul ăsta încă.

Și dacă aveam, se gândi ea, numai ție nu ți-aș fi spus.

— E important pentru prețul acțiunilor să nu pierdem oameni buni, continuă Harley. Mike vrea să fim o echipă chiar și atunci când unii s-ar descurca singuri.

— În cazul ăsta, nu poate decât să facă în așa fel încât să vrea toată lumea să rămână aici, conchise Nieve. Și-așa, Harley, Ennco e un loc de muncă foarte bun. Cu toții știm asta.

— Altfel e când vine vorba de o companie publică, stărui el. E esențial să respecți normele și să adopți standardele companiei.

— De ce-mi spui toate astea? Se uită fix la el cu un sentiment de neliniște. S-a întâmplat ceva?

— Sigur că nu, o liniști el. Vreau doar să mă asigur că nici n-o să se întâmple ceva rău.

— Tu fă-ți treaba ta, eu am să mi-o fac pe a mea și totul o să fie în regulă, spuse ea ridicându-se.

Harley zâmbi.

— Lui Mike îi place de tine, zise el. Spune că ești harnică.

— Așa și sunt.

— Are planuri mari pentru tine.

— Serios?

— Așa că rămâi cu noi. Ce ai acum e numai începutul.

Se întoarse în birou și își puse în ordine fișierele pe computer. Tocmai termina când intră Paola cu o figură speriată. Nieve oftă. Expresia permanentă de nesiguranță a Paolei o scotea din sărite; nu putea să suporte firea șovăitoare a fetei. Și mai arăta și de parcă ar fi crescut monstruos în ultimele săptămâni, pentru că burta intră în birou mult înaintea femeii.

— Îmi pare nespus de rău, începu ea.

— Ce mai e?

Glasul lui Nieve era deja resemnat.

— Nimic grav. Dar programarea mea la ginecolog a fost schimbată. Trebuie să mă duc mâine-dimineață în loc de mâine după-amiază. Mă gândeam că o să-ți convină mai mult așa.

— Sigur, e perfect.

— Păi, bine atunci, zise Paola. Ne vedem mai târziu. Mă duc să mănânc.

Nieve se uită la ceas.

— Cam târziu pentru prânz, observă ea.

— Am lucrat până acum, zise femeia. Aveam de terminat câte ceva.

— Nu poți să sari orele de masă, spuse Niev severă. Ești gravidă. Trebuie să mănânci ca lumea.

Paola părea uluită.

— Ca să nu-mi zici după aia că bebelușul tău are probleme pentru că n-ai avut timp să mănânci, o lămuri Nieve. Pune mâna și organizează-te mai bine.

— N-are de-a face cu asta, spuse Paola. Depinde de tranzacții.

Nieve ridică din umeri.

— În fine. Ai și tu grijă de tine.

— Am să am, promise Paola și ieși din birou.

Când aceasta închise ușa, Nieve își sprijini bărbia în palme și scoase un oftat. Ar fi vrut să se poarte mai bine cu femeile gravide, însă nu reușea. Nu putea să le înțeleagă deloc. Va trebui să fie mai drăguță cu Paola. Dar nu știa dacă o să fie în stare.

Până seara uită de Paola, însă conversația de mai devreme cu Harley Black i se derula neîncetat în minte. Ceva nu fusese în regulă, ceva nu mirosea a bine, dar nu își dădea seama ce anume. Bărbatul parcă o flatase și o avertizase în același timp, iar ea nu pricepea de ce. Se gândi la toată treaba cu oamenii care părăseau Ennco odată ce își puteau vinde acțiunile. Exista posibilitatea unor demisii în masă? Nu prea credea așa ceva, dar nici sigură nu era. Nimeni nu îi oferise altă șansă. Unii o mai întrebaseră, însă numai, cum făcuse și Harley, despre eventualitatea de

a-şi deschide propria afacere. Nimeni nu-i sugerase să se alăture unui parteneriat de mai mulţi oameni. Nu că ar fi acceptat. Să pui bazele unei noi companii şi să îţi faci rost de clienţi e prea multă bătaie de cap. Adevărul e că munca ei la Ennco, în ciuda programului nebunesc şi a efortului imens, nu era atât de stresantă pe cât îşi imagina câteodată. Şi asta pentru că ea cunoştea totul – oamenii, sistemul – şi-n somn. Singurul stres era cel pe care şi-l crea singură. Şi dacă ar fi vrut, nu şi l-ar fi provocat nici pe acesta. Dar nu voia.

Aidan ştia că o frământă ceva, pentru că Nieve nu îşi găsea liniştea urmărind filmul de la televizor pe care chiar ea spusese că vrea să-l vadă.

— Poate că ar trebui să verific calculele, zise ea gânditoare după ce îi povesti de ce o neliniştise discuţia cu Harley. Poate că e ceva ce trebuie revăzut.

— Hei, Harley e contabilul, nu? Dacă ceva trebuie verificat, e responsabilitatea lui.

— Nu calculele lui, calculele mele, spuse ea. Poate că vreunul dintre dealerii mei a făcut ceva şi a ieşit la iveală, numai că eu nu m-am prins.

— Care ar fi şansele să fie aşa? întrebă el.

— Mici.

— Aşa că relaxează-te. Uită de afurisitul ăla de Ennco, de Mike Horgan şi de Harley Black şi de toţi înţepaţii ăia şi gândeşte-te ce zi minunată o să avem în curând.

Aidan o îmbrăţişă, iar ea se lipi de el.

— Ai dreptate. Harley e cel care trebuie să facă verificări. Şi e în interesul lui să ţină lucrurile sub control. Şi-apoi e un director financiar genial. E slujba lui.

— Exact, încuviinţă Aidan. Şi-acum vino să-ţi arăt care sunt lucrurile cu adevărat importante în viaţă.

Îi desfăcu sutienul cu o mână. Ea chicoti.

— Iată de ce am fugit eu cu tine, zise.

Dar în noaptea aceea, întinsă lângă el în patul lor imens, se lăsă din nou năpădită de gânduri în legătură cu viitorul firmei. Nu contează, își spuse ea, cu privirea pierdută în beznă. Am obținut ce-am vrut de la ei. Dacă firma nu mai face așa un puhoi de bani, n-ar trebui să mă intereseze.

Dar o interesa. Fusese deja la o companie falimentară și nu mai voia să repete experiența. Dar Ennco nu avea să se năruie. Ennco era imensă și profitabilă și puternică, iar pe ea Ennco o făcuse foarte, foarte bogată.

Își îndesă perna și se ghemui lângă Aidan, care își petrecu brațul în jurul ei și îi spuse să încerce să doarmă. Și mai târziu, însă, pe când Aidan dormea (de ce lucrez eu atât de mult când el doarme adânc?), se ridică din pat și își deschise din nou computerul. Verifică toate tranzacțiile și profiturile și nu găsi nici o greșeală. Ar fi putut, desigur, să ia fiecare domeniu în parte, dar asta ar fi durat zile întregi, iar în sinea sa era destul de convinsă că nu exista nici o problemă, pentru că știa că ar fi observat-o imediat. Și-ar fi dorit, totuși, să aibă aceeași intuiție pentru numere ca Darcey McGonigle. Dacă era într-adevăr vreo greșeală, oricât de neînsemnată, știa că Darcey ar fi găsit-o. Femeia aia avea un instinct înnăscut când venea vorba de cifre. În școală, ca și în facultate, întotdeauna reușea să ghicească răspunsul înainte să rezlove problema. Și deși nu scria niciodată răspunsul fără să efectueze calculele, avea mereu dreptate.

Nieve o sfârșise definitiv cu Darcey, cu toate că o invitase la nunta ei. Dar acum și-ar fi dorit să mai fie prietena ei. Nu doar pentru socotelile de la Ennco. Ci pentru că simțea nevoia să poată vorbi cu cineva. Despre Ennco. Despre Aidan. Despre toate. Dacă Aidan ar fi

fost oricine altcineva pe lumea asta, ar fi putut vorbi cu Darcey despre el. Despre contractul pe care Leeza Bartlett îl întocmise şi pe care Nieve nu avusese curajul să i-l dea lui Aidan. Despre copii. Despre cum să iei o pauză şi să meditezi asupra lucrurilor – Darcey se pricepea de minune la asta! Sigur că nu i-ar fi dat nici un sfat de folos. Dar pe Nieve ar fi ajutat-o să aibă cu cine vorbi.

Însă mai presus de lucrurile personale, Nieve ar fi avut multă nevoie să o întrebe pe Darcey despre calculele de la Ennco. Ca să fie sută la sută sigură că totul era în ordine. De fiecare dată când Darcey avea o presimţire despre câte ceva, de obicei se adeverea. Nieve ştia că ea însăşi intra uneori în panică din nimica toată. Nu că şi-ar fi dat cineva seama. Nu că ea ar fi lăsat să se vadă.

E bine, îşi spuse închizând computerul. N-am sfeclit-o cu nimic. Ştiu sigur că nu.

Deschise sertarul de la birou. Răspunsurile la invitaţii erau legate într-un pachetel ordonat. Se uită din nou peste ele.

În câteva săptămâni, şopti ea. În câteva săptămâni avea să se întâlnească cu oameni pe care nu-i mai văzuse de ani de zile. Totul păruse minunat la începutul pregătirilor pentru nuntă. Dar acum începea să se întrebe dacă într-adevăr avea să fie atât de grozav. Privind scrisorile, îşi amintea oamenii care le scriseseră aşa cum erau ei. Dar oamenii se schimbau. Şi ea se schimbase. N-avea de ce să-şi închipuie că restul nu se schimbaseră şi ei.

Totuşi nu erau bogaţi. De-asta trebuia să se agaţe ea. Indiferent cine ajunseseră, ce făcuseră, tot nu erau bogaţi. Şi la urma urmei, să ai bani era cel mai important lucru de pe pământ. Oricâte baliverne îndrugau oamenii despre iubire, doar banii contau cu adevărat.

Capitolul 24

Când alarma sună a doua zi dimineață, Darcey gemu. Știa că nu dormise decât vreo oră cel mult, dar avusese somnul acela profund care de obicei te cuprinde fix înainte să trebuiască să te scoli. Genul de somn pe care i-ar fi plăcut să-l aibă la începutul nopții, când se trântise în sfârșit în pat după chinul din ascensor. Anna și Neil se oferiseră să o ducă înapoi cu taxiul acasă, dar clătinase din cap și le spusese că nu era nevoie, că se simțea perfect, mulțumesc, și că voia să se culce cât mai repede. Dar înainte să intre în dormitor, își făcuse o cană de ciocolată caldă (instant, deci nu atât de bună ca a lui Minette) și își revizuise garderoba pentru Singapore, pe care o împachetase cu o seară înainte, așteptând să-i treacă sentimentul de neputință care o cuprinsese în lift.

Când se strecură în sfârșit sub plapuma pufoasă (cu toate că era cald și nu era nevoie să se îngroape sub așternut), își dădu seama că nu putea să adoarmă. Atunci se ridică din pat și aprinse lumina la baie, realizând că tocmai întunericul camerei o deranja. Nu era chiar așa de întuneric, pentru că razele felinarului din stradă pătrundeau prin perdelele ei diafane, scăldând camera într-o lumină aurie slabă, care i se părea de

obicei plăcută; dar în această seară nu era suficientă. Așa că aprinse becul la baie și lăsă ușa deschisă ca să nu se simtă înăbușită de beznă.

Dar tot nu putea dormi. Se gândea cât de speriată fusese în lift și se întreba ce naiba s-ar fi întâmplat dacă Neil și Anna n-ar fi apărut; dar cel mai mult o frământa gândul că ar fi putut pierde zborul și ce dezastru ar fi fost. Și de câte ori se gândea la zbor, își aducea aminte că trebuia neapărat să doarmă acum, însă nu putea. Așa că îndesa perna și se înfășura din nou în plapumă, încercând să se gândească la altceva, însă tot întâmplarea de mai devreme o avea în minte.

Ce noroc că Neil și Anna o salvaseră! Și era încântată că prietena și șeful ei (era greu să-l considere pe Neil șeful ei, însă încetul cu încetul se obișnuia) păreau să se placă atât de mult. Anna, pe de altă parte, era foarte drăguță. Și mai era și o prietenă adevărată.

Cel puțin, își spuse Darcey în camera semiobscură, mă pricep mai bine să-mi aleg prietenele și iubiții acum. Aventurile mele amoroase de pe continent funcționează perfect, iar Anna nu e nici pe departe ca Nieve Stapleton.

Gândul la Nieve o făcu să-i piară tot cheful de somn. Împinse plapuma la o parte, coborî din pat și luă invitația mototolită de pe masa din sufragerie. Ideea de a accepta invitația fusese nebunie curată. Dar poate că, dacă mergea cu Carol, avea să fie... nu tocmai distractiv, n-ar putea niciodată să fie distractiv... dar nici chiar un coșmar. Știa că era o nebunie să se ducă. Dar era și mai rău dacă nu se ducea. Și (recunoscu în sfârșit) ținea cu disperare să-l vadă pe Aidan. Să vadă cum era, pentru că, în adâncul sufletului, simțea că are niște socoteli de încheiat cu el. Voia să-l vadă și să descopere că nu-l mai iubea. Cu toate că o parte din ea era foarte, foarte înspăimântată ca nu cumva să nu fie așa.

Se culcă înapoi și într-un sfârșit reuși să aţipească, tulburată de vise în care ea și Nieve, sau Aidan, sau Anna, sau chiar Neil se aflau într-un lift în cădere, mâncând măsline negre. De fiecare dată să trezea fix înainte să se lovească liftul de pământ, iar inima îi bătea atât de tare, încât era imposibil să o mai ia somnul.

Nu știa cum reușise în sfârșit să adoarmă ca lumea, cu puțin înainte de a se trezi. Simțea că mintea și organismul ei îi jucau o festă mișelească.

Cu toate acestea, fu gata la timp, iar când îi sosi taxiul, arăta proaspătă și odihnită în costumul ei negru cu pantaloni și în tricoul crem. Își bău cafeaua de rigoare la aeroport, înainte să se îmbarce pentru zborul spre Londra; având bilet la clasa întâi, putea să se relaxeze într-una din sălile separate, departe de îmbulzeala celorlalți pasageri. Deși se simțea puțin vinovată pentru această izbucnire de răsfăț, constată că se putea relaxa, iar amintirile orelor petrecute în ascensor se ștergeau încetul cu încetul. Și pentru că se concentra acum asupra călătoriei, reuși de asemenea să uite de Aidan, de Nieve și de faptul că se hotărâse de bunăvoie să se ducă să-l vadă pe bărbatul vieții ei căsătorindu-se cu altă femeie.

Zborul spre Singapore dură treisprezece ore.

Darcey își umplu timpul uitându-se la mai multe comedii și apoi la un film pe DVD (*Lost in Translation*, pe care nu îl mai văzuse și care spera să nu semene deloc cu propria ei călătorie de afaceri); citind cartea pe care o cumpărase din aeroport (deși „citind" nu era tocmai cuvântul potrivit; își luase *Probleme de la olimpiada de matematică* și acum le lucra pe fiecare în parte) și îndopându-se cu mâncarea pe care o serveau în avion la clasa întâi. Efectul combinat al filmelor,

mâncării și problemelor de matematică – și al somnului întrerupt din noaptea precedentă – o făcu în final să picotească. Citise odată pe undeva că în timpul zborurilor lungi, companiile aeriene dădeau căldura mai tare pentru ca pasagerii să adoarmă. Nu era sigură de asta, însă știa că acum era obosită. Butonă de zor până când reuși să încline spătarul scaunului cât de mult putea, se întinse și trase o pătură peste ea. Cinci minute mai târziu adormi și, în ciuda turbulențelor pe care le întâmpinară deasupra Oceanului Indian, nu se trezi până când pilotul anunță aterizarea pe aeroportul Changi.

Bagajul ei fu printre primele care apărură pe bandă și se repezi la el fericită, îndreptându-se spre holul de sosiri, unde un șofer trebuia să o aștepte. Își văzu numele pe pancarta pe care o ținea șoferul și îl urmă afară în aerul umed.

Cerul era de un albastru deschis, cu vălătuci de nori albi și cenușii care anunțau ploaia. Darcey își simți fruntea acoperită de sudoare în cele câteva minute pe care le petrecu afară, înainte să intre în mașina răcorită de aerul condiționat.

Șoferul pălăvrăgi încontinuu, tot drumul spre hotelul ei din zona financiară a orașului; vorbea cu mândrie despre dezvoltarea orașului în ultimii ani și despre ce treabă bună făcuse guvernul în a-l menține curat, sigur și prosper. Darcey, obișnuită cu taximetriștii din țările europene, care se văitau de ineficiența birocrației guvernamentale, era amuzată de mulțumirea aparentă a șoferului. Și mai amuzată fu când acesta încetini ca să permită unei mașini de pe altă bandă de trafic să îi taie calea. Purtarea șoferului era cel mai clar semn al faptului că se afla în sânul altei culturi.

Oare aici am să cunosc pe cineva? se întrebă dintr-odată, în timp ce mașina se apropia de turnurile înalte

ale centrului economic al oraşului, lângă port. Oare o să-l înlocuiesc pe Louis-Philippe sau pe Rocco, sau pe ceilalţi, cu un bărbat din Asia? Oare o să fiu sedusă de frumuseţea acestui oraş la fel cum am mai fost sedusă şi de alte oraşe?

Oare o să pot să-mi fac treaba?

Ăsta era lucrul cel mai important. Să atragă clienţi noi pentru InvestorCorp. Cea mai mare provocare a ei. Şi nu voia să dea greş.

Foaierul hotelului – dale de marmură minimaliste cu o fântână pătrată în mijloc – era înţesat de lume. Darcey se simţi imensă şi necioplită uitându-se la un grup de localnice care trecură pe lângă ea, îmbrăcate în costume negre şi bluze albe, cu părul negru strâns la spate. Ce minione erau, îşi spuse ea. Şi frumoase. Iar ea era o namilă de om în comparaţie cu ele!

— Sunteţi cazată la etajul douăzeci, îi spuse recepţionera (altă femeie elegantă şi de talie mică), înmânându-i o cartelă cu cod. Am să vă arăt lifturile, iar bagajele dumneavoastră or să fie aduse sus.

O duse pe Darcey la ascensor şi apăsă pe un buton. Darcey intră şi înghiţi în sec amintindu-şi de ultima ei experienţă într-un lift. Cu toate că se întâmplase doar cu douăzeci şi patru de ore în urmă, ai fi zis că trecuse o viaţă; totuşi, gândul de a intra din nou într-un lift îi dădu un fior. Din fericire, acesta avea pereţi de sticlă, iar Darcey era încrezătoare că şi dacă rămânea blocată în el, măcar ar fi putut să vadă ce se petrecea afară. Se consolă cu gândul acesta până când ajunseră la etajul douăzeci şi putu să iasă.

Camera ei era superbă, cu o vedere spectaculoasă asupra portului şi oraşului.

Sunt atât de norocoasă, îşi spuse uitându-se spre fâşia de apă, să am o slujbă care îmi permite să văd

locuri ca acesta. Sunt o femeie de succes. M-am descurcat bine. Ce altceva mi-aş mai putea dori?

Îşi făcu o ceaşcă de ceai verde şi aşteptă să se facă infuzia; hamalul cu bagajele se anunţă bătând la uşă. Îşi bău ceaiul înfofolită într-un halat de baie al hotelului, lângă fereastră, gândindu-se că oricât de grozave or fi fost călătoriile ei prin Europa, aceasta era cu siguranţă ceva nou şi interesant. Spera din tot sufletul să poată aduce tot atâţia clienţi câţi reuşise în Europa şi, preţ de câteva clipe, se văzu Omul Anului din nou, Neil Lomond fiind cel care îi înmâna premiul.

Era un gând foarte frumos. Şi de-abia o jumătate de oră mai târziu, când ceaşca goală îi căzu din mână trezind-o, îşi dădu seama că adormise în fotoliul comod visând la acest moment.

Prima ei întâlnire era în ziua următoare la zece dimineaţa, într-unul din multele turnuri de sticlă care străpungeau văzduhul prin aerul încărcat. Darcey se îmbrăcase cu costumul crem pe care şi-l cumpărase şi cu una din cămăşile albe scrobite. Totuşi, ieşind în aerul umed şi simţind broboanele inevitabile de sudoare pe frunte, se întrebă cât timp avea să-i rămână cămaşa ţeapănă.

Dar, aşa cum se şi aşteptase, clădirile cu birouri erau puternic răcorite de aerul condiţionat. Şi reuşi să-şi păstreze calmul cu toate că birourile unde trebuia să aibă prima întâlnire erau la etajul douăzeci şi nouă al unui imobil rotund impresionant, iar ascensorul era aproape identic cu acela de la InvestorCorp. Îşi ţinu respiraţia simţind că liftul o ia în sus cu o smucitură, dar era perfect calmă atunci când îi cunoscu pe potenţialii săi clienţi. După un început puţin dificil, în care nu îşi dăduse foarte bine seama unde se opreau politeţurile şi când trebuia să se pună pe treabă, îşi începu prezentarea.

O ascultară nepăsători în timp ce vorbea despre compania ei și produsele sale, iar ea începu să intre puțin în panică din cauză că toți dădeau din cap, dar nimeni nu punea nici o întrebare. O zăpăci și faptul că la sfârșit se strânseră toți grămadă și începură să vorbească între ei, dar fu mulțumită când căzură de acord că InvestorCorp avea câteva oferte interesante pe care aveau să le ia în considerare.

Grămada din toiul întâlnirii se repetă și la a doua prezentare (etajul nouăsprezece nu era atât de rău, dar ar fi vrut să nu-și mai facă griji că o să rămână pe întuneric; știa că erau slabe șanse!); la a treia întâlnire la fel, își dădu seama că așa se întâmpla de obicei aici. Și dintr-odată începu să se simtă în largul ei cu ceea ce făcea, cu oamenii pe care îi cunoștea și cu frumusețea orașului.

Cea de-a patra și ultima prezentare a zilei avu loc din nou în altă clădire. De data asta de-abia aștepta, perfect încrezătoare în ceea ce făcea și în felul ei de a negocia cu oamenii de aici. Se întreba cum de reușea să le vorbească atât de cursiv și de ușor unor oameni complet străini, când i se întâmpla deseori să se fâstâcească și să le spună prostii unora pe care îi cunoștea.

Șeful departamentului de alocare a activelor de la Asia Holdings era englez. Deși se simțea în largul ei cu cei din Singapore, îi era puțin mai ușor să vorbească cu cineva cu care împărtășea aceeași cultură, cu care putea să glumească fără să se teamă că n-o să fie înțeleasă. Relaxată, începu să ridice în slăvi virtuțile lui InvestorCorp.

Era ușor să te înțelegi bine cu Jason White. Știa ce pretenții să aibă de la ea și știa și ce întrebări să pună despre cum proceda compania ei. Îi spuse că avusese niște afaceri de scurtă durată cu aceștia mai demult, când lucra în Londra, dar că nu păstrase legătura când

se mutase în Singapore. I-ar fi plăcut să reia relațiile cu ei acum. Se gândea că ar fi fost profitabil pentru amândouă părțile.

Darcey dădu din cap, încântată că avea parte de reacții pozitive și că fiecare întâlnire pe care o avusese mersese atât de bine. Încă dădea din cap când o întrebă dacă voia să ia cina cu el în seara aceea.

— Mă bucur, spuse el. Mi-era teamă că ai alte planuri.

Nu era foarte sigură dacă invitația se referea la o cină de afaceri sau la una de curtoazie. Nu că ar fi contat, își zise, dar era bine de știut.

— Am să rezerv eu o masă, spuse Jason. Un restaurant drăguț pe Esplanadă. Vrei să vin să te iau de la hotel?

Clătină din cap.

— Ne vedem acolo.

Mâzgăli ceva pe o carte de vizită.

— Uite adresa. Nu e departe, dar te sfătuiesc să iei un taxi.

Darcey dădu din cap.

Prima zi aici, se gândi ea. Patru întâlniri de afaceri și o invitație la cină. Sunt bună, n-ai ce zice!

Restaurantul era pe malul apei, oferind o priveliște superbă asupra zgârie-norilor luminați din spatele celebrei statui a Merlion-ului, din care țâșnea un șuvoi de apă spre portul din Singapore.

— Mă bucur foarte mult că ai venit. Jason era deja la masă când sosi ea. Mi-era frică să nu fi adormit din cauza schimbării de fus orar.

— Asta am și făcut, mărturisi ea așezându-se în fața lui. Ceea ce a fost o prostie, pentru că aseară am dormit destul de bine. Însă când m-am întors la hotel și m-am întins pe pat cinci minute, am ațipit, iar când m-am dezmeticit, era deja târziu. Îmi pare rău dacă am întârziat puțin.

— Numai atât cât trebuie, zâmbi el. Vreo zece minute.

— De obicei nu întârzii, îi spuse ea.

— Știi, mi-am cam dat seama. Ai un aer prea eficient ca să întârzii vreodată.

Își luă o figură amuzată.

— Îmi place să fiu eficientă la serviciu. Dar să fii eficient în viața personală înseamnă să fii cam prea autoritar.

— Nu e un lucru rău, îi spuse el când chelnerița le dădu meniurile. Ce vrei să mănânci? Nu poți să pleci din Singapore fără să guști niște homar cu chilli. Iar aici au cel mai bun homar cu chilli din oraș.

Petrecu o seară minunată, iar homarul, așa cum îi promisese Jason, era delicios. Îi povesti o groază despre cum era să trăiești și să lucrezi aici, avantajele și dezavantajele, despre lucrurile din Londra cărora le ducea dorul și lucrurile din Singapore care compensau pentru acestea. Îi spuse că era divorțat și că venise aici după ce îl părăsise nevasta.

— Spunea că lucrez prea mult, observă el ironic. Credeam că fac bine să pun bazele unei vieți ușoare pentru amândoi. Dar ea se plângea că o neglijam. Am impresia că femeile nu sunt mulțumite de nimic. Vor să trăiască bine, dar vor și dragoste, și responsabilitate, și parteneriat, și comunicare, și să le fim alături tot timpul.

Darcey zâmbi și răspunse:

— Iar bărbații vor o bucătăreasă la cratiță și o curvă în dormitor. Și-apoi, de îndată ce sânii și fundul încep să simtă forța gravitațională, își caută pe altcineva.

Jason râse.

— Ai vreo iubită aici? îl întrebă ea ca din întâmplare.

El clătină din cap.

— Am avut pe cineva de aici pentru o vreme. Am ţinut mult la ea, dar până la urmă n-a mers.

Luă o gură de bere.

— E o viaţă minunată, zău că e, dar câteodată mă simt puţin singur.

— Te înţeleg.

Ceru nota de plată.

— Am senzaţia că discuţia asta arată a tentativă de a te invita în apartamentul meu, zise el semnând chitanţa cardului de credit.

— Asta cam aşa e.

— Şi?

— Am avut o zi tare încărcată azi, spuse ea. Deşi am tras un pui de somn, tot sunt obosită. Nu cred că te-ai distra aşa de bine cu mine.

— După câte văd eu, cred că ne-am distra foarte bine, îi răspunse el.

Darcey zâmbi şi se ridică de la masă. El o luă de mijloc şi ieşiră din restaurant pe Esplanadă.

— N-ar fi un început bun pentru relaţia noastră profesională dacă m-aş culca cu tine, îi zise ea eliberându-se din strânsoarea braţului lui.

— Ştiu, răspunse bărbatul. Dar ar fi un început grozav pentru o relaţie personală.

Se plimbară în tăcere unul lângă altul. Se întrebase dacă o să întâlnească pe cineva în Singapore şi iată că aşa fusese. Jason era drăguţ. Ar fi putut să aibă o relaţie la distanţă cu el şi să se asigure că el o aştepta de fiecare dată când se întorcea... un prieten în oraş, îşi spuse. Cineva cu care să se distreze. Cineva cu care să se culce. Dar nu cineva de care să se îndrăgostească. Nu e o problemă, îşi zise. Nu vreau să mă îndrăgostesc de nimeni. Dar nici nu voia să se culce cu el de dragul sexului şi atât. Nu acum. Nu încă. Nu ştia când.

— Nu pot să vin la tine acasă, îl anunţă când ajunseră pe stradă. Mi-a făcut plăcere cina, iar pe tine te plac foarte mult...

— Dar?

— Nu sunt pregătită, îi spuse ea. Ştiu că ar fi o aventură de-o noapte fără obligaţii, lucru care e foarte, foarte tentant, însă... nu asta îmi doresc în momentul de faţă.

Jason dădu din cap.

— Poate mâine?

— O, Jason, nu prea cred, zâmbi ea încurcată. M-am simţit foarte bine astă-seară şi îmi placi foarte mult. Dar nu cu ocazia asta.

— Ai de gând să te întorci?

— Desigur.

El îi zâmbi.

— Ar fi fost foarte distractiv.

— Ştiu.

Îl privi o clipă.

— Şi poate... cine ştie? Doar că acum nu pot. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Prefer să fii sinceră.

— Sper că n-am compromis relaţia noastră de afaceri.

De data asta Jason râse.

— Nu! Prezentarea ta a fost foarte bună. Păstrăm legătura.

— Mersi, zise ea.

Ridică mâna şi făcu semn unui taxi. Întoarsă la hotel, stătu o oră în faţa ferestrei, privind în zare peste luminile scânteietoare ale oraşului, iar apoi se duse la culcare singură.

Din nou nu reuşi să adoarmă. Se tot gândea la Jason White şi se întreba ce o apucase să îl refuze, pentru că era ideal ca... nu voia să folosească expresia oribilă a Annei, tovarăş de futangeală, dar de fapt asta

era. Aşadar de ce, se întreba ea, de ce nu dorise să facă sex cu tipul ăsta grozav? Ce naiba voia? O relaţie pe bune? Pufni în râs la gândul acesta. Asta nu avea să se întâmple. Ştia foarte bine. Ar fi trebuit să se culce cu Jason. Era mult prea trează ca să poată adormi. Măcar nişte sex distractiv ar fi fost de ajutor!

A doua zi fu la fel de plină de întâlniri ca şi prima, iar seara luă cina cu un grup de afacerişti de la una din companiile pe care le abordase. Petrecură o seară plăcută în forfota de la debarcader, după care merseră să bea la barul irlandez Molly Malone. Localnicii fuseseră încântaţi de ideea de a o aduce la un pub irlandez, iar pe ea o amuza faptul că oriunde se aflau în lume, compatrioţii ei reuşeau să deschidă baruri! Dar totul fu foarte nostim şi Darcey simţi că într-adevăr lega prietenii cu toţi cei pe care îi cunoştea. Ştia că oamenii din Singapore erau educaţi să ignore diferenţele de cultură, dar avea senzaţia că se înţelegea realmente bine cu ei, astfel încât lucrurile nu se mai limitau la aparenţe şi la remarcile potrivite la momentul potrivit; era vorba de înţelegere şi încredere.

A treia zi era şi ultima pe care o avea de petrecut aici, şi mai avea doar o întâlnire care iarăşi i se păru că decurse cum nu se poate mai bine. După aceea ascultă de sfatul tuturor celor pe care îi cunoscuse şi, pentru a sărbători convingerea ei că avea să încheie noi contracte pentru InvestorCorp, se duse la cumpărături pe Orchard Road.

Mai bine că nu venise mai devreme, îşi spuse ea într-un sfârşit, stând în faţa unuia din nenumăratele magazine de pe strada respectivă. Ar fi luat-o razna. O fată pe care o cunoscuse recent, Melanie, îi povestise că distracţia principală a localnicilor erau cumpărăturile, şi acum Darcey îşi dădea seama şi de ce. Examină

gențile și pantofii de firmă din vitrină și simți cum se transforma din femeie de afaceri în fetiță lăsată să-și facă de cap într-o cofetărie. Privirile îi fură atrase de o pereche de pantofi violet-închis cu o fundiță roz în vârf și cu tocuri foarte înalte. O poșetă de piele moale cu un detaliu aplicat era așezată lângă ei.

În Dublin, Darcey strâmbase din nas în fața unei perechi mult mai discrete de Marc Jacobs violeți. Iar tocurile acestora erau mult mai înalte decât era ea obișnuită să poarte. Însă ceva o făcu să se întoarcă să se uite la ei chiar și după ce trecuse de vitrina respectivă, spunându-și că nu erau genul ei.

Influențată de lumină, care parcă era alta, ca și de toată gama de culori, parfumuri și sunete noi care o înconjurau, Darcey avea impresia că acești pantofi erau numai buni de cumpărat. Se potriveau cu rochia simplă, dar elegantă pe care o luase cu câteva minute în urmă de la Prada. De obicei, Darcey nu cumpăra haine de firmă pentru că nu avea corpul potrivit. Însă rochia îi stătea de minune și își dorea să poarte ceva vădit scump la nunta lui Nieve și a lui Aidan.

Asta, desigur, dacă se hotăra să meargă. Își reaminti că nu era încă sigură și că se temea că o va face din motive greșite. Cu o noapte înainte, trează fiind, ajunsese la concluzia că trei motive o îndemnau să meargă. Întâi, nu voia ca Nieve să-și închipuie că era încă prea copleșită de trecut (sau că îi era *teamă*). În al doilea rând, trebuia să știe ce va simți când îl va vedea din nou pe Aidan. Și în al treilea rând, voia să îi observe reacția la apariția ei. (Deși, adăugă ea în gând, Dumnezeu știe de ce. Dacă o ignora pur și simplu, ea s-ar fi simțit jignită, însă ce naiba voia să audă de la el?) Oricum, își spuse întinzându-i cartea de credit vânzătoarei, orice s-ar fi întâmplat, fie că se ducea sau nu, nu strica să cumpere pantofii!

Ieși din Takashimaya o jumătate de oră mai târziu, cu rochia într-o pungă și pantofii în alta, și pe deasupra și cu o geantă superbă de piele colorată; cum reușise să se convingă să cumpere niște lucruri atât de atipice pentru ea și când, în viața ei normală de la Dublin, mai avea să afișeze genți multicolore și să poarte pantofi violeți cu fundiță roz?

Când se întoarse la hotel, după ce terminase de împachetat cam tot, recepționera de la salonul de masaj o sună ca să îi aducă aminte că avea o rezervare în jumătate de oră. Darcey trase fermoarul valizei și își puse costumul de baie. Se înfășură în halat, își puse papuci pufoși în picioare și părăsi camera pentru tratamentul de relaxare de sfârșit de călătorie, pe care îl așteptase încă de când făcuse rezervarea. Se gândea că îi va face bine să se urce în avion într-o stare de fericire și răsfăț. Salonul era cu numai cinci etaje mai sus, deci evită lifturile – deși aproape că îi trecuse fobia – și urcă scările.

Salonul era cald și îmbietor, cu muzică asiatică relaxantă, cu parfumul uleiurilor aromate și susurul unei fântâni de lângă recepție. Darcey (simțindu-se din nou greoaie și stângace în comparație cu calmul și eleganța terapeutelor de acolo) fu dusă într-o încăpere pentru exfoliere și masaj; o unseră cu uleiuri și creme până când simți că plutea printre esențe. Se întrebă, visătoare, dacă n-o putea convinge pe Anna Sweeney să deschidă un cabinet de masaj și în birourile InvestorCorp, ca să îi ajute pe angajații stresați să se relaxeze. Nu-și dăduse până în clipa aceea seama că se simțea stresată, însă acum era atât de liniștită, încât știa că, atunci când intrase pe ușa salonului, fusese mult mai încordată.

Îi era frică să revină la realitate, dar mai avea puțin timp la dispoziție într-o cameră de relaxare unde o conduse terapeuta. Șezlonguri confortabile se înșirau în cerc pe lângă lumânările mari care erau singura

sursă de lumină; Darcey se întinse pe unul dintre ele și închise ochii.

Nici nu se liniști bine, că și adormi.

Nu se trezi, așa cum făcuse în ultimele nopți, cu o smucitură bruscă. După jumătate de oră de somn fără vise, deschise ochii și se trezi dintr-odată. Încă era relaxată, dar nu mai era deloc obosită. De fapt, se simțea grozav. Neapărat trebuia să o convingă pe Anna să facă salon de masaj la firmă!

Ieși din holul de primire, zâmbindu-i recepționerei cochete, și se întoarse spre scări. Se gândea că avea timp berechet să ia prânzul înainte să plece la aeroport (și se întreba cu care din deserturile speciale ale hotelului să se răsfețe), când întinse mâna spre balustradă. Nu-și dădu foarte bine seama ce se întâmplă mai apoi, dar nu nimeri prima treaptă. Piciorul îi alunecă din papucul moale și, încercând în zadar să se apuce de balustradă, realiză că orice ar fi făcut, avea să vină de-a berbeleacul în jos pe scări.

Nu știa ce o durea mai mult, mândria sau mădularele. Mândria părea destul de rănită, cum stătea așa încolăcită pe jos, întrebându-se cum naiba ajunsese grămadă la capătul scărilor și gândindu-se că avusese dreptate să se simtă imensă și greoaie în Singapore, pentru că așa și era. Dar, încercând să se ridice, își dădu seama că suferința fizică era mai acută. Durerea care îi săgetă brațul era chinuitoare și icni, simțindu-se scăldată în sudoare rece. Își spuse că își va reveni într-un minut, că era de vină șocul și că nu fuseseră atât de multe scări, așa că, dacă o lua încet, totul avea să se rezolve. Dar apoi își privi mâna și realiză că începuse să se umfle și că nu era în stare să miște încheietura.

Nu se poate, murmură ea. Nu se poate să fi fost atât de proastă și de neîndemânatică încât să-mi fi rupt

mâna, nu? Nu aici. Nu acum. Atinse cu delicatețe partea umflată și icni din nou de durere.

N-are rost să rămân aici, își spuse. Trebuie să mă ridic și să mă duc la un doctor. Dar pe când încerca să se ridice de pe jos, își dădu seama că, pe lângă că-și lovise încheietura, își mai scrântise și glezna, pentru că de îndată ce își sprijini greutatea în ea, se prăbuși din nou pe dușumea.

Nu se poate să mi se întâmple mie așa ceva, scânci ea respirând adânc. O să fie bine îndată. Trebuie doar s-o iau mai ușor.

Stătea ghemuită la capătul scărilor, cu halatul bine strâns, și încerca să nu plângă. Nu mai știa dacă îi venea să plângă din cauza durerii din încheietură (și a celei din gleznă) sau din cauza finalului cumva rușinos al călătoriei ei încărcate de succes. Sau poate din cauză că se afla pe treptele unui hotel de cinci stele întrebându-se dacă avea să fie în stare să se ridice și să ajungă înapoi la salonul de masaj.

Începea să i se facă frig. O trecu un fior și își lipi halatul mai bine de corp. Apoi își zise că nu putea rămâne acolo, pentru că nimeni nu o lua pe scări și ar fi așteptat o groază până să apară cineva. Pur și simplu trebuia să se deplaseze. Dar la cea mai mică mișcare, o cuprindea o durere cumplită.

Până la urmă reuși să se plaseze pe prima treaptă. În loc să încerce să se ridice, lucru pe care nu l-ar fi putut face deocamdată, se târî până sus, din treaptă în treaptă. Apoi, încet și dureros, izbuti să se pună pe picioare și să deschidă ușa de la etajul douăzeci și cinci.

Femeia de la recepție o privi îngrozită cum se poticnește în hol, ținându-și încheietura stângă cu mâna dreaptă. Sună imediat după un doctor și apoi o ajută pe Darcey să se așeze într-unul din fotoliile lor confortabile,

punându-i un scăunel sub piciorul lovit şi spunându-i să-l ţină ridicat.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, tot repeta Darcey în timp ce fel de fel de asistente se foiau pe lângă ea înfăşurând-o în pături moi galbene şi oferindu-i mereu ceai de iasomie. E numai vina mea. Am alunecat. Sunt aşa o proastă.

Ştergându-şi lacrimile care începuseră să îi şiroiască pe faţă în mod inexplicabil, şi-ar fi dorit cu ardoare să nu mai fie din nou în centrul atenţiei pentru un lucru atât de stupid.

Doctorul Tay era calm şi avea un aer profesionist. Examină glezna şi încheietura lui Darcey, îi spuse că era posibil s-o fi rupt pe una şi s-o fi scrântit pe cealaltă şi apoi aranjă să fie dusă la spitalul din apropiere cât mai repede cu putinţă.

Cei de la spital erau şi ei calmi şi cu un aer profesionist. Îi făcură radiografii atât la încheietură, cât şi la gleznă, deşi asistenta cea tânără îi spuse că era puţin probabil să şi le fi fracturat pe amândouă. Dar ce nenoroc, spuse ea. Câteodată, nu-i aşa?, lucrurile cele mai simple provocau cele mai mari încurcături.

Darcey aşteptă rezulatele radiografiilor, încercând să se convingă că durerea din încheietură începea să îi treacă şi că, probabil, dacă îi dădeau nişte analgezice, putea să se întoarcă la hotel, pentru că era mai mult zdruncinată de şoc decât de căzătură. Apoi, după ce consultă ceasul de pe perete, îşi dădu seama că va trebui să plece cât de curând dacă nu voia să piardă avionul.

Reuşise să se convingă că totul era în regulă când apăru şi medicul cu radiografiile şi i le arătă.

— Veşti şi bune, şi rele, o anunţă el vesel. Dar, în principiu, bune. Glezna e scrântită rău, dar nu e ruptă şi ar trebui să-şi revină de îndată ce dispare umflătura,

deşi trebuie să o laşi liniştită vreo câteva zile. Din păcate, ţi-ai fracturat încheietura mâinii. Nu e o fractură foarte gravă, dar sfatul meu e o operaţie simplă prin care să-ţi mărim şansele unei vindecări rapide şi complete. Va trebui să porţi ghips vreo zece zile şi apoi să-l schimbi cu unul mai uşor.

— Cât o să dureze? întrebă ea.

— Până să te vindeci? Din păcate, e un proces destul de lent, dar o să reuşeşti să te mişti în curând...

— Nu, adică operaţia, îl întrerupse ea. Trebuie să fiu la aeroport în jumătate de oră.

Doctorul îi zâmbi.

— Asta e exclus, îi zise. După cum spuneam, e totuşi o intervenţie chirurgicală. Trebuie să facem o incizie în încheietură şi să introducem un şurub. Va trebui să amâni zborul o zi sau două.

— Dar...

Îl privi îngrijorată.

— Există vreun motiv urgent pentru să te întorci în... (verifică fişa) Irlanda?

Nu prea exista un motiv urgent, în afară de faptul că avea mult de lucru.

— Doar că...

— Ai nevoie de operaţia asta cât de curând, zise doctorul ferm. Dacă nu intervenim acum, în anii care vin s-ar putea să apară probleme.

— Sigur, zise ea. Ştiu că e important. Eu... oftă ea. Atunci, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Stătea întinsă pe patul de spital cu ochii în tavan. În urmă cu câteva zile, se speriase că o să rămână în istoria InvestorCorp ca femeia care a rămas blocată în lift. Acum se pare că avea să fie ţinută minte ca femeia care s-a întors din Singapore cu mâna în ghips. Ce fraieră sunt, îşi zise ea posacă.

Nu întâmpină nici o problemă când ceru să-şi păstreze camera pentru încă vreo două zile. Personalul hotelului n-ar fi putut avea mai bine grijă de ea; toată ziua o răsfăţau asigurându-se că îi era bine şi că nu avea nevoie de nimic. Dar ea nu-şi dorea decât să se întoarcă acasă. Trebuia să se asigure că totul era pregătit pentru posibilii săi clienţi, astfel încât dacă suna vreunul pentru a încheia o afacere cu InvestorCorp, să o poată face fără probleme. Şi ducea dorul apartamentului şi al lucrurilor ei.

O sună pe Anna Sweeney, dar dădu de robot, aşa că îi lăsă un mesaj spunându-i doar că avusese un mic accident şi că era nevoită să amâne zborul cu câteva zile. Îi zise să nu-şi facă griji şi să nu se obosească s-o sune, pentru că probabil o să doarmă.

Doctorul îi dăduse analgezice şi, deşi a doua zi după ce se întorsese de la spital, încheietura şi glezna încă o dureau, pastilele îi mai atenuau durerea. Stătea în capul oaselor în patul de hotel, dar ştia că probabil n-o să fie în stare să se uite la televizor, pe care îl deschisese. Se simţea de parcă venise din celălalt capăt al lumii ca să îşi petreacă timpul dormind!

Cândva după miezul nopţii, o trezi telefonul. Clipi de câteva ori şi îşi dădu seama că femeia de serviciu intrase în cameră pe când ea dormea şi închisese televizorul, trăsese draperiile şi aprinsese una dintre veioze. Un bilet de pe noptieră o anunţa că dacă avea nevoie de ceva, trebuia să-l sune pe directorul serviciilor cu clienţii. Cercetă acest bilet cu privirea împăienjenită şi ridică receptorul.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnişoară McGonigle, spuse femeia de la recepţie. A sosit un domn de la firma dumneavoastră care m-a rugat să văd dacă sunteţi trează.

— De la InvestorCorp? Aici? Acum?

Darcey era uluită.

— E vorba de domnul Lomond, răspunse femeia.

— Aha.

— S-a cazat aici la hotel, continuă ea.

— Bun, zise Darcey. Păi, cred că puteți să-l trimiteți sus.

— Am să aranjez să-l conducă cineva, spuse femeia. Dumneavoastră nu ar trebui să vă mișcați.

Darcey zâmbi pentru sine.

— Bine, mulțumesc.

Puse receptorul în furcă și întinse mâna după geanta care se afla lângă pat. Scoase o perie pe care și-o trecu prin păr, deși știa că probabil arăta ca o sperietoare. Ar fi vrut să se poată privi în oglindă, dar era prea departe de pat (se pare că o oglindă apropiată de pat nu se încadra în stilul feng shui, iar hotelul ținea la feng shui – nu că ar fi ajutat-o pe ea cu ceva!). Dar asta e. Neil o mai văzuse așa, de-abia trezită. Ce importanță mai avea?

Se auzi o bătaie în ușă, iar Darcey spuse „intră".

— Musafirul dumneavoastră, doamnă, spuse băiatul de serviciu.

— Bună.

Îl privi pe Neil stânjenită; acesta părea hipnotizat de brațul ei în ghips și de piciorul în *chingi*.

— Ce naiba s-a întâmplat? o întrebă intrând în cameră și așezându-se pe patul ei.

Îi explică totul; și-ar fi dorit mai degrabă să fi fost jefuită sau călcată de o mașină decât să trebuiască să admită că tocmai se întorcea de la masaj. Suna de parcă ar fi pierdut vremea pe banii firmei și ar fi căzut din neatenție (ceea ce, de fapt, se și întâmplase).

— Și ți-au zis că e nevoie de alte intervenții când te întorci în Irlanda? întrebă el.

Darcey ridică din umeri.

— Să sperăm că nu. Mâna nu e în stare gravă. Doctorul spune că totul a decurs bine, cu toate că mai

durează până să se refacă total. Din fericire; problema e la brațul stâng, așa că n-o să mă deranjeze atât de tare.

— Și glezna?

— O simplă entorsă, îi spuse ea. Se pare că o să se învinețească în curând, dacă nu s-a învinețit deja.

— De ce nu te-ai uitat pe unde mergi? o întrebă el.

— Mă știi cum sunt, răspunse Darcey. Am alunecat. Știu că e genul de accident care mi se întâmplă tot timpul, dar chiar n-a fost vina mea.

— Nu asta voiam să spun, o liniști el blând. Ai cam avut parte numai de probleme în ultimul timp, nu-i așa? Ai rămas și blocată în lift și te-ai mai și dat de-a dura pe scări.

— De obicei, călătoriile mele de afaceri decurg perfect, îl asigură ea. Și nici nu obișnuiesc să rămân blocată în lift.

— Poate că eu îți port ghinion, zise el.

— Poate că da.

Glasul ei deveni dintr-odată sec. Închise ochii strâns și apoi îi deschise din nou.

— Haide, Darcey.

Se înclină spre ea de parcă ar fi vrut s-o îmbrățișeze, dar apoi se răzgândi.

— O să fie bine.

— Știu, știu, oftă ea și îl privi curioasă. De ce-ai venit până aici?

— Ești angajata mea, spuse Neil. Erai plecată. Ai avut un accident. Am venit să văd dacă ești în regulă. Din mesajul pe care i l-ai lăsat Annei, nu ne-am dat foarte bine seama ce s-a întâmplat. Am fost îngrijorați pentru tine.

— Nu trebuia să vă faceți griji, zise ea. Puteați să mă sunați doar.

— I-ai spus Annei să nu te sune, îi aminti el.

— În prima zi, explică ea. Eram puțin năucă atunci când am lăsat mesajul. Zău, nu era cazul să vii până aici. M-aș fi descurcat și singură.

— Darcey, doar pentru că ai fi *putut* nu înseamnă că ar fi și *trebuit* să te descurci singură.

Lui Darcey i se puse un nod în gât.

— Prețul călătoriei tale o să fie o gaură mare în bugetul meu.

Cuvintele sunară de o mie ori mai aspru decât intenționase ea. Neil se încruntă.

— Așa gândești tu mai nou? o întrebă. Chiar nu poți să vezi lucrurile decât în termeni de bani și de afaceri?

— Nu așa privește lucrurile InvestorCorp? se apără ea. Nu ar trebui să gândești și tu la fel?

— Eu sunt... sunt – bine, poate că nu sunt prietenul tău, se învoi Neil, dar *sunt* un cunoscut al tău, deși lucrez pentru aceeași companie. Și mi-ar plăcea să cred că cineva ar fi venit să se asigure că totul e în ordine dacă oricare altul ar fi pățit ce-ai pățit tu. Dacă ar fi venit Anna, ai fi apreciat efortul.

— Sigur că apreciez efortul, recunoscu ea. Sincer. Și nu vreau să mă prefac că nu te cunosc și că nu însemni nimic pentru mine. Numai că... cred că vreau să am impresia că mă descurc singură. Îl privi zâmbind cu ironie. Cred că e mai bine decât să fii nevoit să mă scoți din închisoare pentru trafic de droguri.

— Nici să nu glumești în legătură cu treaba asta, zise el.

— Numai glumele mi-au mai rămas, observă ea cu tristețe.

Neil dădu din cap absent și apoi se uită la ea curios.

— Vorbești serios? întrebă.

— În legătură cu ce?

— Că însemn ceva pentru tine. Ai spus că nu te prefaci că nu însemn ceva. Vasăzică însemn?

— Zău așa, Neil, doar te-am iubit odată.

O privi neîncrezător.

— Parcă spuneai că nu m-ai iubit niciodată cu adevărat.

— Știi ce vreau să zic. Își ciupi rădăcina nasului. Am crezut că te iubesc. M-am înșelat. Știu. Dar asta nu înseamnă că nu te... că nu te-am... la naiba, Neil – niciodată nu mi-a pierit sentimentul de vinovăție față de tine.

— Așa deci.

— Și mă simt groaznic pentru faptul că poate ai călătorit până aici din cine știe ce motiv trăsnit legat de căsătoria noastră eșuată; pentru că nu era nevoie să vii.

— Ce pisăloagă ești, femeie, exclamă el. Pe toate trebuie să le diseci.

— Nu uita că acum sunt sedată, îi aminti Darcey. Creierul meu nu funcționează în regim normal.

— Bine, te iert.

— Ce mai face Anna? întrebă ea brusc.

— Bine, spuse Neil. Cum spuneam, e puțin îngrijorată pentru tine.

— Spune-i că nu mă las doborâtă.

— Așa am să fac.

Neil zâmbi.

— E o tipă tare de treabă, se trezi Darcey spunând. Nu te juca cu ea.

— Nu mă joc cu ea.

— E prietena mea cea mai bună. Nu vreau s-o văd suferind.

— Aș fi eu în stare s-o fac să sufere? întrebă el. Uite ce e, acum te las. Încearcă să dormi și sunt sigur că am să pot să te duc acasă cât de curând.

— Rămâi? Îl privi curioasă. Ca să ne întoarcem acasă împreună?

— Sigur că da, spuse el. Doar nu crezi că am bătut atâta drum ca să mă întorc cu mâna goală, nu? Fii serioasă!

Darcey îl privi.

— Exprimare greşită, recunoscu el, iar ea nu putu să nu zâmbească.

Capitolul 25

De fapt, se gândea Darcey două zile mai târziu, în aglomerația de la aeroport, era minunat să aibă pe cineva care să se ocupe de lucruri în locul ei. De obicei, prefera să facă ea totul în felul ei, dar când aveai și brațul, și piciorul rănite erai destul de limitat în mișcări. Nu putea să se sprijine pe picior și, din cauza ghipsului, nici nu-i erau de vreun folos cârjele. Așa că în ciuda pretențiilor ei că se descurcă minunat de una singură, știa că ar fi fost un coșmar să nu aibă pe nimeni.

Neil era fenomenal. S-a ocupat de toate astfel încât ea să nu trebuiască să-și facă griji decât în legătură cu găsirea unei poziții comode în avion. Și atunci când stewardesa apăru cu pahare de șampanie pentru pasageri înainte de decolare, avu grijă să primească și ea unul.

— Totuși, ce sărbătorim noi de fapt? întrebă ea ciocnind cu cupa de șampanie.

— Ți-am citit rapoartele. Ai făcut o treabă excelentă și sunt sigur că o să avem o mulțime de clienți. Așa că să bem pentru întoarcerea acasă.

— Îmi pare *sincer* rău, zise ea sorbind încet din pahar. Că te-am târât până la celălalt capăt al lumii.

— A, m-am simțit foarte important că te-am salva, așa, zâmbi el. Și-apoi, tuturor ni se mai întâmplă accidente.

— O, știu, încuviință ea. Dar în ultimul timp mie mi s-au întâmplat multe accidente stupide. Și blocajul în lift, și căderea pe scări au fost idioate. Sunt o neîncemânatică.

— Ai și tu momentele tale, se învoi el. Ții minte seara când am fost la Covent Garden și te-ai împiedicat de dalele alea...

— Și mi-am rupt tocul la singurii pantofi mai acătării pe care îi aveam și m-am trezit lungită pe jos, întrerupse ea. Și a trebuit să mă întorc acasă în picioarele goale. Prin ploaie! Cum aș putea să uit!

Râseră amândoi de această amintire. Însă Darcey se simți dintr-odată stingherită și se întoarse ca să privească pe geam. Avionul se zgudui ușor când începu să ruleze pe pistă, iar stewardesa le luă paharele de șampanie.

Darcey începu să citească *Newsweek*. Ar fi vrut să cumpere o revistă de scandal de la aeroport, însă cu Neil alături, amintindu-și că el era totuși șeful ei și că trebuia să pară o profesionistă față de el, ca să contracareze efectul fracturilor, își cumpără *Newsweek*.

Neil scoase un roman de acțiune de-al lui Andy McNab. Darcey se întreba dacă nu cumva visa în secret să fie eroul. Nu cunoștea visele secrete ale lui Neil. Nu aflase niciodată ce-și dorea el de la viață. Oare aceasta era ambiția lui cea mai mare – să fie directorul internațional de dezvoltare a afacerilor? Sau avea cumva o aspirație secretă complet diferită?

Se pare că de data asta a fost eroul meu, se gândi amuzată; a străbătut jumătate de glob ca să mă salveze. Chiar dacă nu prea voiam să fiu salvată.

Se lăsă pe spate în timp ce avionul accelera și apoi decolă în sfârșit. Salvată însemna să fie nevoită să stea

treisprezece ore lângă fostul ei soț. Și asta nu era tocmai dorința ei cea mai fierbinte, oricât de drăguț s-ar fi purtat el.

Îi era teamă ca acele treisprezece ore să nu însemne o intimitate forțată care îi va determina în mod inevitabil să vorbească despre trecut. Însă el își petrecu mult timp citindu-și cartea și jucând jocuri pe calculator la consola ataşată de scaun, ignorând-o complet. Nu avură ocazia să vorbească decât atunci când mâncau. Însoțitoarea de zbor fusese drăguță și tăiase pieptul de curcan în bucățele mărunte pentru ca Darcey să le poată mânca mai ușor. Mestecând carnea, încerca să găsească un subiect de conversație.

— Ai cunoscut-o pe Meryl?

Tresări. Nu știa ce îi venise să-l întrebe pe Neil despre fiica Annei. Poate că Anna nici nu-i spusese încă despre ea. Mai devreme sau mai târziu, va fi nevoită să-i spună, desigur, dar poate că aștepta momentul potrivit.

— Nu, răspunse Neil.

— Anna e o mamă minunată.

— Sunt convins.

— Nu, pe bune.

Darcey voia să-l facă să înțeleagă cât de mult însemna fiica ei pentru Anna.

— I-a fost foarte greu cu ea, dar a scos-o la capăt cu bine.

Neil se încruntă.

— Credeam că Meryl are cam opt ani. Nu lucrai la Global Finance pe atunci. N-ai de unde să știi cum i-a fost.

— Pentru numele lui Dumnezeu, suntem femei, ne spunem lucrurile astea.

Darcey îl privi enervată.

— Nu știam că te pasionează discuțiile, observă el. Bârfa ca între fete, genul ăsta de vorbărie. Să povestești verzi și uscate. Nu îți stătea în fire.

— Anna și cu mine ne spunem o groază de lucruri, zise ea cu tărie. Câteodată suntem foarte bârfitoare.

— Serios?

— Da.

— Atunci e mai feminină din fire?

Darcey chicoti.

— Câteodată.

— Pentru că tu nu prea ești. Vreau să zic, adăugă el grăbit întâlnind privirea ei curioasă, te străduiești uneori, când te machiezi și te aranjezi, dar nu e tocmai ceea ce te caracterizează, nu-i așa?

— Nu.

— Îmi place Anna, îi spuse Neil. Dar nu e totdeauna bine să te implici într-o relație cu cineva de la birou.

— Ai avut doar o experiență neplăcută, zise Darcey. N-o lăsa să te bântuie toată viața.

— În general, m-am ferit de relații la serviciu.

— Așadar... Nu dorise să se ajungă la o discuție personală, dar acum era curioasă. Ai mai avut pe cineva important?

— Mhm. O chema Megan. Aproape că m-am căsătorit cu ea.

— Da? zise ea surprinsă. Și de ce n-ai făcut-o?

Tăcu gânditor câteva clipe înainte să răspundă.

— Voiam s-o nimeresc sigur a doua oară. Și cu Megan pur și simplu nu eram convins.

— Înțeleg, zise ea.

— Și cu tine cum e? întrebă el. Vreo șansă să te măriți din nou?

Darcey clătină din cap.

— N-am astfel de planuri.

Neil tăcu. Ea se foi în scaun.

— Eşti bine?

— Da. Dar cred că am să trag un pui de somn de îndată ce vin să ne ia tăvile.

— Bună idee.

— Mulţumesc, zise ea brusc.

— Pentru ce?

— Că ai venit să mă iei. Ştiu că am spus că m-aş fi descurcat şi singură, dar... n-aş fi putut. Aşa că mulţumesc.

— Cu plăcere, zise Neil luând din nou cartea de Andy McNab.

Când avionul lor de la Heathrow ateriză în sfârşit, în Dublin era seară. Darcey era stoarsă de puteri, iar încheietura îi pulsa dureros. Neil, care nu făcuse nici o remarcă asupra cearcănelor şi durerii care se citea pe faţa ei, îi spuse că avea s-o conducă până la apartamentul ei. De data asta nu se simţi în stare să refuze, chiar şi atunci când îl plăti pe taximetrist şi se oferi să o ajute cu bagajele înainte de a pleca acasă. Ştia că ar fi o prostie să zică nu – ar fi fost şi necioplită, şi neprietenoasă. Neil fusese sprijinul ei absolut şi nu putea să se poarte urât cu el doar pentru că avea o problemă cu ideea de a-l lăsa să intre în apartamentul ei.

Descuie uşa de la bloc împingându-şi valiza mică (dar burduşită) înăuntru.

— Ar fi trebuit să-ţi iei un geamantan mai mare, observă el.

— Încerc să iau cât mai puţine bagaje, îi spuse ea apăsând pe butonul liftului. Dar n-am putut să nu cumpăr chestii.

Când intrară, închise ochii strâns şi îi deschise repede. Neil, care o văzuse, zâmbi.

— Ar fi cireașa de pe tort să rămânem blocați în ăsta, îi spuse.

Darcey zâmbi ușor.

— Chestia e că n-am fost pe de-a-ntregul speriată de ascensoare după accident. Știam că o să dureze puțin până o să-mi revin complet. Dacă m-aș fi urcat în nenorocitul ăla de lift, nu mi s-ar fi întâmplat nimic.

— Nu știam că ești claustrofobă, zise el.

— De obicei nu, îl corectă ea. Numai că urăsc întunericul.

— Nu știam nici că ți-e frică de întuneric, se încruntă Neil.

— Nu tocmai...

Îl privi jenată când liftul se opri la etajul ei.

— După ce m-am despărțit de tine, am început să am problema asta.

— Aha.

O urmă afară din lift pe holul scurt în capătul căruia se afla apartamentul ei.

Descuie ușa și o împinse. Intră șontâc-șontâc,' și Neil o urmă. Se uită în jurul lui mirat.

— E foarte ordonat, spuse el trăgând draperiile de la geamurile din sufragerie.

— Pardon?

— Ordonat și curat, repetă el. E foarte ordonat și curat. Locuința noastră n-a fost niciodată așa.

— E ușor să păstrez ordinea dacă locuiesc singură, zise Darcey.

Neil râse.

— Ei, hai, tu erai aia care nu punea nimic la loc acasă. Dacă ții minte, o luam razna tot căutându-mi șosetele și lucrurile.

— Doar pentru că nu eram gospodina perfectă la spălat și aranjat dulapurile, i-o întoarse ea.

— Ba nu, că de îndesat în mașina de spălat, le îndesai, spuse el. Deși de cele mai multe ori cu rezultatul că se colorau în roz sau în albastru, pentru că nu te pricepeai deloc să le sortezi. Dar, dacă ții tu minte, le lăsai să se usuce pe calorifer zile întregi, așa că toate ieșeau țepene din mâinile tale.

— Și ce dacă nu sunt casnică din fire? zise Darcey.

— Păi, văd că ești, tocmai asta e! exclamă el. Parcă ar fi o casă de la televizor.

Femeia îi zâmbi.

— Întotdeauna fac curățenie înainte să plec din țară, spuse. N-ai văzut cum arată de obicei.

— Sper că nu, răspunse el. Nu mi-ar plăcea să-mi dau seama că te-ai schimbat atât de tare. A fost și-așa un șoc destul de mare când te-am văzut prima oară.

— De ce?

— Părul, hainele, totul! exclamă el. Darcey, ai aerul ăsta de femeie de afaceri absolut fenomenal. Sincer, mi s-a tăiat răsuflarea când te-am văzut.

— Vorbești prostii, spuse ea stânjenită. Nu arăt așa de bine.

— Nu e chestie de frumusețe, explică el. E... chestie de încredere. Când te-am zărit prima dată la serviciu, păreai atât de sigură pe tine...

— Aveam ochii închiși.

— Tocmai asta e. Stăteai cu ochii închiși, dar nu păreai că dormi. Aveai pur și simplu o figură... încrezătoare.

— Păi, mă bucur că nu ți-ai făcut o părere greșită, zise ea, pentru că mă temeam că așa o să fie.

— Nu aveai de ce să te temi, îi spuse el.

— De ce? Voi erați tipii cei mari și tari care veneau să cumpere compania noastră micuță. Ne era frică să nu ne pierdem slujbele.

— Sigur nu te-aș fi concediat de cum intram pe ușa firmei.

— Mă gândeam că ar fi destul de ușor s-o faci.

— M-ai fi dat în judecată pentru asta. Iar noi doi am avut deja o experiență cu tribunalul.

Darcey ridică din umeri. De fapt, nu fuseseră deloc la tribunal. Divorțul lor fusese rapid și ușor, din moment ce nu erau copii la mijloc și nici unul nu voia nimic de la celălalt.

— Vrei să bei o cafea sau ceva? întrebă ea rupând tăcerea, brusc jenată.

Bărbatul clătină din cap.

— Cred că ar trebui să plec.

— Mulțumesc pentru tot. Sincer.

— Cu plăcere. Nu te grăbi să te întorci la birou. Ia-ți câteva zile libere.

— Mâine mă duc la doctor, promise ea. După aceea, mai vedem noi.

— Darcey, cred că ți-e greu să umbli cu glezna aia, îi spuse el. Și ai fost deja cât pe-aci să omori o femeie la aeroport cu ghipsul.

— Îmi stătea în cale, zâmbi ea. Uite ce e, hai să vedem ce zice doctorul. Am s-o sun pe Anna ca să-i spun cum stă treaba. Dar de documentele pentru cei din Singapore vreau să mă ocup personal. Am mari speranțe de la ei. Mai ales de la Asia Holdings.

Se înroși puțin aducându-și aminte de Jason White. Poate că dacă i-ar fi acceptat invitația de a se culca cu el, și-ar fi petrecut ultima zi în apartamentul lui și nu ar fi căzut pe scări.

— Nu-ți face griji în privința hârtogăraiei, o asigură Neil, care nu observase roșeața. Deja ne-ai trimis toate informațiile necesare pe e-mail. Am să mă ocup eu.

Darcey șovăi.

— N-am să-ți fur clienții, stai liniștită. O să se știe cine i-a adus.

— Nu de asta îmi făceam griji, zise ea. Dar e slujba mea.

— Nu te mai stresa atât și mai ia și tu o pauză, pentru Dumnezeu, spuse el. Chiar și dacă nu te-ai fi aruncat pe scări, tot ar fi fost o călătorie epuizantă.

— Ăăă, probabil.

— Bine atunci. Eu am plecat. Își luă valiza mică. Ne vedem la birou.

— Exact, ne vedem la birou.

Apartamentul părea foarte tăcut după ce plecă el. Își târî geamantanul până în dormitor și îl deschise pe podea. Se uită cu tristețe la pantofii violeți. Piciorul ei umflat nici n-ar fi încăput în pantof acum, așa că nu mai puteau să candideze la titlul de încălțăminte trăsnet pentru nunta lui Aidan și a lui Nieve. Ar fi avut noroc să poată purta altceva decât o pereche de tenișI. Și nu avea cum să apară la evenimentul social al anului încălțată cu tenișI! Așa că până la urmă poate va fi nevoită să se retragă. Lucru care s-ar putea să bucure pe toată lumea.

N-avea nici un sens să se mai gândească la asta. Și nici nu se simțea în stare să despacheteze. Închise valiza și o vârî sub pat. Despachetatul putea să mai aștepte. Și spălatul mai putea aștepta. Avea să-și facă o cană de ceai. Și în sfârșit avea să doarmă acasă.

Capitolul 26

Așa cum se aștepta Darcey, mai mult sau mai puțin, doctorul îi spuse să o lase mai moale câteva zile și să-și odihnească piciorul cât de mult putea. În mod normal, i s-ar fi părut greu s-o lase mai moale, însă acum era epuizată complet, și din cauza drumului, și din cauza durerii permanente de la gleznă și încheietură. Așa că sună la birou și vorbi cu Anna, care o compătimi pentru accident, îi spuse să stea acasă cât de mult voia și promise să o viziteze în seara următoare.

— Credeam că m-am lecuit de căzături, zise Darcey posomorâtă, stând cu Anna în sufragerie, mâncând rulouri de sushi (pe care le adusese Anna) și împărțind o sticlă de vin. Nici de colțurile biroului nu mă mai lovesc atât de mult cum mă loveam. Dar acum, cu accidentul din lift și cu asta, nu știu ce să mai zic. Și sigur că arătam ca un elefant pe lângă toate fetele alea superbe din Singapore, pe care ai fi zis că le poți dărâma numai dintr-o suflare!

— Chestia cu liftul a fost un ghinion și-atât. Cât despre căzutul pe scări, i se poate întâmpla oricui.

Anna repeta vorbele pe care i le spuse de atâtea ori Neil, iar Darcey pufni.

— Păi, așa și e! spuse Anna.

— Știu. Dar aș fi preferat să nu mi se întâmple tocmai mie; să nu fie Neil nevoit să zboare până în Singapore ca să vadă dacă sunt bine. M-am simțit ca o domnișoară la ananghie pe care o salvează șeful ei. Mai ales că îmi părea și bine să îl văd.

— Douglas i-a spus să se ducă, zise Anna.

— A.

— Dar Neil ar fi venit și-așa.

— Crezi?

Anna dădu din cap.

— Era foarte îngrijorat.

— La drept vorbind, a fost grozav. Uitasem cât de organizat e.

— Organizat? Neil?

Darcey dădu din cap.

— În trecut, mă scotea din minți, atât de ordonat era. Își împăturea până și șosetele, pentru Dumnezeu! Și ori de câte ori mergea într-o călătorie de afaceri, își petrecea o groază de timp ca să se asigure că totul era perfect.

— Cam ca tine, observă Anna.

— Eu nu-mi împăturesc șosetele!

Darcey o privi scandalizată.

— Dar te pregătești temeinic pentru călătorii.

— E un exercițiu bun.

— Eu cred că de la el ai luat-o.

Darcey ridică din umeri.

— Poate că l-am văzut plecând în destule călătorii fără mine.

Anna o fixă cu privirea.

— Fii serioasă, Sweeney! exclamă Darcey. Ți-am povestit cum stau lucrurile. El pleca în interes de serviciu. Fără mine. Dar erau doar călătorii de afaceri, mi-am dat seama de asta acum.

— Şi dacă ţi-ai fi dat seama atunci, crezi că ai mai fi divorţat de el?

— De unde naiba să ştiu? întrebă Darcey. Asta a fost demult. M-am schimbat de atunci. Sunt sigură că şi el s-a schimbat.

— Te-ai gândit vreodată să te împaci cu el?

— Anna, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni ea cu o privire iritată. Am *divorţat*. Acum ani de zile. Ceea ce de obicei înseamnă că nu mai vrei să vezi persoana respectivă în vecii vecilor. Ştiu, ştiu... Ridică mâna văzând că Anna încerca să spună ceva. Trebuie să ne vedem la serviciu şi presupun că ne descurcăm destul de bine, date fiind împrejurările. Însă doar pentru că doi oameni nu se sfâşie unul pe celălalt prin tribunale nu înseamnă că în sinea lor vor să se împace.

— Eram curioasă, atâta tot, spuse Anna. Te cam lipeşti de el, nu-i aşa?

— Nu, nu e adevărat! exclamă Darcey furioasă.

Anna o examină gânditoare.

— Eşti *sigură* că nu mai ai sentimente pentru el?

— Singurele sentimente pe care le am sunt de jenă că totul a luat-o razna şi el a trebuit să apară.

Anna tăcu.

— *Tu* eşti îndrăgostită de el? o întrebă Darcey după câteva clipe.

— Îmi place mult de el, e un tip foarte drăguţ.

Anna puse vin în pahare.

— Într-adevăr, recunoscu Darcey. E un tip drăguţ. Şi nu că ar avea vreo importanţă, dar sper să vă fie bine împreună. Vă meritaţi.

Anna râse.

— Vai, Darcey, tu chiar nu te-ai prins?

— Cum adică? se apără ea.

— Nimic, lasă, răspunse Anna întinzându-se după paharul de vin.

A doua zi, Darcey luă trenul spre Galway. O sunase pe Minette și îi povestise despre accident, iar mama sa stăruise imediat să vină acasă pentru câteva zile.

— Nu te descurci singură, îi spuse ea cu tărie, iar Darcey nu putu să o contrazică.

Îi era aproape imposibil să facă duș fără să-și ude ghipsul. Îi era absolut imposibil să-și aranjeze părul (în dimineața aceea fusese la coafor să se spele pe cap și se întreba cât avea să cheltuiască pentru astfel de operații în următoarele săptămâni). Și tot ce avea de făcut se transforma într-o adevărată corvoadă când nu putea să-și folosească mâna cum trebuie. Plus că până și mersul era dificil. Astfel încât ideea de a se întoarce acasă și de a o lăsa pe Minette să aibă grijă de ea era foarte atrăgătoare. Dar nu voia să stea la mama ei dacă Martin mai era acolo.

— A plecat, spuse Minette cu blândețe.

— Da?

Darcey vorbise cu Amelie cu o seară înainte, iar aceasta fusese sigură că tatăl lor încă mai era în casă.

— Astăzi chiar. Vorbim când ajungi, zise Minette.

Așa că Darcey își făcu bagajul pentru weekend, luă un taxi până la gară și se urcă în trenul de Galway. Avea mai mult spațiu în tren decât în avionul micuț care avea cursă la Galway și simțea că are nevoie de spațiu.

Minette o așteptă la gară și se impacientă la vederea piciorului și a mâinii lovite.

— Ai spus că ai căzut puțin, comentă ea. Dar uită-te și tu cum arăți! Și mai ai și cearcăne la ochi.

Darcey nu dormise bine în noaptea de dinainte, iar drumul cu trenul o zdruncinase mai mult decât se aștepta. Acum o dureau capul și glezna, iar la mână simțea o mâncărime enervantă sub bandaj.

De îndată că ajunseră acasă, Minette îi ordonă să se întindă pe canapea cât timp îi făcea ea o ciocolată caldă.

— O, *maman*, oftă Darcey luând cana din mâinile sale. E delicioasă și atât de reconfortantă, dar știi cum se spune: „Cu cât e mai bună, cu-atât o să se depună".

— Ai nevoie de ea, zise Minette ferm. Și nu mă lua pe mine cu toate balivernele alea despre grăsimi saturate. Ia și bea.

Darcey sorbi din ciocolata cremoasă și simți cum durerea de cap îi dispare. Sentimentul de a fi acasă și de a primi îngrijirile atente ale lui Minette îi dădea o satisfacție ciudată, la fel cum se întâmplase de fiecare dată în copilăria ei când căDea de pe ziduri sau din copaci, sau se întorcea acasă julită toată de pe urma unei păruieli în curtea școlii. Oftă mulțumită, se cuibări între pernele pe care mama ei i le pusese sub cap și trase pătura ușoară peste ea. Aspectul cel mai plăcut al faptului că se întorsese acasă era că nu trebuia să gândească. Nu trebuia să-și facă griji că nu avea ce mânca sau că nu era lapte proaspăt în casă. Simplul gând că mama ei era acolo ca să aibă grijă de ea o făcea să se simtă de un milion de ori mai bine.

— *Bien, chérie*, zâmbi Minette. Acum povestește-mi cum a fost.

Darcey îi relată întreaga întâmplare, lăudând profesionalismul, grija și priceperea tuturor celor care se ocupaseră de ea.

— Dar trebuie să-ți fi fost greu să vii singură acasă, se încruntă Minette. Nici teafără nu e prea ușor.

Darcey menționă în trecere că Neil venise după ea.

— Neil al tău?

Minette era înmărmurită.

— Nu e *al meu*, stărui Darcey. A venit la Singapore doar pentru că e șeful meu. Pe lângă asta, acum are pe altcineva.

— Țțț. Minette clătină din cap. Nu e un lucru tocmai bun.

— Ce să nu fie? întrebă Darcey, simțind cum îi revenea durerea de cap.

— Faptul că se implică.

— Dar nu se implică.

— Ești sigură?

— La fel de sigură cum sunt că tata a plecat și că nu se mai întoarce, zise Darcey privind-o sfidătoare.

— De asta sunt convinsă, declară Minette.

— Atunci sunt și eu convinsă că Neil nu se implică deloc.

Minette o privi stăruitor.

— Ce naiba, *maman*!

Darcey se încruntă la ea, apoi își goli cana și o puse pe masa alăturată.

— A fost delicioasă. Mulțumesc. Acum lasă-l pe Neil, care te asigur că nu e o problemă, și spune-mi cum e cu tata.

Minette se destinse, povestindu-i lui Darcey că Martin se hotărâse să se întoarcă în Cork și să discute cu Clem despre viitorul lor.

— Dar au vreun viitor? întrebă Darcey. E însărcinată cu copilul altuia. Nu e tocmai un punct de plecare, nu-i așa?

— Despre asta am și vorbit cu tatăl tău, zise Minette. Voia să știe cum se pot ierta astfel de lucruri.

— Nu mai spune, observă Darcey cu dezgust în glas.

Însă Minette îi zise să nu mai fie atât de dură. Le părăsise, adevărat, dar pe Clem o iubea sincer. Și era disperat la gândul că nu o va mai vedea pe Steffi în fiecare zi.

— Pentru noi nu își făcea atâtea griji! exclamă Darcey.

Ele crescuseră deja, îi reaminti Minette. Și și-așa nu-l vedeau în fiecare zi. Și desigur că fusese dureros,

dar adevărul era că acum se simțea fericită. Poate că nu asta sperase, însă era mulțumită de viața ei.

— Și atunci de ce vrei să mai ai de-a face cu el? întrebă Darcey.

— N-a fost intenționat, spuse Minette. Uite ce e, cum ți-am mai zis, era deprimat și trist și foarte, foarte nefericit. Cum aș fi putut să-l alung?

— Ești nebună, știi? Probabil că și-a închipuit că te bucuri nespus să-l vezi întors.

— Dacă așa a crezut, i-am arătat imediat că se înșela, o asigură Minette. Dar nu prea cred. Era prea frământat de propria lui nefericire ca să îi pese.

— Tot e un egoist nenorocit, zise Darcey.

Minette ridică din umeri.

— Mai bine să plece de aici măcar cu un plan de viitor și cu optimism, decât să fie un egoist nenorocit și deprimat pe deasupra, nu?

Darcey râse.

— Câteodată ești prea bună.

— Ba nu, ba nu, zâmbi Minette. Dar uneori am spirit practic.

Luă cana goală a fetei și o duse în bucătărie. Darcey o auzi clătind-o sub robinet înainte de a o pune în mașina de spălat.

— Și-apoi, adăugă ea revenind în cameră, Martin a fost un om important în viața mea pentru foarte mult timp. Știu că ți se poate părea ciudat, dar nu-l mai urăsc și nu-mi pasă că a plecat. Mi-aș fi dorit să nu stea lucrurile așa, însă când a venit la mine nefericit, pur și simplu a trebuit să-l ajut.

— Păi, atunci ești mai miloasă ca mine, observă Darcey.

— Am și experiență.

— Nu ți-e dor să ai pe cineva în viața ta? întrebă fata curioasă.

— Dar ţie?

Darcey o privi cu ochii mari.

— Nu e deloc la fel, spuse. Sunt mai tânără şi lucrez toată ziua şi mai am şi viaţă socială. Am ocazia să cunosc oameni noi dacă vreau. Am bărbaţi în viaţa mea, *maman*. Doar că nu sunt în Irlanda.

— Şi eu am viaţă socială, îi aminti Minette. Nu stau toată vremea de una singură, să ştii.

— Îmi pare rău. Ai dreptate. Cum te cunosc eu pe tine, probabil că socializezi mai mult ca mine!

— Aş vrea să-mi văd copiii la casa lor, spuse femeia solemnă. Nici una din voi nu e măritată.

— Căsătoria nu e totul.

— Ştiu, oftă Minette. Dar tot ar fi frumos.

A doua zi dimineaţa, aerul era cald şi cerul limpede, şi vara părea că se instalase dintr-odată. Darcey şi Minette şezură puţin în grădina din spate, până când Darcey anunţă că nu avea astâmpăr. Nu se plimbase pe niciunde de o săptămână, iar inactivitatea o apăsa.

— Te-ai întors de la Singapore şi apoi ai venit în Galway, îi aminti Minette. N-ai fost foarte inactivă, *ma petite*.

— Destul de inactivă, se foi Darcey. Iar chestia asta de la mână mă înnebuneşte.

— Vino în casă şi am să te răcoresc cu uscătorul de păr.

Darcey dădu din cap şi ţopăi până în casă, unde Minette îndreptă aerul rece de la uscător sub ghips.

— Cât de biiiiine eee.

Darcey gemu de plăcere şi Minette râse.

— Trebuie să facem ceva ca să nu mă mai gândesc la asta, îi spuse Darcey. Am eu o idee, dar nu ştiu cum o să reacţionezi la ea.

Minette ridică o sprânceană.

— Ce idee?

— Vreau să vizitez un castel, spuse Darcey.

— Care?

— Cel în care se mărită Nieve.

— Ce?!

— E la o oră cu maşina de aici, explică Darcey. În Rathfinan. Aş vrea să văd castelul şi oraşul.

— De ce?

— Am acceptat invitaţia la nuntă, îi spuse Darcey. Cu toate că nu eram sigură dacă vin. Apoi... O privi sfioasă pe mama ei. ...am cumpărat o pereche de pantofi din Singapore care arătau aşa de bine încât mi-am zis că ar trebui să merg, pentru că îmi stăteau perfect. Dar acum, cu toate cele întâmplate, nu cred că pot să merg. N-ar fi foarte demn să mă prezint în adidaşi! Dar tot mi-ar plăcea să văd locul. Poate mă decid atunci.

— Nu trebuie să vezi nici un castel ca să ştii că nu e o idee bună să mergi la nunta asta.

— N-a fost o idee bună nici să-l laşi pe tata să stea aici, i-o întoarse Darcey. Dar te-ai confruntat cu situaţia. Eu... şi eu probabil că o să trebuiască să mă confrunt cu situaţia.

Minette oftă, dar nu mai avu nici o obiecţie. Aşa că o oră mai târziu o ajuta pe Darcey să se urce în Fiatul ei roşu şi porniră la drum.

Darcey avu nevoie de o hartă ca să găsească Rathfinan, care era mai la nord de Galway şi departe de orice drum cunoscut. Conducând pe şoseaua îngustă, cu geamurile lăsate şi cu mirosul de iarbă proaspăt cosită care umplea maşina, îşi aduse aminte când, cu mulţi ani în urmă, Martin le dusese prin colţurile mai puţin cunoscute ale ţinutului, unde zburdau libere pe câmpii şi făceau picnicuri sub castani mari şi deşi. Uneori se duceau numai cu familia, dar de obicei

venea şi Nieve, stând lângă Darcey în spate şi strigând amândouă „Am ajuns? Am ajuns?", pentru că ştiau cât de mult îl enerva pe tatăl ei.

Oare Nieve alesese castelul din Rathfinan pentru că îi amintea de acele zile? se întreba Darcey, spunându-i lui Minette să facă prima la stânga. Sau fusese o alegere întâmplătoare?

Minette opri la porţile castelului. Pentru un castel, era mic, dar impresionant, o siluetă lunguiaţă înălţându-se deasupra orizontului, cu ziduri crenelate şi câte o turelă pătrată la fiecare colţ. Terenul înconjurător era în general plat, fără prea mulţi copaci, cu un pârâiaş care curgea în spatele clădirii. Din nou aerul era încărcat cu iz de iarbă proaspăt tăiată.

— Arată superb, zise Darcey privind printre barele de fier ale porţii. Parcă văd umbrarul pe peluză şi pe Nieve arătând fenomenal în găteala de nuntă.

— Nu pare să fie deschis vizitatorilor, remarcă Minette împingând poarta.

— E electronică, n-o putem deschide. Păcat, aş vrea să trag puţin cu ochiul.

— De ce?

— Nu ştiu, zise Darcey, smucind barele fără nici un rezultat.

Zări un om care se plimba pe domeniu. Părea să aibă o puşcă sprijinită pe braţ.

— O, *merde*, spuse ea.

— Nu facem nimic rău, o linişti Minette.

— Da, dar s-ar putea să fie genul de tip care împuşcă întâi şi după aia pune întrebări.

— Fii serioasă. Suntem în secolul douăzeci şi în Irlanda, nu în Texas.

Minette rămase fermă pe poziţie pe când bărbatul se apropia de ele. Părea să aibă cam cincizeci-şaizeci de ani, purtând o şapcă tradiţională de tweed pe cap,

cu toate că era îmbrăcat în tricou, blugi şi o pereche de tenişi jerpeliţi.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă cu o voce plăcută, deşi ochii lui Darcey erau fixaţi pe puşcă.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, începu ea.

— Nu m-aţi deranjat, zise el cu o privire amuzată. Nici pe departe. N-aş fi auzit zgomotul de la poartă dacă eram în casă, nu-i aşa? Mă plimbam pe afară şi v-am auzit.

— Atunci ne pare rău că v-am distras atenţia, se corectă Darcey. Noi doar ne uitam.

— Nu e mare lucru de văzut.

— Într-adevăr, nu de afară, zise Minette. Dar fiica mea e invitată la o nuntă aici peste două săptămâni şi voiam să inspectăm locul.

— A, da, Stapleton-Clarke, îşi aminti el.

Darcey se întreba de ce din gura altuia ideea nunţii părea mult mai reală.

— Da, răspunse. Stapleton-Clarke.

— Şi de cine aţi fost invitată? De Stapleton sau de Clarke?

— Bună întrebare, zâmbi ea şmecherește. Îi cunosc pe amândoi.

— Aş vrea să îi cunosc şi eu, zise bărbatul. Au avut o listă aşa de lungă de pretenţii...

— Aşa e Nieve, încuviinţă Darcey.

— Vor flori, continuă el privind fâşia întinsă de iarbă din spatele lor. În curte. Castelul ăsta nu e tocmai potrivit pentru flori. E un castel obişnuit.

Minette râse.

— Cum poate să fie un castel obişnuit? întrebă ea.

Râse şi el.

— Pentru mine e. Suntem aici de ani de zile şi cred că pentru noi e pur şi simplu acasă.

— Vreți să ziceți că locuiți la castel și nu sunteți cine știe ce vedetă pop? întrebă Darcey. Sunteți om de afaceri?

— Castelul ăsta e afacerea mea. Se scărpină în cap pe sub șapcă. Vreți să intrați și să vă uitați?

— Am putea?

Minette era încântată.

— Sigur.

Apăsă pe un buton și poarta se deschise.

— Bine ați venit la castelul Rathfinan. Eu sunt Malachy Finan.

— Dumnezeule, exclamă Darcey, asta e casa strămoșilor dumneavoastră? Familia dumneavoastră a trăit aici de multe generații?

— De fapt nu, răspunse el. Am ales castelul ăsta din cauza numelui.

— Ce coincidență.

Minette și Darcey intrară pe poarta deschisă.

— Sunteți sigură că puteți să ajungeți la castel singură?

Bărbatul se uită la glezna lui Darcey.

— Am să pășesc încet, zise ea.

— Am să merg și eu cât de încet pot, îi spuse Malachy.

— Merg eu cu dumneavoastră, interveni Minette. Darcey poate să vină în urma noastră. Apropo, mă cheamă Minette McGonigle. Darcey e fiica mea.

Îi făcu un semn din cap lui Malachy și apoi fiicei ei și se îndreptă spre castel.

Darcey mergea în spatele lor, străduindu-se să audă tot ce îi spunea bărbatul mamei sale. Că se ocupase de imobiliare și făcuse bani din asta, dar acum se plictisise. Că moșia fusese scoasă la vânzare, și el, împreună cu cei doi frați ai lui, se gândiseră că ar fi un proiect interesant. Că făcuseră împrumuturi ca să o poată cumpăra și că, după multe renovări, castelul era acum

o alegere bună pentru conferințele de afaceri. Adaptaseră unele încăperi ale clădirii pentru astfel de scopuri și de obicei aveau câte un eveniment la fiecare două săptămâni, ascultă Darcey înainte să rămână prea în urmă pentru a le mai auzi glasurile. Deci era o afacere în aceeași măsură în care era un cămin. Dar nunta aceasta era prima cu care fuseseră de acord. Nu se ocupau de așa ceva. Și nici nu aveau să se mai ocupe, probabil, îl auzi spunând. Era mult mai multă bătaie de cap decât cu o conferință.

E încântător, se gândi ea mergând încet prin iarba puțin umedă. Atât de liniștit și de frumos, fără să fie de basm. Își dădea seama de ce alesese Nieve locul ăsta. Era genul de amplasare pe care și-ar fi dorit-o și ea.

Doar că ea, desigur, nu optase pentru un astfel de loc. Ea acceptase nunta la Gretna Green și recepția într-un mic bar. Și probabil că moșia Rathfian nu s-ar fi încadrat în bugetul ei. Nu știa cât costă să închiriezi un castel, dar se gândea că nu poate fi ieftin. Tipic pentru Nieve. Pentru Nieve cea extravagantă.

Minette și Malachy o așteptau la intrare. Grăbi puțin pasul, deși o durea glezna, și îi prinse din urmă.

— Sunteți bine? întrebă Malachy.

Dădu din cap.

— Vreți să dăm o raită?

Dădu iarăși din cap, deși, la drept vorbind, ar fi preferat să stea jos și să se odihnească. Dar îi urmă printr-un labirint de încăperi de la parter, inclusiv foaierul imens cu șemineu, sala de mese uriașă și diverse alte camere de mărimi diferite. Fiecare fusese renovată și redecorată din greu, pentru a scoate în evidență specificul. În sfârșit ajunseră la o ușă care dădea înspre fâșia pietruită din spatele castelului. Acolo se aflau câteva mese de fier cu scaune, iar Darcey le privi cu jind.

— Vrei să te odihnești puțin? o întrebă Minette.

Darcey dădu din cap.

— Mă duc să vă aduc niște perne, se oferi Malachy. Nu avem nici o conferință acum, și de aceea se află toate înăuntru. O clipă.

Le lăsă pe Minette și pe Darcey afară, privind peluza îngrijită și pârâul.

— E minunat, nu-i așa? remarcă Minette.

Darcey încuviință.

— Dar o să fie nunta lui Nieve, continuă mama ei. Și nu vrei să fii aici când o să aibă loc.

— A, nu știu, îi zâmbi Darcey. S-ar putea să fie distractiv. Carol Jansen vine, îți aduci aminte de ea?

Minette dădu încet din cap.

— O fată drăguță. Se pricepea la cuvinte. Foarte deșteaptă.

— Toate eram deștepte, zise Darcey. Numai că se pare că Nieve era cea mai deșteaptă dintre noi.

— Era o oportunistă, spuse Minette.

Darcey o privi surprinsă.

— Așa era, repetă mama ei. Obrajii lui Minette se aprinseră de mânie. Te-a folosit ca să facă rost de slujba ei măreață la fel cum se folosea de tine tot timpul la școală. Și apoi ți-a înșelat încrederea cu Aidan chiar sub nasul tău.

Darcey oftă.

— Știu. Nu pot s-o iert pentru asta. Dar pe el ar trebui să-l învinovățesc mai mult. Cum spunea și ea, el a fost cel care s-a lăsat furat.

— Era slab, spuse Minette. Ca atâția bărbați. Ești de două ori mai bună ca ea, iar Aidan a fost un fraier că te-a părăsit.

— Mersi.

Darcey îi zâmbi cu drag mamei sale. Îi plăcea să aibă pe cineva care era cu totul de partea ei, deși

vehemența bruscă a lui Minette o mirase. Mama ei nu prea vorbea despre Nieve. Dar asta poate pentru că Darcey nu îi dăduse ocazia.

Malachy se întoarse cu niște perne bine căptușite pe care le puse pe scaune.

— Am rugat-o pe Andrea să facă niște ceai, zise el. Dacă mai aveți nevoie de ceva, vă rog să o anunțați. Ea e cumnata mea și lucrează tot aici.

— Mulțumesc.

Darcey se așeză și își întinse piciorul.

— Dar nu era nevoie de atâta deranj. Cred că vă răpim o groază de timp.

— Nu mă deranjează, zâmbi el vesel. Îmi place să mă laud cu castelul. Se întoarse spre Minette. Vreți să mai vedeți câte ceva?

Minette încuviință din cap și cei doi se întoarseră înăuntru. Darcey închise ochii, bucurându-se de căldura soarelui care îi mângâia fața.

Îi venea greu să nu se mai gândească la nuntă, acum că văzuse castelul. Voia să vină. Dar nu era sigură dacă motivele ei pentru a veni se schimbaseră vreun pic.

— Ceai?

Darcey fu trezită din gândurile sale de o femeie înaltă, cam de vârsta ei, care avea în mâini o tavă cu un ceainic de argint, la fel ca și zaharnița și urciorul de lapte; cana și farfuriuța erau din porțelan.

— Mulțumesc.

Andrea așeză tava cu grijă pe masă. Era nemaipomenit de frumoasă, cu o piele netedă ca porțelanul, cu ochii de un albastru închis și părul negru strâns la spate. Era mult mai tânără decât Malachy, iar Darcey se întrebă ce vârstă avea fratele lui și dacă îi fusese greu s-o convingă pe această femeie frumoasă să-i fie soție. Dar bărbații cu bani și influență întotdeauna atrăgeau femeile. Și era cu atât mai umilitor că Aidan,

fără bani și fără influență, reușise să o atragă pe Nieve Stapleton, care mereu și le dorise pe amândouă. Darcey fusese convinsă în taină că Nieve îl va răpi până la urmă pe Max Christie din brațele lui Lilith. Dar poate că Max era mai deștept decât Nieve.

Nu știa încă ce părere avea despre faptul că Nieve și Aidan nu-și dăduseră osteneala să se căsătorească până atunci. Cumva, acest aspect o jignea și o rănea și mai mult. Gândindu-se la ei în ultimii zece ani, și-i imaginase soț și soție. Se întrebase chiar dacă aveau copii. Aidan își dorise mult copii; îi plăceau puștii, deși când vorbise Darcey cu el despre asta, planurile păreau să se refere la un viitor îndepărtat. Desigur, era posibil să aibă deja copii. Poate că aveau să fie acolo în ziua nunții, miniaturi fie ale lui Nieve, fie ale lui Aidan. Nu știa. Nu știa nimic și voia să știe totul și de aceea voia să meargă la nuntă.

— Bună.

Minette și Malachy se întorseseră. Minette se așeză lângă Darcey.

— E superb, zise ea. Minunat restaurat și absolut *fantastique*. Dormitoarele sunt extraordinare și, mai bine de-atât, au și canalizare bună.

Darcey râse.

— Ați vrea să rămâneți aici în noaptea nunții? o întrebă Malachy. Sunt camere rezervate pentru oaspeți, dar nu e nici una pe numele dumneavoastră. Dacă doriți...

— Nu prea cred, se grăbi să răspundă Darcey.

— Dar dacă vii la nuntă, ar fi o idee bună, spuse Minette. N-ar mai trebui să faci rost de un taxi înapoi la Galway la cine știe ce oră obscenă a nopții. Și ai putea să fii aici și pentru cina de dinainte.

— Sunt sigură că mă va duce cineva acasă cu mașina, zise Darcey. În ambele seri.

— Oricum, oferta rămâne valabilă, spuse Malachy. Nu e problemă.

— Mulţumesc. *Maman*, ar trebui să plecăm. I-am răpit destul timp domnului Finan.

— Nici o grabă, o asigură Malachy. Minette, vrei nişte ceai?

Şi atunci când Minette acceptă, Darcey îşi dădu seama că aveau să rămână încă mult timp.

— Ai flirtat cu el, îi spuse Darcey lui Minette pe drumul de întoarcere, două ore mai târziu.

— Eu!? Nu vorbi prostii.

— *Maman*, ai fost foarte sofisticată, iar accentul tău a fost de un milion de ori mai puternic decât de obicei şi ai *flirtat* cu el.

— Ei, aş, ridică din umeri Minette şi apoi zâmbi. Şi ce dacă? De ani de zile n-am mai cochetat cu cineva. A fost nostim.

— E disponibil ca să cochetezi cu el? întrebă Darcey.

— *Oui*, zise Minette. Nu e însurat. Nu s-a însurat niciodată. Cei doi fraţi ai lui locuiesc şi ei la castel şi amândoi sunt însuraţi. Una dintre neveste e Andrea, cea care ţi-a adus ceaiul. Cealaltă lucrează la o firmă de avocatură în Galway. Amândouă se ocupă de castel. Există şi copii mari care se ocupă de castel.

— Şi locuiesc toţi acolo?

— Lorcan, fratele mai mare, şi soţia lui trăiesc într-o cabană pe domeniu. Phelim, mezinul, şi Andrea locuiesc la castel. Dar e o clădire mare. Nu se văd aşa de des.

— Mi s-ar părea foarte sufocant să trăieşti acolo, spuse Darcey cu preţiozitate.

Minette chicoti.

— Am cochetat cu el, atâta tot. Te cam grăbeşti, *ma petite*. Dar asta a fost întotdeauna problema ta.

— Ce glumă bună.

— Nu, serios. Minette se opri la semafor şi o privi pe Darcey. Ai vrut să te măriţi cu Aidan. Ai vrut să te măriţi cu Neil. Nu-ţi place să trăieşti în prezent. Tot timpul vrei mai mult.

— Nu şi în ultimul timp.

Darcey se gândi la Louis-Philippe, la Rocco, la Francisco şi la Jose. Şi la Jason White din Singapore.

— M-am schimbat complet.

— Doar pentru că ai fost nevoită, spuse Minette. Dar nu aşa eşti tu cu adevărat. În adâncul sufletului, îţi doreşti mereu... mai mult.

— În adâncul stomacului îmi doresc nişte mâncare, spuse Darcey. E verde, *maman*. Mişcă-te. Sunt lihnită de foame.

Minette pufni şi porni maşina. Dar îi tot arunca priviri piezişe lui Darcey, care se uita drept înainte, cu o expresie impasibilă întipărită pe faţă.

Capitolul 27

Avionul ateriză pe aeroportul Shannon, într-o zi frumoasă de vară cu cer limpede şi un vânt cald, care bătea dinspre sud. Nieve se mira că Irlanda se arăta atât de caldă şi de frumoasă când ea se aştepta să dea de frig şi de un cer înnorat. Târând după ei valizele burdușite (împreună cu o pungă specială pentru rochia preţioasă de nuntă a lui Nieve), pe la vamă şi apoi în sala sosirilor, simţi un val de căldură izbind-o în faţă în ciuda aerului condiţionat.

— Nu văd cine ne aşteaptă, zise ea frustrată, uitându-se de jur împrejur la pancartele pe care le ţineau şoferii de la ieşire. Lorelei mi-a spus că a aranjat să ne ducă acasă o limuzină.

Aidan tăcu. Nieve nu îi spusese nimic de limuzină până se urcaseră în avion, şi era puţin supărat pe ea pentru că o făcuse intenţionat. I-ar fi spus că limuzinele erau mult prea extravagante pentru Irlanda şi că nu voia să fie întâmpinat de un tip cu chipiu. Dar se pare că era printre puţinii care gândeau aşa, pentru că foarte mulţi oameni erau luaţi de şoferi (deşi poate că aceştia nu conduceau limuzine de lux).

— Nieve!

Își auzi numele strigat și se răsuci pe loc. Îmbrăcată elegant, într-un costum roz-pal, Gail se afla la câțiva metri de ea și îi făcea cu mâna.

— Ai trecut pe lângă noi fără să ne vezi, spuse mama ei când Nieve se apropie de ea.

— Nu mă așteptam să vă văd.

Nieve o sărută pe obraz.

— Am închiriat o mașină, spuse.

— Știu, răspunse Gail. Am vorbit cu Lorelei despre asta. Și i-am spus să nu fie proastă; că o să te luăm eu și tatăl tău de la aeroport.

— Și tata a venit?

Nieve se întoarse din nou.

— Știi cum e tatăl tău, nu stă locului nici un minut. Nu știu pe unde s-a dus... a, uite-l.

Gail îi zâmbi lui Stephen, care își făcea drum prin mulțime.

— Nieve, scumpo.

Stephen o îmbrățișă și apoi îl bătu bărbătește pe brat pe Aidan.

— Și ce mai face viitorul mire?

— Bine, zise Aidan.

— De-abia așteptăm, spuse Gail. O să fie absolut splendid.

— Știu, zise Nieve. Am muncit pe brânci ca să iasă totul splendid. Și de ce, mă rog, v-ați descotorosit de mașina mea?

— Doar pe ziua de azi, interveni Stephen. Am vrut să vin să te iau chiar eu.

— Da, dar ar fi fost frumos să ne vadă vecinii...

— Dar, scumpo, noi nu avem vecini, îi aminti Stephen. Ți-am trimis o poză cu noua noastră casă. E înconjurată de terenurile aferente domeniului.

Stephen și Gail se mutaseră de la casa lor din Oughterard cu câțiva ani în urmă, și Nieve fusese

foarte surprinsă. Credea că le plăcea bungalow-ul lor arătos care întrecea cu mult casa învecinată lipită de cea a familiei McGonigle.

— Ştiu, dar nu mă gândeam că e atât de izolată!

— De fapt, nu e. Însă drumul e îngust şi suntem prima casă şi nimeni n-ar apuca să vadă maşina, aşa că ar fi fost degeaba. În plus, adăugă Gail, tatăl tău are şi el o maşină nouă şi vrea să se laude cu ea.

Aidan şi Nieve îi urmară pe Gail şi pe Stephen în parcare. Bărbatul îi conduse la un BMW 7 maro.

— Mişto maşină, zise Aidan cu admiraţie.

— Fir-ar să fie, tată, îţi cam ia ochii! remarcă Nieve. Cum naiba ai reuşit să ţi-o cumperi?

— N-ai băgat de seamă schimbările de pe-aici, nu-i aşa? întrebă Stephen încărcând bagajele în spate. Câştig bine, scumpa mea, foarte bine.

Nieve se holbă la el şi la maşină. Acum douăzeci şi şapte de ani nu câştiga bine deloc. Apoi mai fusese şi concediat şi nevoit *să se mute cu familia într-o casă mai* modestă. Îl deprimase gândul de a nu mai avea niciodată o slujbă. Ori de câte ori o vizita pe Nieve în State, se ferea să vorbească despre schimbările radicale care surveniseră în timp. Cum Dumnezeu reuşise să se pună pe picioare? Ştia, desigur, că obţinuse la un moment dat un post într-un mic atelier auto din afara oraşului. O slujbă fără calificare, deoarece cunoştinţele lui nu erau de mecanic şi se reduceau doar la munca în fabrică.

— N-am ajuns niciodată să mă pricep la automobile, spuse el scoţând maşina pe şoseaua principală. Dar mă pricepeam să vând. Mi-au dat până la urmă o slujbă de comisionar, iar atelierul e acum punct principal de desfacere. Eu sunt managerul de vânzări locale.

Nieve clipi repede. Ştia că tatăl ei se ocupa de aşa ceva, dar îşi închipuise că era o slujbă neînsemnată şi fără viitor. Evident, se înşelase.

— E grozav, domnule Stapleton, spuse Aidan.

— Asta așa-i, îi zâmbi Stephen. După cum merg lucrurile mai nou, nici nu mai am timp să notez comenzile. Totul decurge cum nu se poate mai bine. Câștig o căruță de bani și nici prin gând nu-mi trece să ies la pensie!

Aidan râse.

— Dar nu se poate să fie toți atât de bogați, observă Nieve.

— Nici vorbă, încuviință tatăl ei. Dar mulți trăiesc bine. Și asta e un lucru bun.

— Mai bine e să fii putred de bogat, declară Nieve cu tărie.

— Păi, din punctul ăsta de vedere, tu te-ai descurcat excelent, fu de acord Stephen. Trebuie să te fi descurcat bine, altfel nu făceai atâta tevatură.

— Cum adică tevatură? întrebă Nieve.

— Castele, moșii, oaspeți din toată lumea... șampania cea mai scumpă, o masă festivă în ajun – în ajun, ce naiba!

— E o repetiție finală, explică Nieve răbdătoare. O cină fără formalități cu prietenii mei apropiați și oamenii care vin de departe. Prietenii mei din America or să fie acolo.

— Așa se face, spuse Gail. Am citit și eu despre asta. E la modă.

— Hei, eu n-am nimic împotrivă, orice ar vrea ea să facă, spuse Stephen relaxat. Dacă își permite să arunce cu banii, n-are decât. Noi suntem aici oricând să plătim oalele sparte.

— Ce oale sparte? întrebă Nieve.

— Dacă apar probleme cu slujba aia a ta, zise Stephen.

— Mai lasă-mă, i-o întoarse Nieve. Tu știi cel mai bine ce e aia să-ți meargă prost cu slujba.

— A fost cea mai norocoasă zi din viața mea când m-au concediat, spuse Stephen. Sigur că atunci nu gândeam așa. Dar dacă nu s-ar fi întâmplat, probabil că încă aș fi fost în fabrica aia și aș fi câștigat un sfert din cât câștig acum. Așa că, în ce mă privește, a fost mai mult o binecuvântare decât un blestem.

— Totuși, e o schimbare mare.

Nieve nu putu să-și ascundă o urmă de mirare în glas.

Stephen râse.

— Știu, scumpo, știu. Te-ai gândit vreodată că o să ajungi să-l vezi pe taică-tu conducând un BMW?

Nieve rămase tăcută în timp ce Stephen conducea pe șoseaua principală; era uluită de traficul încărcat și de numărul mare de fabrici și de birouri înșirate de-a lungul drumului. Își dădea acum seama la ce se referiseră oamenii când spuseseră că Irlanda se schimbase. Nu înțelesese prea bine înainte, dar acum clădirile sclipitoare de sticlă și mașinile nou-nouțe din jur erau grăitoare. Era altă lume, cel puțin în aparență. Totuși, se întreba ea, cât de schimbată putea să fie? Se consola cu gândul că oricât de prosperă era acum zona, nimeni – absolut nimeni – nu făcuse o avere atât de impresionantă ca a ei. Gail nu avea cum să-și închipuie că putea exista cineva în Galway care să se fi descurcat mai bine ca fiica ei.

— Desigur, nu mă mai văd cu majoritatea dintre ei, răspunse Gail la întrebarea lui Nieve despre vechii lor vecini. Nu în mod regulat. Dar știu că fata lui Helen Coyle e acum în Noua Zeelandă și că Connor Smith lucrează în Johannesburg. Așa de mulți oameni sunt încă împrăștiați prin cele patru colțuri ale lumii, pentru că e al nabii de scump să te muți înapoi acasă. Totuși, lui Bernie Robertson îi merge bine aici, în Galway.

— Cu ce se ocupă? întrebă Nieve. Din câte îmi amintesc, era vaca cea mai putuorasă care a făcut vreodată umbră pământului.

— Ceva în domeniul cosmeticii, spuse Gail. S-o vezi cum a ajuns – foarte sofisticată.

— Cocotă, mai degrabă, observă Nieve.

— A, nu. Gail clătină din cap. Acum e mare doamnă. E make-up artist cu diplomă, şi mai ştie şi o groază de lucruri despre modă. Foarte mulţi oameni de pe-aici se duc să îi ceară sfatul. De fapt, adăugă Gail, ea te va machia pentru nuntă.

— Ce?! Nieve îşi privi mama înmărmurită. Dar credeam că Lorelei...

— Are şi ea mai multe propuneri, o întrerupse Gail, însă nu sunt oameni din Galway. Şi nu mi s-a părut logic să mai trebuiască să plăteşti cazarea cuiva, mai ales când nici nu-l cunoşteai pe acest cineva. Firma lui Bernie se cheamă Expresii Elegante.

— Fir-ar să fie!

Nieve îi aruncă o privire exasperată.

— Eu plătesc o avere pentru cei mai buni, nu pentru prietenele unor prietene, ca s-o dea în bară.

— Bernie s-a ocupat de machiaj pentru filmul acela pe care l-au turnat în Kerry anul trecut, spuse Gail. Dacă a fost destul de bună pentru Nicole Kidman, sau cine o fi jucat în filmul ăla, e destul de bună şi pentru tine. Şi-n plus, e frumos să vezi că oamenii de pe-aici o duc atât de bine.

— Eu nu am nici o problemă cu oamenii de pe aici, o lămuri scurt Nieve. Dar nu vreau să-i angajez doar ca să fac un serviciu prietenelor tale.

— A, şi Audrey Guiness se mărită, adăugă Gail de parcă Nieve nici n-ar fi vorbit.

— Zău?

— Cu un leton. Un bărbat minunat. L-a cunoscut în Dublin. Are un lanţ de localuri unde vinde sucuri naturale. Sunt foarte apreciate. S-a descurcat bine.

— Şi eu m-am descurcat bine. Şi eu mă mărit.

Nieve avea senzația că discuția deviase. Nu putea să înțeleagă cum de era atât de entuziasmată Gail de viețile altora când nici unii nu o duceau mai bine decât ea. Dar asta fusese întotdeauna problema cu mama ei, recunoscu Nieve. Tot timpul îi spunea cât de grozavi erau toți ceilalți. Îi amintea cât de greu trebuia ea să muncească pentru a ține pasul cu ei.

Însă acum nu mai trebuia să țină pasul. Era cu mult înaintea lor – a lui Bernie, a lui Audrey și, desigur, a lui Darcey. Voia să o întrebe pe Gail dacă mai auzise ceva despre Darcey, dar nu avea curajul.

— Sigur că te-ai descurcat, scumpo. De data aceasta, vorbi Stephen. Mama ta nu voia să spună că fetele alea sunt mai bune decât tine. Tu ești mândria noastră și toată lumea din Galway de-abia așteaptă să afle amănunte despre nuntă.

— Crezi?

— Sigur că da, interveni Gail, întorcându-se spre ea și zâmbindu-i. Ascultă, scumpo, nici una dintre ele nu se compară cu tine. Toată lumea vorbește despre tine și despre succesul tău.

— În cazul ăsta, poate că ar fi trebuit să venim cu limuzina. Poate că la asta s-ar fi așteptat.

— Nu e cazul să irosești banii, spuse Stephen. Sau să-ți dai silința prea tare. Și-apoi, limuzinele sunt de prost-gust. Erau ultimul răcnet cu câțiva ani în urmă, însă acum nu mai sunt. Elicopterele – și ele au fost la modă o vreme. Dar majoritatea dintre noi au depășit faza aceea.

Nieve deschise gura, dar se răzgândi și nu mai spuse nimic. Rămase tăcută tot restul drumului.

Casa părinților ei era situată pe un acru de pământ și avea vedere la golf.

— E splendid, zise Aidan coborând din mașină. Priveliștile sunt extraordinare. Și arată magnific pe o vreme așa frumoasă.

— În fiecare zi avem vreme frumoasă în Palo Alto, remarcă Nieve.

Aidan râse.

— Așa că e excepțional că avem parte de ea și aici.

Nieve se strâmbă la el, iar el îi zâmbi. Apoi o sărută tandru pe frunte.

— Haideți, îi chemă Gail. Voi o să stați în dormitorul cu lucarnă.

Casa era foarte arătoasă. Spațioasă și elegant decorată, era cu mult deasupra celei de lângă familia McGonigle. Nieve se bucura pentru succesul tatălui ei. Dacă merita cineva să aibă noroc, acela era Stephen. Nu avea să-i ierte niciodată pe cei de la fabrică pentru că-l concediaseră, indiferent cât de nimerit i se părea lui acum.

— Să știi că există întotdeauna posibilitatea ca ziua de mâine să aducă un eșec total, zise Stephen ca răspuns la comentariul lui Aidan, care îi spusese că lucrurile îi mergeau mai bine chiar decât spusese. E o pendulare permanentă. Dar noi trăim în prezent, și acum totul merge strună, așa că trebuie să ne bucurăm de ce avem.

Același lucru îl spuse și în seara aceea, pe când se aflau la restaurantul cel mai select din oraș.

După ce luară cina, Nieve încercă să achite nota de plată, dar tatăl ei o opri imediat. Fata stărui, însă tatăl reuși să-i dea cardul lui de credit chelnerului. Și îi spuse, când ieșiră în aerul parfumat al serii, că nici prin gând nu-i trecea s-o lase să cheltuiască ceva cât timp stătea la ei. Destul costase nunta ei extravagantă.

Nieve fu impresionată de grija lui, însă nu așa trebuia să fie. Își închipuise că ea avea să plătească la restaurantele de lux și că o să ia ochii tuturor cu

cardul ei de credit nelimitat. Ea era cea care trebuia să despacheteze, lăsându-şi ca din întâmplare rochia de la Vera Wang pe pat, pentru ca mama sa să fie înmărmurită la vederea ei. Gail trebuia, de asemenea, să rămână fără cuvinte în faţa genţii Balenciaga pe care o avea Nieve. Dar la rochie se uitase pur şi simplu şi spusese că era superbă, iar geanta nici măcar n-o băgase în seamă. Şi de ce-ar fi observat-o? Şi ea poseda ultimul model Chloé.

— Am verificat lista de invitaţi cu Lorelei zilele trecute, spuse Gail în seara aceea, când stăteau amândouă în curte. Care e ideea cu Darcey McGonigle?

— A trebuit să o invit, zise Nieve. A fost prietena mea cea mai bună.

— *A fost,* sublinie Gail. Nu prea cred că mai sunteţi prietene.

— A trebuit să o invit, repetă Nieve. Mai sunt şi alţi prieteni mai vechi invitaţi şi s-ar întreba de ce nu e aici.

— Ai fi putut să le spui că nu şi-a găsit timp să vină.

— Dar nu ştiu cu cine a mai ţinut legătura! exclamă Nieve. Dacă spuneam cuiva că nu a putut veni şi ea afla după aceea, deşi nu am invitat-o...

— Cui îi pasă? întrebă Gail.

— Mie, i-o întoarse Nieve. În plus, vreau să vină să vadă că mă mărit. Vreau să vadă că eu şi Aidan ne iubim şi că nu a fost vina mea că a părăsit-o.

Aidan se foi stingherit, iar Stephen îi aruncă o privire plină de înţelegere.

— Nu crezi că ar fi crud faţă de săraca fată? o întrebă Stephen cu blândeţe. La urma urmei, tu ai obţinut şi bărbatul, şi banii, şi totul. Iar ea s-a ales cu...

— Un divorţ, zise Nieve.

Aidan o privi şi mai stânjenit.

— De-aia, spuse el, s-ar putea să nu fie o idee bună să apară.

— Uite ce e, niciodată n-a ştiut cum să ţină un bărbat lângă ea, comentă Nieve. Nu e vina mea. Nu poate să mă învinovăţească pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Totuşi, cum ţi-am mai zis, s-ar putea să mă învinovăţească pe mine, observă Aidan.

— Suntem cu toţii mai maturi şi mai înţelepţi. Pe vremea aia eram doar nişte copii. De atunci ne-a mai venit mintea la cap.

— Sper să ai dreptate, zise Stephen. Sincer.

Câteva ore mai târziu, stând întinsă lângă el în patul dublu din camera de oaspeţi, Nieve se ridică într-un cot şi îl privi pe Aidan.

— Mă iubeşti? îl întrebă.

— Sigur că da.

— Mai mult decât pe Darcey?

— Nieve! Ce întrebare stupidă!

— Mai mult decât pe Darcey? repetă ea.

— Nu am iubit-o niciodată pe Darcey, zise Aidan. Am... ţinut la ea. Am fost interesat de ea. Dar n-am iubit-o niciodată.

— Cum poţi să spui asta?

— Eram doar un puşti pe vremea aia. Habar n-aveam ce-i aia dragoste.

— Eşti pregătit să te însori cu mine? întrebă Nieve.

— Sunt pregătit de ani de zile.

— De ce nu ne-am căsătorit mai înainte?

— N-ai vrut tu.

— Eşti sigur că eu nu am vrut? Eşti sigur că nu cumva pe tine nu te lăsa inima?

— Eu am vrut dintotdeauna să mă însor cu tine, îi spuse el grav. De când te-am văzut întâia oară. Am ştiut.

— Chiar?

— Chiar.

— Şi n-ai să te răzgândeşti dacă o vezi din nou pe Darcey McGonigle?

— Te-ai ţicnit? Am *părăsit-o* pe Darcey McGonigle pentru tine.

— Şi nu te-ai gândit niciodată că a fost o greşeală?

— De ce să cred asta?

Nieve clătină din cap.

— Nu ştiu, recunoscu ea. Însă de când ne-am întors... mă întrebam...

— Nu te mai întreba atâta, zise el îmbrăţişând-o şi trăgând-o sub plapumă. Şi obişnuieşte-te cu gândul că ai să fii Nieve Clarke peste câteva zile.

Nieve chicoti.

— Nu-mi schimb numele de familie.

— Nici nu-ţi cer să ţi-l schimbi. Îşi lipi buzele de sânii ei. Ştiu doar că eşti a mea. Şi asta mi-am dorit dintotdeauna.

A doua zi, Nieve şi Lorelei se întâlniră la castelul Rathfinan ca să discute planurile de nuntă. Stephen şi Aidan plecaseră împreună să împuşte porumbei de lut. La început Aidan se gândise că Nieve o să-l vrea la castel alături de ea, dar îşi dădu imediat seama că ea prefera să se ocupe de organizare de una singură.

— Nu că n-aş vrea să te implic şi pe tine, îi explică ea la micul dejun. Doar că şi-aşa o să fie cum spun eu, deci ce rost mai are?

Aidan pufnise în râs şi ea la fel. Nieve era mereu cea care dicta. Pe el nu-l deranja asta. Aşa că se mulţumi să plece cu Stephen în timp ce Nieve lua maşina mamei ei ca să se ducă la castel şi să se întâlnească cu Lorelei.

Gail se cam bosumflase că nu fusese şi ea invitată. În fond, îi atrase atenţia, ea rezolvase cu Lorelei câteva

din micile dificultăți care apăruseră pe parcurs. Se cuvenea să fie și ea prezentă. Însă Nieve insistă, cu fermitate, că era o întâlnire între patru ochi și că avea nevoie să discute personal cu patroana de la Finaluri Fericite. Nu spuse asta cu glas tare, dar știa că va fi intimidată de prezența lui Gail și că va sfârși prin a ceda dacă venea vorba de cine știe ce prostie numai pentru că nu putea să-i spună nu mamei sale.

Gail îi replică destul de tăios că și-așa se ducea să facă un tratament de înfrumusețare și că n-avea nici o importanță. Nieve răspunse că îi părea bine că mama ei își găsise ceva relaxant de făcut. Amândouă se întrebau cum se făcea că se înțelegeau mult mai bine când între ele se afla un ocean și un întreg continent.

Era o nouă zi superbă, iar soarele strălucea pe un cer limpede și albastru. Nieve deschise radioul pe un post local de muzică și începu să fredoneze, îndreptându-se spre Rathfinan. Ciudat, se gândi ea, albastrul din Irlanda era mai albastru, iar verdele mai verde, iar peisajul puțin mai autentic decât cel din California. Oricât de frumos ar fi fost Statul de Aur și oricât de mult l-ar fi iubit, îi părea nespus de bine să se afle din nou acasă. Doar pentru o vreme, își reaminti, luând o curbă anevoioasă și simțind cum i se întețesc bătăile inimii. Era frumos să revezi Irlanda, dar șoselele astea afurisite erau imposibile!

Nu reuși să vireze spre castel din prima și fu nevoită să bage în marșarier pe drumul întortocheat de țară, temându-se ca nu cumva să vină ceva din spate și să o lovească. Dar nu era cazul. Singurele zgomote pe care le auzea erau mugetele molcome ale cirezilor dintr-un câmp din apropiere și ciripitul neobosit al păsărilor din gardurile vii de pe marginea drumurilor.

Poarta castelului era dotată cu interfon. Apăsă pe buton și se anunță. Porțile se deschiseră încet.

La castel o întâmpină o femeie înaltă într-un costum Channel albastru, cu părul blond ca mierea, prins într-un coc auster în vârful capului și cu o pereche imensă de ochelari de soare Jackie O înfipți lângă coc.

— Ce faci? zise ea vioaie. Eu sunt Lorelei.

Nieve, care până atunci comunicase cu ea numai prin e-mailuri și care se aștepta la un accent sofisticat, potrivit cu aerul ei șic, fu uimită.

— Bună, răspunse ea. Eu sunt Nieve.

— Sigur că ești, spuse Lorelei. Te-am recunoscut din poza pe care mi-ai trimis-o. Arăți mai bine pe viu. Nu că aș critica pozele, adăugă ea repede. Dar câteodată oamenii nu își dezvăluie adevărata frumusețe în 2D. Ai să arăți fabulos în ziua cu pricina. Ai niște pometi superbi.

— Mulțumesc, cred.

Nieve se crispă. Fata asta era foarte departe de cum și-o închipuise ea. Era mult prea relaxată și necere-monioasă. Cum naiba avea să organizeze genul de nuntă pe care îl merita Nieve?

— Vorbesc serios, zâmbi Lorelei. Și, ascultă-mă ce-ți spun, Nieve, o să ai parte de cea mai frumoasă nuntă din lume.

— Serios?

Nieve simți o urmă de îndoială în propriul glas.

— Nu-ți face nici o grijă, spuse Lorelei veselă. Toate sunt bine puse la punct. Hai înăuntru. Malachy ne-a făcut loc să ne instalăm în bibliotecă și am o mulțime de lucruri să-ți arăt. Și nu te mai îngrijora atât, continuă cu un aer puțin mai distant. Mă pricep perfect și știu foarte bine ce fac.

Nieve răsuflă adânc și o urmă pe scări.

— Holul, spuse Lorelei. O să punem flori aici... aici... și aici.

Flutură din brațe cu gesturi largi.

— Trandafiri albi. Știu că ai fi preferat roșii, dar e nevoie de ceva care să mai lumineze locul ăsta, e prea întunecos – altfel ar arăta ca un mausoleu.

Nieve dădu din cap.

— Și o să fie un cvartet de coarde în colț. Muzică de bun-gust. În principal Vivaldi. E un clișeu, știu, dar e absolut cea mai potrivită muzică pentru ocazie. Se mișca cu repeziciune prin încăperile castelului. Accesul spre pajiștea din spate va fi planificat la milimetru, spuse. Nu e așa de departe cum ne-am gândit noi. Or să existe cordoane de catifea roșie care să indice drumul. Aici, continuă ea, una din camerele pentru recepție. Un alt cvartet care cântă exact aceeași muzică. Aici, invitaților li se va servi șampania. Dacă avem ghinion și plouă cu găleata, putem să îi introducem aici și în camera alăturată. Dacă Dumnezeu ține cu noi și o să avem o zi ca astăzi, atunci o să poată ieși pe aici...

Înaintă, iar Nieve merse după ea.

— Și pe aici... și *voilà*! Iată-ne în aer liber.

Nieve se afla pe suprafața cu pietriș din spatele castelului unde se găseau rânduite mesele și scaunele de fier.

— Acestea vor fi acoperite cum se cuvine, desigur, zise Lorelei. Cu perne de mătase albă. Superbe. Și cu panglici la spate. Or să arate extraordinar. Le vom aranja cum nu se poate mai bine, evident. Și va exista un culoar ridicat spre umbrar, care va fi în spate. Indică fâșia imensă de pământ. Știu că am discutat dacă nu e mai bine ca totul să se desfășoare în castel, dar vara oamenii vor să iasă la aer și, oricât de arătos ar fi, interiorul unui castel te deprimă. Așa că o să montăm un podium de lemn acoperit cu covor roșu, care să ducă la umbrar. Dacă plouă, covorul o să fie schimbat în fiecare oră. Or să existe flori de o parte și

de alta – din nou trandafiri albi, nu există nimic mai indicat, sunt mult mai eleganți decât oricare altă culoare. Ai vrut eleganță, nu?

— Da, dar mi-ar plăcea și puțină culoare.

Nieve simțea nevoia să își impună părerile.

— Ți-am scris un e-mail special pentru problema cu culorile. Am zis clar să nu existe galben.

— Iar eu am înțeles perfect, zise Lorelei. Aranjamentele florale de pe mese vor fi foarte colorate. Sunt superbe, au un aer tropical. Iubito, nu trebuie să-ți faci griji, pentru că am la mine câte o mostră din fiecare și poți să le vezi.

— A.

— Îmi cunosc miresele, spuse Lorelei. Și sunt obișnuită cu miresele ca tine care știu foarte bine ce vor. Haide, să mergem în bibliotecă.

Camera pătrată, plină de cărți, fusese ticsită cu obiecte de nuntă. Lorelei nu glumise atunci când spusese că avea câte o mostră din fiecare – pe masa mare din mijlocul încăperii se aflau tot felul de pahare, tacâmuri, porțelanuri, suporturi de șervețele, fețe de masă, flori, scaune și perne, pe lângă darurile pentru invitații la cina din ajun.

— Sunt superbe, murmură Nieve luând în palmă unul din medalioanele-suvenir.

— Mă bucur că îți plac. Bun.

Lorelei începu să aranjeze lucrurile atât de repede încât Nieve fu uluită.

— Așa va arăta o masă.

Făcu un pas în spate, lăsând-o pe Nieve să privească vasele albe de porțelan cu margini argintii, tacâmurile de argint, cu design modern de Newbridge, un șervet de in irlandez într-un inel de argint și sticlărie marca Louise Kennedy, exact ca în pozele din e-mail. Lângă ele se afla un meniu cu marginile argintate, cu fotografia

stilizată a lui Aidan și a lui Nieve. Arăta splendid. Lorelei completă tabloul adăugând un scaun în stil Ludovic al XV-lea în capul mesei.

— Nu am aranjamentul de flori tropicale încă, îi spuse ea lui Nieve. Dar e fenomenal.

— La fel ca toate celelalte, încuviință încet Nieve. E exact așa cum mi-am închipuit.

Lorelei îi zâmbi veselă.

— Sigur că da. Ai fost foarte clară în indicații.

— Știu. Mă surprinde faptul că totul e cum trebuie.

— Iubito, mă plătești la greu ca să am grijă să fie totul cum trebuie.

— Asta așa e. În cazul ăsta, nu trebuie să-mi fac griji pentru umbrar, nu? O să fie în regulă?

— Sigur că da. Haide afară să privim castelul fix de pe locul unde o să se afle, ca să înțelegi.

Ieșiră pe pajiștea însorită.

— Rochia ta e de la Vera Wang? o întrebă Lorelei.

Nieve dădu din cap.

— Ai rămas la modelul pe care mi l-ai trimis?

— Desigur.

— Pentru că detaliul cu funda violetă se va afla pe cartonașele cu numele invitaților, zise Lorelei. Voiam să mă asigur că pot să confirm tipărirea lor.

— Minunat.

— Și vei purta voalul cu diadema aceea micuță?

Nieve dădu din cap. Se întrebase dacă n-ar fi mai bine să renunțe la voal și să își pună doar flori în păr. Un voal părea destul de copilăros, dat fiind că avea, totuși, peste treizeci de ani și trăise cu viitorul ei soț în ultimii zece. Dar își dorise dintotdeauna să poarte unul.

— O să fie adorabil, zise Lorelei.

— Diamantele de pe coroniță sunt veritabile.

— Sfinte Sisoe!

Nieve se bucură că în sfârşit o uluise pe Lorelei.

— E cadoul meu pentru mine, spuse ea.

— Frumos cadou.

— A, nu e o diademă atât de mare, se grăbi Nieve să adauge. Arată mai pretenţios decât e în realitate.

De ce mi-e dintr-odată ruşine? se întrebă. De ce mă tem ca fata asta să nu mă considere o snoabă proastă doar pentru că vreau să port o coroniţă ridicol de scumpă? De ce nu m-aş lăuda cu ea?

— N-ai decât să porţi cea mai mare diademă din lume, dacă îţi face plăcere, zise Lorelei. E cea mai importantă zi din viaţa ta. Poţi să-ţi îngădui orice.

— Exact, îi zâmbi Nieve.

— Până acum e cea mai grandioasă nuntă a mea, îi mărturisi Lorelei, odată ajunse pe locul unde avea să fie umbrarul. Sigur că, în ultimii ani, nunţile au devenit prilej de cheltuieli exorbitante, însă nimeni nu s-a ridicat la nivelul ăsta până acum. Cel puţin, nimeni care să nu fie o celebritate. Nu sunt o fană a nunţilor de celebrităţi. Aşa e mult mai bine. Pentru mine, e minunat. Oamenii or să fie impresionaţi când o să le spun că am organizat nunta Stapleton-Clarke!

Nieve avu un sentiment plăcut de mândrie.

— Îl cunoşti de mult timp?

— Pe cine? întrebă Nieve.

— Pe mire.

— Aidan, oftă Nieve. De ani de zile. Trăim împreună de ani de zile. De aceea vreau ca totul să fie nemaipomenit.

— Trebuie să discutăm despre lista invitaţilor, zise Lorelei. Şi despre repetiţia finală din ajun. Nu că vei avea nevoie de cine ştie ce repetiţie. Biserica din Rathfinan e micuţă – va fi plină până la refuz de invitaţi, dar va arăta grozav. O să mergi doar câţiva paşi până la altar şi înapoi. Dar fiecare trebuie să ştie

ce are de făcut. Domnișoarele tale de onoare sunt... zise ezitând un moment, Mischa și Courtney. Vin din State și stau la castel.

Nieve dădu din cap.

— O să fie aici cu două zile înainte.

— Le-am programat câte un tratament în seara dinainte de repetiție la Gletniki Spa, la mai puțin de un kilometru de aici, spuse Lorelei. Astfel, se vor înviora și vor arăta bine, nu obosite din cauza fusului orar. Rochiile alea ale domnișoarelor de onoare – îmi place cum se asortează cu panglica de la rochia ta – sunt și ele făcute de Vera Wang?

Nieve dădu iarăși din cap.

— O admir tare mult, oftă Lorelei. E creatoarea mea preferată. Dacă mă mărit, și eu vreau să-mi fac rochia la ea.

— Te cred, spuse Nieve. A mea e fantastică.

Închise ochii gândindu-se la rochia ei de nuntă nemaipomenită. De bun-gust, bineînțeles, nu putea să fie Vera Wang și să nu fie de bun-gust. Însă Nieve se lăsase purtată de fantezie și, în locul rochiei discrete și mulate pe trup pe care și-o dorise inițial, cumpărase una cu falduri largi și multe jupoane, care era în același timp și tinerească, și superbă, astfel încât arăta de milioane în ea (Era și cazul, se gândi ea, aducându-și aminte cât costase).

— Mă distrez de minune cu nunta asta, zise Lorelei. A, va fi altă orchestră aici, desigur, și vom avea și un ring de dans în aer liber... Vor fi lampioane răspândite peste tot ca să dea un aspect de peșteră fermecată – îți promit că va fi cea mai frumoasă zi din viața ta.

— Și cei de la catering? întrebă Nieve.

— A, da. Ai văzut meniul, așteptam confirmarea ta înainte să-l tipăresc și să-i anunț și pe furnizori. Am făcut rost de cei mai pricepuți oameni din Irlanda. O

să-ți placă. Sunt foarte solicitați peste tot și am dat lovitura cu ei, pentru că de obicei sunt angajați cu multe luni înainte.

— Și *noi* i-am angajat cu multe luni înainte, îi reaminti Nieve.

— Atunci cu ani înainte, zâmbi Lorelei. Oricum, atâta timp cât ești de acord, eu optez pentru aperitivul cu pastramă de somon – am gustat, e absolut fantastică; apoi, pentru felul principal, la alegere dintre ton afumat cu sos de curry verde – delicios –, cotlete de miel, legume și chilli *sambai*. Desertul e compus din fructe proaspete, urmate de *petits fours* – nu ne-am hotărât care, dar eu sugerez tartele cu banane, ciocolată, caise și kiwi. Cei de la catering știu că invitații sunt de diferite etnii și culturi, astfel încât nu există produse din porc, iar carnea va fi pregătită conform tradiției ***halal***, așa cum ai cerut. Îi zâmbi entuziasmată lui Nieve și apoi continuă: Desigur că am comandat lăzi întregi de șampanie Moët; și, conform indicațiilor tale, vinul alb e fie Pouilly Fumé, fie Sauvignon Blanc, iar cel roșu fie Cabernet, fie Shiraz. Lumea veche și cea nouă!

— Nu pot să mă plâng de nimic, zise Nieve cu sinceritate.

— Ăsta e scopul meu, iubito, răspunse Lorelei. Știam ce îți doreai din e-mailurile tale. De ce n-ar fi totul perfect?

Nieve, care se așteptase să sufle foc pe nări toată ziua, răstindu-se la Lorelei că pregătirile nu erau pe măsura așteptărilor, roși puțin.

— Vezi tu, obiectivul meu este ca mireasa să apară, arătând splendid, fără să trebuiască să-și facă griji pentru nimic, îi explică Lorelei. Ceea ce vreau să se întâmple și în cazul tău, Nieve. Plătești pentru ce e mai bun și meriți ce e mai bun.

— Știu, zise Nieve. Doar că... uneori nu ai parte de calitatea pentru care plătești.

— La Finaluri Fericite ai, spuse Lorelei. Haide, meriți ceva de băut. Ți-am pregătit ceva. Și, zise ea zâmbind, fac cinste, așa că nu-ți face griji.

— Nici nu-mi fac, răspunse Nieve urmând-o pe Lorelei la castel.

Femeia dispăru înăuntru și se întoarse cu o sticlă de șampanie și două pahare.

— Pentru o nuntă ca-n poveşti! spuse ea scoțând dopul.

— Pentru o nuntă ca-n poveşti, încuviință Nieve.

Stăteau pe fâșia de pietriș cu fața spre gazon.

— Flori, tresări Nieve. Am cerut să planteze flori.

Lorelei se întunecă la față.

— Ăsta e singurul meu eșec, mărturisi ea. Încercăm să rezolvăm problema aducând o mulțime de ghivece. Dar proprietarul a spus că nu-i prea plac florile și nu m-a lăsat să sap grădina.

— Dar ar putea să pună după aceea iarbă, nu-i așa?

Nieve era ușurată să vadă că avea în sfârșit un amănunt de care să se plângă.

— Asta am spus și eu. Dar s-a opus cu tărie.

Nieve ar fi vrut să mai comenteze. Însă șampania o moleșise și își dădu dintr-odată seama că nu merita efortul. Ghivecele probabil că vor arăta superb, oricum.

— Probabil că nu contează, se învoi ea.

— Sigur că nu! Zău așa, Nieve, va fi o zi extraordinară. Și cina din ajun la fel. Am ales restaurantul și e de departe cel mai bun din zonă. Va fi un meniu cu specialități din pește și fructe de mare, cu diferite alternative pentru vegetarieni. Va fi de o mie de ori mai puțin formal decât nunta, desigur, dar asta e și ideea.

— Am încredere în tine, zise Nieve.

— Excelent, spuse Lorelei ciocnind cu ea, așa și trebuie.

Nieve nu intenționase să își petreacă după-amiaza umflându-se cu șampanie la castelul Rathfinan, dar până la urmă asta se întâmplă. Și apoi își dădu seama că nu era în stare să conducă până acasă.

— Stai liniștită, spuse Lorelei. L-am rugat pe Archie, colegul meu, să mă aducă până aici. A fost la restaurant să se ocupe de diverse. Ne va lua el și te va duce acasă.

— Dar mașina mea, se văicări Nieve. E a mamei. O să mă nenorocească dacă i-o las aici.

— Archie și cu mine rămânem în Galway peste noapte. O să te ia el dimineață ca să poți să-ți aduci mașina înapoi. Nu-ți face griji.

Nieve știa că era cazul să-și facă griji. Dar era prea amețită de șampanie ca să-i mai pese.

Gail se cam bosumflă din nou când auzi că mașina ei era la Rathfinan, însă fu înduplecată de sticla în plus de Moët pe care Nieve o scoase la iveală.

— Presupun că trebuia să dai și tu cep la niște șampanie pentru a sărbători, se învoi ea, în timp ce Nieve o lua în sus spre dormitor cu pas nesigur.

Aidan râse de ea.

— Nu ești deloc obișnuită cu alcoolul după-amiaza, zise. Nici n-ai băut cine știe ce șampanie și deja ești beată.

— N-a fost numai o picătură. Lui Nieve i se împleticea limba în gură. Am dat gata toată sticla. Dar a fost distractiv.

— Mă bucur, zise Aidan cu afecțiune. Era și timpul să-ți aduci aminte că viața e distractivă.

Nieve deschise un ochi.

— Viaţa mea e *mereu* dstractivă.

— Păi, atunci distractivă în alt fel, o drese el. Fără grafice şi numere.

— Şi ele sunt distractive, îi spuse ea.

Apoi râgâi uşor şi chicoti.

— Ştiu, dar eu mă refer la o altfel de distracţie, zise el. Vreau să-ţi aminteşti că te-ai lăsat dusă de val azi. Că nu ai ţinut totul în frâu şi tot a ieşit bine şi te-ai simţit minunat.

— Vino-ncoace, şopti ea. Îţi arăt io ţie cine ţine lucrurile în frâu şi cine se simte minunat.

Aidan râse, o luă în braţe şi o aşeză pe pat. Dar ea adormise deja.

A doua zi dimineaţă, capul o durea îngrozitor, iar respiraţia îi mirosea ca o colivie de păsări murdară. Gemu ridicându-se din pat şi stătu nemişcată zece minute sub duşul din baia alăturată. Era adevărat că se cam dezobişnuise să bea cantităţi mari de alcool. Îşi amintea când avea douăzeci de ani, iar ea şi Darcey împărţeau sticle de Rioja ieftină la barul de pe plajă fără nici un efect. Mi-a venit mintea la cap? se întrebă ea ieşind în sfârşit de sub duş. Sau am devenit doar plicticoasă? Sau, se întrebă ea mai târziu, în faţa unui castron de cereale şi fructe uscate pe care ţinuse morţiş să şi le aducă din State, am fost fraierită când mi s-a spus că trupul meu e un templu şi că ar trebui să-l hrănesc cu lucruri fără urmă de toxine?

Gemu din nou şi îşi masă ceafa. Chestia e că, îşi aminti, în Palo Alto bea vin de prin părţile locului. Bea şi margarite cu gheaţă. Şi bere. Doar că nu foarte mult şi nu foarte des. Era, în mod cert, o viaţă mai sănătoasă.

— Tu rămâi aici să suferi, zise Aidan cu blândeţe. Iau eu maşina mamei tale de la castel. Stephen mă poate duce acolo.

— Stai liniştit, răspunse Nieve cu glasul slab. Mă duc eu.

— Fii serioasă. Trebuie să te pui pe picioare. Mă ocup eu. În felul ăsta, am să văd şi eu amplasarea înainte de ziua nunţii.

— Mai sunt încă zece zile, îi spuse ea. Chiar voiam să mergem împreună.

— Ştiu, şi aşa o să şi facem. Dar de data asta, lasă-mă pe mine.

Nieve dădu din cap şi apoi regretă amarnic gestul. Îşi simţea căpăţâna ca un bolovan uriaş de granit care se clătina nesigur pe umerii ei.

Lui Aidan îi plăcu drumul la Rathfinan alături de Stephen, cu care se înţelesese întotdeauna foarte bine. Cei doi discutară îndelung despre performanţele lui Stephen în domeniul vânzărilor de maşini până când se apropiară de castel.

— Uau, făcu Stephen când opriră în faţa porţii. Gail mi-a spus că e impresionant, dar nu mi-am dat seama că e atât de frumos.

— Nieve mi-a arătat fotografii cu el, însă nu te ajută să simţi atmosfera locului, nu-i aşa? fu de acord Aidan.

Stephen apăsă pe butonul interfonului şi poarta se deschise. Maşina trecu încet pe cărarea pietruită şi se opri lângă celelalte şase maşini parcate lângă uşa impresionantă a castelului. Cei doi ieşiră din BMW şi rămaseră să contemple clădirea.

Uşa se deschise cu un scârţâit şi o femeie apăru zâmbind.

— Eu sunt Andrea Finan, spuse ea. Sunteţi bine-veniţi. Vreţi să aruncaţi o privire înainte să luaţi maşina?

Aidan dădu din cap. El şi Stephen trecură prin aceleaşi camere pe care Nieve şi Lorelei le văzuseră cu o zi în urmă; dintr-odată, ideea nunţii îi apăru lui

Aidan de un milion de ori mai reală şi mai iminentă decât până atunci. Fără să vrea, îl străbătu un fior.

— Ţi-e frig? întrebă Stephen.

Aidan clătină din cap.

— Dar e un pic mohorât aici. Nunta o să fie afară. Se pare că va exista un umbrar.

Se apropie de bibliotecă. Mostrele pe care Lorelei i le arătase lui Nieve erau încă pe masă. Luă una din pernele de mătase care trebuiau să acopere scaunele de afară. Îşi dădea seama că era foarte fină. De asemenea realiza că vesela, tacâmurile şi paharele erau toate de cea mai bună calitate. Nieve spusese că aveau să păstreze totul, pentru că stăruise să cumpere totul nou-nouţ; el se întrebase ce Dumnezeu puteau să facă cu aproape două sute de exemplare din fiecare, dar Nieve îi explicase că, în timp, unele se vor sparge, că modelele erau mereu la modă şi că avea să fie o investiţie bună. Cu atât mai bine, se gândi el, că buzunarele ei sunt fără fund. Nici nu putea să-şi închipuie cât o costa toată distracţia. Şi nu-şi putu reprima un sentiment de vinovăţie, citind meniul de probă, pentru faptul că ea plătea pentru toate acestea.

Nu-l deranja că ea câştiga mai mult decât el. Chiar deloc. Ştia că era o femeie ambiţioasă şi că îşi măsura propriul succes după contul în bancă. Îi spunea mereu că succesul lui îl măsura în alţi termeni. Că personalitatea lui era diferită de a ei. De-abia acum, când vedea ce puteau cumpăra banii ei, îşi dădu seama cât de diferit era într-adevăr.

De ce îl iubea? se întrebă el. El ştia de ce o iubea pe ea. Ştia de ce se îndrăgostise de ea de cum o văzuse prima oară. Pentru frumuseţea ei, desigur, şi pentru energia şi încrederea ei. Toate acestea îl entuziasmaseră nespus. Şi, bineînţeles, era straşnic de bună la pat. Lui Aidan îi plăcea şi asta la ea. Recunoştea

toate neajunsurile vieții alături de o persoană care nu se relaxa niciodată, dar avea nevoie de ea să-l motiveze. Cât timp fusese cu Darcey, fusese mulțumit cu traiul lui. Se gândise să facă rost de o slujbă nouă, dar asta doar ca să vagabondeze prin Australia sau prin Noua Zeelandă vreo câțiva ani. Probabil că Darcey s-ar fi învoit bucuroasă. Însă Nieve n-ar fi fost niciodată de acord. Nieve avea întotdeauna nevoie de un scop precis, iar Aidan știa că îi făcea mult mai bine să fie cu cineva care avea un scop precis. Dar acum, în biblioteca de la castelul Rathfinan, îl fulgeră gândul că Nieve era de un milion de ori mai concentrată asupra scopurilor ei decât el.

— Te simți bine?

Stephen, care până acum privise pe fereastra cu cercevele, se întoarse spre viitorul său ginere.

— Da, sigur, ridică din umeri Aidan. Mă gândeam.

— Păi, ține minte bine. Glasul lui Stephen deveni dintr-odată mai aspru. Fiica mea înseamnă enorm pentru mine. Enorm. E isteață și descurcăreață și a obținut totul prin forțe proprii. Și dacă faci ceva – orice – care să o rănească, te omor.

Aidan îl privi neîncrezător.

— E o fată sensibilă, continuă Stephen. Știu că pare puțin dură, câteodată, dar nu e așa de puternică pe cât vrea să arate. Când mi-am pierdut slujba, a venit la mine și mi-a spus că nu mai avea nevoie de bani de buzunar și că dacă voiam să mă împrumut de la ea, avea niște bani puși la pușculiță. Stephen își drese glasul. Ea e fetița mea dragă și nu vreau s-o dezamăgească nimeni.

— Sunt alături de Nieve de zece ani de zile și încă nu am dezamăgit-o, spuse Aidan cu calm.

— Știu, zise Stephen. Dar să trăiești cu ea și să fii soțul ei sunt două lucruri diferite. Iar fiica mea e o comoară. Ai noroc să o capeți. Ține minte asta.

— Unii ar spune că şi ea are noroc să mă capete pe mine.

Aidan era iritat de atitudinea lui Stephen.

— Ascultă, eşti un tip destul de drăguţ şi ai făcut-o fericită. Dar ea e o femeie bogată şi lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par.

— Dacă vrei cumva să spui că sunt cu Nieve numai pentru că a făcut avere... De data asta, Aidan era de-a dreptul furios. Eu am ajutat-o să ajungă unde este. Eu am sprijinit-o când lucrurile nu mergeau bine.

— Dar, din câte am înţeles eu, ea a fost cea care te-a scos din criză.

— Am susţinut fiecare alegere pe care a făcut-o. Fac şi eu parte din relaţia asta, nu sunt un... un... accesoriu!

Aidan se uită urât la viitorul său socru, apoi se întoarse şi ieşi din bibliotecă, traversă holul şi ieşi pe fâşia de pietriş din spatele castelului. Ştia că Stephen îşi adora fiica, dar tremura de furie la gândul că bătrânul îşi închipuia că Aidan punea mâna pe ea şi pe averea ei fără s-o iubească. Lucru care era neadevărat, nedrept şi pe deasupra şi...

Se răsuci pe călcâie, simţind dintr-odată că nu era singur. La una dintre mesele de fier forjat şedea o femeie, în faţa unei ceşti de cafea din care se ridicau aburi. Mâna dreaptă îi acoperea partea de jos a feţei, astfel încât nu-i zărea decât ochii de un albastru ca văzduhul. Părul ei blond, ca de scandinavă, îi cădea pe frunte şi se încurca în nişte cârlionţi uşori spre ceafă.

Se holbă la ea şi îi rosti numele fără să-şi dea bine seama dacă vorbise.

— Darcey?

Odihnindu-şi stânga, prinsă încă în bandajul de ghips, pe masă, femeia îşi lăsă şi mâna dreaptă jos.

— Bună, Aidan, zise ea. Bine-ai venit acasă.

Capitolul 28

Întotdeauna îi plăcuse vocea ei.

Îl încânta de fiecare dată când vorbea, fie că vorbea în engleză cu inflexiuni melodioase irlandeze, sau în oricare altă limbă europeană, care suna automat mai seducătoare în gura ei. Darcey nu ştiuse niciodată cât de mult îl incitase glasul ei. O voce atât de sexy la o femeie atât de puţin sofisticată îl făcuse să o considere atrăgătoare şi în acelaşi timp să simtă că avea nevoie să fie protejată de tot ce exista în jurul ei. De aceea dorise să se însoare cu ea. Ca să aibă grijă de ea. Şi ca să rămână pe veci în mrejele sale.

Glasul era acelaşi, dar ea era diferită. Părea foarte liniştită, stând la masă cu ceaşca de cafea în faţă, uitându-se la el gânditoare, cu ochii aceia albaştri inconfundabili.

Îl fixă cu privirea chiar şi când luă o gură de cafea, punând apoi ceaşca cu grijă pe farfurioară.

Până la urmă, el fu cel care rupse tăcerea.

— Ce faci aici? întrebă.

— Îmi beau cafeaua.

Se întreba dacă nu cumva tonul ei trăda vreo emoţie. Chipul ei cu siguranţă nu trăda nimic.

— Vreau să zic, aici? De ce aici? insistă Aidan. De ce la castel? Știi, nu-i așa, că noi – că eu... că...

— Calmează-te, Aidan, sigur că știu că tu și Nieve vă căsătoriți aici. Am primit și eu o invitație, după cum bine știi.

Nu e emoționată, își dădu el seama. E puternică. Niciodată nu o mai văzuse atât de puternică.

— De-aia ai venit? Ca să inspectezi?

Darcey îl privi nedumerită.

— Să inspectez? Ce anume să inspectez?

— Nu știu, zise el. Eu doar...

— Faptul că sunt aici nu are nici o legătură cu tine, îl asigură Darcey repede. Stai liniștit. Nu ești chiar atât de important pentru mine.

Aidan o privi atent. Acum avusese o umbră de emoție în glas.

— Dar vii la nuntă, nu-i așa? Ai acceptat invitația.

Femeia ridică din umeri.

— Nu vreau să vii, zise el. Nu cred că există vreun motiv bun pentru care să vii.

— Nieve, în schimb, crede.

— A invitat o mulțime de prieteni și nu a vrut să te excludă.

Darcey își luă un aer uluit.

— Cam neobișnuit din partea ei, nu crezi?

— Haide, Darcey, doar ai depășit faza aia, nu-i așa? zise Aidan privind-o rugător.

— Ce ușor ți-ar fi să fie așa! replică Darcey cu însuflețire.

— Ai venit ca să creezi probleme? o întrebă el. I-am spus lui Nieve că o să creezi probleme.

— Fii serios! râse ea. Am alte lucruri mai bune de făcut decât să vă fac vouă probleme. Nu prea meritați atâta osteneală, sincer.

— Toată lumea spune că ai luat-o razna după ce am plecat.

— Nu poţi să crezi ce spune toată lumea, zise Darcey liniştită. Ştiu că s-ar putea să te şocheze, însă când oamenii sunt părăsiţi, se mai întâmplă să îşi şi revină.

— Nu asta...

Darcey îl privi cu răceală.

— Poate că n-am înţeles bine, recunoscu el. Am auzit că ai cam avut o cădere.

— Eram tulburată, zise ea. Ai fugit cu prietena mea cea mai bună. Aveam tot dreptul să mă simt jignită. Dar de atunci am trecut peste asta. Aşa că vin la nunta ta ca să îţi urez toate cele bune ţie şi lui Nieve şi să vă doresc să aveţi parte de fericirea pe care o meritaţi.

De ce nu o putea crede? se întreba Aidan. Glasul ei era calm şi prietenos, şi totuşi nu putea să nu aibă impresia că dincolo de tot ce spunea ea se ascundea altceva.

— Deci – toate bune şi frumoase?

— Absolut.

Îi zâmbi din nou.

— Uite ce e, Darcey...

Se întrerupse şi se întoarse spre castel. I se păru că aude paşii lui Stephen Stapleton îndreptându-se spre ei. Rahat. Dacă Stephen ieşea şi îl vedea vorbind cu Darcey McGonigle – Dumnezeu ştie ce şi-ar fi închipuit. După ce îl ameninţase că o să-l omoare dacă nu se poartă cum trebuie cu Nieve, Aidan nu voia ca viitorul lui socru să îl vadă cu fosta lui iubită, chiar dacă era doar o coincidenţă oribilă asupra căreia nu avea nici un control.

— Trebuie să intru, zise el la repezeală. E Stephen. Trebuie să – nu ne poate vedea împreună.

— Aidan...

— Serios. Trebuie să plec. Părea îngrijorat. Trebuie.

Se grăbi să treacă pragul uşii, iar Darcey răsuflă uşurată. Luă ceaşca de cafea în mână, însă îi tremura atât de tare, încât fu nevoită să o pună înapoi jos fără să ia măcar o înghiţitură. Nici prin gând nu-i trecuse că va da de Aidan Clarke la Rathfinan. Când Minette îi spusese în dimineaţa aceea (ultima zi a lui Darcey în Galway; se întorcea la Dublin a doua zi cu cel mai devreme tren) că trebuia să se întoarcă la castel pentru că îşi pierduse rujul, Darcey o privise neîncrezătoare şi o întrebase dacă nu cumva era doar o scuză ca să-l vadă din nou pe Malachy Finan.

— Nu, zise Minette cu sinceritate. Chiar l-am pierdut. Şi era unul nou-nouţ, marca Clarins, culoarea mea preferată. Aşa că vreau să verific.

— *Maman*, am umblat peste tot prin castel. Ar putea fi oriunde, protestă Darcey.

— Trebuie să verific.

Minette ridică din umeri, un gest tipic irlandez.

Darcey nu voise să o însoţească, dar Minette stăruise. Aşa se face că, în timp ce Malachy şi Minette se plimbau peste tot pe domeniu căutând rujul, Darcey se aşezase la una dintre mesele de fier ca să bea o cafea.

Auzise zvon de glasuri din castel, dar se gândise că era unul dintre fraţii lui Malachy.

Când Aidan ieşi pe uşă, mai-mai să leşine de uluire. Inima începuse să-i bată în piept şi îşi dusese mâna la gură înmărmurită. Era uşor de recunoscut. Mai bătrân, desigur, şi un pic mai masiv. Însă, într-un fel, mai atrăgător ca niciodată cu bronzul lui uşor, cu tunsoarea stilată şi îmbrăcat lejer (dar scump) în sacou şi blugi.

Se temuse că nu va putea vorbi deloc, iar atunci când cuvintele începură să-i iasă din gâtlej, avea senzaţia că altcineva le spunea de fapt. Îi părea bine că putea

să nu pară atât de şocată pe cât era în realitate. Că fusese de-a dreptul acidă. Probabil. Stomacul i se întoarse pe dos. Era aici şi arăta grozav şi o făcea să-şi simtă bătăile inimii accelerându-se. Tremură în aerul călduţ al după-amiezii.

Aidan reuşi, cu oarecare greutate, să-l convingă pe Stephen că n-avea rost să iasă, că ar trebui să se întoarcă pentru că Nieve şi Gail îi aşteptau cu prânzul şi că ar fi încurcat-o dacă întârziau. Ce noroc, se gândea Aidan, că Stephen era un om îndrăgostit de mâncare şi terorizat de nevasta lui. Îşi dădu seama că îndrugă numai prostii pe drumul de întoarcere la cele două maşini, dar fu extrem de uşurat când Stephen se urcă în BMW şi o porni pe alee. Preţ de o clipă, Aidan se gândi dacă să se întoarcă la Darcey, dar îşi spuse să nu fie prost. Stephen avea să se întrebe ce i se întâmplase şi ultimul lucru care îi mai trebuia acum era să-şi pună bătrânul întrebări. Aşa că Aidan se urcă la volanul Golfului şi îşi urmă viitorul socru pe şoseaua principală.

Dar nu putea să şi-o scoată pe Darcey din cap. Şi, aducându-şi-o aminte, cum stătea la masă cu ceaşca de cafea în faţă, îşi dădu seama că braţul şi piciorul îi erau în ghips. Un lucru era sigur – Darcey rămăsese la fel de stângace.

O iubise, asta era clar, indiferent ce îi spusese lui Nieve. Ar fi fost greu să n-o iubească. Îi trezise interesul cu isteţimea ei şi cu deplina nepricepere în ceea ce privea viaţa de zi cu zi. Şi cu talentul de a-i spune că-l iubea într-o mulţime de limbi străine. Întotdeauna avusese o atitudine protectoare faţă de ea şi îi plăcea să fie aşa.

Până în ziua când o cunoscuse pe Nieve. Pe Nieve nu avea nevoie să o protejeze. Şi cu toate că îi plăcuse

rolul de protector, îi plăcea şi mai mult să fie luat pe sus de entuziasmul lui Nieve pentru viaţă. Deşi, îşi mărturisea el acum, nu putea să nu simtă că era momentul să o ia mai încet. Să fie aşa cum fusese Darcey cu atâţia ani în urmă.

Cum se făcea că se îndrăgostise de două femei atât de diferite? Şi sub ce semn al astrelor stătea această întâlnire cu fata cu care aproape că se însurase în ajunul căsătoriei cu femeia pe care o iubea?

Darcey nu îi spuse nimic lui Minette despre întrevederea cu Aidan. Mama ei se întorsese împreună cu Malachy la cincisprezece minute după ce bărbatul plecase. Darcey încă tremura de emoţia revederii, dar fu scutită de obligaţia de a vorbi; Minette ciripea neobosită despre pierderea definitivă a rujului şi cât de prostuţă fusese să-şi închipuie că exista vreo şansă de a-l găsi.

— Trebuie să mă laşi să te invit la cină ca să compensez pierderea, zise Malachy.

Minette îi zâmbi.

— Sigur că poţi să mă inviţi la cină, dar asta numai dacă într-adevăr îţi doreşti, răspunse ea.

Malachy râse şi îi spuse că era încântătoare. Îi promise că o va suna, iar ea dădu din cap şi o anunţă pe Darcey că trebuia să plece.

Darcey o urmă tăcută pe mama sa înapoi la maşină şi se aşeză lângă ea în faţă. Minette claxonă în semn de adio şi porni spre casă.

— Te simţi bine? o întrebă pe fiica ei pe drumul spre Galway. Eşti foarte tăcută.

— N-am nimic.

— Te doare braţul?

— Nu.

— Glezna?

— *Maman*, n-am nimic, repetă Darcey iritată.

Minette îi aruncă o privire piezișă.

— Ești foarte palidă, *ma petite*, zise ea.

— Spre deosebire de tine, care te-ai înroșit toată de atâta amor, i-o întoarse Darcey.

— Pentru Dumnezeu!

Minette schimbă brusc viteza, iar Darcey icni de durere simțind hurducătura mașinii.

— Doar nu ești geloasă că mă distrez puțin cu Malachy, nu-i așa?

— Sigur că nu! exclamă Darcey. Știi că te-am încurajat mereu să ieși în lume și să te distrezi de când tata a fost așa un nenorocit.

— Te rog, nu vorbi urât despre tatăl tău, zise Minette.

— De ce nu? E un nenorocit. Toți bărbații sunt niște nenorociți.

Minette se abținu și rămase tăcută o bucată de vreme.

— Problema e că te-am adus din nou la castel? întrebă după câteva minute. A fost un gest insensibil din partea mea, dat fiind că aici se va ține nunta? Îmi pare rău, nu mi-am dat seama.

— A, nu de asta, clătină Darcey din cap. Nu mă lua în seamă. Sunt doar prost-dispusă.

— Nu fi, îi spuse Minette. Viața e prea scurtă ca să fii prost-dispusă.

Darcey ar fi fost de-acord cu ea dacă numai proasta dispoziție ar fi fost problema.

Darcey arăta grozav, se gândi el. Știa că nu se considerase niciodată drăguță, ceea ce nici nu prea era, dar el întotdeauna o găsise atrăgătoare. Arăta mai bine acum decât arătase pe la douăzeci de ani – de fapt i se păruse de-a dreptul frumoasă când o văzuse stând acolo, cu părul auriu scăldat în lumină, cu ochii

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
„GH. ȘINCAI"
BIHOR

sclipind de un albastru viu şi un chip uluitor. Fusese mirat să simtă un fior puternic străbătându-l atunci când îşi dăduse seama că se afla în faţa unei femei splendide.

Ce naiba, îşi spuse, doar văzuse sute de femei mult mai frumoase, cu păr bălai şi ochi albaştri în California! Era imun la blonde cu ochii albaştri. Şi era imun şi la Darcey McGonigle. O părăsise pentru că se îndrăgostise atât de brusc şi de total de Nieve. Numai că, acum că o revăzuse pe neaşteptate, îi reveneau în minte amintiri pe care le alungase în cel mai obscur colţişor al minţii lui.

Ca de exemplu, prima lor noapte de dragoste, când ea îi vorbise în italiană, spunându-i toate lucrurile pe care ar fi dorit să i le facă, iar el nu înţelesese, însă sunau atât de grozav şi de sexy şi de minunate... După aceea îi mărturisise că, fiind destul de lipsită de experienţă, îi recitase câteva sfaturi din *Cosmo* pe care nu le pusese niciodată în practică, dar care sunau şi-aşa de un milion de ori mai bine în italiană decât în engleză. În seara aceea fusese ispititoare, îl convinsese că a face dragoste cu o femeie putea fi o experienţă romantică în loc de plăcere pură, cu toate că simţise şi foarte multă plăcere.

Însă doar pentru că îl vrăjise nu înseamnă că mai era încă îndrăgostit de ea. Nu mai era. Nieve nu fusese ispititoare, dar pusese stăpânire pe inima lui, iar el nu mai voia să-şi piardă inima fără un motiv bun.

Sunt doar emoţiile dinainte de nuntă, îşi zise stând în bucătărie şi ascultându-le pe Nieve şi pe Gail dezbătând programul de înfrumuseţare pentru ziua nunţii. Toată tevatura asta mi-a luat minţile. Mă face să visez la vremuri mai simple. Dar nu mi-am dorit niciodată vremuri mai simple. Nu cu adevărat. Am vrut-o pe Nieve. Şi acum o am.

Se uită la logodnica lui. Era încruntată. Şi-ar fi dorit mai degrabă să o vadă zâmbind. Părea că de mult nu o mai văzuse zâmbind cu sinceritate.

Era minunat să fii înapoi în Dublin, deşi, îşi spuse Darcey, dacă mergea la nuntă, trebuia să se întoarcă în Galway săptămâna următoare. Minette ar fi preferat să nu se întoarcă deloc, iar gemenele, care o vizitaseră cu o noapte înainte ca să vadă cum se simţea, îi spuseră că era stupid să se urce din nou în tren.

— Mai ia-ţi nişte zile libere! exclamă Tish. N-o să vrea nimeni să te vadă întoarsă la birou arătând ca o figurantă din *Mumia*.

— Odihneşte-te, o sfătui Amelie. La naiba, mie mi-ar plăcea să-mi iau câteva săptămâni de vacanţă şi să n-am nici o grijă.

— Ai lua-o razna, o informă Darcey. Aşa cum mi se întâmplă şi mie aici. Îmi pare rău, *maman*, adăugă văzând privirea morocănoasă a lui Minette, dar sunt obişnuită cu libertatea mea şi...

— O, întoarce-te la apartamentul tău de celibatară, zise Minette cu nepăsare. N-am nimic împotrivă.

Darcey oftă, iar gemenele chicotiră.

— Poate că o să-ţi treacă proasta dispoziţie, adăugă Minette.

— Proastă? De ce? întrebă Amelie.

Darcey tăcu.

— Hei, nici tu n-ai fi foarte veselă dacă ai avea mâna în ghips şi ai fi nevoită să ţopăi peste tot.

Tish îi aruncă o privire plină de compătimire surorii sale mai mici şi o întrebă:

— Eşti sigură că ai să te descurci de una singură în oraşul ăla mare şi afurisit?

— Nici o problemă, zise Darcey. În plus, săptămâna viitoare îmi schimb ghipsul, așa că tot aș fi fost nevoită să mă întorc.

Fu bucuroasă că putea în sfârșit să se instaleze în propria sufragerie și să se bucure de liniște a doua zi. Minette fusese minunată, însă Darcey se săturase de atâta sâcâială. De-abia aștepta să se întoarcă la lucru, deși știa că și acolo avea să aibă bătaie de cap. Dar o altfel de bătaie de cap. N-avea să dureze mult, iar apoi se va afla din nou în miezul lucrurilor. Era nerăbdătoare. Voia să afle ce se mai întâmplase cu cei din Singapore.

Sunase la biroul din Galway și îl ceruse pe Neil la telefon ca să afle dacă existase vreun progres (la urma urmei, din Singapore trimisese în fiecare zi rapoarte despre întâlnirile ei); asistenta lui, Jenni, îi spuse că era plecat în interes de afaceri. Solicitase să i se facă legătura cu Anna, dar de data asta dădu de robotul telefonic, care spunea că lipsea de la birou pentru câteva zile. Cele două mesaje o făcuseră să se întrebe dacă nu cumva erau împreună. Și dacă așa era, nu se prea punea problema de interes de serviciu.

Neil și Anna. Aidan și Nieve. Darcey și... Rocco și Francisco și Louis-Philippe și Jose și – posibil – Jason White. Luată la bani mărunți, era cea mai bună situație.

Scoase o sticlă de vin alb din frigider și o desfăcu. Apoi deschise televizorul și dădu o raită prin toate posturile. Se dădea din nou emisiunea despre familia care se muta în Toscana. Se apucă să o urmărească iar.

Capitolul 29

Sosi foarte devreme la birou, ca să nu fie nevoită să treacă prin inspecția angajaților InvestorCorp, care s-ar fi minunat la vederea ghipsului de la braț și picior. Însă, odată urcată în lift, își dori să nu fie singură. Totuși, panica ei ușoară fu doar de moment și, ieșind la etajul șase, singurul sentiment pe care îl avea era mulțumirea întoarcerii.

Începu prin a deschise vraful de scrisori pe care le primise (era uimitor cât de multe primea, dat fiind că exista și poșta electronică) și răsfoi câteva din rapoartele care îi fuseseră lăsate pe masă. Pe măsură ce dimineața înainta spre amiază și colegii ei își dădeau seama că se întorsese, treceau pe la ea ca să vadă ce mai face.

— Într-o zi, o să fii și tu o întrebare la un concurs de cultură generală al firmei, zise John Kenneally. Care angajat a dat un nou sens expresiei „a cădea de acord"?

Darcey râse, mai mult din simțul datoriei. John era a șasea persoană care făcea gluma asta.

— Te compătimesc sincer, îi spuse Laura. Și eu mi-am rupt mâna acum câțiva ani și încă se resimte.

De fapt, se gândi Darcey, era uimitor cât de mulți oameni din companie își fracturaseră câte un mădular

într-un anumit moment al vieții lor și acum veniseră toți să îi povestească. Era minunat să știe că le păsa de ea, dar nimeni nu poate să asculte atât de multe istorisiri tragice despre mâini și picioare zdrobite.

Când fluxul de oameni care îi urau numai de bine se rări, putu să își dedice timpul citirii celor câteva sute de e-mailuri care se adunaseră. Un nume îi sări imediat în ochi și deschise mesajul.

Bună, citi ea. *Am sunat la firmă și mi-au spus că te-ai accidentat la Singapore. Sper că nu după ce ai luat cina cu mine. Sună-mă.*

Jason

PS: Dacă vrei o veste bună, vorbește cu oamenii tăi de la fonduri.

Darcey zâmbi și sună la departamentul de investiții.

— Da, ne-am ales cu douăzeci și cinci de milioane de la Asia Holdings, zise Walter. Bună treabă, Darce. Și am mai primit și câte zece milioane din partea celorlalți.

Radia de bucurie când îi scrise lui Jason, mulțumindu-i pentru fonduri și asigurându-l că accidentul fusese minor, dar dureros și că spera să se întoarcă în Singapore curând.

Telefonul sună din nou. Era Douglas Lomax.

— Ești în stare să treci pe la mine la birou? întrebă el.

Darcey își simți inima palpitând. Să fii chemat de directorul general era întotdeauna o experiență grea pentru nervii ei, deși știa că se descurcase bine și că nu avea nimic să-i reproșeze. Cinci minute mai târziu se afla în fața lui în birou.

— N-ar fi trebuit să te întorci, remarcă el. Arăți de parcă te-ar fi călcat un camion.

— E doar din cauza bandajelor, îl lămuri ea. Fac totul să pară mai grav decât e. Sunt în proces de vindecare.

— În orice caz, am vrut să-ți spun cât de încântați am fost de rezultatul vizitei tale. Ai realizat lucruri într-adevăr măreţe, Darcey.

— Mulţumesc.

— Ţi-ai planificat următoarea călătorie?

— La Tokio? zâmbi ea. Nu încă. Dar la asta lucrez acum. Şi acolo am să încerc să nu mă mai arunc pe scări.

— A fost doar un ghinion, zise el. Dar, per total, ai fost grozavă. Felicitări!

În următoarele zece minute, discutară planurile ei pentru Tokio şi apoi din nou succesul ei din Singapore. Dacă ar fi putut, ar fi ţopăit într-un picior pe coridor, după ce ieşi de la el. Se simţea împlinită pentru faptul că făcuse treabă bună. Era mulţumită de ea şi de alegerile pe care le făcuse în viaţă.

Trecu pe lângă biroul lui Neil Lomond. Uşa era deschisă şi încăperea goală.

— Se întoarce astăzi după-amiază, o informă Jenni, care o văzuse trăgând cu ochiul înăuntru. Doamne, Darcey, încă eşti cam paradită!

— Nu contează, zise Darcey. Mă simt cam tot atât de înfloritoare ca alea douăzeci şi cinci de milioane de dolari care au venit de la Asia Holdings!

Nu avea chef să se întoarcă la birou deocamdată. Era încă entuziasmată de propriul succes, aşa că trecu pe la departamentul de investiţii şi mai tăifăsui şi cu ei despre fondurile din Singapore, apoi se îndreptă spre biroul Annei Sweeney ca să vadă dacă prietena ei se întorsese. Însă uşa era închisă, iar Anna era evident încă plecată.

Cu Neil? Gândul acesta o zgândări din nou. Îi zisese Annei că ar fi fericită să o vadă implicată într-o relaţie cu Neil şi, desigur, aşa şi era – însă o surprinse sentimentul neaşteptat de invidie care o cuprinsese.

Nu era invidie la gândul că Anna era cu fostul ei soț. Era ideea că prietena ei avea o relație, iar ea nu. Până nu demult, Darcey fusese chiar mândră că nu se implica în legături afective și că ea hotăra când și unde se vedea cu bărbații ei. Chiar și Robert, ultimul irlandez cu care fusese, nu se apropiase de ea nici fizic, nici emoțional. Locuia la Donegal, la peste două sute de kilometri depărtare, așa că își petrecea tot atât de puțin timp cu el cât o făcea acum cu iubiții de pe continent. Dar în ultimele luni începuse să-și aducă aminte cum era să fii apropiat de cineva. Și, cu toate că experiențele ei dăduseră greș, începea să ducă dorul acestui sentiment.

Acum, în fața biroului Annei, voia dintr-odată să fie ceea ce fusese odată. Nu Darcey aceea stânjenită și ciudată care nu profitase destul de fizicul ei și care o dăduse în bară cu fiecare băiat înainte să-l cunoască pe Aidan Clarke. Ci Darcey care se îndrăgostise cu adevărat și cunoscuse încrederea deplină în cel de lângă ea. Avusese ghinionul de a se înșela în privința lui Aidan și era păcat că după aceea nu mai fusese în stare să aibă încredere în nimeni. Știa că își deformase perspectiva asupra relațiilor. Dar se scutise și de multă suferință. Numai că, dintr-un motiv complet necunoscut, începea să se întrebe dacă asta era chiar un lucru bun.

Clătină din cap ca să se scuture de noianul de gânduri care îi solicitau atenția. Apoi se întoarse la birou, răspunse e-mailurilor și continuă să lucreze fără întrerupere până la ora două.

Numai chiorăitul mațelor o anunță cât era ceasul. Împinse tastatura la o parte și își luă geanta.

Mi-am revenit complet după faza cu liftul, își dădu ea seama șchiopătând pe pardoseala de la parter. Nici nu m-am mai gândit de data asta.

— Bună, Darcey, mă bucur să te văd printre noi. Cum te simți?

Sally, recepționera, îi zâmbi.

— Acum arată mai rău decât e în realitate, răspunse Darcey. Glezna e de un milion de ori mai bine și mâine îmi schimb bandajul de la mână cu unul mai ușor.

— Trebuie să fi fost groaznic să ți se întâmple asta atât de departe de casă.

— Durerea a fost crâncenă, fu de acord Darcey. Însă tratamentul a fost minunat.

— Și am auzit că ai adus o mulțime de fonduri noi.

— Lucrurile au mers destul de bine, dădu ea din cap.

— Cred că ești genială, îi mărturisi Sally. De fapt, ești modelul meu în viață.

— O.

Darcey o privi surprinsă.

— Știu că nu am pregătire, dar mi-am propus să studiez la seral, zise Sally. Vreau să avansez din postul de recepționeră. Mi-ar plăcea tare mult să am o slujbă ca a ta.

— Bravo ție, zise Darcey.

— Vreau ca oamenii să mă considere deșteaptă, continuă Sally, dându-și buclele negre și lucioase după ureche. Oamenii de aici mă consideră mai mult arătoasă decât pricepută în ceea ce fac.

Darcey zâmbi.

— Pentru că așa și ești.

— Da, dar aș prefera să mă considere deșteaptă ca pe tine. Oricine poate să se facă frumoasă, dar nu oricine poate să obțină clienți noi și să facă bani folosindu-și creierul.

— Dacă ești atât de hotărâtă, sunt sigură că ai să reușești.

Darcey era surprinsă, dar şi impresionată de vehemenţa fetei.

— Sper, zise aceasta.

— Uite ce e, dacă pot să te ajut cu ceva... un sfat, orice, întreabă-mă.

— Mersi.

Sally părea bucuroasă, iar Darcey îi zâmbi.

— Ne vedem mai târziu, îi spuse. Mă duc să îmi iau un sendviş.

— Ar fi trebuit să faci o comandă, remarcă Sally.

— Restaurantul nu e foarte departe şi probabil am nevoie de o gură de aer proaspăt.

Păşi încet spre uşa turnantă şi apoi se opri.

— Bună, spuse Neil care tocmai intra. Te-ai întors.

— Da, zise ea, mirată să-l vadă. Azi-dimineaţă.

— Şi eşti în regulă? o întrebă examinând-o din cap până-n picioare.

— Da, tocmai ieşeam să-mi iau un sendviş.

— Un prânz întârziat?

Neil îşi consultă ceasul.

— Recuperez, îi explică ea.

— Atunci haide, spuse Neil zâmbind. Ai nevoie de mai mult de un sendviş ca să îţi aduni puterile. Hai să mergem să mâncăm ceva.

— Vai, dar am atâtea de făcut, se plânse ea. O groază de...

— Darcey, relaxează-te, pentru Dumnezeu, îi spuse el. Şi-apoi vreau să vorbim despre afacerile din Singapore.

— În cazul ăsta...

Ridică din umeri neputincioasă şi îl urmă.

Se îndreptară spre restaurantul Harbourmaster, iar ea îşi potrivi pasul după al lui, bucurându-se de razele soarelui care o mângâiau pe faţă şi de izul de râu care venea dinspre Liffey.

La această oră restaurantul începea să se golească și făcură rost de o masă lângă geam, cu vedere la râu.

— Și cum ți-a mai mers? întrebă Neil după ce comandară.

— Binișor, răspunse ea. Am fost în Galway, iar mama s-a străduit să mă îndoape cât mai bine.

Neil zâmbi.

— Îmi place de mama ta. Are o atitudine foarte sănătoasă față de mâncare.

Darcey zâmbi ușor.

— Nestatornică, îl corectă ea. Îi place la nebunie să gătească, bineînțeles. Dar amândouă ne văicărim tot timpul că avem tendința să ne rotunjim simțitor.

— Mie mi se pare că ai mai slăbit de când cu accidentul.

— Te înșeli, zise ea. Poate că la început am dat jos câteva kilograme, însă *maman* e de părere că ciocolata caldă cu frișcă adevărată este un element indispensabil vindecării mele, așa că am impresia că sunt mai grasă ca niciodată.

Bărbatul râse.

De ce vorbim așa? se întrebă ea. Nu-i pasă de mine și de greutatea mea și de *maman* și de ciocolata caldă! Ar trebui să purtăm o conversație profesională.

— Poftim?

Își dădu seama că Neil schimbase subiectul.

— Te întrebam despre Asia Holdings, repetă el. Se pare că ai tras lozul cel mare.

Simți cum se înroșește gândindu-se la Jason White.

— Darcey?

— Scuze.

Începu să vorbească despre Asia Holdings, referindu-se o singură dată la managerul financiar, despre care spuse că era un om foarte informat în legătură cu aspectele tehnice ale portofoliilor.

Discuția lor se reduse numai la afaceri pentru tot restul prânzului.

— Peter Henson te salută, zise Neil după ce comandă cafea pentru amândoi. A spus că era convins c-o să dai lovitura în Asia.

— Când ai vorbit cu el?

— Ieri. Am fost la New York.

— Aha.

Nu cu Anna, se gândi ea. Dacă nu cumva prietena ei se dusese cu el. Nu se simți în stare să întrebe.

— Și altceva ce-ai mai făcut prin Galway?

Întrebarea lui era degajată.

— Nu mare lucru, zise ea. Deși mama a făcut cunoștință cu un tip...

Se întrerupse încurcată, dându-și seama nu numai că avea să înceapă o conversație personală, dar și că o discuție despre Malachy Finan și castelul Rathfinan avea să ducă la nunta lui Aidan și a lui Nieve. Și, desigur, de îndată ce se gândi iar la Aidan, simți o emoție nebună în piept.

— Ești bine? o întrebă el curios. Mama ta a pățit ceva?

— Nu, deloc, zise ea repede. Eu...

— Continuă, spune-mi, o îndemnă Neil cu ochii larg deschiși. Mama ta a cunoscut pe cineva?

Îi povesti despre castel. N-avea nici un rost să tacă. Și apoi, deși nu intenționase, îi zise că îl văzuse pe Aidan.

Recunoscu expresia din ochii lui în timp ce vorbea. O mai văzuse, întâia oară când rostise numele lui Aidan Clarke în prezența lui.

Îi era încă vie amintirea acelei nopți, noaptea în care îl acuzase că se vedea cu Jessica Hammond. Neil îl categorisise pe Aidan ca un tip de nimic, dar asta de-abia mai târziu, după ce o îmbrățișase și îi spusese că nu trebuia decât să se străduiască puțin; după ce

făcuseră dragoste în patul lor imens, o întrebase din nou despre el. Şi când îi explicase că nu-l uitase niciodată cu adevărat pe Aidan, zări o undă de durere în ochii lui, care fu prompt înlocuită cu una de îngrijorare. Se simţise vinovată pentru acest moment. Dar nu se putea abţine. După ce îi răsturnase farfuria în poală, văzându-l că lua prânzul cu Melinda McIntyre, Neil fusese furios, se înţelege. Dar şi îngrijorat, spunându-i că avea probleme, iar el voia s-o ajute să şi le rezolve. Ea ştia asta, numai că nu voia să fie ajutată. Voia să se lase pradă suferinţei provocate de o trădare care credea că îi distrusese viaţa.

— Te iubesc.

Îşi amintea că Neil îi vorbise aşa.

— Vreau să rezolv lucrurile între noi. Dar nu pot trăi alături de o femeie care se crede îndrăgostită de alt bărbat.

— Atunci nu poţi trăi alături de mine, răspunse ea. Şi nici eu nu pot trăi alături de tine.

Fusese sfâşietor. Îşi dăduse seama că îl rănea, dar nu îi păsase. Pentru că i se părea corect să treacă şi altcineva prin ceea ce trecuse ea.

Am fost îngrozitoare, se gândi ea privindu-l. Egoistă şi vrednică de dispreţ: nu l-am meritat.

— A fost cu totul întâmplător, explică ea acum întâlnirea ei cu Aidan. Eram la castel şi a apărut el.

— Şi aţi vorbit?

Dădu din cap.

— Foarte puţin. Venise cu tatăl lui Neive să verifice castelul. Mă întrebam de ce nu era acolo cu ea.

Neil se întunecă la faţă.

— Şi îţi spuneai că poate până la urmă nu se iubesc aşa de tare? Că faptul că era singur e un semn rău pentru căsnicia lor?

— Nu vorbi prostii.

Însă Darcey roşi.

— Pot să te citesc ca pe-o carte, zise el.

— Mi s-a părut ciudat, se apără ea. Adică, majoritatea cuplurilor se duc împreună să vadă aranjamentele pentru nuntă.

— Darcey, sunt împreună de zece ani.

— Ştiu, ştiu. Dar...

— Încă ai de gând să mergi la nuntă? întrebă el.

— Am acceptat invitaţia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie!

— Însă mâna tot o să fie în ghips, deşi glezna ar trebui să se vindece până atunci. Dar probabil că tot n-o să pot să port pantofii mei buni şi nu ştiu dacă mai are rost să mă duc.

— Scorpie înfumurată!

Niciodată nu-l mai auzise vorbind cu atâta mânie stăpânită.

— Vrei să te duci la nunta asta şi să arăţi splendid şi să-l faci cumva să-şi dea seama că a greşit îngrozitor când te-a părăsit? Vrei un fel de scenă de film în care el o lasă baltă în faţa altarului ca să se însoare cu tine? Dar nu crezi c-or să se întâmple toate astea dacă ai mâna bandajată? Aşa-i?

— Nu... ripostă ea slab.

— Nu ştiu de ce îmi pierd vremea cu tine, i-o trânti Neil. Când ne-am căsătorit, erai o scorpie egoistă şi de atunci văd că tot aşa ai rămas. Şi nu ştiu ce mi-a trecut prin cap să cred că te-ai schimbat vreun pic. Nu există nimic la tine câtuşi de puţin uman. Se ridică şi împinse scaunul. Anunţă-mă când pleci la Tokio, zise. Poţi să-mi scrii un e-mail.

Rămase împietrită uitându-se la el cum pleacă, uluită de această izbucnire. Nu-l mai văzuse în viaţa ei atât de furios, nici în cele mai grele momente ale căsniciei lor.

Cum îndrăznea? Tremura de mânie din toate încheieturile. Cum îndrăznea să spună astfel de lucruri despre ea? Nu era egoistă şi nu era o scorpie. Nu-i spusese Sally că era modelul ei în viaţă? Oare nu toată lumea se străduia să fie ca ea? Oare nu tocmai ea îl ajutase chiar pe el în carieră aducându-i banul gros din Singapore? Ce tupeu pe el să-i vorbească aşa!

Chelneriţa veni la masa ei.

— Doriţi nota de plată? întrebă ea.

Şi o mai lăsase să achite şi afurisita aia de notă, se gândi Darcey întroducând codul PIN în aparatul pentru carduri. Se simţise vinovată văzând privirea aceea din ochii lui. Acum nu trebuia să se mai simtă vinovată deloc.

Însă pe drumul de întoarcere la birou realiză că nu se simţea vinovată. Se simţea ruşinată. Pentru că el văzuse în ea ceva ce nici ea nu observase. Iar asta nu-i convenea deloc.

Capitolul 30

Seara cu repetiția finală urma unei noi zile cu vreme extraordinară. Nieve era ușurată și bucuroasă că soarele încă strălucea și spera cu ardoare că va continua să strălucească măcar încă douăzeci și patru de ore. Prognoza meteo era bună, iar barometrul din casa părinților ei indica vreme însorită, așa că era într-o dispoziție optimistă când Lorelei sosi la ea. Organizatoarea adusese și o mostră din aranjamentele cu flori tropicale pentru mese, precum și o vază superbă John Rocha pe care i-o dărui lui Nieve.

— Un cadou de la Finaluri Fericite, îi spuse acesteia. Ai fost cea mai bună mireasă pe care am avut-o vreodată.

— Mersi. Dacă sunt cea mai bună mireasă, e pentru că ai fost o adevărată profesionistă. Totul e perfect.

— Îmi place să întrec așteptările, zise Lorelei zâmbind și aranjându-și perechea imensă de ochelari de soare pe care o purta în vârful capului. Oricum, nu-ți mai face griji pentru nimic pe ziua de azi. Totul trebuie să fie lejer și relaxat. Restaurantul e gata pentru mai târziu – am verificat. Nici o problemă din punctul ăsta de vedere. La ce oră vin domnișoarele tale de onoare?

— Cam într-o oră, zise Nieve. Bernie trebuie să apară cât de curând ca să mă machieze. Cel puțin așa

avem ocazia să eliminăm orice probleme înainte de ziua cea mare.

— E pricepută, o asigură Lorelei. Știu că îți făceai griji pentru că e prietena unei prietene, sau ceva de genul ăsta, însă de-acum înainte e pe lista mea.

— Am încredere deplină în tine, zise Nieve. Ceea ce e ciudat, pentru că eu de obicei nu am încredere deplină în nimeni!

Lorelei râse și o îmbrățișă.

— De-abia aștept ziua de mâine, mărturisi ea. O să fie absolut superb. Seara asta va fi distractivă, iar oaspeții tăi se vor simți minunat, pe lângă că or să le placă la nebunie cadourile pe care le-ai ales pentru ei.

— Sper.

Nieve nu-i spusese încă lui Lorelei că se temea de prezența lui Darcey McGonigle. Nu îi explicase că fosta ei prietenă era ca un butoi cu pulbere gata să explodeze de față cu invitații ei.

Poate că Aidan avusese dreptate de la bun început. Cu o seară înainte, o întrebase din nou pe Nieve dacă nu putea pur și simplu să o dez-invite pe Darcey, însă ea obiectase că era imposibil și că cine mai auzise de așa ceva?

— Deși aveai dreptate, recunoscu ea ghemuindu-se lângă el în ciuda căldurii. N-a fost o idee tocmai genială să o invit și pe ea.

— Ai avut și tu motivele tale, zise Aidan cu un glas încordat. Dar erau motive greșite.

Nieve își dădu seama că toată situația cu Darcey îl deranja pe Aidan mult mai mult decât lăsa el să se vadă. Iar lucrul acesta o îngrijora puțin. De ce era atât de tulburat de eventuala prezență a fostei lui iubite? Știa el despre ea mai multe decât Nieve?

— Mai e ceva, îi spuse acum lui Lorelei. E vorba de pre una dintre invitate.

Lorelei se încruntă în timp ce Nieve îi explica situația.

— Fir-ar să fie, femeie, exclamă organizatoarea, nu crezi că ziua nunții tale e îndeajuns de stresantă fără să mai fie nevoie să te și temi de foste iubite sărite de pe fix?

— Știu, știu, se învoi Nieve cu o senzație crescândă de panică. Uite ce e, probabil că ți-e greu să înțelegi, dar am invitat-o ca să îi demonstrez ceva. Că eu și Aidan suntem potriviți unul pentru celălalt. Am vrut să se convingă cu ochii ei. Dar acum încep să cred că Aidan are dreptate și că e o țicnită care ar fi în stare de orice!

— N-am s-o las să încerce nimic, zise Lorelei grav. Am s-o urmăresc îndeaproape și îți promit că n-ai să auzi din partea ei decât un geamăt slab când o s-o țintuiesc la pământ.

Nieve scoase un râs nervos.

— N-ar fi trebuit să o invit. A fost o prostie.

— Îmi pare bine că ai făcut și tu o prostie, zise Lorelei. Ești mult prea eficientă și rezonabilă și e frumos să vezi că ai și o latură afectuoasă.

— Afectuoasă?

— Orice motive ai fi avut, faptul că ai invitat-o pe vechea ta prietenă a fost un gest de afecțiune.

— Ba nu, spuse Nieve. Am invitat-o din egoism și acum am să plătesc pentru greșeala mea.

— N-ai să plătești, promise Lorelei. Aud soneria. Se pare că a venit Bernie.

Repetiția de la biserică merse ca pe roate. Lăcașul cel vechi părea cald și liniștit în soarele de după-amiază târzie, cu pardoseala de marmură colorată de reflexiile vitraliilor. Singurul cusur era hărmălaia îngrozitoare pe care o făcea o mașină de tuns iarba afară, din cauza

căreia cuvintele preotului de-abia dacă se auzeau. Însă acesta îi asigură pe Nieve şi pe Aidan că nu vor exista astfel de inconveniente a doua zi şi că toată lumea va putea să le audă jurămintele matrimoniale.

După ce se termină repetiţia, rămaşi în curtea bisericii înainte de a porni spre restaurant, Murphy şi partenerul lui Duke (care nu se îmbrăcaseră în costume verzi) veniră la Nieve, o îmbrăţişară şi îi spuseră că avea să fie cea mai frumoasă nuntă din toate timpurile. Trecuseră pe lângă castel în maşina lor închiriată: nu-i aşa că era absolut splendid? Şi că Irlanda era exact aşa cum şi-o închipuiseră, era atât de frumoasă; nu-i aşa că era nebună să nu-şi petreacă fiecare vacanţă de vară aici?

Courtney şi Mischa erau şi ele impresionate de frumuseţea zonei, precum şi de faptul că pe câmp puteai vedea vaci şi oi adevărate.

— Dar ce credeai că o să vezi pe câmp? întrebă Nieve.

— Habar n-am, zise Courtney. Dar n-am mai văzut niciodată o oaie adevărată.

Aidan râse răutăcios auzind-o, iar americanca îl pişcă prietenos.

— Cum aş fi putut? Trăiesc în Silicon Valley. Acolo creştem doar chipuri de calculatoare pe lângă casa omului.

Când ajunseră la restaurant încă mai râdeau şi făceau glume; aici trebuia să se fi adunat între timp prietenii care veneau la cină, dar de care nu fusese nevoie pentru repetiţie. Ca şi biserica, restaurantul era o clădire veche care fusese renovată şi era la fel de caldă şi de primitoare, cu podele din lemn lustruit de stejar şi cu mese aranjate cu grijă.

Prima persoană pe care o zări Nieve când sosiră era Carol Jansen. A trebuit să se uite de două ori ca să fie sigură că era vechea ei colegă, deoarece Carol arăta de

un milion de ori mai stilată decât arătase vreodată în tinerețe; odată ce se încredință că ea era, scoase un strigăt de bucurie și o îmbrățișă.

— Mă bucur foarte mult că ai venit, îi spuse. Sper să te distrezi de minune.

— Îmi pare bine să te văd, răspunse Carol. Rosa e și ea aici. E la bar cu soțul ei. N-ai s-o recunoști. Arată foarte... matern.

— Și Darcey? întrebă Nieve cu încordare. A venit și ea?

Carol dădu din cap. Între timp Darcey îi povestise toată povestea de groază cu despărțirea, iar Carol o compătimise, însă văzând acum expresia de pe chipul lui Nieve, o compătimi și pe aceasta.

— Da, e aici, zise ea. Săraca Darcey, a căzut pe scări acum vreo două săptămâni, și-a rupt mâna și și-a scrântit glezna. O deranjează bandajul de la mână, iar de mers, merge șchiopătând.

— Aha.

— A tras o fugă până la farmacie să ia niște analgezice, continuă Carol degajat. Călătoria a cam zdruncinat-o. Știu că drumurile sunt mai bune în ultimul timp, dar îți dai seama cum e, mașina nimerește în fiecare groapă de pe șosea.

— Așa e, dădu Nieve din cap. Păi, haide să intrăm și să ne găsim locurile.

Pătrunse în sala de mese, unde patronul și soția așteptau să o întâmpine. Se simți puțin ușurată. Darcey era rănită. Darcey lua analgezice. Darcey n-avea să facă nici o tâmpenie. Nu se aștepta de la ea să o ia razna în seara asta. Însă era îngrijorată pentru ziua de mâine.

Darcey se afla în barul de lângă restaurant. Nevoia de pastile fusese de fapt o scuză ca să scape de pălăvrăgeala neobosită a Rosei și de frica paralizantă

de a o revedea pe Nieve. Dorise să nu fie acolo atunci când avea să apară fosta ei prietenă şi se folosise de braţul lovit ca să poată dispărea o vreme.

Acum stătea în barul aproape gol, uitându-se la televizorul din colţ, la Sky News; însă nu urmărea deloc reportajele despre bombardamentele din Bagdad, alegerile din Italia sau noul scandal din lumea financiară americană.

Neil se înşelase când o întrebase dacă se aştepta ca Aidan să o lase baltă pe Nieve la altar. În cele mai intime vise ale sale, Darcey se întrebase dacă nu cumva, văzând-o din nou la restaurant, bărbatul nu ar părăsi-o pe Nieve chiar atunci şi acolo. Ştia că întâlnirea de la castel îl tulburase. Reacţia lui la eventualitatea de a fi văzut de Stephen împreună cu ea era bizară. În mod cert, îl preocupa ceva, iar asta o determinase să se întrebe dacă totul era într-adevăr atât de roz în cuplul Nieve-Aidan. Dar cu cât stătea mai mult la bar cu paharul de vin în faţă, cu atât îşi dădea seama mai bine cât de ridicolă era.

Aidan o părăsise pentru Nieve. Făcuse o alegere şi fusese alegerea potrivită. Evident că ţinea la ea. Doar avea să se însoare cu ea. Asta însemna că o iubeşte. În cazul ăsta, ea, Darcey, era singura încă nelămurită asupra sentimentelor ei. Iar această nelămurire se arătase de când auzise de nuntă, odată cu răscolirea unor amintiri de mult îngropate şi cu senzaţia că trecutul devenea din nou important. Trecutul rămânea în trecut. Se desprinsese de el. Sigur că, pe parcurs, mai făcuse câteva greşeli. Dar i se putea întâmpla oricui. Iar viaţa ei era plină de lucruri frumoase. Aşa că trebuia să se stăpânească, să intre în restaurant şi să scrie şi ultimul act al piesei, aşa cum îşi dădea seama că voia până la urmă.

Mai luă o înghiţitură din vinul deja cald şi se strâmbă.

Spera ca Nieve să exagereze într-adevăr cu luxul şi să servească măcar nişte şampanie mai acătării!

Nieve o văzu intrând în restaurant şi simţi un gol în stomac. Darcey arăta splendid şi, deşi costumul într-o culoare neutră pe care îl purta nu era tocmai extravagant, după cum constată Nieve cu spiritul ei critic ascuţit, era totuşi o croială frumoasă care se potrivea de minune siluetei ei. N-o văzuse niciodată pe Darcey cu părul strâns în coc, dar îi stătea bine. O examină mai îndeaproape şi observă că şchiopăta puţin şi că avea braţul în ghips. Tresări de durere pentru Darcey când aceasta se aşeză cu greutate pe scaunul ei, la masă cu Rosa şi Carol. O văzu luând pachetelul cu medalionul de argint şi deschizându-l. Urmări expresia de mirare de pe chipul lui Darcey la vederea medalionului, pe care îl întoarse pe toate părţile.

Era mai sigură pe sine, judecă Nieve. Nu mai avea acea privire mereu speriată (deşi poate că se afla prea departe de ea ca să distingă privirea speriată!). Era alt om. Nieve realiză că se aşteptase să o vadă pe vechea Darcey – cea din noaptea fatidică în care se întorsese ea – prost îmbrăcată, prost aranjată şi deloc în apele sale. Noua Darcey, cu toate că arăta ca venită de pe front, se simţea în mod evident mai bine în pielea ei. Nieve o bătuse mereu la cap să se relaxeze mai mult şi să fie mulţumită de sine. De multe ori i se păruse că Darcey avea nevoie de ajutorul ei în privinţa asta. Îi părea bine că acum reuşise; era însă şocată că reuşise de una singură.

Nieve îi aruncă o privire piezişă lui Aidan şi văzu că şi el se uita spre masa la care stăteau Rosa, Carol şi Darcey. Înghiţi în sec. Ar fi vrut să-i citească gândurile. Şi în acelaşi timp îi era teamă de ce-ar fi putut afla din ele.

— De ce n-ai ținut legătura cu nimeni? o întrebă Rosa în timp ce Darcey își ungea cu unt o bucată de pâine Guiness. Am mai auzit de tine din când în când, desigur. Și de tine, și de Nieve – amândouă sunteți niște supertipe.

— Cred că Nieve m-a întrecut de vreun milion de ori, zise Darcey blând. Am auzit că atunci când compania pentru care lucrează se lansează la bursă, toți angajații ajung milionari. Din păcate, eu sunt departe de a face atâția bani.

— Chiar pare incredibil de înstărită, încuviință Carol. Are un fel de strălucire de om bogat, nu-i așa? Și toată tevatura asta cred că o costă o avere. Dar fiecare cu ce are, Rosa. Tu n-ai parte de o familie minunată?

Darcey îi aruncă lui Carol o privire recunoscătoare.

— N-aș renunța la ei pentru toți banii din lume, pufni Rosa. Dintotdeauna i-au plăcut banii. Mai țineți minte când a vândut casetele alea – *Cum să trăncănești de nota zece la examene*? Dar oare e fericită?

Carol râse.

— Dacă astăzi nu e fericită, atunci nu știu când o să fie.

Rosa pufni din nou, dar se învoi că dăduse norocul peste Nieve Stapleton și că nimeni nu putea nega asta.

— Dar *tu* de ce-ai pierdut legătura cu ea? insistă Rosa pe lângă Darcey. Adică toate am fost prietene, însă împrejurările ne-au despărțit. Dar voi două erați foarte apropiate.

Darcey ridică din umeri, deși inima îi bătea gata să-i spargă pieptul.

— Avem vieți diferite.

— Ce păcat, zise Rosa. Prietenii sunt foarte importanți. Dacă n-ar fi existat celelalte femei din grupul meu de mame, aș fi luat-o razna definitiv.

Darcey nu era atentă decât pe jumătate la ce îndruga Rosa, pentru că se uita la Nieve și la Aidan. El arăta

mai frumos ca niciodată într-un costum șic, cu părul blond proaspăt tuns și cu cămașa deschisă la culoare, care îi scotea în evidență bronzul de California. Nieve era absolut superbă. Părul ei negru era prins într-o agrafă cu nestemate într-o mie de irizații. (Darcey era sigură că erau pietre prețioase. Și-ar fi dorit să poată purta și ea așa ceva, dar știa că ar pierde o agrafă cu pietre prețioase imediat!) Avea o rochie roșu-închis care contrasta cu nuanța pielii și cu ochii căprui, iar pantofii prinși în cureluțe se potriveau perfect. Rubinele și diamantele de la gât și din urechi aruncau sclipiri de foc. Arăta, se gândi Darcey cu invidie, de milioane. Ceea ce evident că și era. Cel puțin de milioane.

Aidan n-avea s-o părăsească niciodată. Era prea frumoasă și prea încărcată de succese. Și mai era și o scânteie între ei. O percepuse și în seara aniversării lui, dar atunci nu înțelesese. Știa că și ea avusese această scânteie. Numai că nu cu Aidan. Ci cu Neil Lomond. O scânteie de atracție sexuală și de potrivire perfectă. Una care, în cazul lui Nieve și al lui Aidan, era mai luminoasă ca oricând. Dintr-odată își dori să nu fi lăsat această scânteie a lor să o stingă pe a ei.

După desert, Aidan se ridică să spună câteva cuvinte, în timp ce chelnerii umpleau paharul fiecăruia cu șampanie.

— Știu că o să trebuiască să vorbesc și mâine, le zise el. Deși atunci va fi în calitate de domnul Nieve Stapleton.

Un val de râsete străbătu încăperea.

— Însă în seara aceasta, în numele meu și al lui Nieve, vreau să le urez bun venit celor mai apropiați prieteni ai noștri și tuturor celor care au venit de peste hotare ca să fie aici – vă mulțumesc că sunteți aici. Înseamnă foarte mult pentru amândoi. Vrem să mâncați, să beți și să vă veseliți – dar nu atât încât să fiți

mahmuri mâine, pentru că se pare că va fi o zi fantastică. Am vrea să spunem că ne bucurăm să fim din nou în Irlanda, în sfârșit, iar eu sper că o voi putea ține pe Nieve departe de slujba aceea extraordinară de la Ennco pentru o săptămână sau două, ca să ne familiarizăm din nou cu țara noastră. Încă o dată vă mulțumesc. În sănătatea voastră, prieteni dragi!

Ridică paharul. Rosa o înghionti pe Darcey, care se încrunta privindu-l pe Aidan.

— E un toast, șopti ea printre dinți.

Darcey clipi și ridică și ea paharul. Sorbi șampania, care era foarte bine răcită și avea un gust minunat. Evident, Nieve servea șampanie excelentă.

Însă era încruntată când puse paharul pe fața de masă albă de damasc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Carol.

— Nu... nu știu sigur, spuse ea încet.

— Ai intrat în transă, mormăi Rosa. Așa cum făceai și la școală.

— Da, dar asta se întâmpla când încercai să-ți dai seama de ceva, adăugă Carol, care o privea neliniștită. E vreo problemă?

Pe chipul lui Darcey era întipărită o expresie și mai ciudată, uitându-se la Nieve, care, la rândul ei, îl privea pe Aidan și râdea fericită.

— Poate că ar trebui să ieși puțin.

Carol era îngrijorată de figura lui Darcey. În mașină, Darcey spusese în glumă că Aidan și Nieve n-aveau idee ce fitil aprinseseră când au invitat-o la nuntă. Așa că îi răspunsese râzând că o invitaseră la cină ca să fie siguri că dacă își pierdea mințile și se purta groaznic măcar nu o lua razna în ziua nunții. Acum Car începea să se întrebe dacă nu cumva Darcey avea v surpriză neplăcută pentru amândoi.

— Nu...

Darcey continua să se uite la masa cea mare, la care Aidan tocmai o sărutase pe Nieve pe buze.

— Hei, Darce!

Glasul Rosei era ferm.

— Întoarce-te pe pământ.

Darcey clipi de câteva ori, apoi își întoarse privirea spre cele două.

— A spus ceva, vorbi ea lent. Aidan. Despre slujba lui Nieve.

— Ce-i cu asta? întrebă Carol.

— Compania pentru care lucrează ea.

— Any Co? sugeră Rosa.

— Nu, spuse Darcey. Ennco. Așa a zis.

Carol dădu din cap.

— Și?

— Păi, când eram în barul învecinat, mai devreme...

— Ce căutai tu la bar? o întrerupse Rosa.

— M-am oprit să beau un pahar înainte să mă întorc aici, mărturisi Darcey. Mă simțeam... aveam nevoie să fiu singură câteva minute.

Carol o strânse ușor de braț, iar Rosa afișă o figură mirată.

— Dar nu asta contează.

Darcey își privi cele două prietene și apoi se întoarse spre Nieve și Aidan, care nu se mai sărutau, ci râdeau și glumeau la masa din capăt.

— E vorba despre compania aceea. Am auzit numele companiei.

— Și? zise Carol nedumerită.

— A fost la Sky News, zise Darcey. Era știre de ultimă oră, un scandal economic în State. Nu eram foarte atentă, dar am ascultat numele companiei pentru că mă întrebam dacă nu era una dintre cele cu care facem noi afaceri. Dar nu era. Nu auzisem niciodată de ea. Se numea Ennco.

Carol ridică din umeri.

— Probabil că nu e aceeaşi, zise ea. Sau poate că nu ai auzit bine numele.

— Nu prea cred, continuă Darcey îngrijorată. Numele apărea mare dedesubt. Scria foarte clar Ennco. La televizor arătau raziile din birouri şi pe director arestat. Spuneau că preţul acţiunilor s-a prăbuşit.

Cele trei femei se uitară una la alta şi apoi la masa din faţă. Nieve sorbea din şampanie şi părea de departe cea mai importantă persoană din încăpere.

— Crezi că a aflat de asta? întrebă Rosa.

— Greu de crezut, oftă Carol. Dumnezeule. Sunt veşti foarte proaste pentru ea.

— Poate că n-o s-o afecteze atât de tare, zise Rosa fără convingere. Vreau să zic, ea e angajată. Aşa că şi-ar putea pierde slujba. Dar e clar că sunt destul de înstăriţi...

— S-ar putea să fie în regulă, se învoi Darcey. S-ar putea totuşi să nu fie.

— Ar trebui să spunem ceva? se întrebă Carol. Adică, e ajunul nunţii ei. Chiar trebuie să afle?

— Şi dacă da, o să-i spună vreuna din noi? conchise Darcey mohorâtă.

Încă se întreba ce să facă atunci când o văzu pe Nieve îndreptându-se spre ea. Tocmai îşi terminaseră de băut cafeaua, iar oamenii se adunaseră în grupuri mai mici, pe când Rosa şi Carol se retrăseseră amândouă la toaletă, lăsând gol scaunul de lângă Darcey. Nieve îl ochi. Darcey îşi ţinu răsuflarea.

Nieve îşi tot imaginase această întâlnire de ani de zile, însă de-abia acum recunoştea asta. Se gândise ce ar trebui să-i spună ca să scape de sentimentul de vinovăţie pe care îl purta cu ea în suflet. Pentru că, deşi fusese calculată în privinţa seducerii lui Aidan

Clarke, deşi fusese absolut convinsă că nu era bărbatul potrivit pentru prietena ei, ştiuse că Darcey avea să fie distrusă. Voia să-i spună că procedase greşit. Că ar fi trebuit să se poarte altfel chiar dacă rezultatul ar fi fost acelaşi. Voia să îşi ceară scuze. Dar niciodată nu se pricepuse la asta.

— Ai venit, îi zise lui Darcey aşezându-se lângă ea.

— Da.

— Nu eram sigură dacă vei veni.

— Nici eu nu eram.

— Arăţi bine.

— Date fiind împrejurările...

Darcey îşi ridică încheietura fracturată.

— Accident de maşină? întrebă Nieve.

— Am căzut pe scări, spuse Darcey scurt.

— Mă gândeam că te-ai schimbat mult... dar dacă încă te poticneşti pe scări, poate că nu-i aşa.

— M-am schimbat destul, zise Darcey. Şi tu la fel. Văd că ai foarte mult succes.

Rostind aceste cuvinte şi ascultând-o pe Nieve, care începuse să vorbească despre rolul ei la Ennco, Darcey se gândea la reportajul de la televizor şi la faptul că fosta ei prietenă, prin funcţia pe care o avea (şi cu care se lăuda acum), era printre primii traşi la răspundere. Se întreba dacă Nieve avea vreo idee despre scandalul care se desfăşura acum şi dacă fusese la curent cu anumite inexactităţi în socotelile firmei. Pe de o parte, ideea că Nieve juca murdar nu o mira câtuşi de puţin. Pe de altă parte... nu o vedea pe Nieve în stare de fraudă. Şi nu ştia dacă să-i spună ceva sau nu. Păi, nu putea spune nimic. Nu aici. Nu acum. Nu fără să pară o scorpie înfiorătoare pornită să-i strice nunta prietenei ei (aşa cum, îşi aduse brusc aminte, fusese tentată să acţioneze în momentul în care primise invitaţia).

— Dar văd că încă ai obiceiul să intri în transă, vorbi Nieve.

Darcey abandonă aceste gânduri şi îşi fixă din nou atenţia asupra ei. Ce să facă? Ce să spună?

— Dacă ai fi fost puţin mai cu picioarele pe pământ, poate că ai avea tot atât de multe ca şi mine, şi chiar mai multe, zise Nieve.

— Zău?

— Haide, Darcey. Erai inteligentă. Erai isteaţă. Ai fi putut veni în State ca să faci avere.

— Ba eu cred că mai mult te-aş fi încurcat, zise Darcey sec. La urma urmei, plecaseşi cu fostul meu iubit.

— Uite ce e, vreau să-ţi explic...

— Te rog, nu, o întrerupse Darcey. Te rog, nu-mi spune că a fost dragoste la prima vedere şi tot felul de baliverne din astea. Nu cred în aşa ceva şi nu cred că oamenii sunt pur şi simplu duşi de val fără să se poată abţine; nu cred că nu ai fi putut să te dai la o parte şi să-i spui lui Aidan că, oricât de mult ţineaţi unul la altul, el era cu mine.

— Aş vrea... aş vrea să mă fi purtat altfel. Dar după ce m-a cunoscut pe mine, nu a mai vrut să fie cu tine. Deci ce rost ar mai fi avut?

Darcey dădu din cap.

— Ai dreptate, zise. N-ar fi avut nici un rost. Urma să se însoare cu mine, dar s-a răzgândit. Avea tot dreptul să ia această decizie. Intenţionase să se oprească aici, dar nu se putu abţine să adauge: Să sperăm că nu se răzgândeşte din nou.

Nieve se holbă la ea şi tocmai voia să răspundă, însă Carol, care revenise la masă, le întrerupse ca să-i spună lui Nieve că nu arătase niciodată mai frumoasă şi că totul era extraordinar şi că îi mulţumea pentru medalion... şi până termină de zis toate astea, Darcey dispăruse.

Se sprijini de peretele de cărămidă, aşteptând ca tremurul care o cuprinsese să treacă, la fel ca şi durerea din picior. Îşi spuse că se comportase cât de bine putuse, ţinând cont de situaţie. Nu ţipase şi nu zisese nici unul din lucrurile pe care visase de atâtea ori să i le zică lui Nieve Stapleton. În regulă, făcuse o remarcă mai afurisită, dar lucrurile nu degeneraseră într-un conflict. Aşa că, per total, măcar îşi păstrase demnitatea.

Ceea ce probabil că era un rezultat acceptabil.

— Darcey.

Se întoarse, auzindu-i glasul, şi inima începu să-i bată mai repede din nou.

— Aidan.

— Eşti bine? întrebă el.

— De ce n-aş fi?

— Tu şi Nieve...

— Am vorbit, ridică ea din umeri. Nu a fost o discuţie deosebit de prietenoasă, dar n-am ajuns să ne păruim, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji.

— Nu i-am spus nimic despre întâlnirea de la castel. Tu?

— Ai secrete faţă de ea? Ţi-e frică?

— Nu fi fraieră.

— O, Aidan, ştii cum sunt eu. Întotdeauna am fost puţin fraieră.

— Nu prea, zise el.

— În privinţa lucrurilor importante, oftă ea. Am fost fraieră în legătură cu noi şi cu Nieve şi în legătură cu multe lucruri în faţa cărora oamenii de obicei nu se comportă ca nişte fraieri. Am crezut că mă iubeşti şi m-am înşelat şi m-am lăsat orbită de asta.

— Nu te-ai înşelat, spuse Aidan.

Inima ei parcă i se opri în piept şi îl privi uluită.

— Nu i-am spus niciodată asta lui Nieve, dar de iubit, te-am iubit, continuă el. Nu destul, Darcey, până la urmă. Dar te-am iubit. Ne-am simțit bine împreună. Am ținut la tine, dar eram foarte tineri. Nu ar fi durat.

Inima începu din nou să-i bată normal, iar Darcey dădu încet din cap.

— Știu. Nimeni nu se căsătorește cu prima persoană de care se îndrăgostește. De aceea sunt o fraieră. Am crezut că noi așa vom face.

— Nu că ar conta, mărturisi Aidan, dar a fost cât pe-aci să te cer în căsătorie.

Voia să spună că știa, că văzuse inelul. Își dădu însă seama că ar fi fost fraieră și de data asta. Îl vedea clar în amintirea ei, în culcușul lui de catifea, cu visele și speranțele ei atârnate de el. Visele și speranțele greșite.

— Și acum te însori cu Nieve, vorbi ea într-un sfârșit.

— Da, deși ne-a luat ceva timp să ajungem la pasul ăsta, recunoscu el.

— M-a surprins invitația.

O privi încurcat.

— A fost ideea ei, nu a mea.

— Mă gândeam eu, zâmbi Darcey dintr-odată. Ca să se laude?

Aidan făcu o figură mirată.

— Probabil.

— Deși poate că a fost mai mult de-atât, spuse Darcey. Poate că voia să îmi demonstreze că relația voastră e pe bune.

Aidan se mira și mai tare auzind interpretarea corectă pe care Darcey o dădea intențiilor lui Nieve.

— De ce ai acceptat? o întrebă. Asta m-a șocat foarte tare. De fapt, i-am spus să nu te invite pentru că mi-era frică să nu încerci să... să ne strici ziua.

— De ce-ai crezut asta?

— Auzisem că nu te-ai confruntat foarte bine cu situaţia. Mă gândeam că s-ar putea să ne porţi ranchiună.

Darcey îi zâmbi.

— N-aş putea să vă port ranchiună atâta timp, zise. Am venit pentru că eram curioasă să vă văd şi cred...

O privi aşteptând să îşi termine fraza. Era încă arătos, se gândi ea. Chiar era. Poate mai atrăgător acum decât fusese când îl cunoscuse. Stătea aproape de el şi putea simţi până şi parfumul înserării pe pielea lui. Odinioară fusese dragostea vieţii ei. Mult timp continuase să creadă asta. Voise cu tot dinadinsul s-o creadă, pentru că pierderea bărbatului vieţii ei era scuza perfectă pentru eşecurile în relaţiile cu bărbaţii. Dar oricât de mult ar fi vrut să se convingă de asta, între ei nu exista scânteia care era între el şi Nieve. Şi ea putea sesiza asta. Nici măcar scânteia care existase între ea şi Neil. Nu-i venea să creadă că nu-şi dăduse seama până acum. Aidan fusese prima ei dragoste, dar nu şi marea ei dragoste.

— Ce?

O îndemnă să îşi termine propoziţia, însă atenţia femeii fu atrasă de cineva care ieşea din barul de alături. Şi dintr-odată îşi aduse aminte de ştirea de pe Sky News şi se încruntă.

— Darcey?

Îşi dădu seama că ceva nu era în regulă.

Să-i spună? Oare aceasta ar fi fost răzbunarea pe care o anticipase? Ar fi avut vreo satisfacţie de pe urma unui astfel de gest? Era mai bine oare să îi lase în pace, să se convingă singuri mai târziu?

Poate că înţelesese greşit. Şi dacă îi spunea, ar fi râs de ea; dacă până la urmă nu era vorba de compania lui Nieve, ar fi părut penibilă în ochii lui. De parcă tot le-ar fi purtat ranchiună. Dar nu era ranchiună. Şi, pentru prima dată în viaţa ei, îşi dori cu însufleţire să se înşele.

Ar fi vrut să poată avea încredere în propria judecată. Însă această judecată o trădase întotdeauna când venea vorba de Aidan şi Nieve.

— Nu vreau să crezi că...

— La naiba, spune-mi, zise el nerăbdător.

Şi îi spuse. Când termină de vorbit, simţi că leşină.

— Ce naiba se petrece aici?

Se întoarseră amândoi spre Nieve, care ieşea pe uşa restaurantului şi, fiindcă stăteau aproape unul de celălalt, se depărtară imediat.

— Încerci să-l convingi că ţi s-a făcut o nedreptate acum zece ani? Încerci să-l recâştigi?

— Nu vorbi prostii, zise Darcey privindu-l îngrijorată pe Aidan. Vorbeam despre...

— O, ştiu eu despre ce vorbeaţi! Ochii lui Nieve luceau de mânie. Îi spuneai ce om îngrozitor sunt şi cum am reuşit să-l păcălesc şi să-l fac să creadă că mă iubeşte, şi cum i-ar fi mult, mult mai bine alături de tine şi nu alături de mine – chiar şi acum, scorpie jalnică, acum când urmează să se însoare cu mine!

— Nieve, ai înţeles complet greşit...

— Nu mi-am dat niciodată seama foarte bine de ce am fost prietene, continuă Nieve ca şi cum Darcey nici n-ar fi vorbit. Însă aveai nevoie de mine, nu? Pentru că erai singură. Nu aveai nici un prieten până când am apărut eu. Dar tu n-ai acceptat niciodată asta. Întotdeauna m-ai privit de sus. Chiar din prima zi, când mi-ai spus că n-aş fi în stare să-ţi citesc afurisita aia de carte franţuzească. Eram în culmea admiraţiei, un copil care citea într-o limbă străină! Am crezut că merita să mă împrietenesc cu tine. Însă nimeni nu era îndeajuns de bun sau de deştept pentru tine, şi să nu crezi că nu vedeam cum mă lăsai să iau note mai bune ca tine câteodată, la mate şi la engleză. Că greşeai în mod

intenționat ca să mă faci să mă simt mai bine. Știam că faci pe superioara cu mine, dar știam și că am să mă descurc mai bine ca tine în final. Și așa a fost. Eu am bărbatul, eu am banii, iar dacă ți se pare că te-am invitat aici ca să-ți scot ochii cu tot ce am obținut, știi ceva, puțin îmi pasă.

— Nieve...

Darcey era uimită de ceea ce îi spunea fosta ei prietenă.

— Maică-mea mă bătea tot timpul la cap. „Fii ca Darcey. Fă ca Darcey. Darcey e o fată așa de deșteaptă." Ei, acum cine e cea mai deșteaptă?

— Nieve, iubito, interveni Aidan. Există o problemă.

— O problemă!

Nu voia să țipe, dar nu se putu abține.

— Ce fel de problemă? Nu-mi spune, să nu-ndrăznești să-mi spui că scorpia asta te-a convins cumva că ar trebui să dăm timpul înapoi! Întotdeauna a fost o vacă intrigantă.

— Cum îndrăznești?

De data asta Darcey se înfurie.

— Eu, intrigantă? Eu? Tu ai fost aia care te prefăceai că ești prietena mea, îmi spuneai că Aidan nu era bun pentru mine; pentru ca după aia să fugi tu cu el.

— Trezește-te la realitate! i-o întoarse Nieve. Toți te lasă până la urmă. Până și bărbatu-tău te-a lăsat, iar aia chiar că n-a fost din vina mea!

— Vacă nenorocită!

Darcey ridică mâna s-o lovească pe Nieve, însă Aidan o prinse. Scoase un oftat profund și se întoarse către el.

— Potoliți-vă, zise el. Ce v-a apucat pe amândouă? Sunt alte lucruri mai importante de care trebuie să ne ocupăm acum.

— Aveai de gând să mă lovești, spuse Nieve înmărmurită. Nu-mi vine să cred. Aveai de gând să mă lovești.

Nici unul din ei nu observase că restul invitaților se adunaseră în foaier și își lungeau gâturile să audă ce se întâmplă. Apoi ieși Lorelei, care se așeză între Nieve și Darcey, făcându-l pe Aidan să-i dea drumul lui Darcey.

— Am sfătuit-o pe Nieve să nu te invite aici la nuntă, îi spuse Lorelei lui Darcey. Și dacă ea are mult prea multă delicatețe ca să îți ceară să pleci, am s-o fac eu. Insist să pleci, și asta de îndată. Nieve nu are nevoie de genul ăsta de probleme.

— Nu Darcey e problema, interveni Aidan. Nu acum.

Nieve se holbă îngrozită la Aidan, în timp ce ochii lui Lorelei se întunecau privindu-l consternată pe viitorul mire.

— Atunci tu? întrebă ea.

— Aidan...

Nieve se făcu palidă ca ceara.

— Să nu-mi spui ... Nu se poate să te fi... răzgândit.

— Nu, răspunse Aidan întorcându-se către Nieve. Nu are nici o legătură cu nunta. E vorba despre Ennco.

— Ennco? se miră Nieve. Ce-i cu Ennco?

— Mike Horgan tocmai a fost arestat, zise Aidan. Prețul acțiunilor s-a prăbușit. A apărut la știri.

— Ce?

Ar fi trebuit să fie o exclamație, dar de-abia avu puterea unei șoapte. Glasul lu Nieve era neîncrezător.

— Am văzut la televizor, zise Darcey.

— Există vreun televizor în restaurant? întrebă Nieve cu voce slabă.

— Nu, dar este în barul de alături.

— Vreau să văd cu ochii mei, rosti Nieve cu un glas mai puternic. Probabil că nu e decât o greșeală. Ceva inventat de tine, McGonigle, ca să mă necăjești.

— Nu, zise Darcey. Nu e.

Și se dădu la o parte, lăsând-o pe Nieve să treacă pe lângă ea și să intre în bar.

Capitolul 31

Deja toți invitații de la cină își dăduseră seama că se petrecea ceva, și se îmbulziră în stradă, urmând-o pe Nieve, care intră în bar și îi ceru barmanului să schimbe pe canalul Sky News.

— Ne uităm la sport, zise un om de pe un scaun înalt de bar.

— Nu mă interesează la ce vă uitați, zise Nieve. Eu vreau să mă uit la Sky News.

— Nu poți să dai buzna aici și să ne comanzi, ripostă barmanul.

Nieve se uită nerăbdătoare în jurul ei. Nu erau decât vreo cinci-șase oameni în bar.

— Fac cinste cu câte un păhărel tuturor, spuse ea. Și încă unul pentru tine dacă mă lași să schimb canalul câteva minute.

Barmanul o privi surprins, dar îndreptă telecomanda spre televizor.

Încă era știrea principală, însă de data asta exista și un reporter la fața locului. Nieve se înfioră văzând imaginile. Arătau clădirea Ennco lucind în bătaia soarelui – o structură solidă care o făcea să simtă că și compania era solidă – însă cameramanul focaliză imaginea pe ușa imobilului, unde Mike Horgan era scos

cu forța în jos pe scările de granit și prin piațetă spre mașina de poliție.

— Dumnezeule! exclamă ea.

Murphy Lewidge își croi drum prin mulțimea de invitați ca să ajungă lângă ea.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă el.

— Ennco, zise Nieve. Avem probleme.

Privi în jurul ei la oameni.

— Are cineva un telefon mobil?

— Poftim.

Darcey îi înmână Motorola ei, iar Nieve tastă repede un număr.

— Cu cine vorbesc? zise ea când cineva răspunse în sfârșit la telefon. Gene? Gene Shaw de la plăți? Sunt Nieve Stapleton, directorul de la departamentul de reclamații. Ce naiba se petrece acolo?

Se uita în continuare la ecranul televizorului în timp ce îl asculta pe Gene. Se albi la față și își încleștă fălcile. Aidan își petrecu brațul peste umerii ei. Într-un sfârșit, închise telefonul și îl strânse nervos între degete.

— Vreau să respir aer curat, zise ea.

Ieși din bar urmată de Aidan.

— Hei, zise barmanul. Îmi datorează bani pentru șapte halbe de Guiness.

— Poftim.

Darcey își deschise geanta și îl plăti.

— Acum lasă pe Sky News. Vrem să vedem ce se întâmplă.

Din câte spuneau jurnaliștii, scandalul era unul de fraudă. Mike Horgan reușise cumva să treacă sub tăcere o datorie de circa cinci sute de milioane de dolari folosindu-se de o altă companie privată pe care o deținea. Dacă datoria ar fi apărut în registrele Ennco de la bun început, prețul de lansare la bursă ar fi fost considerabil mai mic. Frauda fusese descoperită, după

cum informa un reporter, atunci când o tânără membră a echipei de control, Paola Benedetti, verificase plata unei dobânzi. Acum compania era supusă unor presiuni imense și se lua deja în considerare declararea falimentului. Mike fusese arestat. Autoritățile doreau să stea de vorbă cu alți angajați din personalul de conducere.

— Asta ar putea-o include și pe Nieve? se întrebă Carol cu glas tare. Dar nu se poate să aibă vreo legătură. Am văzut cu toții ce reacție a avut.

— Iisuse Hristoase!

Murphy Lewidge se sprijinea de brațul lui Duke.

— Asta e indemnizația mea. Am milioane de dolari băgați în compania aia. Cu toții avem bani mulți acolo. Trebuie să sun acasă.

Ieși din bar poticnindu-se, urmat de alți invitați care lucrau la Ennco.

Mischa, Courtney și restul prietenilor americani ai lui Nieve rămaseră în fața televizorului privind înmărmuriți, în timp ce grupul irlandez șușotea de zor.

— Ce-o să se întâmple cu compania? se întrebă Carol.

— Mai important – ce-o să se întâmple cu nunta? întrebă Rosa.

— Ce-i cu ea? sări Lorelei privindu-le consternată. Bine, înțeleg că riscă să-și piardă slujba și nu e tocmai momentul să se mărite. Însă cheltuiește o avere pe toate astea... Vocea îi pieri în gâtlej. Rahat! Încă îmi datorează bani. Să facă bine să cotizeze.

— Sunt sigură că totul va fi în ordine, zise repede Darcey. Nieve e fată deșteaptă. Nu și-ar investi toți banii într-un singur lucru.

— Nu, asta e adevărat, răsuflă Lorelei ușurată. Iar prima sută de mii a fost achitată în întregime.

Darcey, Carol și Rosa își aruncară priviri pline de consternare. *Prima* sută de mii, se miră Darcey. Câte

sute de mii costa toată distracția asta? Câți bani avea de fapt Nieve? Și cât risca să piardă?

— O să se rezolve totul, ai să vezi, spuse Aidan în limuzină, pe drumul înapoi acasă la Stephen și Gail.

(Nieve insistase să folosească limuzina astăzi, iar de data asta nimeni nu încercase măcar să sugereze altă mașină. Însă șoferul, care se aștepta să fie solicitat mult mai târziu, fusese surprins să vadă toată lumea ieșind din restaurant și intrând în bar, și se văzu silit să-și lase baltă cina ca să îi conducă acasă.)

— De unde știi tu că o să se rezolve? întrebă Nieve. Au spus faliment, Aidan. Nu mi se pare că așa arată lucrurile când sunt pe cale să se rezolve.

— Știu, știu, încercă el să o liniștească. Dar știi cum e. Întotdeauna e panica generală și apoi vine cineva și descurcă totul. Desigur, ai pierdut niște bani, însă compania o să se pună din nou pe picioare.

— Sper să ai dreptate, zise Nieve înghițind în sec. Aidan, dacă Ennco își dă ultima suflare... Îl fixă cu niște ochi mari și speriați. O să pierdem totul. Totul. Niciodată nu am lichidat ipoteca pe casă. Mă gândeam că nu contează. Dar dacă nu scot banii pe acțiuni... Dumnezeule! Se chirci și începu să respire convulsiv, repetând: Dumnezeule!

— Nu-ți face griji, zise Aidan. N-o să se ajungă așa departe. Nu vom pierde totul. Acum îți imaginezi cea mai gravă situație. Pun pariu că atunci când ajungem acasă la părinții tăi o să aflăm vești noi. Vești bune.

— Gene a spus că polițiștii au dat buzna pur și simplu în birou și l-au arestat pe Mike, povesti ea îndreptându-se. Și că Harley e cercetat în stare de libertate. Și că au întrebat de mine. Lacrimi începură să-i șiroiască pe față. Aidan, oamenii ăștia cred că eu am fost *implicată* în ce s-a petrecut.

Lui Aidan nu-i venea să creadă că ea plângea.

— Ştiai ceva despre asta? întrebă el.

— Ce? izbucni ea de-abia stăpânindu-şi furia. Crezi că am avut ceva de-a face cu asta? Crezi că sunt cine ştie ce *infractoare*?

— Sigur că nu, o drese el la repezeală. Eşti doar tulburată, eşti... eşti plânsă – n-ai înţeles bine. Eram curios dacă nu cumva era ceva care te îngrijora. Ai zis odată ceva de nişte cifre... Mă gândeam că poate asta o fi fost.

— Nu, zise ea vlăguită. Situaţia aia era sub control. Pe deplin, adăugă muşcându-şi buza. Harley mă tot bătea la cap să-mi supraveghez oamenii mai bine. N-a spus niciodată că pe el trebuia să-l supraveghez, de fapt! Îşi şterse ochii cu dosul palmei. Trebuia să fi ştiut, Aidan. În tot acest timp, el a ştiut şi m-a lăsat pe mine şi pe alţii să băgăm din ce în ce mai mulţi bani în Ennco şi...

Începu din nou să plângă.

— Şşş, o linişti Aidan trăgând-o mai aproape de el. Îţi promit că totul o să se rezolve. Nu-ţi face griji. Te rog, nu-ţi face griji.

Niciodată nu mai fusese nevoit să facă aşa ceva cu Nieve. Chiar şi cu ani în urmă, când Jugomax se prăbuşise, iar ei îşi pierduseră slujbele, femeia nu plânsese. Pur şi simplu îşi îndreptase umerii şi mersese mai departe. O sărută în creştetul capului, iar ea se ghemui mai tare în braţele lui. Ea îl apărase pe el atunci. Acum avea nevoie să aibă cineva grijă de ea. Aidan nu avea s-o dezamăgească.

Murphy vorbea la telefon cu Karl Spain, un coleg de la departamentul lui Nieve.

— Paola l-a dat în gât? zise el şocat. Paola noastră?

— Da. Şi toată lumea se întreabă de ce nu am observat datoria dinainte. De aceea vor să vorbească cu Nieve.

— La naiba, zise Murphy. Crezi că vor s-o și aresteze?

— Nu știu, amice. Dar aici e dezastru. Clădirea e plină de agenți FBI și reporteri de la Fox. Toată lumea vrea să știe ce se petrece, însă nimeni nu înțelege.

— Au vorbit de faliment la știri, zise Murphy.

— Mă îndoiesc că au avut timp să se gândească la asta, spuse Karl. Însă e al naibii de sigur că o să avem nevoie de ajutor. Omule, toți banii mei sunt în firma asta!

— Da, și ai mei.

— Am dat de dracu', observă Karl. Suntem terminați.

— Spune-mi că se poate rezolva, imploră Murphy.

— Ți-aș spune, zise Karl, dar nici eu n-aș crede-o.

— Ce-o să întâmple cu nunta? o întrebă Mischa pe Courtney. Se mai ține sau nu?

— Eu de unde să știu? îi răspunse prietena ei. Nu prea cred că o să aibă chef de sărbătorit după ce că și-a distrus viața.

— Trebuie să aibă investiții în afara firmei, zise Mischa. Nu e proastă.

— Bine, dar cât de mult poate să aibă?

— Oare va fi nevoită să vândă casa? zise Courtney gânditoare. E superbă.

Mischa o privi întrebătoare.

— Doar nu ai de gând să te oferi s-o cumperi, nu? Țin minte că voiai s-o cumperi mai demult, dar ți-a luat-o înainte.

— Cu răbdarea treci marea, cită Courtney.

— Cât de meschin.

— Știu, recunoscu Courtney puțin rușinată. Îmi pare rău pentru ea. Sincer. Dar e greu să nu te simți un pic... Întotdeauna a fost cam îngâmfată, nu-i așa?

— Hei, eu o cunosc pe Nieve. O să revină în forță, așa că în locul tău, n-aș supăra-o.

— Probabil că ai dreptate, zise Courtney. Totuşi, tare îmi place casa aia...

Stephen şi Gail se uitau la un DVD când se întoarseră Aidan şi Nieve. Îi priviră miraţi pe cei doi.

— Am nevoie să intru pe internet, îi spuse Nieve tatălui ei înainte ca acesta să deschidă gura.

— Ce s-a... începu Stephen, dar Nieve ieşise deja din sufragerie.

— Ce se întâmplă? întrebă Gail. Credeam că o să vă întoarceţi mult mai târziu.

— Nu cunoaştem încă toate amănuntele, le spuse Aidan. Dar lăsaţi-mă să vă explic ce ştim deocamdată.

Darcey, Rosa şi Carol erau încă în bar. Soţul Rosei, Roy, era şi el cu ele. Era contabil şi din când în când observa că datoria trebuie să fi fost foarte bine ascunsă, pentru că, dacă firma care cumpărase Ennco ar fi verificat cu atenţie socotelile, ar fi descoperit totul. Darcey îl considera pe Roy cea mai plicticoasă persoană pe care o cunoscuse vreodată – chiar mai plicticos decât se considerau foştii ei colegi de la actuariat.

— Roy, mai taci, i-o trânti ea după ce îl auzi repetând acelaşi lucru a cincea sau a şasea oară. Ideea e că n-au descoperit datoria şi că directorul financiar trebuie să fi fost la curent. Din câte văd, cineva de la departamentul lui Nieve şi-a dat seama, ceea ce, logic, ar însemna că şi ea şi-a dat seama, şi de aceea o suspectează cei de la FBI.

— Asta încercam şi eu să spun, ripostă Roy.

— Şi ce părere aveţi? întrebă Carol. Nieve – are ceva pe conştiinţă sau nu?

— Ce n-aş da să ştiu.

Darcey nu putea să nu-şi amintească cât de dispusă fusese Nieve să-l şantajeze pe Max Christie pentru o

slujbă, cât de nonşalant se lăudase cu munca altcuiva; şi chiar cât de înclinată fusese să o pună pe Darcey să-i facă traducerile fără să scoată un cuvânt despre contribuţia acesteia. Toate acestea o convingeau că Nieve ar fi putut foarte bine să închidă ochii asupra unor mişculaţii mai puţin etice din cadrul firmei. Ca să nu mai adăugăm şi trădarea mişelească faţă de Darcey atunci când pusese mâna pe Aidan (indiferent cât de mult încerca el s-o justifice pretinzând că se îndrăgostise şi-aşa de ea). Însă fraudă? Înşelăciune? Nu putea s-o creadă în stare de aşa ceva.

— Şi la şcoală încălca regulile, observă Rosa. Nu copia la examene?

Darcey se încruntă.

— Nu, nu copia.

— Fii serioasă! exclamă Rosa neîncrezătoare. De câte ori lua note mai bune decât tine? Îşi făcea copiuţe pe bancă folosind un ac.

— Nici vorbă, stărui Darcey.

— Toată lumea ştia că aşa face, zise şi Carol. Nu-mi vine să cred că tu nu erai la curent, Darcey.

— Uite ce e, ştiu că era o oarecare concurenţă între noi două şi ştiu că îşi dorea cu disperare să mă întreacă tot timpul, dar îţi jur că nu trişa. Sigur, avea tot felul de metode ca să ţină minte diverse lucruri. Inventa poezioare ca să memoreze formule sau date şi-aşa mai departe. Dar nu trişa niciodată.

Rosa şi Carol îşi aruncară priviri neîncrezătoare.

— Era foarte isteaţă, continuă Darcey. Şi avea doar ghinionul că eu ţineam mai bine minte lucrurile şi că eram mai bună la examene; în oricare altă clasă, ar fi fost prima tot timpul şi nimeni – nici măcar tu, Rosa, sau tu, Carol – n-ar fi putut s-o împiedice.

— Deci nu e adevărat că voi două v-aţi certat? întrebă Rosa. Doar că, din câte spuneau oamenii în

restaurant și din ce-am prins din ciondăneala de afară după aceea, s-ar zice că vă urâți.

Darcey șovăi. Preț de câteva clipe – poate că prima oară în ultimii zece ani – se gândise la calitățile, și nu la defectele lui Nieve. Nieve o susținuse întotdeauna. Își petrecuseră ore întregi fiecare acasă la cealaltă, vărsându-și năduful pe lucrurile care le necăjeau – părinții, profesorii, celelalte fete de la școală... punctele negre (în cazul lui Nieve), greutate (în cel al lui Darcey), lipsa lor de experiență cu băieții, cu hainele, cu totul. În ciuda concurenței dintre ele la școală (alimentată mai ales de insistențele lui Gail), Nieve încurajase întotdeauna succesele intelectuale ale lui Darcey. Mereu o sfătuia să muncească din greu, să facă mai mult, pentru că, spunea ea, era bine ca femeile să avanseze. Și – cu excepția evidentă a purtării ei în legătură cu Aidan – se pricepuse și să-i aranjeze lui Darcey întâlniri cu băieți. Ea organizase călătoriile în străinătate, cu toate că Darcey vorbise cu localnicii, odată ajunse acolo. Fără Nieve, Darcey știa că nu și-ar fi dat osteneala să facă așa ceva. Nieve era voința din spatele tuturor experiențelor ei de tinerețe și acum nu mai putea – așa cum făcuse în ultimii zece ani – să ignore lucrurile bune care făcuseră parte din prietenia lor.

— E adevărat că ne-am certat, zise ea într-un sfârșit. Ideea e că...

Și le explică toată situația referitoare la Aidan, adăugând amănunte pe care nu i le povestise lui Carol, astfel că amândouă făcură ochii mari și chiar Roy părea stingherit.

— Dar asta nu face din ea un om imoral, conchise Darcey. Poate că e cam vacă, dar nu e o infractoare.

— Și acum își plătește toate greșelile, zise Rosa. Cred că te face să te simți foarte bine.

Darcey își dădu seama că ar fi trebuit să fie mulțumită. Însă nu făcea altceva decât să o compătimească.

Nieve căutase pe Google toate articolele despre Ennco și urmărise clipuri cu reportaje de pe canalele americane de știri despre evenimentele care se desfășurau în cadrul companiei. Însă nimic nu putea să îi aline sentimentul de catastrofă care o cuprinsese și nici unul din reportaje nu o încredința că acțiunile ei (sau ale oricărui angajat al Ennco) aveau să valoreze mai mult decât un timbru poștal la sfârșitul scandalului.

Își sprijini bărbia în palmă și se holbă la ecranul calculatorului. Era distrusă. Atât personal, cât și profesional. Nu avea să existe un profit cu șase zerouri. Nici o recompensă substanțială pentru munca ei asiduă din ultimii ani. Economiile ei erau cât se poate de mici, pentru că își reinvestise toate veniturile, până la ultimul bănuț, în acțiuni Ennco care acum nu mai valorau nimic. Chiar dacă apărea o companie nouă care să-i preia, aceasta i-ar fi oferit o sumă modică. Și dacă se întorcea în State, mai exista și posibilitatea să fie arestată. Era convinsă că nu trebuia să-și facă griji, că nu făcuse nimic incorect de când începuse să lucreze pentru companie, deși îi lăsase câteodată pe dealeri să depășească limitele impuse, pentru perioade scurte de timp și doar atunci când știa că asta ar fi fost de folos companiei. Dar asta nu era o infracțiune, deși era cam la fel de gravă ca incompetența. Și în ciuda faptului că datoria fusese bine ascunsă, ea ar fi trebuit s-o descopere. Paola o găsise. Nu puteau să o acuze de incompetență, dar cum naiba putea să se apere împotriva suspiciunilor că trecuse cu vederea semnalele de alarmă? Nu-și putea permite un proces lung. Nu-și putea permite nimic. Era falită.

Închise ochii și începu din nou să plângă.

Lorelei sună acasă la Gail și la Stephen și ceru să vorbească cu Nieve. Aidan, care îi răspunse, o rugă să vorbească cu el. Lorelei voia să știe cum rămânea cu planurile de nuntă pentru a doua zi. Îi spuse că aștepta la castel în dimineața următoare furnizori, muzicieni, chelneri, florari și o mulțime de alți oameni, pe lângă invitatul-surpriză – foarte popularul câștigător al ultimei ediții *Pop Idol*, care sosea cu elicopterul – și voia să știe dacă totul avea să decurgă conform planului.

— Sigur că da, răspunse Aidan, deși în gând se întreba dacă o să poată face rost de Valium pentru Nieve ca să se țină pe picioare până la altar. Sună-ne mâine-dimineață. Nieve o să poată vorbi cu tine atunci.

Puse telefonul în furcă și acesta sună din nou. De data aceasta, la capătul celălalt era mama lui. Sosise la hotel și voia să-l anunțe că totul era superb și că vorbise cu tatăl lui și se hotărâseră să vină la biserică împreună. Uitase complet de ei și desigur că nu știau nimic din ce se întâmplase. N-avea nici un rost să îi mai povestească acum. Îi spuse că totul era în regulă și că avea să-i vadă a doua zi. Apoi coborî în birou să vadă ce face Nieve.

Aceasta se afla încă pe scaunul din fața calculatorului, însă se sprijinise de masă, cu capul pe brațul drept.

— Nu e atât de grav, încercă el să o consoleze.

— E un dezastru, se auziră cuvintele ei înăbușite. Ori o să par o escroacă, ori o proastă. Nu sunt sigură ce e mai rău.

— Haide, iubito, zise el. Bine, e un regres uriaș. Nu vreau să minimalizez situația. Dar ne putem reveni și din asta.

Înălță capul pentru a-l privi, iar el observă că avea ochii roșii și umflați de plâns.

— Să ne revenim? exclamă ea cu un glas spart. Să ne revenim? Nimeni nu își poate reveni din pierderile

pe care la avem noi. Nimeni. E vorba de viața mea, de cariera mea, de reputația mea. Și de milioane de dolari. Tot viitorul nostru!

— Viitorul nostru n-a depins niciodată de milioanele tale, spuse Aidan. Și ai să ieși cu reputația intactă, știi prea bine. Au mai existat cazuri din astea și probabil că or să mai existe. Toată lumea știe că sunt și verigi slabe în lanț. Dar tu nu ești una dintre ele. Tu te pricepi la ceea ce faci.

— Nu, zise ea și lacrimile începură din nou să-i curgă pe obraji. Dacă aș fi fost așa de bună, mi-aș fi dat seama ce se întâmplă. Paola a aflat. Paola! E o funcționară gravidă de la administrație, pentru numele lui Dumnezeu, și tot timpul își lua liber! M-am purtat ca dracu' față de ea și mereu îi dădeam de înțeles că nu își aducea contribuția la binele firmei. Dar ea a observat ceva ce eu nu am văzut. Așa că nu mai încerca să mă convingi că există o parte bună în toată treaba asta, pentru că nu există.

— Bine, se învoi el. Înțeleg că nu e momentul. Dar ascultă-mă, iubito, mâine ne căsătorim și nimeni nu ne poate lua asta, iar în noaptea aceasta ai nevoie de somnul de frumusețe. Așa că hai. Bagă-te în pat, iar eu am să-ți aduc ceva fierbinte de băut și mâine-dimineață ai să te simți de o mie de ori mai bine.

Nieve se holbă la el.

— Te-ai țăcănit de tot? întrebă ea. Nu am nevoie de ceva de băut. Am nevoie de câteva milioane de dolari. Și n-am să mă simt mai bine mâine-dimineață.

Carol, Rosa și Roy se întorseseră la hotelul Radisson, unde erau cazați. Darcey îi însoțise, deși avea să își petreacă noaptea acasă la Minette. Locuința ei era la vreo zece minute de mers de la hotel, iar Darcey știa că mama ei s-ar fi simțit jignită dacă ar fi ales să stea într-un hotel, și nu acasă.

— Deci ce părere aveți? întrebă Carol după ce comandară ceva de băut. Ne gătim pentru mâine sau nu?

— Sigur, nu-i rămâne altceva de făcut decât să se mărite, comentă Rosa. Are nevoie de sprijinul lui și, după evenimentele de azi, i-ar prinde bine să se distreze și să primească încurajări!

— În plus, femeile nu dau bir cu fugiții în fața altarului, observă Roy.

— Nieve cu siguranță nu e genul, încuviință Carol. Însă nu va fi nici pe departe așa cum se așteptase.

— Ceremonia e programată la patru, le aminti Darcey. Sunt sigură că vom afla până atunci dacă există vreo schimbare în plan. Putem suna la castel să ne interesăm, sau poate că organizatoarea nunții ne va anunța.

— Dacă se anulează, o să fie isterică, observă Carol. Și-așa era speriată de nota de plată.

— Fir-ar să fie, așa e, își aminti Rosa. Cât crezi că o fi costând totul?

— Sunt convinsă că au asigurare, zise Darcey cu optimism. Eu, dacă puneam la cale așa o nuntă mare, mi-aș fi făcut asigurare.

Carol râse.

— De ce? Te-ai fi așteptat la așa ceva?

— Nu, deșteapto, îi zâmbi Darcey. Dar lucrurile au de obicei tendința de a nu ieși așa cum te aștepți. E mai bine să fii pregătit.

Își îndoi brațul. Bandajul îi fusese înlocuit cu unul mai ușor, însă tot era incomod.

— Nunta noastră a fost perfectă, spuse Rosa. Totul a fost minunat și lucrurile au decurs exact cum trebuia.

— Ciudat, cugetă Carol. La școală și la facultate mă gândeam că o căsătorie ar fi fost cel mai bun lucru care mi s-ar fi putut întâmpla. Dar n-a fost așa.

— Pentru mine a fost, zise Rosa.

— Pentru mine nu, interveni Darcey. Dar a fost numai şi numai din vina mea.

— Încă îl iubeai pe Aidan?

Rosa puse întrebarea într-un mod atât de prozaic, încât Darcey tresări.

Nu răspunse imediat. Preţ de-o clipă, se întoarse în ziua nunţii ei. Parcă îl vedea pe Neil zâmbindu-i în kiltul lui la Gretna Green. Şi ea îi zâmbea. Îşi spunea... îşi spunea că îl iubeşte. Chiar îl iubise. Nu se gândise la Aidan Clarke, omul despre care voia să creadă că era iubirea vieţii ei.

— Nu în ziua când m-am măritat, vorbi ea într-un sfârşit. Însă mai târziu, când aveam probleme cu Neil, m-am gândit că probabil că aşa era. Brusc făcu o figură mirată. Cred... cred că voiam să pot da vina pe cineva, pe altcineva, pentru faptul că nu mergea. Era uşor să-mi închipui că încă îl iubeam pe Aidan.

— E absolut grozav, zise Carol. Nu-i de mirare că ai luat-o razna când ţi l-a suflat de sub nas.

— E al naibii de băftoasă, trebuie numai să îşi dea seama, încuviinţă Rosa.

— În afară de cazul în care o bănuieşte că ştia de fraudă, comentă Darcey. Sau dacă nu mai e interesat de ea, acum că a pierdut totul.

— Aşa e de meschin, crezi? interveni Roy. Bărbaţii de obicei nu se combină cu femei pentru bani.

— Asta pentru că majoritatea femeilor nu au bani, zise Rosa.

— În zilele noastre, asta nu mai e adevărat, îi atrase atenţia Carol. Eu câştig bine din jurnalism. Darcey e o economistă de primă mână. Nieve era putred de bogată până mai deunăzi. Cu toate suntem nişte partide bune, să ştii.

Rosa zâmbi larg.

— Tu şi Darcey sunteţi divorţate amândouă. Nieve s-ar putea să nu mai ajungă în faţa altarului. Cine poate spune că banii aduc fericirea?

Darcey şi Carol o priviră ciudat. Rosa avusese întotdeauna propria logică lipsită de scrupule. Şi acum o punea în practică.

Când Darcey ajunse acasă, se făcuse deja miezul nopţii. Roy se oferise să o conducă până la Minette, iar când Darcey îi spuse că era în regulă, Rosa interveni zicând că nu putea să meargă singură noaptea pe străzile întunecate, cu mâna şi piciorul în ghips, arătând a victimă sigură; Roy trebuia neapărat să o însoţească.

Darcey bombăni, însă fu de acord cu Rosa şi le promise că îi va suna dacă afla ceva de nuntă. De-abia mai târziu, scotocind prin geantă, îşi aduse aminte că îi dăduse mobilul lui Nieve ca să telefoneze în State şi că Nieve nu i-l înapoiase. Darcey admise că returnarea mobilului nu era prioritatea numărul unu a lui Nieve, dar îşi dorea să-şi fi amintit să-l ceară.

Se demachie şi se trânti în pat. Şi glezna, şi mâna o dureau foarte tare şi mai era şi frântă de oboseală. Dumnezeu ştia cum avea să decurgă ziua de mâine.

Capitolul 32

Era o zi de poveste. Chiar la ora şase dimineaţa, soarele strălucea puternic pe un cer atât de albastru încât pe Darcey o dureau ochii uitându-se la el. Florile sălbatice şi gardurile vii erau ca o ţesătură din petice în nuanţe diferite de verde, iar parfumurile primăvăratice de iarbă proaspăt cosită şi trandafiri căţărători îmbălsămau aerul.

Minette, care se trezea întotdeauna devreme dimineaţa, lua micul dejun în bucătărie, cu uşa din spate deschisă ca să lase un vânticel uşor să pătrundă în încăpere.

— Are parte de o zi splendidă, remarcă atunci când Darcey intră şi îi dădu bună dimineaţa, cu pletele ciufulite de un somn agitat.

— Ai zice că da.

Darcey o puse la curent pe mama sa cu evenimentele din seara precedentă, în timp ce aceasta făcea ochii mari, neîncrezătoare.

— Nu vreau să cred că are vreo legătură cu ce s-a întâmplat, zise Minette într-un sfârşit. Dar, ştii, nu m-aş mira deloc. Nieve a fost întotdeauna o tipă amorală.

— Nu prea a respectat regulile, se învoi Darcey, şi s-a folosit de oameni. Dar nu e o hoaţă.

Minette zâmbi uşor.

— Nu.

— Îşi dorea atât de mult să aibă succes.

— Şi l-a şi avut.

— Dar să pierzi totul dintr-o lovitură... oftă Darcey. Înţeleg cum trebuie să se simtă. Nu că mi-aş fi dorit vreodată să ajung la un nivel atât de înalt, însă m-am descurcat binişor şi ştiu că dacă InvestorCorp s-ar prăbuşi, aş fi distrusă.

— Ţi-ai anula nunta din cauza asta? întrebă Minette.

— Păi, la naiba, probabil că nu există şanse să se întâmple una ca asta, zâmbi Darcey. Trebuie întâi să se găsească fraierul care să mă ceară în căsătorie.

Minette râse.

— Probabil. Şi-acum?

— Cine ştie? zise Darcey. Va trebui să aşteptăm şi să vedem.

Tocmai îşi terminase cana de espresso când sună telefonul.

Minette răspunse şi îi întinse lui Darcey receptorul, cu ochii înnegurați.

— E pentru tine, zise. Aidan Clarke.

Darcey trase aer în piept şi luă receptorul din mâna mamei sale.

— Alo.

— Bună, Darcey, se auzi glasul nefericit al lui Aidan. Nu eram sigur dacă ăsta încă e numărul tău.

— Sigur că e, zise ea cât de calm putu. Cu ce te pot ajuta? Ce mai face Nieve?

— Asta e problema. Nu ştiu. M-a părăsit. Mă gândeam că poate vrei să mă ajuți.

Darcey stabili o întâlnire cu Aidan la castel într-o oră. Acum putea să conducă maşina lui Minette, deşi

o durea glezna, şi opri în faţa clădirii mari de granit cu zece minute mai devreme. Însă Aidan era deja acolo, în capul scărilor, cu Malachy Finan alături de el.

— Mama ta nu a venit cu tine? întrebă Malachy pe când ieşea şchiopătând din vehicul.

Darcey clătină din cap.

— Era convinsă că mai mult ne-ar încurca. Vă trimite salutările ei.

— Vino în spatele castelului, zise Malachy. Am să pun să vi se facă o cafea.

Îi conduse prin coridoarele deja bine cunoscute până la fâşia de pietriş. Darcey puse mâinile streaşină la ochi când dădu de strălucirea puternică a soarelui, reflectat în umbrarul alb imens care fusese instalat pe peluză.

Se întoarse spre Aidan.

— Ai vreo veste?

Bărbatul arăta jalnic. Chipul îi era palid, cu tot bronzul de California, iar pe sub ochi avea cearcăne mari şi adâncite. Clătină din cap.

— Nu. Doar un bileţel. Nimic altceva.

Îi povestise despre asta la telefon şi acum i-l înmână. Adormise de-abia spre zori, iar când se deşteptase, câteva ore mai târziu, Nieve dispăruse, lăsând doar biletul pe pernă lângă el. Scria, pe scurt, că simţea nevoia să fie singură şi că înţelegea că totul se sfârşise între ei. Îi dorea să aibă norocul de a-şi găsi pe altcineva: Darcey McGonigle, sugera ea, care probabil că încă mai era îndrăgostită de el şi care ar fi fost mai bună pentru el de la bun început; era sigură că va fi dornică să îi ia locul.

Darcey înghiţi în sec citind cuvintele lui Nieve.

— De ce gândeşte aşa? îl întrebă. E o prostie.

— Cred... începu Aidan încet, cred că nu erai singura care simţea că lucrurile între noi trei nu s-au încheiat

tocmai satisfăcător. Știu că ea și cu mine ne-am cam văzut de drumul nostru, dar ea întotdeauna a avut un sentiment de vinovăție față de asta. Și îmi închipui că se întreba câteodată dacă într-o zi eu nu i-aș face același lucru ei.

— E, haide! Nu-mi vine să cred că a spus așa ceva.

— Nu în mod... știi tu cum e Nieve. Din când în când, se întreba cu glas tare oare ce mai făceai și dacă făcusem alegerea corectă când te-am părăsit și cred că în adâncul sufletului avea remușcări.

— De aceea nu v-ați căsătorit până acum? întrebă Darcey.

Aidan ridică din umeri.

— Nu tocmai. Voia să avem bani și de toate înainte de a face nunta, iar uneori aveam senzația că de fapt ținea să îmi demonstreze că făcusem alegerea corectă...

— Știi ce, Aidan, nu-mi place situația asta deloc, pufni Darcey. De parcă noi două am fi fost două obiecte pe un raft dintre care să alegi tu. Să știi că nu era numai alegerea ta. Și noi am avut un cuvânt de spus.

Aidan râse.

— Asta țin minte cel mai bine despre tine. Asta am iubit la tine. Că mă contraziceai.

— E clar că n-am făcut-o destul, observă ea. Ascultă, ce vrei să fac eu? De ce-ai apelat la mine? Desigur că există alți oameni care te pot ajuta? Prieteni, rude?

— Tu ai fost prietena ei cea mai bună, zise Aidan. Și încă se mai gândește la tine mai mult decât la oricine altcineva. Mă gândeam că poate știi unde s-ar fi dus.

Darcey clătină încet din cap.

— Nu există un loc anume, îi spuse ea. Toate locurile noastre dragi sunt peste hotare. Franța sau Spania. Italia, poate, deși asta era țara mea preferată, nu a ei.

— Nu știu ce să fac, mărturisi el cu mâhnire. A înțeles greșit. Și pe mine m-a înțeles greșit.

— Dar pe mine poate că nu m-a înțeles greșit.

Darcey se așează pe unul din scaunele de fier cu bilețelul în mână.

Aidan o privi circumspect, așezându-se în fața ei.

— Cum adică?

— Niciodată nu te-am uitat, îi spuse Darcey. Cred că ea a văzut asta. De aceea a scris ce a scris în scrisoare.

— Dar pari să fi depășit momentul destul de bine, observă el. Arăți grozav și ai fost foarte calmă în prezența mea înainte.

Darcey schiță un zâmbet.

— Da, mă rog, ce-mi rămâne de făcut? Oricum, cred că ar trebui să ne gândim cum s-o găsim pe Nieve, nu să ne facem griji în privința noastră.

— Eu nu-mi fac griji în privința noastră, spuse Aidan, dar îmi pare rău că s-a terminat așa.

— Și mie, încuviință Darcey. Probabil...

Îl privi stânjenită. Trebuia să vorbească.

— Vreau să clarific un singur lucru. Aveai de gând să mă ceri în căsătorie. Cumpărașeși și un inel.

Aidan se uită la ea surprins.

— Cum ai știut?

— M-am uitat în buzunarul gecii în seara zilei tale de naștere.

O fixă în tăcere.

— Știu că n-ar fi trebuit să mă uit, zise ea. Dar așa am făcut. Și de aceea am fost atât de rănită.

— Vai, Darcey!

— Și cred că motivul pentru care eram atât de furioasă era că mi se părea aiurea să mă părăsești după ce fuseseși la un pas de a mă cere în căsătorie; iar ea – ei bine, Aidan, suntem două persoane foarte

diferite. Pur și simplu nu înțelegeam cum puteai să fugi cu ea după ce îți doriseși să-ți petreci tot restul zilelor alături de mine.

— Sunteți diferite, dar, într-un fel, sunteți și foarte asemănătoare, zise Aidan, iar Darcey îl privi uluită. Uite ce e, amândouă sunteți inteligente, istețe și... două femei interesante care știu ce vor. Îmi place asta la o femeie. Serios. Am nevoie de cineva care să mă pună la punct puțin. Mă știi, sunt cam leneș. Tu ești deșteaptă și rebelă, dar nu ești autoritară. Ea le avea pe toate.

Darcey dădu încet din cap.

— Și de aceea e femeia perfectă pentru mine. Mi se potrivește și eu mă potrivesc cu ea și vreau să-i fiu alături toată viața; chiar nu-mi vine să cred că a făcut asta.

Darcey privi din nou spre umbrar. Văzu că scaunele fuseseră toate îmbrăcate în mătase albă, iar sute de ghivece încărcate cu o explozie de flori umpleau grădina; se gândi că probabil era decorul cel mai romantic din lume pentru o nuntă.

Malachy le aduse cafea. Darcey îl privi pe Aidan cum turna lichidul brun într-una din cești albe. Vedea că îi tremura mâna și îi păru rău pentru el.

— Te simți bine? o întrebă el.

Ea dădu din cap încet.

— Da, sunt bine.

— Știu că te-am făcut să suferi. Poate că n-ar fi trebuit să te sun. Dar aveam sentimentul că ești persoana potrivită.

— O, toată lumea suferă, zâmbi ea. Eu am trecut de mult peste asta.

Și își dădu dintr-odată seama că într-adevăr trecuse peste toate. Pentru că știa că suferise din motive greșite. Sigur că fusese dureros să-și piardă cvasi-logodnicul în

favoarea prietenei ei celei mai bune. Însă rana pe care o purta în suflet şi care mai sângera din când în când era rana trădării şi a ruşinii, nu cea a pierderii singurului om pe lumea asta care însemna totul pentru ea. Îşi revenise din asta. Dar nu fusese în stare să-şi revină din sentimentul de umilinţă pe care îl simţise ca femeie părăsită. Şi acum că îl vedea pe Aidan acolo, cu soarele luminându-i părul bălai şi cu durerea dispariţiei lui Nieve întipărită în ochi, îşi dădu seama că de mult nu mai era îndrăgostită de el. Ceea ce păstrase în minte şi se lepăda acum de ea în mod miraculos era autocompătimirea.

Şi acum simţea că e important ca Aidan şi Nieve să se împace. Fuseseră împreună zece ani. Zece ani de zile! Cum ar fi putut rămâne atâta împreună dacă nu se iubeau? Ce proastă fusese, mai proastă decât îşi închipuia.

— Trebuie să o găsim, zise ea cu tărie. Încearcă să se confrunte singură cu situaţia pentru că i se pare că a dat greş. Întotdeauna i-a fost groază de eşecuri.

— Mie-mi spui? zise Aidan dezolat. Aş vrea să pot vorbi cu ea. A fost într-o stare aşa de disperată aseară încât n-a vrut să mă asculte, dar astăzi s-ar putea să fie altfel.

— Pot s-o sun eu, o fulgeră o idee pe Darcey. Are telefonul meu la ea. Am să formez numărul meu. Poate o să-mi răspundă.

— Mobilul meu cretin nu funcţionează aici, zise Aidan.

— Sunt sigură că putem folosi telefonul de la castel, îl asigură Darcey.

Se ridică şi îl conduse înăuntru. Pe una dintre mese se afla un telefon. Ridică receptorul şi formă numărul. Căsuţa vocală interveni spunându-i să lase un mesaj. Se strâmbă, clătină din cap spre Aidan şi închise.

Nieve auzise soneria insistentă a Motorolei, dar la început nu își dădu seama de unde venea. Deschise geanta și scoase celularul, care deja nu mai suna. Îi luă un minut-două până să își aducă aminte că era mobilul lui Darcey. Îl întoarse pe toate părțile în mâini.

Apelul era probabil pentru Darcey. De la Rosa sau poate de la Carol. Ca să întrebe ce avea să se întâmple cu nunta. Probabil că toți se întrebau la fel. Apoi aveau să-și dea seama că nu putea să se mai țină. Nunta anului, evenimentul sclipitor pentru care nu precupețise nici o cheltuială, ca să trezească invidia tuturor, nu mai avea loc. În loc să facă pe grozava la castelul Rathfinan, acum se afla într-un motel din Galway, singură.

Începu să tremure. Ce n-ar fi dat să nu fi fugit! Nu-i stătea în fire să fugă. Dar fusese atât de îngrozită și de tulburată și atât de convinsă că oamenii aveau s-o judece dur indiferent de împrejurări... Întotdeauna o judecaseră, știa prea bine. În privința scandalului cu Darcey McGonigle (Gail îi povestise că vecinii o consideraseră o trădătoare față de prietena ei, dar că ea avea să le explice cum stăteau lucrurile de fapt – slabe șanse!); Max Christie nu-i mai acordase nici o șansă după prăbușirea Jugomax, iar ea era convinsă că o învinuia pentru tot... La această nuntă fuseseră invitați oameni pe care îi avea ca prieteni, dar care probabil că acum o credeau la fel de coruptă ca și Harley sau Mike. Ideea e că fuga o făcea să pară vinovată. Ar fi trebuit să se întoarcă. Voia să se întoarcă. Îl voia pe Aidan. Dar nu putea să revină la castel, unde totul era aranjat pentru ceea ce își dorise să fie cea mai frumoasă zi din viața ei. Era prea greu. Mult prea greu, chiar și pentru ea.

Darcey și Aidan încă stăteau la masa de fier forjat când sosi Lorelei. Purta unul dintre costumele ei în stil

Channel, dar de data asta ochelarii enormi de soare îi acopereau ochii.

— A, exclamă ea zărindu-l pe Aidan. Mirele. Măcar o jumătate din fericitul cuplu e prezentă. Unde e Nieve? Sunt multe de făcut astăzi.

— Ăă, nu ştim unde e, zise Darcey.

În spatele ochelarilor, ochii lui Lorelei se îngustară.

— Cealaltă femeie, observă ea înţepat. Şi, mă rog, ce cauţi tu aici?

— Mă ajută să dau de Nieve, explică Aidan.

— A dispărut, completă Darcey. I-a lăsat un bileţel lui Aidan.

— La dracu', izbucni Lorelei împingându-şi ochelarii în vârful capului. Nu-mi poate face una ca asta. Nu se poate.

— A fost foarte tulburată de vestea de aseară, îi spuse Aidan. La ce te aşteptai?

— Să fie o profesionistă, la fel ca mine, i-o întoarse Lorelei. E cea mai mare nuntă pe care am organizat-o vreodată. E importantă pentru mine. Să ştii că nu totul se reduce la amor.

Darcey scoase un râset sardonic.

— E o *nuntă*, zise ea către Lorelei. *Desigur* că se reduce la amor. Dar nu cred că Nieve e într-o dispoziţie foarte romantică azi.

— Nu, din moment ce tu te bagi să-i furi viitorul soţ.

Darcey îi aruncă o privire mânioasă şi simţi mâna lui Aidan, care o opri.

— Darcey mă ajută, vorbi el. Vreau să o găsesc pe Nieve. Vreau că nunta asta să aibă loc.

— Şi eu, îl asigură Lorelei. Dar nu văd cum s-ar putea întâmpla asta când tu stai bine-mersi şi te întreţii cu fosta ta iubită.

— Mai ţine-ţi naibii clanţa! izbucni Darcey. N-am venit ca să îl îmbrobodesc pe Aidan. Nu vreau să distrug nimic. Sunt aici ca să rezolv situaţia dacă pot.

— Da, păi, nu prea ai sorți de izbândă și nici nu pari să te strofoci din cale-afară, observă Lorelei pișcându-se de rădăcina nasului. Am rugat-o să-și facă rost de un afurisit de mobil ca să pot vorbi cu ea, dar mi-a zis că pot să o sun acasă. Tocmai am petrecut un sfert de oră vorbind cu o mamă a miresei isterică. Vreau să știu că *există* o mireasă pentru care să fie isterică maică-sa!

— O s-o găsim, o liniști Darcey. O s-o găsim și o să rezolvăm problema. Tu ocupă-te în continuare de pregătiri.

— Dar trebuia să mă ocup de părul ei! țipă Lorelei. Asta deja ne-a dat peste cap programul!

— Nu contează părul, zise Aidan. Și nici machiajul.

Darcey îi zâmbi și îi zâmbi și el la rândul lui.

— Dă-o dracului de treabă! zbieră Lorelei holbându-se la ei. Nu-mi spune că nu există nimic între voi doi. Nu-mi spune că jumătate din problemă nu sunteți voi. Dacă erau doar afacerile, Nieve ar fi aici. Dar nu e aici, pentru că știe că e mai mult de-atât. Mă duc să vorbesc cu Malachy. Avem niște probleme majore. Majore.

Și se întoarse la castel tunând și fulgerând.

— Îmi pare rău, zise Darcey urmărind-o pe Lorelei, care trecu pragul furioasă. Se pare că provoc mai mult necazuri.

— Nu-i adevărat. Și îmi pare bine că ești aici, spuse Aidan.

— Poate că n-ar trebui să fiu. Poate toată lumea va crede...

— Nu-mi pasă ce cred ei, o asigură Aidan. Mă bucur că am purtat această discuție. La drept vorbind, întotdeauna ai fost un punct sensibil în relația mea cu Nieve.

— De ce?

— Ți-am spus. Avea remușcări. Și eu la fel.

— Dacă aşa de rău vă părea, nu trebuia decât să vă cereţi iertare cu ani în urmă, spuse Darcey.

— Am încercat.

— Probabil că nu eram dispusă să te ascult, recunoscu Darcey. Oricum, acum nu mai contează. În clipa de faţă trebuie să o găsim.

— Crezi că a încercat să iasă din ţară? Să se ducă altundeva? Îi lipsesc toate lucrurile – cărţile de credit, paşaportul, banii.

Darcey clătină din cap.

— Sincer, habar n-am. Îmi pare rău că, deşi mi-ai cerut ajutorul, nu prea ştiu ce să fac, oftă ea. Văd că nu sunt atât de dinamică şi de eficientă pe cât încerc să mă conving că sunt.

— Aşa eşti? întrebă el. Dinamică şi eficientă? Cu ce te ocupi acum?

— Lucrez în finanţe, zise ea.

— Şi cu ferma din Toscana cum rămâne?

Darcey clipi nedumerită.

— Mi-ai povestit de nenumărate ori despre ea, o lămuri el.

— Păi, sigur, zise ea. Poate că într-o zi am să fac asta. Dar m-am schimbat. Îmi place munca mea. Mă pricep la ce fac.

— Şi eu m-am schimbat, spuse Aidan. Îmi place viaţa mea. O iubesc pe Nieve. Iar ea nu şi-ar dori niciodată o fermă în Toscana.

— Ştiu. Ceea ce-şi doreşte ea e să se mărite cu tine. Trebuie numai să îi aducem aminte de asta.

— Şi tu te-ai măritat, nu-i aşa? o întrebă el curios. Am auzit despre nunta ta.

— Da, însă nu a mers.

— Vreun motiv anume?

Darcey clătină din cap.

— Probabil că nu ne potriveam.

Bărbatul o fixă cu privirea și ea înțelese că se întreba dacă spunea adevărul sau nu.

— Nu eram destul de matură pentru măritiș, adăugă ea. Regret asta. Dar am o viață minunată, Aidan. Călătoresc mult, câștig o groază de bani și am o mulțime de prieteni bărbați care îmi sunt apropiați.

— La nuntă ai venit singură.

— Da, păi, Rocco e în Italia în momentul ăsta, așa că...

Ridică din umeri.

— Italia? Ai un iubit italian?

Darcey zâmbi.

— Sigur că da. La ce te așteptai?

Aidan oftă.

— I-am spus lui Nieve să nu te invite la nuntă pentru că îmi închipuiam că o s-o iei razna. Că poate că încă ne urai. Că aveai vreun plan de răzbunare. Am crezut – Doamne, ce înfumurat par – că s-ar putea să mai ai sentimente pentru mine.

— Fii serios, zise ea. Au trecut ani mulți de-atunci. Sunt *atât* de imună la tine.

Dar, mult mai important, își spuse ea, sunt imună la propria mea persoană!

Darcey îi lăsă pe Lorelei și pe Aidan la castel. Îi încredință misiunea de a-i dovedi organizatoarei că planurile lor nu fuseseră date peste cap de ea, ci numai și numai de faptul că directorul Ennco lâncezea într-o celulă undeva în California (sau, ceea ce era mai probabil, fusese scos pe cauțiune ca să poată medita în liniște în locuința sa de lux) și de faptul că Nieve se prăbușise de la statutul de supertipă putred de bogată la supertipă săracă lipită pământului, în numai câteva ore.

— Nu cred că ar trebui să bat moneda pe partea cu „săracă", spusese Aidan. Am impresia că Lorelei, în adâncul sufletului, e moartă de spaimă în privința banilor.

— Doar nu îi datorați atât de mult, nu? întrebă Darcey cu o figură îngrijorată. Ieri bombănea că i se datorează câteva sute de mii de dolari.

— Banii sunt ultima mea problemă, zise Aidan. Sunt sigur că pot să mă înțeleg cu ea după ce se calmează. Mi se pare că e mai îngrijorată de prostul renume pe care și l-ar face dacă una din nunțile ei nu ar mai avea loc.

— Mult succes, îi ură Darcey. Văd că Nieve și-a ales o balenă ucigașă pe post de organizatoare de nunți.

— Așa e Nieve. Dacă aflu ceva, te sun.

— Sigur, zise ea. Anunță-mă de îndată ce dai de ea.

Se întoarse acasă la Minette și o găsi pe mama ei făcând plajă în grădină. O puse la curent cu toate noutățile și apoi le sună și pe Rosa și Carol ca să le explice cum stăteau lucrurile.

— Dacă nu apare și se contramandează totul, vrei să iei cina cu noi deseară? întrebă Carol. Rezervăm o masă la hotel.

— Bine, se învoi Darcey. Dar să sperăm că apare.

La patru după-amiaza, oră la care ar fi trebuit să aibă loc nunta, Nieve nu dăduse încă nici un semn de viață. Aidan vorbise cu Lorelei, iar aceasta luase ceea ce numea ea o hotărâre executivă menită să țină evenimentele sub control. Luase legătura cu toți oaspeții, zicându-le că la castel va avea loc o serată cu bufet suedez și că erau bine-veniți. Majoritatea veniră, pentru că dacă avea să se întâmple ceva, castelul era locul de unde ar fi putut afla totul. Și-apoi, cu toții știau că Nieve le pregătise cea mai bună mâncare și voiau să o guste. Și să mai și bârfească.

Aidan tot suna pe mobilul lui Darcey, însă nu dădea decât de robot. Gail şi Stephen sunaseră pe la hoteluri şi moteluri prin toată zona în speranţa de a o găsi, însă fără succes.

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă una ca asta.

Gail stătea în camera lui Nieve, uitându-se la superba rochie de mireasă Vera Wang de pe umeraş. Aidan era în picioare sprijinit de cadrul uşii.

— De ce nu poate pur şi simplu să se întoarcă şi să meargă până la capăt cu nunta? Doar nu a făcut nimic rău. Acum toată strădania şi toate cheltuielile se duc pe apa sâmbetei.

— Ştiu, zise Aidan.

— Ar putea fi oriunde... ce n-aş da să mă sune.

Aidan nu voia să-i spună lui Gail că, probabil, era ultimul om pe care Nieve l-ar suna. Nieve probabil că se gândea că îşi dezamăgise mama, nefiind în stare să-i ofere petrecerea de lux pe care şi-o dorise. Dar s-ar fi înşelat, îşi spuse Aidan. Gail Stapleton nu era supărată din cauza contramandării nunţii, ci pentru că îşi făcea griji pentru fiica ei.

— De ce nu te-ai trezit când s-a ridicat din pat? întrebă Gail. Eşti logodnicul ei, pentru numele lui Dumnezeu. Ar fi trebuit să ştii cât de tulburată era.

— Ştiam, zise Aidan. Ştiam, pentru că am înţeles foarte bine cum s-a simţit când a primit vestea. Disperată. Şi îţi spun eu de ce era aşa de disperată. Credea că a dezamăgit pe toată lumea. Mai ales pe tine.

— Cum adică mai ales pe mine?

— Tot timpul o băteai la cap să fie cea mai bună. Şi din cauza asta a devenit cea mai bună. Problema era că nu se mulţumea niciodată cu mai puţin.

— Nu e vina mea! strigă Gail. Eu nu voiam decât să văd că îşi folosea întreg potenţialul. Atât.

Stephen apăru urcând scările cu pas săltat.

— Nu e nevoie să ne isteirzăm, spuse el. Nu e un capăt de țară. Cel mai important acum e să o găsim și să îi spunem că o iubim.

— Știu, zise Aidan dezolat. Știu.

În mod corect, se gândi Nieve, ar fi trebuit să se întoarcă. Să-și tragă pe ea rochia de mireasă, să țină capul sus și să meargă până la capăt cu nunta. Așa ar fi făcut o adevărată învingătoare. În schimb, ea dăduse bir cu fugiții. Niciodată nu mai fugise de ceva, în viața ei. Dar acum stătea în camera de zi a unui motel retras, uitându-se la televizor, pentru că nu avea curajul să facă altceva. Se transformase din învingătoare în învinsă. Într-o situație normală, n-ar fi optat niciodată să stea într-un loc ca acesta, însă nu avea de ales. Ceruse o cameră pentru două nopți și fusese condusă la această neașteptat de drăguță încăpere, cu baie acoperită de faianță albă. Plătise cu bani gheață (temându-se că i-ar fi putut da cineva de urme dacă folosea cardul de credit; apoi își spusese că urmărise prea multe filme de la Hollywood și că nimeni din Galway nu îi găsea pe oameni prin intermediul cărților de credit, ce naiba!) și trântise pe pat geanta în care se aflau articolele de toaletă, lenjeria curată și câteva tricouri.

Proprietara casei, o femeie surprinzător de tânără și de veselă care se prezentă ca Mary Mackle, o întrebă dacă voia o hartă a zonei, dar Nieve îi spuse că nu, era doar obosită și voia să se odihnească. Așa că se întinsese pe patul extrem de confortabil și, spre mirarea ei, adormi.

După-amiaza șezu în grădina din spate, cu picioarele întinse în văpaia soarelui și privi la oile de pe pajiște și la câmpurile de dincolo de ele. Se întreba dacă

Lorelei făcuse rost de oi pentru castelul Rathfinan. Se întreba ce făceau acum oamenii, dacă se duseseră oricum la castel, dacă Aidan le dădea de băut (ea asta ar fi făcut în împrejurările de față), dacă vorbeau despre ea.

Păi, sigur că vorbeau despre ea! Despre ce altceva să vorbească? Nu asta dorise, să fie subiect de bârfă? Dar nu în felul ăsta. Nu în ipostaza unui om care luase parte la un eșec. Ci în aceea a cuiva care avea succes. Dar probabil că făceau mutrele alea bine cunoscute în tradiția irlandeză, comentând cu înțelepciune nenorocul ei, mormăind că își cam luase nasul la purtare și, desigur, nu-i așa că era inevitabil să se întâmple una ca asta?

Se întreba ce făcea Aidan. Cum rezolva el problemele pe care le lăsase în urma ei? Se simțea foarte vinovată și știa că ar fi trebuit să-l sune, dar pur și simplu nu putea. El ar fi încercat să fie optimist, iar ea nu voia optimism. I-ar fi spus că era un semn și că trebuia să renunțe la traiul pe picior mare, dar ea nu voia să renunțe la el. Ar fi încercat să caute partea bună a lucrurilor, dar nu exista o parte bună a lucrurilor. Nu și de data asta. Era ruinată și nici nu împărtășea sentimentul că dacă îți păstrai sănătatea și familia, totul era în regulă. Își dorea și bani. Fără ei se simțea abandonată la voia întâmplării.

Dumnezeule, își spuse ea, ce vacă superficială și egoistă sunt! Exact așa cum o considerau oamenii. Cum o considera Darcey. Dar nu se putea să fi avut dreptate dintotdeauna prietena ei, nu?

La patru și jumătate, doi copii – un băiat și o fată, amândoi, estimă Nieve, cam de cinci-șase anișori – începură să se fugărească veseli prin grădină și se opriră când dădură cu ochii de ea. Șușotiră ceva între ei, iar apoi băiatul se apropie de ea și îi spuse că îl

cheamă Davey; o întrebă dacă stătea în casa lor. Iar fata zise că era sora lui, Eimear, și că voia să ajungă pilot de luptă când o să fie mare. Apoi Davey o împinse pe Eimear și ea îl ciupi, cei doi se treziră tăvălindu-se prin iarbă, iar Nieve le spuse să înceteze imediat. Folosi același glas poruncitor pe care îl folosise și când era guvernanta lui Guy și a Selinei. Încă dădea rezultate. Davey și Eimear se opriră instantaneu și o priviră curioși.

— Unde e mămica voastră? întrebă Nieve.

— Vorbește cu cineva în față, răspunse Davey.

— Dacă nu vă purtați frumos, vă spun, îi avertiză ea.

— O să fim cuminți, promise Eimear. Dacă el nu se prostește.

Și dintr-odată începură să se joace frumos în groapa mare de nisip din fundul grădinii.

Asta își dorește Aidan, se gândi Nieve. Doi copii care să trândăvească pe aici, iar eu să îi supraveghez. Asta crede el că e viața îndestulată de aici din Irlanda. Poate că dacă nu apar astăzi la nuntă, îi fac un serviciu. Pentru că, la urma urmei, întotdeauna își va dori asta, iar eu... Se uită la cei doi copii și înghiți în sec. Nu mai știa ce își dorește.

O auzi pe Mary venind din fața casei și ridică privirea când tânăra o salută.

— Vrei să mănânci ceva? întrebă Mary.

— Nu, mulțumesc.

— O cană de ceai?

— Nu.

— Nu e mare lucru și e din partea casei, zâmbi Mary. Fac ceai și pentru mine. Și am și niște turtă dulce, dacă vrei.

— Mulțumesc oricum, dar îmi ajunge să stau aici.

— Cum dorești, zise Mary. Nu uita că soarele e foarte puternic astăzi. Sper că te-ai dat cu cremă.

Nieve nu folosise nimic, dar nu își prea făcea griji din cauza soarelui. Ce naiba, doar locuia în California. Știa tot ce trebuia să știe despre soare. Însă după câteva minute intră în casă și rămase acolo, cu draperiile pe jumătate trase, uitându-se la televizor.

Familia Mackle nu avea cablu, așa că nu putea să dea pe Sky News, sau CNN sau Bloomberg TV ca să vadă dacă mai erau vești despre Ennco. Dar la ora șase dădu pe RTE ca să vadă dacă postul național făcuse vreun reportaj pe tema asta. Tipic RTE, se gândi ea, după ce trecuse în revistă mai multe știri și nu menționase nimic despre Ennco. Lumea internațională a afacerilor nu apare pe radarul lor. Apoi icni îngrozită la vederea unei transmisii de la biserica din Rathfinan; imaginea se focaliză pe reporter.

— Știrea din Statele Unite de săptămâna asta, conform căreia Mike Horgan, directorul firmei financiare americane Ennco, a fost arestat sub acuzația de fraudă, are efecte negative pe plan local. O angajată a companiei, Nieve Stapleton, originară din Galway, trebuia să se mărite în această după-amiază aici, în Rathfinan. Dar în urma arestării de ieri a domnului Horgan, domnișoara Stapleton a părăsit o cină festivă și nu a mai fost văzută de atunci. Prietenii și familia viitoarei mirese sunt foarte îngrijorați de dispariția ei. După ceremonia programată în bisericuța din spatele meu, domnișoara Stapleton și logodnicul ei, Aidan Clarke, de asemenea originar din Galway, urmau să își sărbătorească nunta printr-o recepție extravagantă la castelul Rathfinan.

Imaginea surprinse castelul, care arăta splendid în soarele primăvăratic. Arătă covorul roșu care ducea spre umbrar, încadrat de zeci de ghivece cu trandafiri albi. Nieve zări oameni sub umbrar. Deci Aidan tot făcuse un fel de recepție. Zâmbi deznădăjduită.

Reporterul se îndreptă spre umbrar cu microfonul în mână.

— Mă aflu aici alături de Darcey McGonigle, originară din Galway şi o prietenă a miresei, zise el. Domnişoară McGonigle, unde credeţi că se află domnişoara Stapleton acum? Şi ce părere aveţi despre acuzaţiile că a dispărut cu o sumă considerabilă din banii companiei?

Lui Nieve i se tăie respiraţia de groază. Încercau să dea vina pe ea? Nu putea să facă una ca asta! Nu ştiuse nimic despre ceea ce se petrecea. Şi acum Darcey... fir-ar să fie, Darcey îi putea distruge reputaţia acum, doar prin a nu nega zvonurile!

— Nu ştiu unde se află, zise aceasta privind direct spre cameră, cu sinceritatea întipărită în ochii albaştri. Nici unul dintre prietenii ei nu ştie, dar suntem cu toţii, bineînţeles, foarte îngrijoraţi. Suntem convinşi că nu a avut nici o legătură cu toate astea şi încredinţaţi că numele ei nu va rămâne asociat cu această fraudă.

Nieve se holba încă la televizor chiar şi atunci când ştirile se schimbară. Şi apoi realiză că Mary Mackle se afla în cameră în spatele ei.

Până la ora şapte, în acea seară, toată lumea părăsise castelul, iar Aidan, care sunase în continuare pe la toate hotelurile în căutarea lui Nieve, se simţea înfrânt de-a binelea.

— Încep să mă îngrijorez serios, mărturisi el neliniştit. E o persoană rezonabilă, dar e atât de supărată şi... Dacă face vreo prostie?

— N-o să facă nici o prostie, îl asigură Darcey. Uite, de ce nu vii cu mine la Radisson? Mă întâlnesc cu Carol, Rosa şi Roy acolo.

— Eu mă duc la aeroport, zise Aidan. Ca să văd dacă nu încearcă să iasă din ţară. Este un zbor în seara asta şi s-ar putea să se îmbarce şi ea.

— Ce dezastru, spuse Darcey.

— Știu, dar nu a fost provocat de Nieve. Și ea e o victimă.

— Probabil că da, se învoi Darcey. Cred că e un sentiment nou pentru ea.

În acea seară, stând cu Rosa, Carol și Roy, se gândi la faptul că Nieve era o victimă. Nu putea să nu-i pară foarte rău pentru prietena ei. Se străduí să-și analizeze amănunțit sentimentele, întrebându-se dacă nu cumva, așa cum sugerase Rosa mai devreme, o încerca satisfacția că totul îi mersese atât de prost lui Nieve; dar în final nu prea credea asta. Și motivul era că petrecuse atâta timp discutând cu Aidan.

În ciuda faptului că toată lumea era șocată de situația de la Ennco și de pierderea banilor, Aidan era mult mai preocupat de dispariția logodnicei sale decât de aceea a averii ei. Darcey era chiar uluită să vadă că reușea să suporte pierderea unei cantități uriașe de bănet și să afișeze atâta seninătate. Deși știuse întotdeauna că banii nu îl interesau, una era să zici că nu îți pasă și alta era să îți alunece o avuție întreagă printre degete.

Astfel înțelese Darcey cât de mult o iubea el pe Nieve. Și cât o va iubi mereu.

Nieve încă se afla în sufrageria lui Mary Mackle, însă de data asta cu un laptop în față. Mary se oferise să o lase să verifice site-uri de știri de pe internet ca să caute mai multe informații despre Ennco. O ascultase înțelegătoare când aceasta îi povestise totul și îl înjurase pe Mike Horgan și pe cei din jurul lui. Nieve fusese impresionată de încrederea pe care i-o arătase tânăra.

— Sigur, de ce mi-aș închipui că ești cine știe ce infractoare? întrebă Mary. Dacă ai fi fost, te-ai fi cazat la un hotel mai scump.

— Ba dimpotrivă, aş vrea să mă dau la fund, zise Nieve, iar Bayside Meadows ar fi ascunzătoarea perfectă.

— A, fugi de-aici! zâmbi Mary. Oricum îmi dau seama că nu eşti un om rău.

Auzind-o pe Mary, Nieve simţi deja cunoscutul, dar în general neobişnuitul imbold al lacrimilor din ochii ei.

— Ştii, cred că ar trebui să răspunzi la telefon, spuse Mary când acesta sună din nou. Sărmanul tău logodnic probabil că se dă de ceasul morţii.

— Probabil, încuviinţă Nieve dând click pe un articol despre Ennco din *Sun Herald*. Dar ăsta nu e mobilul meu şi apelurile probabil că se adresează proprietarei lui de drept.

— În cazul ăsta, ar trebui să te întorci şi să i-l dai înapoi, observă Mary, pentru că e clar că cineva ţine morţiş să vorbească cu ea.

— Am să-l închid îndată, zise Nieve încruntându-se în timp ce citea pe sărite. L-au arestat şi pe Harley Black. Ştiam eu! Ştiam că amândoi sunt implicaţi. Nu putea să fie Mike de capul lui. Nenorocitul de Black! A încercat să dea de înţeles că orice probleme ar avea compania, erau de vină numai oamenii mei. Ce căcănar! Vai, scuze.

Îi privi ruşinată pe Davey şi Eimear, care o cercetau cu asprime.

— Trebuie să pună bănuţi în cutia de cuvinte urâte, zise Davey. Un euro.

Nieve îşi luă geanta şi o deschise.

— Nu mai am decât o hârtie de cinci, spuse ea. Ce-ai zice să-i pun pe toţi şi să-mi mai rămână şi de alte înjurături?

Davey se uită nedumerit la mama lui, iar aceasta izbucni în râs.

— Ei, da, după toate câte s-au petrecut, ai dreptul la câteva înjurături gratis, zise ea. Dacă eram în

locul tău, şi eu aş fi simţit nevoia să îi trimit pe toţi undeva.

Aidan sosi la Radisson pe la nouă seara. Darcey, Rosa, Roy şi Carol stăteau la bar şi pălăvrăgeau. Darcey se ridică şi îi făcu semn cu mâna când îl zări.

— Vreo noutate? îl întrebă ea când bărbatul li se alătură.

Acesta clătină neputincios din cap.

— Nu înţeleg de ce îmi face asta. Ştie că îmi fac griji pentru ea.

— Întotdeauna a fost o vacă egoistă. Au! tresări Rosa când Carol o înghionti. Îmi pare rău, dar aşa era.

— E adevărat că vede lucrurile dintr-o perspectivă proprie, se învoi Aidan. Dar asta nu înseamnă că e egoistă.

— Mie mi se pare al naibii de egoist să fugă şi să te lase pe tine să rezolvi totul, remarcă Roy.

— Uite ce e, dacă n-aţi venit aici decât ca să o vorbiţi de rău, atunci mai bine plec.

Aidan îi privi pe toţi furios.

— Nu vrem să o vorbim de rău, îl linişti Darcey punându-şi mâna pe braţul lui. Zău că nu. Dar o cunoaştem de multă vreme şi ştim cum e.

— Ba nu, nu ştiţi, insistă Aidan mâniindu-se şi mai tare. Nu ştiţi cât de mult a muncit în ultimii ani. Nu ştiţi că deja ne-a salvat de la ruină şi a făcut în aşa fel încât să avem o casă minunată într-un cartier minunat. S-a luptat pentru tot ce avem acum şi îi datorez totul şi n-am să stau să ascult cum vorbiţi despre ea de parcă voi aţi cunoaşte-o mai bine decât mine. E aproape soţia mea şi n-am să permit să vă bateţi joc de ea în halul ăsta.

Cu toţii îşi aruncară priviri ruşinate.

— Îmi pare rău, zise Darcey într-un sfârşit. Ai dreptate. Nu am văzut-o de foarte mult timp şi discutăm în funcţie de cum era pe vremuri, nu de cum e acum.

— La naiba, continuă Aidan frecându-se la ochi. Ştiu că poate părea puţin egocentristă, dar aşa e viaţa noastră. Am vrut să se desprindă puţin de ea. Am vrut să ne întoarcem acasă, să ne întemeiem o familie, iar ea a cam fost de acord, însă în adâncul sufletului ştiu că nu era pregătită. Poate că s-ar fi răzgândit oricum. Poate că asta a fost ocazia perfectă.

— Nu prea cred, zise Rosa cu compătimire. Dacă ar fi vrut să contramandeze nunta, ar fi făcut-o în stilul ei. Tragi concluzii pripite, Aidan.

— Dă-mi telefonul tău, spuse Darcey. Am să încerc din nou să o sun pe mobil. Nu se ştie, poate totuşi răspunde.

— La ora asta ar fi trebuit să dansez.

Nieve se uită la ceas, iar Mary se aşează lângă ea.

— Am angajat o mulţime de cvartete pentru început şi apoi trebuia să fie o orchestră care să cânte jazz şi Glenn Miller; în plus, fata aceea care a câştigat *Pop Idol* şi un DJ pentru mai târziu.

— Uau, pare foarte tare.

— Ar fi fost minunat, zise Nieve privind pe fereastră la grădina încremenită în soare. Am fi avut şi o vreme perfectă.

— Nu e sfârşitul lumii. Poţi să o faci din nou.

Râsul lui Nieve avea ceva isteric în el.

— Nu prea cred. Nu mi-aş putea permite totul din nou.

— N-ai nevoie de toată tevatura asta, îi explică Mary. Nunta se face numai între doi oameni. Restul e de umplutură.

Dintr-odată Nieve începu să plângă. La început încet, iar apoi cu sughiţuri convulsive, care îi zguduiau

trupul. Mary își petrecu brațul pe după umerii fetei și o strânse tare la piept.

Apoi telefonul sună din nou.

— Ce pierdere de vreme, zise Darcey ascultând soneria telefonului. Din nou o să treacă pe căsuța vocală. Sigur că poate l-a închis și atunci nici nu știe că... O... ăăă... alo. Nieve?

— Nu, mă numesc Mary Mackle. Nieve stă la mine. Cine e acolo?

— Darcey McGonigle. Nieve e... prietena mea. Mobilul din mâinile dumneavoastră e al meu, l-a luat din greșeală. E acolo?

— Așteptați.

Se creă o mică agitație și un murmur de glasuri cât timp Darcey privi nerăbdătoare spre oamenii din jurul ei.

— Alo.

— Nieve! exclamă Darcey ușurată. Unde ești? Ești bine? Aidan e aici. E groaznic de îngrijorat.

— Sunt în regulă, zise Nieve. Sunt la un motel la vreo cincizeci de kilometri de oraș. Am făcut autostopul azi-dimineață.

— Nieve!

— Haide, nu e mare lucru. Și noi am făcut așa când am umblat prin Europa, mai ții minte?

— Da.

— Deci e în ordine. Sunt bine. Am nevoie de puțină libertate.

Aidan țopăia de colo-colo, arătând spre telefon și apoi spre urechea lui, indicând clar că voia să vorbească cu ea. Darcey se încruntă la el și clătină ușor din cap.

— Ne-ai speriat de moarte. Mai ales pe Aidan.

— E acolo? Cu tine?

Darcey vorbi cu precauție.

— Suntem cu toţii aici. Rosa şi Carol şi Aidan şi cu mine. Ne facem griji pentru tine.

— Spune-i că-mi pare rău.

— Spune-i tu.

— I-am dat o portiţă de ieşire, zise Nieve repede. L-am părăsit, Darcey. E pentru binele lui.

— Ba nu e.

— Şi-ar păta numele dacă ar rămâne cu mine. Nu contează dacă am avut sau nu de-a face cu dezastrul de la Ennco. Când eşti bănuit, rămâi întotdeauna suspect. I-ar fi mai bine fără mine.

— El nu gândeşte aşa.

Nieve râse răguşit.

— I-am spus că poate să rămână cu tine. Asta ţi-ai dorit dintotdeauna.

Lui Darcey i se puse un nod în gât.

— Însă *el* nu şi-a dorit-o niciodată, spuse ea. Şi, Nieve, nici eu nu mi-am dorit-o de fapt. Sunt ani buni de când nu mi-o mai doresc.

— Serios? vorbi Nieve neîncrezătoare.

— A trecut mult de-atunci, o asigură Darcey. Suntem alţi oameni acum.

Nieve rămase tăcută.

— Mă urăşte? întrebă ea în sfârşit.

— Nu.

— Ar trebui să mă urască. I-am distrus viaţa şi mi-am distrus-o şi pe a mea. Am lăsat să se întâmple lucrul ăsta oribil. N-a fost vina mea, n-am avut nimic de-a face cu ce se petrecea, dar ar fi trebuit să-mi dau seama. Probabil că-ţi închipui că mi-am dat seama, probabil că după tot ce s-a întâmplat la Christie Corp, cum am făcut rost de slujba aia şi cum am promovat... în fine, nu te condamn dacă mă consideri vinovată. Dar nu sunt.

— Te cred.

— De ce? întrebă Nieve. Știi cum sunt.

— Sigur că da, zise Darcey. Totuși, nu ești în stare de fraudă.

— Mersi, se auzi glasul tremurând al lui Nieve. Și mulțumesc că ai spus-o și la televizor. Înseamnă mult pentru mine să știu că mă crezi.

— Nu contează ce cred eu, spuse Darcey. Până la urmă, ceea ce contează într-adevăr e ceea ce știți voi, tu și Aidan.

Îi făcu semn cu mâna în timp ce el îi tot atrăgea atenția că voia să vorbească cu Nieve.

— Îmi pare rău, spuse Nieve după un timp.

— A, nu-i nimic, o asigură Darcey. Și nouă ne pare rău că nu am avut parte de ziua cea mare pe care o așteptam, dar asta e, am băut câteva pahărele și am închinat în cinstea ta.

— Nu pentru nuntă, fraiero. Îmi pare rău pentru... pentru Aidan.

Darcey tăcu.

— Darce... mai ești pe fir?

— Da, bâigui ea.

— Sincer, n-am vrut să iasă lucrurile așa. Darcey, știu că m-am purtat foarte urât, dar adevărul până la urmă e că m-am îndrăgostit de el.

— Dragostea se mai întâmplă, zise Darcey, chiar și când nu te aștepți.

— Chiar îl iubesc, stărui Nieve. Știu că s-ar putea să nu mă crezi, dar îl iubesc.

— Atunci ar trebui să i-o spui.

— Vai, Darce... nu știu. Am fugit de la nunta noastră! A fost un gest foarte egoist. Probabil că mă urăște.

— Nieve, nu fi prostuță, zise Darcey cu tărie. Și el te iubește. Acum vorbește cu el și clarifică situația.

Îi dădu telefonul lui Aidan și se îndepărtă repede, ieșind în foaierul hotelului.

Capitolul 33

— Şi după aia ce s-a întâmplat?

Anna Sweeney o privi nerăbdătoare pe Darcey. Era ora prânzului şi stăteau în cafeneaua italiană cu două căni mari de cappuccino spumos în faţă şi două brioşe.

— Am intrat la toaletă şi am plâns cât timp vorbea el cu ea, mărturisi Darcey. Când am ieşit, plecase după ea.

De fapt, nu ieşise de bunăvoie. Rosa şi Carol intraseră amândouă şi bătuseră la uşa cabinei de toaletă, zicând că Aidan pornise spre hotel şi întrebând-o dacă se simţea bine. Nu era tocmai sigură dacă se simţea bine sau nu. Discuţia ei cu Nieve o pusese pe gânduri, iar acum stătea în cabină holbându-se la uşă şi zicându-şi că irosise zece ani din viaţă. Nu în sensul că nu avansase, că nu muncise pe brânci, că nu îşi găsise o slujbă bună sau că nu devenise genul de om care niciodată nu crezuse că va fi – pentru că nimeni nu putea să le treacă pe acestea la capitolul eşecuri –, însă îşi petrecuse atâţia ani cu sentimentul de victimă doar pentru că tipul pe care îl iubea se îndrăgostise de altcineva. Nu îşi îngăduise să treacă peste asta şi lăsase toată povestea să-i distrugă viaţa, deşi nu era cazul. Avea impresia că irosise o mulţime de frământări pe

ceva ce nu conta. Cât despre lucrurile cu adevărat importante, lor nu le acordase nici jumătate din energia emoțională pe care o meritau.

— S-a întors acasă cu el? întrebă Anna.

Darcey dădu din cap.

— Se pare că a fost o sărbătoare a dragostei. El a plâns. Ea a plâns. Și-au jurat iubire eternă.

— Trebuie să recunoști că e foarte romantic.

— Probabil că ar fi fost mai romantic dacă ar fi vorbit cu el mai devreme și dacă s-ar fi căsătorit cum plănuiau, spuse Darcey.

— Și s-au căsătorit până la urmă?

— Nu. Ea a vrut să se întoarcă acasă și să se ocupe mai întâi de problema cu Ennco. A zis că nu vrea să se mărite cu el înainte să își îndrepte reputația. Trebuie să afle întâi dacă există vreo acuzație împotriva ei, deși dacă există – și nu suntem încă siguri – o va contesta în instanță. Evident că pentru Aidan nu contează, el vrea să se însoare cu ea și-așa, dar pentru Nieve e important.

Darcey se întâlnise cu prietena ei în seara zilei cu nunta. Nieve apăruse acasă la Minette cu telefonul ei mobil. Darcey deschisese ușa, pentru că Minette era la cumpărături, și fusese uimită să o vadă pe Nieve în prag.

Era o altă Nieve, fără machiajul pe care îl purta întotdeauna ziua, cu părul ei negru prins lejer la spate. Semăna mai mult cu Nieve cea dinainte de șantajul lui Max Christie, însă cu toate că purta numai blugi și un tricou, Darcey nu putu să nu observe că era superbă și că probabil că așa fusese dintotdeauna, numai că ea nu observase niciodată.

O pofti înăuntru.

— Nu s-a schimbat deloc casa, zise Nieve privind în jurul ei. Adică ba da, desigur. Altă culoare de zugrăveală și altă mobilă, dar... pare la fel.

— Nu toți am evoluat așa ca tine.

— Darcey, te rog, nu mă ataca.

— Nu, nu te atac. Vrei niște ceai?

Nieve făcu semn că nu.

— Mulțumesc, dar mama îmi tot oferă câte o cană și am senzația că am adunat în mine un lac cu broaște în el.

Darcey zâmbi.

— În orice caz, am venit să îți înapoiez telefonul și să îți mulțumesc că... păi, că ai avut grijă de Aidan și că nu l-ai convins să fugă cu tine.

— Nici nu voiam. Și nici n-ar fi fugit, zise Darcey. E nebun după tine. Ai baftă.

— Știu, ridică din umeri Nieve. Sigur că nu mă prea simt norocoasă chiar acum, cu toate câte mi s-au întâmplat, dar știu că sunt norocoasă că-l am. Aseară a fost fantastic...

— E foarte mândru de tine, o întrerupse Darcey. Îți admiră energia.

— Păi, oftă Nieve, nu prea știu câtă energie mai am, la drept vorbind. Nimeni nu poate urca un munte de o mie de ori.

— Da, dar pun pariu că mai poți să încerci o dată.

— Poate, zise Nieve. Dar la naiba, Darcey – am pierdut atât de mulți bani de data asta... Înghiți în sec. O vreme mi-am trăit visul. Aveam tot ce îmi dorisem vreodată. Acum totul s-a năruit și mi-e foarte, foarte greu să mă mobilizez.

— Banii au fost visul ăsta? întrebă Darcey.

— Cam da, recunoscu Nieve. Pentru mine erau foarte importanți. Probabil pentru că sunt o cale foarte ușoară de a demonstra că ești un om realizat. Iar la Ennco, Darce, făceam milioane de dolari. Milioane! Eu, Nieve Stapleton, a cărei familie a fost nevoită să se

mute într-o casă mai mică pentru că tata şi-a pierdut slujba, aveam milioane de dolari în bancă. Situaţia asta mă entuziasma. Mă făcea să mă simt atât de bine. De aceea am întrecut măsura cu nunta. Ca să mă dau mare.

— Dacă aş fi avut atâţia bani, probabil că şi eu m-aş fi dat, recunoscu Darcey. Ce s-a întâmplat cu toate pregătirile de nuntă? Organizatoarea aia a ta o luase complet razna. Când şi-a dat seama că dispăruseşi, a făcut o criză. Cred că era pregătită să te târască la altar cu mâna ei, numai ca nunta să nu fie anulată!

— Îmi pare rău pentru ea, mărturisi Nieve. A muncit din greu ca să iasă totul perfect, iar eu am fost cea care a dat-o în bară. Plus că îi mai datoram bani pentru că nu plătisem totul în caz că apăreau probleme. Oricum, am rezolvat problema şi cu ea, conchise Nieve tuşind semnificativ. Tata... tata i-a dat restul de bani. A spus că făcea economii pentru nunta mea încă din ziua când m-am născut. I-a surâs ideea să-mi poată oferi bani. Sper să-mi pot vinde diadema aia cretină pe eBay ca să mă achit de datorie.

— Şi în final ai ajuns la concluzia măreaţă despre cum banii nu aduc fericirea? întrebă Darcey.

Nieve râse cu sinceritate.

— Poate că nu aduc fericirea, dar aduc o mulţime de lucruri care te ajută. Cu toate astea... zise ea cu o privire care promitea destăinuiri, există un singur lucru care dovedeşte că poate nu sunt o scorpie fără suflet cu gândul numai la bani.

— Şi anume?

— Am vrut ca Aidan să semneze un contract prenupţial.

Darcey o privi nedumerită.

— M-am consultat cu avocatul meu şi el mi-a recomandat pe cineva. Am şi întocmit contractul.

— Şi?

— Şi până la urmă nu am fost în stare să îi spun.

Darcey zâmbi.

— Aşa că în final tot eşti o sentimentală.

— Fără să vreau. Şi de atunci s-a purtat atât de frumos, încât de câte ori mă gândesc, mă ia cu fiori pe şira spinării. N-ai să-i spui, nu-i aşa?

— Sigur că nu, zise Darcey. Şi oricum, acum că te-ai întors şi totul se rezolvă, nu e nevoie să mai vorbesc cu el, indiferent despre ce. E logodnicul tău. Eu nu contez.

— Mă temeam că după ce am tulit-o, voi doi veţi ajunge la concluzia că până la urmă tot eraţi făcuţi unul pentru altul.

— Ştii, Nieve, mi-a spus destul de clar că nu s-ar întâmpla niciodată aşa ceva, zise Darcey.

— Dar tu încă...

Darcey clătină din cap.

— Îmi pare bine că l-am întâlnit din nou, spuse ea. Mi-a arătat cât de puţin mai contează lucrurile astea.

Nieve încă părea neîncrezătoare.

— Şi acum ce aveţi de gând să faceţi? întrebă repede Darcey.

— Mâine ne întoarcem în State, îi zise Nieve. Există o mulţime de probleme de rezolvat. Trebuie să vorbesc cu autorităţile despre înşelătoria lui Mike. Nu a fost vina mea şi nu eram obligată să îmi dau seama, dar faptul că unul din oamenii mei a depistat greşeala, nu eu, mă pune pe gânduri. Tu ai fi descoperit-o, Darce. Sunt convinsă.

— Poate că nu.

— Fii serioasă, oftă Nieve. Tu te uiţi la numere şi sunt ca un puzzle deja rezolvat pentru tine. Te-ai fi prins imediat, aşa cum s-a prins Paola, ai fi dat alarma şi ai fi ieşit iar în faţă, cum faci întotdeauna.

— Să ies în față? se miră Darcey. Nieve, eu niciodată nu am fost în frunte, tu ai fost mereu pe primul loc.

— Mai lasă-mă. La școală, la facultate – chiar dacă te întreceam, tot știam că te-ai fi descurcat mai bine. Iar atunci când mă întreceai, mă întreceai de departe. Când lucram pentru Max Christie, te-ai descurcat minunat cu traducerile alea, iar eu nu am apucat niciodată să îți mulțumesc cum trebuie.

— Mi-ai cumpărat bijuterii, îi aminti Darcey.

— Și ți-am furat iubitul.

Darcey tăcu preț de câteva clipe, apoi răsuflă încet și spuse:

— Da, așa e. Și știu că încă bănuiești că îl iubesc, dar până la urmă s-a întâmplat ceea ce trebuia să se întâmple. M-am gândit mult la asta în ultimul timp. Ar fi fost și greu să nu mă gândesc. Nieve, eram înnebunită după Aidan. Dar el n-a fost decât prima mea iubire. La naiba – câți oameni se căsătoresc cu prima lor iubire? Foarte puțini. Dar eu îmi băgasem în cap ideile astea absurde că dacă era așa de grozav să fiu cu el, atunci ar fi trebuit să rămână la fel pentru totdeauna. Dar viața nu e așa.

— Darcey, s-ar fi însurat cu tine.

— Știu. Și... și... ar fi fost o greșeală.

Nieve o sfredeli cu privirea.

— Chiar crezi?

— Da, răspunse Darcey. Chiar cred.

De data asta, privirea lui Nieve era mai puțin neîncrezătoare.

— Sincer, adăugă Darcey.

— Mulțumesc, zise Nieve. Mulțumesc pentru tot.

— Până la urmă chiar ai să fii în frunte, o încredință Darcey. Întotdeauna ai fost.

Nieve părea îngrijorată.

— Poate că de data asta n-o să mai fie așa.

— N-aş fi atât de sigură. Şi oricum îl ai şi pe Aidan.

Nieve dădu din cap.

— Tocmai asta e. Visul poate că s-a spulberat, dar el a rămas alături de mine. Şi probabil despre asta vorbeai când mi-ai zis că banii nu aduc fericirea. Nu l-am putut cumpăra pe Aidan cu ei. Iar el e cel mai important lucru din viaţa mea.

Anna culese spuma din cană cu linguriţa.

— Deci sunteţi din nou prietene?

— Vino-ţi în fire! se strâmbă Darcey. Vaca aia mi-a furat iubitul.

— Dar după tot ce s-a...

Acum Darcey râse.

— Am vorbit serios când am spus că probabil a avut dreptate să mi-l fure. Oricum ne-am fi despărţit în final.

— Crezi?

— Nu ştiu, zise Darcey pe un ton serios. Poate că am fi fost cea mai bună chestie de la roată încoace. Poate că ar fi fost fenomenal. Dar cine ştie? Trebuie să nu mă mai gândesc la dacă şi la cum ar fi fost lucrurile şi cum ar fi trebuit să fie. Trebuie să accept lucrurile aşa cum sunt. Iar adevărul e, Anna, că Aidan e topit după ea. Deci fie că mi l-a furat sau nu, asta nu mai contează. Se potrivesc perfect. M-am minţit singură spunând că nu-i aşa.

Întoarsă la biroul ei în acea după-amiază, Darcey se apucă să îşi citească e-mailurile. Primise unul de la Rocco, spunând-i că noua delegată la Milano pe probleme de dezvoltare a afacerilor era drăguţă, dar nici pe jumătate la fel de drăguţă ca ea; o întreba dacă nu cumva plănuia o călătorie la Milano în viitorul apropiat. Aproape de hotelul unde se caza ea de obicei se

deschisese un restaurant nou şi era minunat. Voia să i-l arate şi ei.

Darcey zâmbi în sinea ei. Un drum la Milano ar fi frumos. Ar fi frumos şi să îl revadă pe Rocco. Însă atitudinea ei faţă de el, faţă de toţi europenii ei, se schimbase. Da, îi păruse bine că îi cunoscuse. Da, fuseseră exact ce îi trebuise ei. Problema era că nu prea era sigură dacă mai avea nevoie de ei. În ultimele două luni, viaţa ei părea să fi căpătat o semnificaţie nouă, iar lucrurile pe care înainte le considerase importante acum îşi pierdeau din valoare.

— Eşti ocupată?

Glasul lui o făcu să tresară şi ridică privirea din ecranul calculatorului. Nu mai vorbise cu el din ziua când o lăsase să achite singură nota de plată la Harbourmaster. Îşi dădu seama că fusese supărată foc pe el, dar acum nu mai voia să fie furioasă.

— Bună.

— Poţi să îmi acorzi câteva minute?

— Sigur.

— E vorba despre planurile tale de călătorie.

— Ce-i cu ele?

La naiba, poate că nu mai are încredere să mă trimită la Tokio după gafa de la Singapore. Poate că vrea să se ducă el.

— Există câteva schimbări.

Simţi un gol în stomac.

— A, da? întrebă pe un ton calm.

— Păi, cei din America tocmai au angajat un fost manager de fonduri din Japonia. Are deja foarte multe contacte acolo şi ne gândeam că prea ne întoarcem în epoca de piatră dacă te trimitem să pregăteşti terenul în Japonia...

— La naiba, Neil! îl întrerupse ea, lăsând să se simtă în glas o urmă de îngrijorare pentru viitorul ei.

Ce suciți sunteți și voi! Alegeți o strategie și țineți-vă de ea!

— Știu că n-am procedat în cel mai inteligent mod. De aceea vrem să vii în Edinburgh ca să discutăm.

— Iar?

— Da. Dacă nu te superi.

— Când?

— Săptămâna viitoare?

Își verifică agenda pe calculator.

— Se poate. În orice zi vă convine. Numai să mă anunți.

— Probabil pe la începutul săptămânii. Am să-ți scriu un e-mail când primesc confirmarea.

Darcey dădu din cap.

— Ești bine? întrebă el.

Dădu din nou din cap și zâmbi jenată.

— Ăăă... un singur lucru ar mai fi...

— Care?

O privi temător.

— Când am luat prânzul la Harbourmaster... am vorbit despre Aidan și Nieve și despre nunta lor, iar tu mi-ai spus că sunt egoistă...

— De fapt, o întrerupse el, îmi cer scuze pentru tot. Am exagerat nepermis.

— Nu, zise ea. N-ai exagerat. Și voiam să zic că ai avut dreptate. Chiar *eram* egoistă și poate că sunt așa de mult timp. Și de aceea îmi pare rău.

— A.

— Așa că putem să lăsăm deoparte incidentul ăla și să ne reechilibrăm relația profesională pentru că avem atâtea de făcut și ne așteaptă atâtea ocazii și nu vreau să fim stingheriți unul de altul.

— Desigur.

O privi de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată până atunci.

— Perfect, încheie ea. Atunci aştept să aflu ziua plecării la Edinburgh.

Rămase nemişcat în faţa ei.

— Ai fost la nuntă? o întrebă în sfârşit.

— Pardon?

— La nuntă? Ai fost?

— Nu ţi-a povestit Anna?

Neil clătină din cap.

— Nu am mai văzut-o în ultimele zile.

Darcey se încruntă uşor.

— Deci?

— Nu a existat nici o nuntă.

O privi înmărmurit.

Darcey îi explică despre situaţia cu Ennco şi dificultăţile pe care le întâmpina Nieve.

— Dar să sperăm că o să se rezolve totul, zise ea.

— Şi tu nu ai nici o problemă cu asta?

— Desigur.

— Eşti convinsă?

— Absolut.

— Uau, făcu el îndepărtându-se de biroul ei. Cred că au început să zboare porcii prin camera asta.

Când se întoarse acasă în seara aceea, deschise larg geamul în apartamentul ei şi lăsă aerul să umple încăperea. Stătea în mijlocul sufrageriei ei ordonate şi se întreba dacă nu era o idee bună să redecoreze. Îi plăcea stilul casei aşa cum era el acum, doar că nu schimbase nimic de când se mutase aici. Şi deşi nuanţele pastelate erau odihnitoare pentru ochi, poate că era timpul să condimenteze puţin apartamentul adăugând mai multă culoare. Violet, de exemplu. Ca pantofii mei din Singapore.

Intră în dormitor şi îi scoase din dulap. Îşi vârî picioarele în ei cu grijă. Piciorul aproape că nu mai

era umflat deloc, iar pantofii îi veneau de minune. Poate că o să mai fie un eveniment pe viitor la care o să-i pot purta. Sau poate că o să-mi găsesc un iubit nou și am să pot să-i iau la o întâlnire cu el. Doar că de data asta poate că am să-mi găsesc pe cineva cu care să mă potrivesc, și nu pe cineva care nu contează pentru mine cu adevărat.

Se întoarse în sufragerie cu un sentiment de neliniște. Știa că din cauza efectului pe care îl avusese accidentul de la Singapore asupra vieții ei și a tevaturii iscate de nunta inexistentă a lui Nieve, i se părea mai greu să revină la rutina traiului cotidian. Își dorise să plece la Tokio pentru a regăsi efervescența de care avea nevoie, dar acum era destul de sigură că fostul manager de fonduri avea să preia afacerile din Japonia. Crezuse că se poate descurca bine, dar dacă celălalt era un specialist japonez, atunci era clar mai bun decât ea. Iar Neil Lomond sigur că și-l dorea pe cel mai performant. Un manager cu experiență avea întotdeauna sorți de izbândă împotriva unei scorpii egoiste.

Dar poate că acum nu o mai vedea așa. Poate că își dădea seama cât de mult se schimba ea.

Când Neil sosise prima oară în Dublin, Darcey jucase de bunăvoie rolul blondei superficiale care îi provocase atâta suferință; dar începând cu incidentul din Singapore, simțea că, și dacă nu erau tocmai prieteni, tot se apropiaseră întru câtva. Nu voia să-i fie antipatică sau să-i facă o impresie proastă. Ar fi fost îngrijorător dacă această antipatie îl obliga să îi ia ei Japonia. Dacă așa era, atunci ce viitor mai avea ea în InvestorCorp? Dintr-odată reușise să-și depășească problemele cu Aidan Clarke. Poate că era timpul să-și depășească și problemele legate de Neil Lomond. Poate că era cazul să-și depășească problemele în general.

InvestorCorp era o companie mult mai mare ca Global Finance, iar hotărârile care se luau la nivel de consiliu aveau să-i împingă viața pe un făgaș pe care, poate, nu și-l mai dorea. Se simțise bine la Singapore, dar nu era sigură că își dorea să traverseze jumătate de glob. Adevărul e că, oricât de mult se distra, tot Europa îi plăcea mai mult.

O plantație de măslini în Toscana, își spuse stând pe marginea patului. Poate că până la urmă ăsta e visul meu.

Capitolul 34

Soarele lucea pe cer în Palo Alto când Nieve şi Aidan sosiră acasă. Nieve stătea pe trotuar cu mâinile vârâte adânc în pantalonii ei albi şi largi, aşteptând ca Aidan să-l plătească pe şoferul de taxi. Când maşina se îndepărtă, Sienna Mendez îi făcu semn cu mâna din grădina casei de peste drum. Nieve înghiţi în sec şi îi făcu semn. Sienna, care de obicei nu schimba mai mult de două vorbe cu ea, se grăbi să treacă strada.

— Ce mai faci? întrebă femeia. Am auzit despre scandal la ştiri. Sunteţi bine?

Asta îi plăcea lui Nieve în America: fără vrăjeli. Oamenii treceau direct la subiect.

— Nu ştiu, îi răspunse ea vecinei. Sigur că a fost destul de traumatizant şi, cum am fost plecată, nu sunt foarte în temă cu ceea ce se întâmplă. Dar mâine-dimineaţă mă duc la birou să aflu mai multe.

— Hei, sunt sigură că o să se rezolve totul, zise Sienna.

— Mersi. Tu ai mai auzit ceva despre asta?

Sienna clătină din cap.

— Cei de la ştiri îl beştelesc pe Mike Horgan. Câţiva colegi de-ai tăi au dat interviuri, iar dealerii s-au plâns, bineînţeles. Dar ce poţi să faci?

— Dumnezeu ştie, spuse Nieve. Oricum, Sienna, trebuie să intrăm în casă şi să despachetăm.

— Cum a fost nunta?

Sienna aruncă o privire umeraşului acoperit în care se afla rochia Vera Wang.

— V-a afectat în vreun fel tărăşenia de la Ennco?

Nieve se uită la Aidan şi apoi spuse cu tărie:

— Nu. Absolut deloc.

Puse rochia peste un braţ, iar cu celălalt îşi trase valiza Diane von Furstenberg spre casă.

— De ce nu i-ai spus? întrebă Aidan deschizând uşa de la intrare.

— De ce să-i spun? i-o întoarse ea. Şi-apoi, mă simt măritată.

Aidan râse.

— Şi cum rămâne cu reputaţia ta care trebuie îndreptată?

— Odată ce se clarifică lucrurile, de îndată ce ştiu că nu mi se aduc acuzaţii şi că totul e în ordine... atunci o să ne căsătorim. Dar nu vreau să afle nimeni ce s-a întâmplat.

— Până la urmă tot or să afle, îi spuse el. Prietenii noştri americani le vor povesti.

— Da, mă rog, am să mă ocup de asta mai târziu.

— Eu aş fi mers până la capăt, să ştii, zise Aidan.

— Da, ştiu. Dar eu nu am vrut să fie aşa.

Văzându-l că încerca să vorbească, îşi puse degetul peste buzele lui.

— Şi nu vreau să spun că îmi doream toată ceremonia cu fast. Vreau să fie totul în regulă când ne căsătorim. Vreau să însemne ceva.

— N-ar fi însemnat ceva şi-aşa?

— Desigur, răspunse ea. Dar nu ăsta era scopul. Nu puteam să mă prefac că lucrurile erau roz când nu

erau așa. Nici eu nu sunt în stare să joc un astfel de rol. Dar o să ne căsătorim cât de curând. Îți promit.

— Nieve?

— Ce?

— Nu trebuie să fie perfect, îi spuse el. Nu ai nevoie să îți îndrepți reputația. Nu avem nevoie de organizatoare de nunți. Nunta e o ceremonie foarte simplă între doi oameni care se iubesc.

Îl privi atent și simți cum i se umpleau ochii de lacrimi.

— Hei, hei. Îmi pare rău. N-am vrut să...

— Să nu-ți pară rău, rosti ea cu glas înecat. Să nu-ți pară rău că ești genul de om care știe ce contează în viață. Să nu-ți pară rău că ești tipul care mi-a rămas alături, deși am luat-o atât de razna în Irlanda! Sunt al naibii de norocoasă că te am pe tine, Aidan Clarke. Nu cred că te-am apreciat la adevărata valoare până acum.

— Ba sigur că da, zise el.

— Ba nu. Credeam că eu sunt cea mai grozavă în relația asta pentru că făceam avere. Dar tu m-ai susținut mereu. Mereu.

— Știu.

— Te iubesc, spuse ea.

— Am să te iubesc întotdeauna, îi promise luând-o în brațe și trecând pragul casei cu ea.

În Ennco se aflau atât contabili juridici, cât și anchetatori de la FBI. Toate birourile erau acoperite cu dosare și hârtii și nimeni nu avea voie să deschidă propriile calculatoare fără să ceară permisiunea. Conform Paolei Benedetti, compania declarase faliment, însă Decker Benson, o firmă rivală, făcuse o ofertă și acum se părea că Ennco va fi preluată. Prețul era modic și nu însemna nimic pentru deținătorii de acțiuni, dar le oferea angajaților o anumită siguranță.

— Te-ai descurcat foarte bine, Paola, zise Nieve aşteptând să vorbească cu unul dintre investitori.

— Am avut baftă, răspunse Paola. Nici n-ar fi trebuit să mă uit la raportul acela. Trebuia să tipăresc altul şi din greşeală l-am tipărit pe ăsta şi mi-am aruncat ochii pe el.

— Mai bine să ai noroc decât inteligenţă, observă ironică Nieve.

Paola ridică din umeri.

— Stai puţin, zise Nieve cu părere de rău. E nedrept ce-am spus. Tu ai avut şi noroc, şi inteligenţă. Odată ce ai văzut greşeala, ai ştiut că ceva nu era în regulă şi te-ai confruntat cu problema.

— Mersi, spuse Paola.

— Cred că o să te păstreze în noua firmă. Probabil că or să deschidă şi o creşă special pentru tine.

Paola făcu o grimasă.

— Sunt sigură că o să te păstreze şi pe tine.

— Nu ştiu dacă asta e o veste bună sau nu, zise Nieve. Chiar nu ştiu.

Cinci ore mai târziu, după ce oamenii care verificau compania o descusură fără milă, nu era sigură că mai voia să se implice vreodată în finanţe. Anchetatorii insistaseră asupra faptului că Paola, o simplă funcţionară administrativă din personalul ei, fusese cea care depistase greşeala şi îi cerură încontinuu motivele pentru care ea nu observase. Nieve se întreba de câte ori va mai fi nevoită să repete că raportul respectiv nu era responsabilitatea ei, că Harley Black purta răspunderea şi că Paola nici n-ar fi trebuit să-l vadă, până când în sfârşit va fi crezută.

După aceea ea şi Murphy Lewidge stătură în birou contemplând mobila.

— Nu suport să mi se smulgă banii din mână, se plânse Murphy. Când nu îi aveam, puteam măcar să mă concentrez asupra obţinerii lor. Dar când erau acolo, atât de aproape...

— Ştiu cum te simţi.

Nieve făcuse ceai pentru amândoi dintr-un pachet special pe care îl păstra pentru urgenţe.

— Deşi acum m-am cam obişnuit cu gândul că totul a fost doar un vis. Că niciodată nu au existat banii ăştia.

— Pentru noi nu au existat, zise Murphy amar. Ştiai că Mike a fost ameninţat cu moartea?

— Nu!

Îl privi înmărmurită.

— O, da, zise el. Şi dacă ar fi avut ocazia... Ridică din umeri. Sau poate că nu. Dar merită să i se întâmple ceva rău.

— Sunt de acord cu tine.

— Când îi aud pe oamenii de afaceri vorbind despre cum a construit el compania şi cât de grozav a fost şi aşa mai departe... Murphy se strâmbă. Pe spinarea noastră s-a îmbogăţit şi ar fi făcut-o în continuare. Nu mai era nevoie şi de escrocherie.

— Mă întreb oare când ar fi aflat oamenii despre conturile secrete.

— Odată şi-odată tot s-ar fi ştiut, zise Murphy. Ideea e că dacă nu s-ar fi aflat, până la urmă Mike s-ar fi achitat de datorii şi nimeni n-ar fi avut habar de asta.

Nieve oftă.

— La asta mă gândeam şi eu. Şi la faptul că într-un fel e vina mea, pentru că tot timpul o băteam la cap pe Paola să lucreze în plus ca să compenseze pentru urgenţele băiatului ei şi pentru chiulurile la ginecolog... Poate dacă n-aş fi făcut-o să se simtă atât de prost în legătură cu asta, nu s-ar fi uitat la bilanţurile acelea... În fine, probabil că trebuia să iasă la iveală înşelătoria, n-am fi putut să lucrăm în continuare pentru o companie care era delapidată, dar mi-aş fi dorit să nu se întâmple acum.

— Niciodată nu e un moment bun pentru aşa ceva, zise Murphy.

— Totuşi, nu pot să nu cred că e un semn pentru mine. Umblă vorba că vor să-i dea Paolei postul meu!

Murphy râse.

— Ceea ce mă face să mă întreb dacă cei noi sunt cu ceva mai buni decât cei vechi.

— Eu mă întreb dacă o să mai lucrăm vreodată în oraşul ăsta.

Nieve îşi lăsă cana goală pe fişet şi îl privi pe colegul ei descurajată.

Murphy râse din nou.

— Nu fi atât de pesimistă. Sigur că o să mai lucrăm. Pun pariu că o să primim oferte în următoarele zile.

— Sper, spuse Nieve. Dar, sincer, Murphy, nu ştiu dacă am energie să o iau de la capăt.

Murphy îi spuse că bineînţeles că avea, că era unul dintre cei mai dinamici oameni pe care îi ştia el şi că se pricepea de minune la ceea ce făcea.

Nieve nu era tocmai sigură dacă toate astea mai erau adevărate.

La sfârşitul săptămânii, ancheta o epuizase complet pe Nieve. Acum era sigură că nu i se putea imputa nimic, iar noii proprietari, Decker Benson, o anunţaseră că avea o şansă de a face parte din departamentul de reclamaţii de îndată ce se termina procesul de preluare. Crezuse că vestea aceasta o va înveseli şi o va motiva, dar în realitate, aşa cum îi spuse şi lui Aidan în seara aceea, nu mai ştia ce îşi dorea.

— E o prostie, se plânse, stând alături de el în balansoar. Am nevoie de bani. Avem nevoie de bani. Dar o parte din mine pur şi simplu nu mai vrea să-şi dea osteneala.

— Iubito, poate că avem nevoie de bani, dar nu de foarte mulţi, îi zise Aidan. De fiecare dată când te gândeşti la finanţele noastre, uiţi că şi eu am o slujbă

bine plătită. Şi că salariul meu poate acoperi cheltuielile cu ipoteca.

— Mi-au confiscat Acura, spuse ea posacă.

— Şi?

— Am nevoie de o maşină.

— Mai există şi Priusul, îi aminti el zâmbind, iar apoi deveni serios. Am putea să ne întoarcem în Irlanda.

Femeia îşi îndoi genunchii sub bărbie şi îl privi gânditoare.

— Ştiu că e şi asta o opţiune. Deşi, cum spuneam, în prezent, totul în Irlanda e foarte scump. Când eram înstăriţi şi puteam să cumpăr tot ce doream, nu era o problemă; dar în situaţia noastră de acum, nu ne putem permite nici o garsonieră în oraş!

— Dar ai fi acasă, stărui Aidan. Poate că ne-ar merge mai bine aşa.

— Dacă ţii neapărat să ne întoarcem în Irlanda, aşa o să facem, spuse ea cu jumătate de gură. Eu sunt de acord să facem cum vrei tu. Dar, ca să fiu sinceră, Aidan, locul ăsta e casa mea de suflet acum. În Irlanda m-am simţit ca o străină. Nu vreau să mă întorc. Îmi place aici. Vreau – vreau să ne întemeiem o familie aici. Odată şi-odată.

— O familie?

— Nu încă, se grăbi ea să spună. Nu sunt tocmai pregătită. Dar am ajuns la concluzia că deşi o slujbă e un lucru bun, mai frumos e să fii înconjurat de oameni care te iubesc. Şi cred că am putea face nişte copii tare isteţi.

Aidan râse.

— Nici vorbă că da.

— Aşa că haide să exersăm făcutul de odrasle.

— Mi-ai citit gândurile, zise el urmând-o pe scări.

Deşi era obosită şi deşi partida de amor o lăsase într-o lâncezeală plăcută, tot nu putea adormi. Din ziua când ieşise la iveală scandalul Ennco şi până acum, ea nu mai avusese parte de somn liniştit, şi se întreba dacă va mai ajunge vreodată să doarmă normal. Ieşi de sub plapumă, iar Aidan se foi puţin.

— Eşti bine? mormăi el.

— Absolut, îl asigură ea. Nu pot să dorm. Dar nu te scula. Sunt în regulă.

Merse în vârful picioarelor până în birou şi deschise calculatorul.

Nu mai avea acces la dosarele Ennco. Asta n-ar fi atât de grav, îşi spuse ea privind pagina de web a companiei, care fusese deja refăcută de Decker Benson. Probabil că stăteam prea mult cu ochii în dosarele alea afurisite. Păcat că nu erau cele bune.

Totuşi, avea documentele ei proprii. Anchetatorii încă nu o întrebaseră de fişierele personale, lucru care o mirase. Aşa ar fi trebuit să facă, după părerea ei. Nu că ar mai fi contat. Pentru prima oară în viaţă, era fără vină.

Însă pe calculatorul ei stocase documente, e-mailuri şi, în general, foarte multe informaţii. Trebuia să le spună despre asta. Aşa avea să şi facă. Nu înainte de a salva totul.

Îşi copie toate fişierele pe un DVD, apoi trimise câteva e-mailuri şi închise computerul. De data asta, când se întinse în pat, adormi imediat.

Capitolul 35

Convenirăsă se întâlnească la poarta de îmbarcare în avion, însă Darcey îl zări pe Neil în cafenea, unde își bea obișnuitul espresso. Nu era sigură dacă să îi facă semn, însă el aruncă o privire peste mese și o văzu.

— Bună dimineața, zise Neil.

— Bună, răspunse ea.

Își termină cafeaua dintr-o singură sorbitură și puse înapoi ceșcuța pe farfuria albă.

— Precis nu îți face bine la stomac, observă el cu blândețe.

— Stomacul meu poate să-și poarte și singur de grijă, îl asigură ea. În plus, am nevoie neapărat de ceva care să îmi trezească simțurile în dimineața asta.

— Văd că ai scăpat de ghips.

— Alaltăieri, spuse ea.

— Ce-ți mai face încheietura?

— Bine, mersi.

Poate că nu o mai considera o scorpie, se gândi ea, dar ceva tot se schimbase. Între ei stăruia o iritare pe care nu reușea să o surprindă clar. Se uită la ceas.

— Mai e timp berechet, zise Neil.

— Știu.

Dar se ridică şi-aşa, cu o dorinţă bruscă de a fi singură.

— Trebuie să merg la toaletă. Ne vedem la poarta de îmbarcare.

Pe drum îşi cumpără un ziar, astfel încât, când apăru şi Neil, era deja cufundată în articolele despre finanţe. Acesta văzu titlul „Decker cumpără Ennco" şi tuşi semnificativ. Ea îl privi nedumerită.

— Da?

— Mă întrebam cum le mai merge. Mai ai vreo veste de la ei?

— Am primit un e-mail de la Nieve, îi spuse ea. Crede că nu există acuzaţii împotriva ei, dar nu e sigură. Se pare că i s-a oferit o slujbă în noul format, dar nu crede că o s-o accepte. Se pare că s-a săturat de finanţe la nivel înalt deocamdată.

— Ceea ce înseamnă că în timp ce tu faci furori, ea a pierdut cursa, observă Neil.

Darcey îl privi mirată.

— Eu nu gândesc aşa, spuse ea.

— Nu?

— Sigur că nu!

— Şi nu-ţi pare câtuşi de puţin bine că în sfârşit a primit ce merita? întrebă el. Fata care ţi-a stricat viaţa acum şi-a stricat-o şi pe-a ei. Asta nu îţi dă nici o satisfacţie?

Darcey tăcu.

— Mi-ai zis odată că voiai să afle şi ea cum e să-ţi fie luat tot ce ţi-ai dorit vreodată.

— Depinde dacă ştii bine ce îţi doreşti cu adevărat. Şi dacă îţi dai seama când îţi este luat.

Şi-ar fi dorit să poată citi privirea lui când îi spuse aceste cuvinte, dar niciodată nu se pricepuse la asta.

— E cazul să mergem, zise ea rupând tăcerea dintre ei.

Neil dădu din cap şi se îndreptară spre poarta de îmbarcare.

Nu vorbiră mai deloc în timpul zborului sau pe drum spre cartierul financiar. Darcey era convinsă că exista o tensiune între ei şi începu să îşi închipuie că Neil nu voia să îi vorbească pentru că făcea parte din comisia care avea să se descotorosească de ea. Să o concedieze. Să o dea la o parte. Ceva de genul ăsta. Aduseseră un japonez. Poate că mai angajau şi alţi oameni noi. Poate că nu voia să lucreze în acelaşi birou cu fosta lui soţie. Poate că nu putea face faţă situaţiei. El era mai important pentru firmă decât ea. Astfel că, pe măsură ce se apropiau de birourile companiei, simţea emoţiile dându-i ghes şi mai tare. Îşi şterse palmele transpirate de fustă.

— Darcey. Mă bucur să te văd.

Gordon Campbell îi zâmbi larg când o văzu intrând în sala şedinţelor de consiliu. Ceilalţi membri, care deja se aflau acolo cu câte o cană de cafea în mână, o salutară şi ei.

— Cafea, ceai? întrebă Gordon.

— Mulţumesc, zise ea. Cafea; neagră, fără zahăr.

Îi turnă şi ei o cană şi apoi îi făcu semn să ia loc. Ea se aşeză într-un scaun aproape de mijlocul mesei. Ceilalţi îi urmară exemplul.

— Aşadar, vorbi Gordon. Şederea ta la Singapore a avut rezultate bune. Şi am impresia că de atunci am mai primit fonduri.

— Da, încuviinţă ea din cap. Media Holdings ne-a trimis douăzeci de milioane ieri.

Fusese încântată când aflase. Media Holdings fusese prima companie cu care avusese întâlnire, când era încă emoţionată şi nesigură. Nu se prea aşteptase la nimic din partea lor.

— Așa că singurii care nu ne-au abordat sunt...

— Orchard Investments, îl informă ea. Dar am vorbit ieri cu Tricia Lim, unul dintre managerii de acolo, și sunt destul de sigură că o să primim ceva până luna viitoare.

— Și ți-ai revenit după căzătură? întrebă Michael Banks.

Darcey încuviință din cap.

— Arăta mai grav decât era. Dar vă mulțumesc foarte mult pentru grijă. Mi-a fost de mare folos faptul că Neil a venit să mă ajute.

— Nu te-a descurajat, nu-i așa? Mai dorești să călătorești pentru noi? întrebă Alec Burton, un alt director.

Ce întrebare stupidă, se gândi ea. Zău așa, uneori consiliul e foarte condescendent.

— Sigur că da.

— Atunci, Darcey, voiam să vorbim cu tine despre asta, zise Gordon, schimbând tonul și subiectul conversației. Și despre ce ai putea să faci în viitor.

Acum chiar că era îngrijorată. Părea prea serios ca să fie de bine. Prea avea aerul că o să-i dea o veste proastă. Dar n-ar fi fost corect. Se descurcase bine. Toată lumea era de acord cu asta. Își aduse aminte cât de mult muncise, înainte de preluare, pentru Global Finance, și până acum, fiind nevoită să se adapteze la mediul de lucru al lui InvestorCorp. Își făcea griji ca, în ciuda succesului cu Singapore, consiliul să nu aibă pe cineva mai potrivit pentru slujba ei. Întotdeauna își spusese că erau alții mai potriviți pentru slujba asta, mereu se temuse că o să fie dată de gol. De-abia acum, printre acești oameni, realiză că nu avea nici un cusur care să fie dat de gol. Că era bună la ceea ce făcea.

— ...așa că...

Reveni la realitate fără să fi auzit cuvintele lui Gordon, pentru că se temea de concluzie.

— ... credem că cea mai bună idee ar fi să îți oferim ție postul.

Darcey clipi. Ce post? Nu îl auzise bine. Dar nu putea să întrebe; ar fi făcut impresie proastă dacă întreba.

— Ce părere ai?

O privire întrebători. Ea înghiți în sec.

— E o schimbare importantă, zise Neil, care o privise în tot acest răstimp. Director la departamentul de afaceri.

Dar, își spuse ea, asta era slujba lui. Asta făcea el. Se încruntă.

— Eu, unul, sunt mulțumit să îl înlocuiesc pe Douglas la sediul din Dublin, continuă Neil. Dar mi se pare că ești omul perfect pentru postul meu de aici.

Îi scăpase partea asta!

— Ăăă, n-am înțeles foarte bine ce se întâmplă cu Douglas, zise ea.

— Se întoarce la Edinburgh, o lămuri Gordon.

— Credem că Neil îi poate prelua postul cu succes, adăugă Michael. Și e la fel de sigur că tu ești ideală pentru postul lui Neil.

— Așadar?

Gordon Campbell încă aștepta un răspuns.

— Ăăă, e chiar... o onoare pentru mine... îngăimă ea. Sincer, sunt puțin surprinsă.

— De ce? întrebă Michael. O meriți.

O merit, își spuse ea. Merit să fiu... Dumnezeule, o să fiu director! Director de afaceri. E o slujbă foarte, foarte importantă și mi-au oferit-o mie. Nu s-a pus niciodată problema să fiu concediată – de ce am crezut asta? Toate astea se întâmplă pentru că mă pricep la ceea ce fac. Deși nu gândesc... mă rog, știu că mă pricep, totuși... director. Eu!

Începu să râdă și se opri imediat. Avea impresia că se comportă puțin isteric.

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ GH. ȘINCAI BIHOR

— Deci voi lucra la sediul...

— De aici, zise Gordon.

Ea dădu din cap.

Asta era un lucru bun. Sigur că va fi nevoită să se mute din Dublin, să-şi părăsească minunatul apartament, precum şi toţi prietenii, dar poate că i-ar prinde bine. În ultimul timp fusese neliniştită; era ocazia perfectă de a scăpa de acest sentiment. Viaţa ei personală se schimbase şi ea – îi revăzuse pe Aidan şi pe Nieve; se confruntase cu toate problemele pe care le evitase până acum; astfel încât se eliberase de povara pe care singură şi-o impusese şi pe care o purta pe umeri de atâta timp. Era momentul pentru o schimbare, iar aceasta era cea mai indicată.

— Să înţeleg că accepţi oferta noastră? întrebă Gordon Campbell.

Încă nu-i venea să creadă că e adevărat. Se tot gândea că nu merită, că slujba şi viaţa asta îi picaseră din cer, că nu şi le dorise cu atâta înflăcărare ca Nieve, dar tot avea parte de ele. (Bun, îşi spuse, acum vino-ţi în fire! InvestorCorp nu te va transforma într-o multimilionară, aşa cum era cât pe-aci să devină Nieve.) Totuşi! Era un om important. Era director de afaceri. Era o tipă de succes! Se strădui din greu să nu trădeze emoţia şi însufleţirea care o cuprinseseră. Voia să dea impresia că i se pare absolut normal să fie promovată. De parcă nu primea nimic mai mult decât ceea ce merita.

— Desigur, încuviinţă ea. Sunt atât de... încântată.

Nu îşi găsea cuvintele.

— Excelent.

Neil se ridică de la masă şi trecu în anticameră. Se întoarse cu o frapieră în care se aflau câteva sticle de şampanie la gheaţă.

— Felicitări, Darcey, spuse el trăgând încet de dopul primei sticle. În cinstea noului director de afaceri al InvestorCorp.

— Mulțumesc, zise ea simțind că îi tremurau mâinile. Mulțumesc tuturor. Sunt... aș vrea să cunosc mai multe cuvinte. Sunt... ăă... încântată.

Câteva ore mai târziu, amețită de trei pahare de șampanie și încă uluită de această întâmplare, se îmbarca în avionul spre Dublin alături de Neil. Nu vorbiseră aproape deloc pe drum spre aeroport sau în timp ce așteptau avionul (Darcey fusese încă în transă); dar acum, trântindu-se pe locul ei, îl privi și îl întrebă de ce nu îi spusese.

— Sincer, credeam că ai să ghicești, îi explică el în timp ce ea își punea centura de siguranță. Era atât de evident.

— De ce?

Darcey se lupta să ajusteze centura. Persoana care stătuse înainte pe scaun trebuie să fi fost o matahală de vreo cinci ori mai mare ca ea. Dar șampania o moleșise și nu reușea să se descurce.

— Fir-ar să fie, lasă-mă pe mine, zise Neil impacientat și îi strânse centura.

— Mersi.

— Toată lumea știa că Douglas vrea să se întoarcă la Edinburgh, zise el lăsându-se înapoi în scaun. Dacă nu o dădeam în bară rău de tot, eu eram cel mai probabil candidat pentru postul lui. Și toată lumea vorbea despre cât de bine te-ai descurcat; eram sigur că o să-ți pice fisa că vrem să îți oferim slujba asta.

— De ce? întrebă ea. De ce să cred așa ceva? Sigur, pot să fac față, dar nu sunt chiar o fire potrivită cu o funcție de responsabilitate. Sunt doar... un om ca toți oamenii.

Neil râse.

— Categoric ești potrivită pentru funcție, o contrazise el. Câteodată ești așa de potrivită, că mă sperii.

— Mă îndoiesc, zâmbi ea vag.

— O, Darcey, tu întotdeauna ai puterea să mă sperii.

Zâmbetul lui era la fel de vag.

Darcey nu știa ce să răspundă, așa că nu răspunse nimic. Apoi avionul se puse în mișcare, străbătu pista hurducăind și se înălță lin în văzduh.

Zburau deasupra mării în momentul în care căpitanul declanșă semnalul de punere a centurilor de siguranță și spuse personalului de zbor să se așeze și ei deoarece se anunța o furtună pe care nu o puteau evita, iar avionul avea să fie puțin zguduit.

Darcey îi aruncă o privire lui Neil, care era cufundat într-un alt ziar, și apoi își strânse centura în jurul taliei. Avionul se smunci brusc, și ea respiră adânc.

— Te simți bine?

Neil împături ziarul și îl puse în buzunarul din față; treceau printr-o perdea de nori întunecați și turbulenți.

Femeia dădu din cap și se uită înspre culoar. Un preot de vizavi, din scaunul de la geam, își făcu cruce atunci când avionul se clătină, iar femeia din spatele ei scoase un țipăt necontrolat.

— Nu-mi place deloc, observă Neil încordat. Știu că nu se întâmplă nimic, dar mă deranjează că nu am nici un control asupra situației.

— *Que sera sera*, spuse Darcey.

— Cât de filosofic!

Bărbatul se agăță mai tare de scaun.

— N-ai ce-i face, zise ea ridicând din umeri. E ca și cum ai rămâne blocat în lift. Poate c-o să fie bine, poate nu. Nu schimbi nimic dacă îți faci griji.

Icni şi ea când aeronava se îndreptă dintr-odată spre pământ, coborând cu repeziciune; dar de îndată se opri şi începu să zboare la acelaşi nivel.

— Ar fi un adevărat şoc pentru InvestorCorp să piardă şi fostul, şi actualul director de afaceri în aceeaşi zi.

Neil încerca să vorbească pe un ton lejer şi Darcey râse.

— Poate că e un complot pus la cale de rivalii noştri, zise ea.

Avionul încetini brusc, iar Neil luă o gură zdravănă de aer.

— În momente din astea, oamenii îşi povestesc secretele cele mai intime.

— O, mai e destul timp până atunci, glumi ea. Când încep să strige „Doamne, păzeşte-ne", atunci poţi să-mi spui că n-am divorţat niciodată, sau ceva de genul ăsta.

Neil o privi, iar ea descoperi o expresie de nedescifrat în ochii lui.

— *Suntem* divorţaţi, se grăbi ea să spună. Vreau să zic – nu e unul dintre secretele tale, nu? Am văzut actele. Nu erau contrafăcute.

— Sigur că suntem divorţaţi, zise el puţin enervat. Nu vorbi prostii.

— Alt secret mai ruşinos nu mi-a venit în minte, observă ea sec. Tu ai vreunul?

Neil clătină din cap.

— Bun, spuse ea. Deşi e cam trist că nu avem şi noi măcar o taină ruşinoasă.

Avionul fu din nou zguduit şi cei doi închiseră pentru o clipă ochii.

— Păi, eu nu am nici un secret, în schimb vreau să-mi cer scuze, începu Neil.

— Pentru ce?

— Că te-am făcut scorpie înfumurată și egoistă.

— Ți-ai mai cerut iertare.

— Da, dar tot mă simt prost. Nu ești înfumurată și nici egoistă și n-ar fi trebuit s-o spun.

— Neil, înfumurată poate nu sunt – ce rost are când nu ești frumoasă de pici? Dar sunt egoistă. Sunt foarte egoistă, doar că nu mi-am dat seama. Mă credeam profundă și gânditoare și așa mai departe. Dar nu eram decât obsedată de propria mea persoană. Mă simțeam urgisită pentru că prietena mea fusese puțin afurisită și tipul pe care îl iubeam nu mă iubea la rândul lui! Cât de penibil poți să fii?!

— A fost ceva mai complicat, spuse Neil.

— De fapt, în esență era simplu. Sigur că existau o mulțime de lucruri cu care nu știam să mă confrunt. Dar știi ce, te-am cunoscut pe tine, erai minunat, iar eu, în loc să mă comport ca un adult, m-am hotărât să distrug și viețile noastre. M-am măritat cu tine pentru că a fost cu putință, nu pentru că mi-o doream cu adevărat. A fost o mare greșeală din partea mea și dacă e vorba de scuze, eu ar trebui să mi le cer, pentru că am fost – așa cum ai zis și tu – egoistă până în măduva oaselor. Și în legătură cu înfumurarea ai cam avut dreptate. Nu îmi pusesem în gând să mă duc la nuntă și să i-l suflu pe Aidan de sub nas lui Nieve, în schimb, am vrut să arăt grozav și să-l fac să mă considere de o mie de ori mai frumoasă ca ea. Așa că și acuzația de înfumurare e oarecum fondată.

— Uau, zâmbi el. Ce explozie de autocritică.

— Știu.

— Dar ești cam aspră cu tine însăți.

— Nu prea cred.

— N-a fost așa de rău să fiu însurat cu tine, zise Neil.

Darcey zâmbi.

— Mersi. Dar când totul se năruie, ai tendința să te concentrezi numai asupra părților nasoale și să uiți de momentele frumoase.

Bărbatul dădu din cap.

— Cum ar fi Crăciunul nostru în Scoția.

Ningea. Ea era entuziasmată pentru că totul avea un aer atât de neașteptat de tradițional. În noaptea de Crăciun făcură o plimbare pe domeniul hotelului la care se cazaseră. Sub lumina argintie a lunii aproape pline, pașii lor scârțâiau în zăpadă, spre crângul de la capătul domeniului, lăsând o dâră de urme – cele mari, ale bocancilor lui, iar cele mici, ale ei.

Se așezară pe o buturugă de pin și cântară împreună un colind, apoi, când ea se plânse de frig, Neil o luă în brațe și își strecură mâna pe sub fusta ei scurtă de stofă; ea chicotea spunând că o să-i înghețe fundul, dar el o asigură că avea mijloacele lui de a-i ține de cald...

Darcey se făcu roșie ca sfecla aducându-și aminte și speră că el nu-și mai amintea. Încercă să nu trădeze nici o emoție. Una era să-și ceară scuze fiecare și să se poarte frumos unul cu altul; însă nu voia să se gândească la partidele lor de amor din trecut. Era șeful ei, ce naiba! Și era cu prietena ei cea mai bună. Gândindu-se la Anna, se trezi de-a binelea la realitate. Am depășit situația, își spuse. Și e clar că și Neil a făcut același lucru. În prezentul nostru nu mai e loc de trecut.

Încă o zguduitură zdravănă înfioră avionul, iar lui Darcey i se puse un nod în gât când acesta coborî din nou abrupt, înainte de a-și relua traiectoria normală.

— Crezi că or să se căsătorească până la urmă?

Glasul lui Neil îi întrerupse șirul gândurilor.

— Hm?

— Nieve și Aidan. O să meargă până la capăt?

— Cred. Probabil.

Darcey ridică din umeri.

— Nu mă mai preocupă. Sincer.

El dădu din cap.

— Îmi pare rău. Vorbesc doar ca să-mi distrag atenţia de la faptul că ne clătinăm mai ceva ca la cutremur.

— Bine, zise ea. În caz că o s-o sfârşim tragic, ca să nu mori curios, află că am vorbit cu Aidan şi am vorbit şi cu Nieve şi... nu prea cred că o să mai fiu vreodată prietena ei cea mai bună, dar nici n-o mai urăsc.

— Şi pe el?

— Nici pe el nu-l mai urăsc.

— Îl mai iubeşti?

Se lăsă o tăcere apăsătoare între ei.

— Îmi plăcea să cred că da, vorbi ea într-un final. Îmi plăcea să cred că îl întâlnisem pe bărbatul visurilor mele, că eram pe punctul de a ne căsători şi că dacă aş fi rămas cu el, viaţa mea ar fi fost perfectă. M-am folosit de el ca să-mi justific fiecare greşeală. Dar el e acum alt om şi eu la fel. Aşa că bineînţeles că nu-l mai iubesc.

Smucitura cea mai puternică scutură avionul, iar Darcey icni. Deşi de obicei nu avea o problemă cu tulburările atmosferice, nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva. Şi probabil că nu era exclus ca pilotul să facă vreo greşeală elementară, transformând zborul banal înapoi spre Dublin într-un titlu de-o şchioapă pe prima pagină a ziarelor.

Din instinct, se agăţă şi ea de scaun şi simţi degetele calde ale lui Neil pe cotieră.

— Pardon, îi spuse.

— Nu-i nimic. Îmi place să simt că am pe cineva aproape.

Şi apoi, la fel de brusc cum intraseră în zona de turbulenţă, zguduiturile pierdură din intensitate, iar aeronava începu să zboare din nou drept şi lin.

— Ne cerem scuze pentru inconveniențe, se auzi glasul vesel al pilotului. Nu au putut fi evitate. Însă vremea în Dublin e frumoasă.

Darcey își lăsă mâna în poală, își lărgi strânsoarea centurii de siguranță, pe care însă nu o desfăcu.

Neil dădu și el drumul cotierei și își dezmorți degetele.

— Te cam zdruncină o asemenea experiență, spuse.

— Ei, a mai ajutat și șampania, îi spuse ea. Estompează sentimentul de groază.

Semnalul de punere a centurilor de siguranță se aprinse din nou și amândoi îl priviră circumspecți, însă de data asta motivul era aterizarea pe aeroportul din Dublin.

— Ce-ar fi să mergem să mâncăm undeva? sugeră el după ce coborâră din avion. Pentru a sărbători.

— Am sărbătorit deja, spuse ea. Am ieșit la prânz cu cei din consiliu și am băut șampanie.

— Nu, deșteapto. Sărbătorim faptul că nu ne-am prăbușit pe pistă.

Darcey râse.

— Asta nu avea cum să se întâmple.

— Cum zici tu.

Neil o privi întrebător, iar ea ridică din umeri.

— De ce nu? Te-ai gândit la vreun loc anume?

Merseră la restaurantul Roly's din Ballsbridge, unde Darcey de-abia îl împiedică pe Neil să mai comande șampanie.

— Un pahar de vin îmi ajunge, zise ea. Nu mai rezist la băutură în ultimul timp.

Așa că bărbatul ceru un Sauvignon Blanc înviorător, potrivit cu salata Caesar pe care o comandase ea, iar pentru friptura lui alese un Pinot Noir.

— Nu știu de ce sunt așa flămând, remarcă el când chelnerița le oferi pâine, iar el își adjudecă mai multe sortimente. Am mâncat bine la prânz. Cred că e din cauză că am scăpat de moarte sigură în văzduh.

— Fraierule, zâmbi ea refuzând pâinea.

— Trăiești foarte sănătos în ultimul timp, observă el. Alcool puțin, dietă ușoară – am băgat de seamă că nici la prânz nu ai prea mâncat.

— Păi, încerc să fiu mai echilibrată în legătură cu viața mea în general, îi explică ea. Vizez moderația.

— Probabil că uneori e plictisitor.

— Nu tocmai. Aș zice că mi-e mai ușor așa.

Neil dădu din cap.

— Așa că, din moment ce am scăpat de la o moarte sigură și pentru că nu mă mai consideri o scorpie înfumurată, spune-mi cum ți-a mers în ultimii zece ani, îl îndemnă ea după ce sorbi o cantitate apreciabilă de vin rece dintr-o înghițitură. Acum că știi totul despre mine, povestește-mi despre tine.

Începu să pălăvrăgească, în principiu despre cariera lui și șederile prin străinătate, ajungând până la promovarea în slujba pe care ea urma acum s-o preia. Accentul îi deveni mai blând pe măsură ce vorbea, așa cum fusese la petrecerea de Crăciun la care dansase cu el, gândindu-se că era minunat. Își amintea sentimentul de siguranță și de alinare pe care îl încercase simțindu-i îmbrățișarea. Și cum uitase, pentru o clipă, de Aidan Clarke și Nieve Stapleton, de cum ar fi trebuit să fie lucrurile.

De ce nu l-am iubit? se întrebă. El ținea la mine. Eu țineam la el. Mă făcea fericită. De ce nu l-am iubit?

Îi reveni senzația de gol în stomac pe care o avusese când avionul intrase în zona de turbulență.

Îl *iubise* de fapt, sigur că da. Îl iubise când o ceruse în căsătorie și când merseseră la Gretna Green. Îl

iubise când se prostiseră cu Häagen-Dasz şi când făcuseră amor pe frigul acela crâncen din pădure, în Scoţia. Dar se hotărî că nu-l iubise atunci când lucrurile se înrăutăţiseră, când el devenise mai ocupat, plecând la întâlniri şi lăsând-o pe ea acasă – fusese îngrozită la gândul că-şi va găsi pe altcineva, ca şi Aidan. Aşa că sfârşise prin a crede că nu-l iubise niciodată cu adevărat. Că se măritase cu el ca să nu rămână pe dinafară. Iar apoi, el încetase să o mai iubească, iar ea se bucurase, spunându-şi că şi-aşa nu fusese îndrăgostită de el.

Dar asta era o minciună. Acum nu îl mai iubea, dar îl iubise atunci. Sincer.

— Darcey? Ai păţit ceva?

Dădu din cap, deşi privirea îi era îndreptată în altă parte, pentru a nu-l lăsa să-i citească tulburarea în ochi.

— Şi apoi a apărut Megan, spuse el fără ocolişuri.

— Megan?

— Fata cu care aproape că m-am căsătorit, îi aminti el.

— A, da, Megan.

— Minunată femeie. Totuşi, era din Glasgow.

Ochii lui sclipiră.

— Och, zâmbi ea. Tot ce-ţi pohteşte inimioara, jupânaşule.

Îi mai spusese odată asta. Tot într-un restaurant. Undeva prin Londra. La scurt timp după ce se căsătoriseră. Atunci el observase că singurul lucru care mai lipsea era un tată multimilionar şi foarte bătrân. Fusese o seară lejeră şi încărcată de glume. Şi-o amintea perfect. Nu mai ţinea minte numele restaurantului, dar ştia că era pe undeva pe King's Road. Un local de fiţe, care îi plăcuse cu toate că era prea în stil de fetişcană. Însă îl anunţă că şi ea era încă fetişcană, aşa că se potrivea de data asta. Iar el o asigură că era fetişcana

ideală pentru el. Apoi Neil aduse vorba de tatăl ei, și atunci dăduse ea replica „tot ce-ți pohtește inimioara". Râseră, iar ea se plânse că tatăl său nu era decât un porc infidel. Ar fi adăugat „ca toți bărbații, de altfel", pentru că se gândea la Aidan Clarke, dar fix în momentul acela privi în ochii lui Neil și se hotărî că el nu i-ar fi niciodată infidel. Din acea zi, a început să-i fie frică de intențiile altor femei de a-l seduce.

Închise ochii ca să șteargă amintirea.

— Sigur n-ai pățit nimic? întrebă el. Nu te doare încheietura?

Își dădu seama că mâna ei dreaptă o strângea cu putere pe cea stângă. Deschise ochii.

— Sunt în regulă, spuse, cu sentimentul că vorbele ieșeau din gura altcuiva. Poate puțin obosită.

— Vrei să plecăm?

Asta ar fi vrut, de fapt, dar clătină din cap și spuse nu, se simțea bine; îl întrebă cum mergea cu preluarea postului din Dublin și dacă și-o dorise de la bun început.

— Nu plănuiam să rămân în Dublin, zise el. Dar e un post bun, iar oamenii sunt de treabă, așa că o să-mi priască, probabil.

— Ciudat că tu rămâi la Dublin, iar eu plec la Edinburgh, remarcă ea.

— Da, păi, așa merg lucrurile pe planeta afacerilor. Poate că în câțiva ani o să mă satur, și tu la fel, și o să ne întâlnim la ferma aceea de măslini din Toscana.

— Cred că am renunțat la visul ăsta, spuse ea. Acum am alte ambiții.

— Desigur, încuviință el. Să faci pe șefa, să simți puterea și să le dai cu tifla tuturor.

— Nu cred că mă caracterizează asta, mărturisi ea. Dar dacă alții...

— Alții sunt convinși că te caracterizează, o asigură el.

— Tu tot pe mine m-ai fi ales pentru slujba asta? întrebă ea privindu-l curioasă.

El dădu din cap.

— Nu-mi vine să cred că tâmpiții ăia de la Global Finance nu te-au promovat mai devreme. Succesele pe care le-ai înregistrat sunt fenomenale. Când am verificat statisticile, la Edinburgh, am fost uluiți.

— Ce ciudat, chicoti ea, știind că alcoolul o făcea să se comporte stupid și încercând să se abțină. Cum au evoluat lucrurile.

— Ai să te descurci de minune, o încurajă Neil. Și... sunt foarte mândru de tine.

— Mersi.

Ar fi vrut să se apropie de el și să îl atingă. Nu știa de ce, dar simțea nevoia asta. Dorea să îl ia de mână și să își petreacă degetele printre degetele lui. Se întreba dacă Neil mai avea bătătura la mâna stângă pe care o căpătase făcând karate în tinerețe. Andy McNab, om de acțiune, își spuse ea.

Telefonul lui sună, iar Neil verifică mesajul scris pe care îl primise.

— Anna, zise, în timp ce tasta un răspuns. Se întreba cum ai primit vestea.

— Anna știa?

— Desigur. La urma urmei, e directorul de resurse umane. I-am spus că o sun mai târziu.

Dar de ce ar suna-o mai târziu? Ca să vorbească despre afaceri? Sau nu? Darcey simți o arsură în piept la gândul că Neil și Anna aveau să discute despre ea. Și-l închipuia pe Neil zicând că totul era în regulă, că acceptase slujba la Edinburgh și că în curând avea să lucreze altundeva, slavă Domnului. Și pe Anna ușurată că Darcey nu-i mai stătea în cale, pentru că oricât de puternică era prietenia lor, tot era stingherită să aibă o relație cu fostul ei soț.

Nu se poate să mi se întâmple asta mie, se gândi Darcey, împingând mâncarea de colo-colo prin farfurie şi luând câte o gură de vin. E imposibil să fiu... geloasă pe Anna. Şi pe faptul că ea şi Neil sunt un cuplu, că deşi el e aici cu mine, luăm cina şi ne-am petrecut ziua împreună, până la urmă e doar şeful meu.

Nu e şeful meu, îşi spuse. E omologul meu. Şi eu sunt acum director. Iar mâine-dimineaţă o să mă simt mai bine.

Capitolul 36

Darcey nu știa câți oameni aveau să apară la barul Excise vineri-seara, în ultima ei săptămână la Dublin. Formulase o invitație generală și îi rugase pe cei din local să împrejmuiască spațiul alocat angajaților de la InvestorCorp; se temea totuși că vor veni prea puțini oameni și că spațiul rezervat avea să arate cam pustiu. Cu toate acestea, pe la ora opt, barul gemea de lume, iar ea își dădu seama că trei sferturi din cei invitați se prezentaseră să îi ureze noroc.

— Sigur că au venit, exclamă Anna cu o privire care punea la îndoială sănătatea mintală a prietenei ei. De ce n-ar fi venit?

— Astă-seară e un meci de fotbal, îi explică Darcey. Și știi cât de înnebuniți sunt după fotbal.

— Da, dar preferă să se distreze alături de tine, îi spuse Anna.

Darcey zâmbi.

— Păi, cred că și eu am chef de distracție.

— Îți pare bine că pleci la Edinburgh? o întrebă Anna.

— Sigur că da. Am emoții, dar e normal. La drept vorbind, am inima cât un purice. Dar trebuie să încerc.

— Așa te vreau!

— Prima întâlnire o am cu tipul ăla nou pe care l-au angajat ca să meargă la Tokio, zise Darcey amuzată. Ceea ce ar trebui să fie interesant, cred.

— Probabil că e îngrozit de tine. Femeia de fier venită de la Dublin ca să preia conducerea.

— Crezi?

— Absolut.

Darcey râse.

— Nu te cred, dar mersi oricum.

— Hei, Darcey!

Walter se apropie de ea şi o bătu pe umăr.

— Bravo ţie, sper să ai parte de megasuccese în Edinburgh. Sunt convins că aşa o să fie.

— Mersi, spuse ea.

Îşi petrecu mare parte din seară mulţumindu-le colegilor, care îi urară numai bine în viitor. Era impresionată să vadă că ei chiar o considerau demnă de promovare; se bucura că oamenii cu care se mai ciondănise în trecut veneau acum să îi spună că va fi un director excelent. Sally, fata de la recepţie, mărturisi că ceruse o slujbă în departamentul de servicii cu clienţii şi avea interviul programat pentru luni.

— Fii încrezătoare, o sfătui Darcey. Sunt sigură că ai să te descurci grozav. Şi nu uita că mă poţi suna oricând dacă ai nevoie de vreun sfat.

Sally dădu din cap şi spuse că aşa va face şi că spera să ajungă şi ea director într-o bună zi. Darcey îi zâmbi şi zise că şi ea spera acelaşi lucru.

— E minunat că ai primit slujba, îi zise John Kennealy mai târziu, stând de vorbă cu ea. Dar cu cine am să te pot oare înlocui în echipa pentru concursul de cultură generală?

Ea chicoti:

— Neil Lomond?

— Mai lasă-mă! exclamă el pe un ton prietenos. Totuşi... Cercetă scrutător mulţimea de oameni. Poate că e un înlocuitor bun.

Darcey urmări privirea lui John şi îl văzu pe Neil croindu-şi drum prin mulţime.

— Bună, zise el. Îmi cer scuze pentru întârziere. Am avut câteva lucruri de făcut la birou.

— Nici o problemă, răspunse ea. Mă bucur să te văd. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Nu e nevoie, zâmbi el. M-am întâlnit cu Gareth la intrare. S-a oferit să-mi ia o halbă de bere. Cred că oamenii adoptă tactica „Dă-i de băut şefului" în seara asta.

— Sunt doar prietenoşi, zise ea severă. Nimănui nu îi pasă că eşti şeful.

— Probabil că nu, încuviinţă el vesel când Gareth, din personalul de la contabilitate, li se alătură oferindu-i halba. Noroc!

Seara se scurse într-o atmosferă halucinantă. Darcey bău şampanie (se întreba dacă nu cumva începea să-i cam placă: poate că ţinea de statutul de director!) şi se bucură de zumzetul conversaţiilor însufleţite din jurul ei. Îi auzi pe doi angajaţi mai tineri întrebându-se dacă trebuia să fii extrem de inteligent ca să avansezi la firmă, iar ea îi întrerupse spunându-le că nu era nevoie decât de dorinţa de a avea succes. Apoi se întrebă de ce se hotărâse ea că îşi dorea succes pe plan profesional, deşi niciodată nu i se păruse important.

La ora la care se închidea barul, singurii rămaşi erau ea, Anna, Neil şi vreo şase tineri care plănuiau să dea o raită prin cluburi. Atât Neil, cât şi Anna declarară că nu aveau nici o intenţie să meargă în club, iar Darcey refuză şi ea invitaţia.

— Sunt prea bătrână, le spuse. Nu mai fac faţă. Mă duc acasă şi mă bag în pat.

— Vrei să venim și noi cu tine? întrebă Neil.

— În pat? zise ea râzând.

— În taxi. Ca să ne asigurăm că ajungi acasă în siguranță.

Darcey clătină din cap.

— N-o să pățesc nimic. Poți să te asiguri că mă urc în taxi, dacă vrei, dar de una singură am să mă descurc de minune.

Așa că o conduseră în parcarea de taxiuri de lângă Centrul de Servicii Finaciare și așteptară până când apăru o mașină.

— Nu e cine știe ce despărțire tragică, zise Anna când Darcey deschise portiera. Sunt sigură că ai să te tot plimbi pe aici, iar eu îți voi scrie despre toate bârfele din Dublin, desigur.

— Da, zise Darcey fără emoție. Te sun luni și-așa ca să-ți spun cum îmi merge. Mulțumesc pentru tot, Anna.

O îmbrățișă strâns.

— Multă baftă, zise Anna. O meriți.

— Așa e, încuviință și Neil. Sunt sigur că o să ținem și noi legătura. Probabil că o să-mi povestești despre toate performanțele tale pe care va trebui să le egalez.

— Să știi că da, zise ea.

Neil o îmbrățișă și el. Parfumul lui îi era încă familiar. La fel ca și îmbrățișarea. Înghiți în sec, îl strânse și ea în brațe și apoi se urcă în taxi.

Furtuna se dezlănțui pe la două dimineața. Stătuse mult în fața oglinzii din dormitor, demachindu-se încet și hidratându-și tenul, fără a-și putea explica foarte bine de ce în seara aceasta încerca o senzație nouă. Și apoi se hotărî să își facă o ciocolată caldă. Nu instant, așa cum făcea de obicei, ci din aceea pe care i-o dădea întotdeauna Minette când Darcey pleca din Galway. Desigur că nu avea frișca potrivită, însă și-o

pregăti pe îndelete, mestecând încet ciocolata pe aragaz, savurând aroma ei bogată și îmbietoare.

Minette, Tish și Amelie erau încrezătoare în privința mutării ei la Edinburgh. Toate trei erau de acord că promovarea era o performanță extraordinară și o ocazie minunată pentru viitor; Minette spusese că, din moment ce existau zboruri directe din Scoția spre Galway, la fel ca și din Dublin, nu conta foarte mult unde locuia. Și probabil că îi pria lui Darcey să mai iasă din țară puțin. Fiica ei nu era prea statornică din fire!

Darcey o tachinase zicând că Minette nu voia decât să scape de ea ca să poată cocheta în voie cu Malachy Finan fără grija unei vizite neașteptate. Mama ei răspunse că flirturile aveau loc la castel, departe de ochii fetelor. Apoi Darcey o întrebă mai în serios dacă era ceva între cei doi.

— Nu trebuie să îți faci griji, spuse Minette cu un aer nonșalant. Mă distrez și eu puțin.

Dacă mama ei se distra, bine măcar că o făcea cu cineva care avea un castel, se gândi Darcey, sorbindu-și ciocolata, urmărind fulgerele care sfâșiau văzduhul și ascultând tunetele care bubuiau ca niște mingi de bowling pe pistă. Se întreba dacă Minette se simțea mai norocoasă decât Martin în urma despărțirii lor. Tatăl lui Darcey încă se lupta să își repare căsnicia cu Clem, iar asta nu era deloc ușor.

Oftă. Ce ușor era să ai un plan! Dar viața îți mai punea și piedici. Lucrurile nu se petrecuseră conform așteptărilor în ceea ce îi privea pe părinții ei. Și nici în privința Annei. Sau a lui Nieve. Sau a lui Aidan. Chiar și a lui Neil. Nici unul dintre ei nu primise de la viață ceea ce își închipuise. Dar se punea întrebarea dacă era un lucru rău sau nu. Ce n-ar fi dat să știe!

Telefonul mobil sună făcând-o să tresară. Își puse cana pe jumătate goală pe tejgheaua din bucătărie și răspunse.

— Bună, Darce.

Era Nieve.

— Sper că nu te-am trezit.

— În mod cu totul neobișnuit, nu, zise Darcey odată ce își reveni din uluirea de a-i fi auzit glasul. Dar nici nu s-a luminat bine de ziuă. S-a întâmplat ceva?

O fulgeră gândul că până la urmă poate că Nieve a încurcat-o rău de tot. Poate că se găsiseră dovezi împotriva ei, la fel ca și împotriva lui Mike și Harley. Poate că fusese implicată, fără să știe, în fraudă. Lui Darcey i se strânse inima.

— Nu, spuse Nieve. Totul e în regulă. Absolut în regulă. De aceea am vrut să te sun să-ți spun.

— Hm?

— Aidan și cu mine ne-am căsătorit azi.

— Nieve!

— Până la urmă, am fost absolvită de orice acuzație, îi explică Nieve. Așa că am stat de vorbă. Ne gândeam să organizăm o ceremonie restrânsă și să invităm câțiva prieteni; însă mi-am dat seama că nu voiam să fac din nou atâta tevatură, așa că ne-am luat certificat și ne-am pus pirostriile și-acum suntem căsătoriți.

— Felicitări!

Darcey realiză că se bucura cu adevărat pentru Nieve. De fapt, pentru amândoi. La naiba, se gândi, de ce am irosit atâta timp și energie urându-o? Ce rost a avut?

— E ciudat, zise prietena ei. Îmi tot repet „doamna Nieve Clarke" de parcă aș fi un copil. Nu știam că o să însemne așa de mult pentru mine.

— Mă bucur că ești fericită, spuse Darcey. Și mă bucur sincer că FBI-ul te-a lăsat în pace.

— Uau, și eu, exclamă Nieve cu candoare. A fost multă bătaie de cap. Dar s-a rezolvat totul. Și despre asta voiam să-ți povestesc.

— Noii proprietari ți-au oferit o slujbă?

— Până la urmă nu. Sigur că i-au oferit una Paolei. Știi, tu te-ai înțelege foarte bine cu ea, Darce. E la fel de hotărâtă ca tine. Gravidă, dar foarte hotărâtă.

— Nu știu ce asemănare poate să existe între noi, observă Darcey sec. Eu cu siguranță nu sunt gravidă!

— Nu, vreau să zic că îmi cam amintește de tine. Tace și face. Înțelegi?

— Poate.

— Oricum, a primit slujba, dar eu – schimb cariera!

— Cum? întrebă Darcey.

— O să-ți placă, zău că o să-ți placă, o asigură Nieve.

— Ar fi și cazul.

— Scriu o carte.

— Ce?

— Da, scriu o carte. Am și contract și tot ce-mi trebuie.

— Ce fel de contract? Ce fel de carte?

— Totul despre Ennco, răspunse Nieve veselă. Într-o noapte mă uitam prin fișierele mele și mi-am dat seama că aveam o mulțime de informații utile; i-am scris un e-mail avocatului meu, care cunoștea un tip care știa un alt tip care... Pe scurt, mi-a făcut cunoștință cu un agent interesat de povestea din culise și sunt convinsă că pot s-o scriu. Întotdeauna am fost bună la reconstituiri, chiar dacă nu m-am descurcat cu evenimentele la prima lor derulare. Așa că scriu povestea unui nou scandal financiar în America, iar remunerația e – nu atât cât aș fi câștigat la Ennco, dar nici de lepădat. Așa că lucrurile se îndreaptă pentru mine.

— Ești fenomenală, zise Darcey. Oricât de grav ar fi, tu mereu salvezi situația.

— Da, dar trebuie să mă dau peste cap mai ceva ca-n filmele de acțiune ca să o salvez, remarcă Nieve ironic.

Darcey râse.

— Însă, știi, vor să facă și un film TV după carte, reluă Nieve cu veselie. Ideea e că îmi place să mă aflu în miezul lucrurilor și mă simt... mai împăcată cu mine. Am să pot să-i returnez tatei o parte din banii pe care a trebuit să îi cheltuiască pe Lorelei; și asta e bine.

— Știi, eu nu m-aș grăbi să-i dau banii tatălui tău, zise Darcey ezitând.

— Hm?

— Nieve, cred că lui i-a plăcut să te poată ajuta. Cred că l-a făcut să se simtă bine.

Nieve rămase tăcută preț de câteva clipe.

— Poate că ai dreptate, nu m-am gândit la asta. Minune, chicoti ea, Darcey McGonigle se pricepe la oameni!

— Împușcă-te!

Însă tonul lui Darcey nu era ostil.

— Vrei să vorbești cu Aidan? întrebă Nieve.

Darcey șovăi.

— Haide, zise prietena ei. La urma urmei, de ce nu?

Darcey auzi cum receptorul trecea în mâna lui Aidan, iar acesta spuse „bună". Îl felicită pentru căsătorie, iar el îi mulțumi din nou pentru ajutorul ei în Galway; ea spuse că ar trebui să se întâlnească toți într-o zi, poate chiar la premiera filmului; el râse, asigurând-o că Nieve era cât se poate de entuziasmată de carte și că viitorul era luminos.

— Sper să vă meargă bine de-acum încolo, le ură Darcey din toată inima.

— Și noi sperăm să-ți meargă bine, zise Aidan.

Fu cât pe-aci să le povestească de promovarea ei, dar nu voia să pară că o eclipsează pe Nieve. Așa că își luă pur și simplu la revedere și închise telefonul.

În sfârșit erau căsătoriți. Iar ideile rebele, cum că nu aveau să ajungă la altar, cum că se va sfârși rău,

cum că Nieve putea fi arestată, toate acestea erau moarte și îngropate.

Încă o dată, Nieve schimbase eșecul pe triumf, așa cum făcea mereu. Așa cum avea să facă mereu, își spuse Darcey, pentru că îi stătea în fire.

Și eu? se întrebă ea. Oare chiar sunt exact opusul? Oare asta e problema mea? Că întotdeauna țin morțiș să transform triumful în eșec? Gândul căsniciei ei ghinioniste îi veni pentru o clipă în minte; închise strâns ochii încercând să alunge acest gând. Dacă depășise regretele pentru Aidan, nu era cazul să înceapă să-l regrete pe Neil. Trebuia să-și vadă de viață. Și asta și făcea. Se muta la Edinburgh.

Ciocolata se răcise. Clăti cana la chiuvetă și se îndreptă din nou spre ușa de la balcon. Nu mai ploua, dar tunetele încă mai răscoleau cerul. Împinse ușa și contemplă priveliștea orașului. Îi plăceau furtunile. Îi plăcea lumina și zgomotul și explozia de energie. Îi plăcea și cum vorbeau oamenii despre ele după aceea – mereu surprinși de măiestria cu care natura punea în scenă acest spectacol.

Ăsta e răspunsul. Așa cum distruge liniștea orașului, natura poate să ne distrugă toate planurile dacă îi e pe plac.

O rafală de vânt pătrunse prin ușa întredeschisă și suflă prin hârtiile de pe masă și rafturi. Înjură încet și închise ușa. Comuniunea cu natura și toate cugetările astea existențiale erau mărețe, nimic de zis, mai ales la ora două dimineața, dar mai bine își păstra capul pe umeri.

Se lăsă în genunchi și culese diversele facturi și broșuri pe care le îngrămădise pe birou în ultimele două săptămâni. Apoi nimeri o bucată mică de carton și își dădu seama că era lozul pe care i-l trimisese Nerys de ziua ei cu câteva luni înainte. Nu se obosise

niciodată să-l răzuiască, pentru că era convinsă că n-o să câştige nimic.

— Poate că astă-seară am mai mult noroc, zise ea cu glas tare.

Acum că îşi schimba şi slujba, şi viaţa, şi tot, poate că zeiţa Fortuna îi va permite să câştige ceva, pentru prima dată.

Scoase o monedă din geantă şi rămase cu ea suspendată deasupra lozului. La drept vorbind, lucrurile nu s-au schimbat atât de mult. Poate că îţi doreşti să se fi schimbat, dar nu e aşa. Tot nu era omul care să îşi pună dorinţe de ziua ei sau să câştige la loto, pentru că nu asta era viaţa ei. Ea câştiga ceva numai atunci când muncea pe brânci. Nu obţinea lucruri doar pentru că şi le dorea.

Ultimul tunet şi cel mai puternic zgudui ferestrele. Ce-o fi o fi, se gândi începând în sfârşit să răzuiască; n-are rost să mai amân. Poate că o să îmi pice trei stele şi atunci ajung în extragerea finală.

Nu câştigă trei stele. Câştigă o sută de euro. Îşi puse în gând să-i cheltuiască pe nişte tricouri colorate care să îi înveselească garderoba.

Capitolul 37

Era foarte cald la Milano. Nu avusese intenţia să se întoarcă, însă apăruse o ocazie nouă: un cântăreţ de rock extrem de popular se retrăsese pe malurile lacului Como, oferindu-le şansa de a-i administra fondurile, iar consilierii lui financiari ceruseră o întâlnire cu cei de la InvestorCorp. Robin Barrymore, care îşi asumase responsibilitatea pentru clienţii din Europa, era în concediu de o săptămână şi, deşi sunase la birou şi o anunţase că era pregătit să se întâlnească cu oamenii starului când voiau ei, Darcey îi spuse să nu facă pe nebunul, că avea să meargă ea. Numai după ce puse receptorul în furcă îşi dădu seama că, cel mai probabil, Robin nu făcea pe nebunul vrând să renunţe la o parte din concediul de paternitate. Din experienţă, ştia că bărbaţii nu gândeau aşa. Şi atunci îi dădu prin minte că poate era fan al cântăreţului!

Din nefericire, întâlnirea nu avu loc la conacul starului de lângă lac, ci în birourile moderne cu aer condiţionat ale consilierilor lui financiari, care o descusură în amănunt asupra produselor InvestorCorp şi ale căror întrebări erau mult mai sfredelitoare decât ale unor clienţi normali.

— S-a ars şi acum suflă şi în iaurt, spuse Antonio Mantovani atunci când Darcey remarcă insistenţa lui. Vrem să ne asigurăm că totul este aşa cum spui. Clientul nostru nu vrea să continue să muncească, acum că a ajuns atât de departe în cariera sa.

Interesantă idee, se gândi Darcey în timp ce repeta tot ce le spusese. Deşi e cam greu să îţi închipui că un scandalagiu din anii '70 vrea să-şi petreacă restul vieţii în linişte, contemplând priveliştea lacurilor italiene.

În timpul întâlnirii, nu se simţi câtuşi de puţin optimistă, aşa că o surprinse invitaţia lui Antonio şi a colegilor lui de a lua cina cu ei. Aleseră un restaurant încântător, nu departe de locul unde se ducea de obicei cu Rocco, şi petrecu o seară minunată pălăvrăgind cu ei şi învoindu-se că nu exista un loc mai frumos pe lume şi că starul, nu tocmai în floarea vârstei, avea mare noroc să poată locui acolo; că avea dreptate vrând să îşi petreacă timpul mai degrabă admirând peisajul decât în turneu cu trupa.

Şi pentru că a doua zi era vineri, se hotărî să nu se întoarcă imediat în atmosfera răcoroasă din Edinburgh, ci să se răsfeţe un weekend întreg într-unul din oraşele ei preferate din lume. Răsfăţul fu cu atât mai mare, cu cât a doua zi dimineaţă consilierii financiari o sunară să-i spună că legenda rock acceptase investiţia. Le mulţumi de o mie de ori, puse telefonul jos şi începu să se zbânţuie de bucurie.

Ieşi la o plimbare scurtă prin oraş, apoi făcu nişte cumpărături prin magazinele în vogă şi oftă invidioasă observând cât de arătoşi şi de stilaţi erau atât bărbaţii, cât şi femeile de prin partea locului; şi asta în ciuda faptului că era o zăpuşeală de crăpau şi pietrele şi că soarele bătea atât de tare încât n-ar fi trebuit să găseşti ţipenie de om pe străzi.

După ce luă prânzul se gândi dacă să-l sune pe Rocco şi să-l invite în oraş în seara aceea. Însă tot amână momentul, ştiind că dacă se vedea cu Rocco, ar fi făcut un pas înapoi, iar ea nu mai voia să se uite în urmă.

Hoinărind pe partea umbrită a unei străzi, ochii îi căzură pe vitrina unui agent imobiliar şi se opri ca să privească fotografii cu vile noi, vechi sau lăsate în paragină, care erau de vânzare în zonă. Din senin, se hotărî să meargă să inspecteze nişte proprietăţi de pe lângă lac.

O oră mai târziu, se afla într-un câmp în faţa unei clădiri dărăpănate; soarele îi pârjolea umerii şi iarba uscată îi înţepa tălpile goale. Nu semăna prea tare cu vila starului rock, recunoscu ea, dându-şi dintr-odată seama că tocmai fotografiile casei lui, cu stucatură roz, o îmboldiseră să caute conace (deşi se afla în Lombardia, nu în Toscana). Casa la care se uita acum era pe jumătate în ruină, din acoperiş creşteau buruieni, iar obloanele atârnau, ieşite din ţâţâni.

— Trebuie puţin renovată, spuse agentul imobiliar, minimalizând cu dibăcie starea jalnică a locului. Dar e o proprietate superbă. Şi de la etaj are vedere spre lac.

Ei bine, îşi spuse Darcey, are potenţial. Dar nu era sigură că îi revenea ei misiunea de a scoate la vedere acest potenţial. La urma urmei, avea deja o ipotecă enormă pe apartamentul ei din Irlanda. (Nu se hotărâse încă ce să facă în privinţa lui. Se gândea să îl închirieze, dar nu-i plăcea să ştie că altcineva trăia în propria ei casă. Deocamdată compania plătea pentru apartamentul din Edinburgh, dar nu voia să se ocupe încă de problema unei locuinţe permanente.) Nu era foarte înţelept să împrumute mai mulţi bani ca să cumpere o ruină în Italia. Totuşi, medită ea plimbându-se în jurul pereţilor de gresie, e o casă tare, tare drăguţă şi are

foarte mult potențial. Păcat că biletul de loterie îi adusese numai o sută de euro în loc de o sută de mii!

Simțea privirea agentului imobiliar. Probabil că mă consideră dusă cu pluta, se gândi ea, cam ca familia aceea care și-a dorit propria livadă de măslini. Cei care se dăduseră de ceasul morții și aproape că cedaseră nervos, în acel târg de pe un drum lăturalnic de țară. Dar până la urmă *reușiseră*, din câte ținea ea minte. Până la sfârșitul emisiunii, cu toții mâncaseră pâine coaptă în cuptor de piatră, muiată în propriul lor ulei de măsline; cu toții stăruiseră că visul lor se împlinise.

Poate că visul meu nu e să dețin o cocioabă dărăpănată, ci să devin director la InvestorCorp, își spuse ea netezindu-și fusta și întorcând-se la agentul imobiliar. Poate că în tot acest timp problema a fost că nu am înțeles care e visul meu cu adevărat.

Tot drumul de întoarcere în oraș o lăsă pe femeie să vorbească despre diverse proprietăți și sfârși prin a-i da adresa de e-mail și numărul de telefon pentru a putea fi ținută la curent cu ultimele oferte ale firmei Fontana Properties. Ca să nu o încurajeze prea tare, Darcey sublinie faptul că doar se gândea la ideea de a cumpăra o proprietate și că îi va lua secole până să se decidă; însă agentul zâmbi și îi spuse că toată lumea voia să trăiască în Italia, că viața ei va fi de un milion de ori mai frumoasă sub soarele mediteraneean și că va avea această revelație atunci când va nimeri vila care i se potrivea.

Darcey zâmbi, dădu din cap și până la urmă scăpă din mâinile femeii întorcându-se la hotel, ușor iritată de ideea de a fi inspectat o proprietate pe care n-avea nici cea mai mică intenție să o cumpere, și în același timp simțind că se distrase în acea după-amiază mai bine decât se așteptase.

Când ajunse în cameră, făcu un duş, apoi se înfăşură într-un halat greu şi se aşeză la fereastră. Putea să vadă oamenii din spatele blocului învecinat stând pe balcoanele lor în atmosfera de seară puţin mai răcoroasă. Îi plăcea să îi privească vorbind, râzând şi mâncând, trăindu-şi viaţa în aer liber. Când aroma culinară care pătrundea pe fereastra deschisă îi trezi pofta de mâncare, luă meniul de room-service şi începu să îl examineze. Dar apoi se hotărî că era jalnic să stai singură în camera când atâţia oameni ieşeau şi se bucurau de viaţă. Aşa că se îmbrăcă – doar cu o pereche de blugi şi cu un tricou roz aprins (din colecţia de haine colorate pe care le cumpărase din banii de loterie). Nu îşi uscă părul, încă ud de la duş, pentru că nu voia să-şi bată capul cu el în seara asta. Nu-i păsa dacă avea să arate neîngrijită pentru o seară.

Restaurantul, care se afla la etajul al doilea şi dădea într-o terasă deasupra curţii din spatele hotelului, era aproape plin. Un chelner o conduse pe Darcey la o masă mică aproape de terasă şi îi aduse un meniu. Comandă *spaghetti carbonara* şi o jumătate de sticlă de Frascati, iar apoi deschise revista mondenă italiană pe care o cumpărase mai devreme.

Citea şi mânca în acelaşi timp, savurând combinaţia perfectă de spaghete şi de sos şi efectul răcoritor al vinului rece. Nu se gândea la asta, dar ştia, în adâncul sufletului, că era mulţumită, relaxată şi fericită.

— Bună.

Tocmai luase o gură de spaghete şi o înghiţi pe toată dintr-odată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea ridicând privirea îngrijorată. De ce eşti aici?

— Nu s-a întâmplat nimic, zise Neil Lomond. Te superi dacă îţi ţin companie?

Clătină din cap şi lăsă furculiţa jos.

— Îmi pare rău dacă te deranjez, spuse el.

— Sigur că nu mă deranjezi. Închise revista şi o puse deoparte. E vreo problemă? Ai încercat să iei legătura cu mine? Îmi pare rău, am închis telefonul mobil.

— Absolut nici o problemă, o asigură el. Şi eu aş închide telefonul într-un loc aşa de frumos.

Îl privi întrebătoare.

— Nu te opri din mâncat din cauza mea, zise el. Te rog, continuă.

— Aproape terminasem şi-aşa.

— Îmi pare rău.

Nu părea să aibă remuşcări foarte mari. În schimb, îi zâmbi şiret.

— Dintre toţi oamenii pe care îi cunosc, eşti singura care ştie să mănânce spaghete elegant.

Darcey râse uşor.

— Nu prea. De-aia comand întotdeauna un sos de culoare deschisă.

— Măcar reuşeşti să le pui pe furculiţă şi să le faci să rămână acolo. Te-am urmărit înainte să te salut. Eşti impresionantă. Serios.

— Ă, mersi. Uite ce e, nu vreau să fiu necioplită, însă... e vreun motiv anume pentru care te afli aici?

În timp ce vorbea, îşi netezi pletele, constatând cu nemulţumire că smocuri rebele de păr se iţeau pe ici, pe colo din podoaba capilară.

Neil îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa ei. Ea îi turnă un pahar de vin din sticlă.

— Cum îţi place la Edinburgh? o întrebă el relaxat.

— Merge bine, îi spuse ea. Sunt oameni de treabă şi mă înţeleg de minune cu ei; pun la cale strategia pentru anul viitor. Călătoria asta... continuă cu un mic zâmbet, a fost un bonus neaşteptat. Nu mi-am pus în cap să colind lumea. Dar mi-a făcut plăcere să vin din nou aici.

— Locul tău preferat, observă el.

— Orașul meu preferat, cu siguranță, zise ea ridicând din umeri și apoi zâmbind. Am fost să văd o casă astăzi. Adică am trecut pe lângă niște case și am vizitat o dărăpănătură despre care agentul imobiliar mi-a spus că are potențial.

Neil o privi mirat.

— Până la urmă tot te gândești să lași baltă totul?

Darcey clătină din cap.

— Nu cred că sunt tocmai pregătită să las totul baltă. Cel puțin... viața mea nu mai e așa. Într-o bună zi, da. Probabil că aș putea să plec de la InvestorCorp, să-mi vând apartamentul și să mă mut în Italia, unde să-mi găsesc de lucru. Dar asta ar fi doar o schimbare de peisaj. Când o să fiu gata să-mi schimb și stilul de viață, am s-o fac.

— Numai așa ai putea să-ți schimbi viața?

— În afară de cazul în care câștig la loto, zâmbi ea. Nu se știe niciodată. Am pus mâna pe o sută de euro cu un bilet de răzuit, nu demult.

— Întotdeauna spuneai că ești persoana cea mai ghinionistă de pe lume la lucruri din astea.

— Sunt, zise Darcey. De aceea mă întrebam dacă nu cumva a fost un semn. Dar sunt destul de sigură că nu. Nu prea cred în semne.

— Dacă ai lăsa totul baltă, cu ce te-ai ocupa aici? întrebă el.

Darcey ridică din umeri.

— Tocmai asta-i chestia. Cam același lucru, probabil. Trebuie să îmi câștig existența. Nu sunt ca Nieve, care poate să facă orice pentru bani.

Neil o privi întrebător, iar Darcey îi povesti despre conversația de la telefon cu Nieve din seara plecării.

— Deci se pare că pune pe hârtie senzaționala poveste a lăcomiei în lumea afacerilor, spuse ea. Lucru ironic, dar atât de caracteristic lui Nieve.

— Şi nu mai ai absolut nici un fel de regrete în legătură cu faptul că s-au căsătorit? întrebă el.

— Văd că mi-a luat cam mult să timp să mă împac pe deplin cu ideea, dar până la urmă într-adevăr nu am nici un regret.

— Cum ţi-ai dat seama?

Se uită lung la el.

— Conversaţia asta e una foarte, foarte ciudată, Neil. N-am mai vorbit cu tine de săptămâni bune. Iar acum te afli în hotelul meu la Milano şi mă descoşi cu privire la un bărbat de care am crezut că eram îndrăgostită. În primul rând, nici nu ştiu cum ai aflat că sunt la Milano. Sau de ce mi-ai întrerupt cina. Aşa că, te rog, nu te supăra, dar ce naiba se petrece?

— Fă-mi pe plac, o rugă el. Spune-mi de unde ştii că nu mai ai nici o problemă cu Nieve şi cu Aidan.

Darcey oftă.

— Ştiu pur şi simplu. Mă gândesc la el şi nu mai simt în piept durerea aceea sfâşietoare pe care o simţeam. Mă gândesc la ea şi nu mă mai cuprinde furia. Când mă gândesc la amândoi, nici nu vreau să o desfigurez pe ea, nici să-mi arunc braţele după gâtul lui şi să plâng. Sunt puţin tristă că mi-am distrus viaţa nefiind în stare să fac pace cu ei până acum, dar mă bucur că s-a întâmplat până la urmă. Nu-l iubesc. Probabil că de mulţi ani încoace nu l-am mai iubit, doar că n-am putut să recunosc asta faţă de mine însămi. Aşa că, de fapt, l-am uitat. Zâmbi şi continuă: N-am mai zis niciodată asta cu voce tare şi mă simt de parcă mi s-a luat o piatră de pe inimă. L-am uitat. Ultimele cuvinte le spuse mai tare şi apoi râse. Da. E clar. L-am uitat.

— Dar eu nu te-am uitat pe tine.

Darcey rămase împietrită.

— Poftim?

— M-ai auzit, spuse Neil.

— Știu, te-am auzit, dar... nu sunt sigură că te-am auzit bine.

— Sigur că m-ai auzit bine.

— Bun. Ai zis că nu m-ai uitat. Ceea ce e puțin cam ciudat și cam înfricoșător.

— Știu. Dar e adevărat. Nu te-am uitat, Darcey. Când mă gândesc la tine, încă am durerea aceea sfâșietoare în piept, iar câteodată mă cuprinde și mânia. Nu vreau să desfigurez pe nimeni, dar mi-e cunoscut sentimentul.

— Neil!

— Bizar, nu?

— Dar... dar ai fost cât pe-aci să te logodești cu altcineva. Ești împreună cu Anna. Ai uitat de Marmite.

Neil o privi uluit.

— Ce?

— La concurs, zise ea. Cuvântul francez pentru „cratiță". Ai uitat.

— Ba nu, n-am uitat, zise el.

— Ai pierdut concursul din cauza lui. Mă gândeam că având în vedere ce... ce a însemnat pentru noi, o să-ți aduci aminte. Dar ai uitat.

— Häagen-Dasz, spuse el încet. După aceea.

Darcey înghiți în sec.

— Te-am întrebat și ai zis că nu știai despre ce vorbesc.

— Doar nu era să-ți spun.

— De ce?

— Și să mă dau de gol? întrebă el. Că într-adevăr îmi aminteam? Că încă îmi mai păsa?

Îl privi mută de uimire și își trecu degetele prin păr. Simți buclele moi și încercă din instinct să îl netezească. El o urmărea.

— Părul tău arată bine, zise. Îmi place așa.

— Neil, e o nebunie. Mă sperii.

— Știu, îmi pare rău. Doar că în ultimul timp și eu mă simt destul de speriat.

— De ce?

— De când te-am întâlnit din nou, spuse el. Văzându-te, vorbindu-ți, dându-mi seama de cât de pricepută ești în ceea ce faci, că ți-ai rezolvat mai mult sau mai puțin problemele... mi-am dorit să le fi rezolvat când încă eram împreună. Mi-a fost dor de tine.

— Neil, au trecut opt ani!

— Parcă n-au fost nici opt zile.

— Da, zise ea încet. Așa e.

— Mă scoate din minți, continuă el. Și simțeam că, orice-ar fi, trebuia să-ți vorbesc despre toate astea. Să descurc țițele. Indiferent ce poate însemna lucrul ăsta pentru mine.

— Și cu Anna cum rămâne? întrebă ea brusc. E prietena mea și te-ai jucat cu ea și ți-am *spus* să nu te joci cu ea. Și chiar dacă... dacă noi am... dacă... aș fi ca Nieve. I-aș sufla iubitul de sub nas.

— Anna m-a obligat să vin aici, spuse Neil. Ea zice că nu sunt sincer în legătură cu sentimentele mele. Și i-am repetat de un milion de ori că nu-i adevărat și că să nu se bage, că știu exact ce simt, dar ea n-a vrut să audă și m-a obligat să vin.

— Dar eu credeam că voi doi... că ea...

— La început, Darcey, la început mă gândeam că avem o șansă împreună. Dar ea și-a dat imediat seama că era imposibil. Și asta pentru că știa că nu te-am uitat. Că de fapt încă mai eram înnebunit după tine. Și oricât încercam să o conving că nu e așa și că voiam pe altcineva, ea tot spre tine mă împingea.

— Dar m-a întrebat ce simțeam! Mi-a spus că vrea să aibă o relație cu tine!

— Şi apoi a aflat că de când m-am despărţit de tine, n-am mai reuşit să păstrez o relaţie. E una dintre femeile cele mai isteţe şi mai perspicace din câte-am întâlnit vreodată; poate că în alte împrejurări am fi rămas împreună, dar acum nu era nici o şansă, Darcey, iar ea a ştiut asta cu mult înainte să-mi dau eu seama şi n-a vrut să se amestece.

Darcey îl fixă cu privirea tăcută.

— Nu mi-a spus nimic niciodată.

— Credea că nici tu nu accepţi adevărul. Dar se gândea că dacă îţi spune ceva, ai să te încăpăţânezi şi n-o să vrei să vorbeşti.

— Săraca Anna, zise Darcey după câteva momente de tăcere. Atât şi-ar fi dorit să fie cu cineva!

— Ăă, da. A prevăzut că o să îndrugi vreo prostie de genul ăsta. Zicea că nu e important să fii cu cineva, ci să fii cu *acel* cineva.

— Poate, se învoi Darcey. Dar câteodată crezi că l-ai găsit pe acel cineva şi te înşeli. Şi regreţi că nu ţi-ai dat seama mai devreme.

Se uită în gol afară, spre terasă. Neil o privea fără să vorbească.

— Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simţi prost, zise într-un sfârşit. Ea m-a îndemnat să vin şi mi-a spus că s-ar putea să mă fac de râs, dar că trebuie să merg până la capăt. Ceea ce am şi făcut. Şi îmi pare rău, pentru că noi avem o relaţie profesională, iar dacă acum m-am înşelat, înseamnă că am dat-o în bară.

— Relaţia noastră profesională n-a păţit nimic, zise ea.

— Când ai făcut scenele alea la ProSure, am fost crâncen umilit. M-am bucurat când m-ai părăsit şi când am divorţat şi mi-a părut foarte, foarte bine că am depăşit momentele penibile. Şi m-am felicitat pentru norocul de a mă fi salvat. Într-un fel, poate că a fost un noroc într-adevăr. Însă după aceea mi-am spus că

poate ar fi trebuit să lupt pentru tine. Să îți aduc aminte de ce te-ai măritat cu mine. Să te fac să înțelegi că Aidan nu însemna nimic. Dar am renunțat pentru că mă gândeam că e mai bine așa; am regretat gestul ăsta de atunci și până acum.

— Te rog, oprește-te, spuse ea. Te rog, nu mai vorbi de parcă ai avea vreo vină.

— Știu că nu a fost vina mea, dar tot simt că n-ar fi trebuit să procedez așa.

— O, Neil. Eu am tot timpul senzația asta, zise ea cu un zâmbet obosit. Nu există nici un lucru în viața mea pe care nu-mi doresc să-l fi făcut altfel. Și mai presus de toate, îmi doresc să mă fi purtat mai bine cu tine. Să nu te fi rănit, să nu te fi umilit și așa mai departe. Știu că eu fusesem rănită și umilită, dar asta nu înseamnă că aveam dreptul să te supun aceluiași tratament. Și totuși am făcut-o și-mi pare rău. Sincer. M-am purtat oribil și m-am consolat la gândul că și alții se purtaseră oribil cu mine. Ceea ce nu era deloc o justificare. Am să fiu îngăduitoare cu mine însămi spunând că nu mă împăcasem foarte bine cu tot ce se întâmplase și că nu eram tocmai în apele mele. Dar în final e același lucru. M-am măritat cu tine din motive greșite, nu m-am gândit suficient la sentimentele tale și am fost îngrozitoare. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să te scuzi față de mine, îi zise el.

— O, ba da. Trebuie să îmi asum responsabilitatea faptelor mele și știi, nu am reușit s-o fac înainte de catastrofa cu nunta; atunci mi-am dat seama că eram pe punctul de a-mi distruge viața pentru o greșeală!

— Te-ai schimbat, spuse el. Nu știam că oamenii se pot schimba atât de mult. Ai trecut prin clipele cele mai grele, le-ai depășit cu bine și acum ești în formă maximă. E o poveste minunată. În același timp, totuși, mi-ar plăcea să fie alta.

— Tu de ce nu m-ai uitat pe mine? întrebă ea.

— Nu ştiu. Poate pentru că îmi aduc aminte perfect cum arătai în fiecare dimineaţă când te trezeai. Cu părul vâlvoi, aşa cum îţi stă acum, şi cu privirea confuză. Vulnerabilă şi puternică în acelaşi timp. Pentru memoria ta în care rămân întipărite tot felul de treburi aparent inutile care până la urmă se dovedesc folositoare! Pentru felul în care plângi. Sau râzi. Sau...

— Opreşte-te! exclamă ea trecându-şi mâinile prin părul ciufulit. Doamne, Neil, nu mai încerca să mă descrii ca pe un om extraordinar când am fost cel mai mare monstru din câţi au făcut vreodată umbră pământului. Ai avut dreptate când ai spus că sunt o scorpie egoistă şi înfumurată, şi nu-mi spune că nu m-ai uitat, pentru că nu există nimic frumos de uitat.

— Cam trist, în cazul ăsta, zise el cu voce tremurătoare, privind-o intens. Mă aflu aici ca să-i declar iubire eternă fostei mele soţii, iar ea nu e interesată.

— Nu mă iubeşti, Neil. E la fel ca mine cu Aidan. Crezi că eşti îndrăgostit de mine, dar nu e aşa. Eşti doar... obişnuit să crezi asta.

— Poate ai dreptate, se învoi el. Dar problema e că m-am bucurat când am divorţat. Eram în culmea fericirii. Nu m-am gândit la tine un an întreg. Apoi am cunoscut-o pe Megan. Era o fată extraordinară, o femeie minunată – orice bărbat ar fi fost norocos să se poată însura cu ea. Am crezut că eu eram omul potrivit. Până când într-o zi m-am trezit şi mi-am dat seama că mă înşelam. Că nu mă puteam căsători cu ea, pentru că nu se compara tine.

— Neil, ascultă-mă – nu eşti îndrăgostit de mine. E o iluzie. Şi pentru prima oară în viaţa ei, cred că Anna Sweeney n-a nimerit-o deloc. Nu trebuia să vii aici. Întoarce-te la Dublin şi însoară-te cu ea, pentru că e de un milion de ori mai potrivită decât aş fi eu vreodată.

— Dar ea nu e ca tine.

— Ăsta e un lucru bun! stărui Darcey.

— Bine, renunță el zâmbind. Am încercat. Îmi pare rău că ți-am stricat seara.

— Eu... nu mi-ai stricat-o.

— *Spaghetti carbonara* reci? Nu e tocmai un succes.

— Păi, da. Ai dreptate.

Darcey privi pastele care se sleiseră în farfurie.

— O să fie în ordine la birou? întrebă el vioi. Nu că ar conta, din moment ce eu sunt în Irlanda și tu în Scoția, dar în rarele ocazii când va trebui să vorbim, ești sigură că relația noastră profesională e în regulă?

— Desigur.

— Excelent, zise el cu un zâmbet exagerat. Bun.

— Păi, atunci, la revedere, îngână ea cu un zâmbet strâmb. Mersi că, ăă, ai trecut pe-aici și în general pentru tot ce ai făcut pentru mine. Și sunt sigură că o să ne mai vedem.

— Da, sigur.

Se priviră stânjeniți o clipă, apoi ea se ridică și îl sărută pe amândoi obrajii.

— *Ciao,* îi spuse.

— *Ciao,* răspunse și el zâmbind din nou. Apropo, îmi place culoarea tricoului tău.

Apoi se întoarse și ieși.

De îndată că părăsi restaurantul, ea se așeză brusc, tremurând din tot corpul. Nu-i venea să creadă ce se întâmplase, că îi spusese toate acestea. Nu-i venea să creadă că o iubise atât, că încă o iubea și că recunoscuse totul fără ocolișuri. Că Anna însăși îl sfătuise să meargă la ea pentru că Anna credea în sentimentele lui pentru Darcey. Totul era prea ciudat și prea intens, iar ea nu mai voia să aibă de-a face cu o astfel de situație. Era la fel de fantezist ca dorințele de ziua ta,

ca norocul la loto și ca visul de a te muta în altă țară. Lucrurile astea nu i se întâmplau, nu făceau parte din existența ei. Apoi își aduse aminte că văzuse o căsuța minunată în Italia. Că până la urmă câștigase o sută de euro la loto. Și că lui îi plăcea tricoul pe care îl cumpărase din banii aceia.

Se ridică și ieși în grabă din sala de mese. Se repezi pe scări și apoi în holul de marmură al hotelului. Neil stătea aproape sprijinit de una din coloanele pătrate. Era cu spatele la ea și privea prin ușa deschisă a hotelului la strada din față.

— Neil!

Bărbatul se întoarse și o privi întrebător.

— Mai spune-mi o dată, îl rugă ea.

— Ce să-ți spun?

— Ce simți.

— Nu pot să trec prin asta din nou, zise el. Am spus-o o dată. Eu...

— Într-o singură propoziție, stărui ea. Doar o dată. Încă o dată. Pe scurt.

— Te iubesc, zise el simplu.

Darcey înghiți în sec și deschise gura, dar nu reuși să rostească nimic. El se apropie de ea și îi puse mâinile pe umeri.

— Te iubesc, repetă.

Ea își mușcă buza și Neil zâmbi.

— Te iubesc.

De data asta zâmbi și ea.

— *E ti amo.*

El o privi intens în ochi.

— E rândul tău să o spui din nou.

— *Ti amo. Je t'aime. Te quiero.* Te iubesc.

Apoi îl sărută.

Toți oamenii din jur îi priveau, zâmbind înțelegători, pentru că erau în Italia, iar Italia e locul ideal pentru îndrăgostiți. Și Darcey, sărutându-l încă o dată pe Neil, știu că de data asta totul avea să le iasă perfect.

În colecţia „Romance"
au apărut:

Maeve Haran – *Tot ce-şi doreşte ea*
Ellen Feldman – *Iubirea secretă a Annei Frank*
Jane Asher – *Toată lumea pierde*
Alexandra Ares – *Visătoarele*
Sheila O'Flanagan – *Dragoste şi matematică*

În pregătire:

Carol Gilligan – *Kyra*
Esther Freud – *Casa de la malul mării*